

MIREILLE CALMEL

CÂNTUL VRĂJITOARELOR

volumul 1

www.virtual-project.eu

MIREILLE CALMEL

CÂNTUL VRĂJITOARELOR

VOLUMUL 1

www.virtual-project.eu

Traducător : Alina Beiu-Desliu

2012

— Nu, ți-am spus NU! se revoltă Algonde, respingând mâinile lui Mathieu, care se îndreptau cu prea multă nerăbdare spre talia ei.

— Atunci, măcar o sărutare. Una mică de tot, insistă fiul brutarului, țuguindu-și buzele.

— Potolește-te, altfel îți trag un genunchi și o să te liniștești imediat! Îl amenință adolescenta.

Nu glumea. Mathieu dădu înapoi, ca să-și protejeze „bijuteriile”. De când erau în leagăn se certau întruna și știa bine de ce era în stare drăguța lui. Căutând un alt mod de apropiere, se așeză turcește în ieslea vacii care scoase un muget de protest, în timp ce Algonde îi pune sub ea scăunelul pentru muls.

— N-ar trebui să fie mulsă acum, râse el. Se apropie furtuna și laptele n-o să fie bun.

— De unde știi tu?

— Toată lumea știe asta... Pun rămășag că Marthe ți-a poruncit s-o mulgi.

Algonde ridică din umeri. O ura pe camerista pe care stăpânii lor o aduceau de fiecare dată când veneau să stea la castel. Nici Marthe n-o putea suferi pe ea, de altfel, și nu pierdea niciun prilej să-i amărăscă viața. De fapt, Marthe își arogase drepturile unei doamne de companie, fără ca doamna Sidonie sau baronul Jacques, care era considerat unul dintre cei mai puternici seniori din Dauphine, să aibă ceva împotriva. Ba, mai mult, orice-ar fi spus sau ar fi făcut camerista ei, doamna Sidonie îi găsea întotdeauna scuze. Cu timpul, Gersende, mama lui Algonde și intendentă casei, se obișnuise cu situația; pe Algonde însă nedreptatea o făcea să sufere. Îi venea s-o strângă de gât pe ticăloasa aceea, pe cât de urâtă, pe atât de rea.

Ce-ar fi să ne logodim? îi întrerupse Mathieu șirul amar al gândurilor, făcând-o să încremenească.

Ritmul alternativ al jeturilor de lapte care curgeau în găleată conținea când degetele lui Algonde rămăseră nemișcate pe uger. Fata întoarse capul spre Mathieu. Tolănit acum pe o parte, rezemat în cot, cu un pai în colțul gurii și cu privirea jucăușă, băiatul părea încântat că a reușit să-i atragă atenția.

— Să ne logodim? Tu și cu mine... Îl ironiză ea cu o strâmbătură sceptică, ascunzându-și emoția.

I se pusese un nod în gât, fiindcă știa că era imposibil.

— De ce nu? Mergem pe cincisprezece ani. Eu sunt o partidă bună, sunt chipeș...

— Și mai cu seamă modest, adăugă ea, apucându-se din nou de muls.

Dacă nu se zorea, Marthe ar fi profitat de întârzierea ei ca s-o pedepsească. Algonde nu voia să-i dea această satisfacție. Firește că Jacques de Sassenage avea toată încrederea în intendentă lui și nu-și prea pleca urechea la plângerile lui Marthe în legătură cu Algonde, dar, de fiecare dată când stăpânii erau la castel, adolescenta era cu ochii-n patru. Simțea că doamna Sidonie și camerista ei erau legate printr-un secret.

— Te-ar zgâria pe limbă, nu-i așa?

Algonde tresări. Mathieu nu se lăsa.

— Ce m-ar zgâria pe limbă? repetă ea.

— Să mărturisești că mă plac, desigur!

— Știi ce mi-ar plăcea? Să te întorci la cuptoarele tale. N-auzi că te strigă taică-tău?

Refuzând să continue această conversație, Algonde consideră că mulsese destul lapte ca să satisfacă dorința lui Marthe de a tampona cu el obrazul doamnei Sidonie. Dădu la o parte scăunelul și acoperi recipientul. Văzând-o gata de plecare, Mathieu scuipea firul de pai din gură, își întinse picioarele lungi și se ridică alene, cu nădragii plini de paie.

— Să știi că, dacă mă tot respingi, s-ar putea să mă îndrăgostesc de alta, o amenință el,

scuturându-și turul pantalonilor.

— Mare pagubă!

Ținând cu o mână găleata, Algonde își trase cu cealaltă mână cosița lungă de culoarea castanelor pe pieptul care începea să capete rotunjimi îmbietoare. Talia subțire, strânsă de cordonul șorțului, o făcea să pară și mai gingașă. Dar tot farmecul ei stătea în blândețea chipului, pe care buzele fin conturate răspundeau privirii vioaie a ochilor de culoare verde cenușie. Era de departe cea mai frumoasă dintre fetele de pe lângă castel.

Mathieu, care avea o fire veselă și glumeață, nu putea suferi s-o vadă tristă. Înconjură cu brațele gâtul vacii și-și aținti ochii verzi ca smaraldul în cei placizi ai animalului.

— Ia spune-i și tu, Blanchette...

Comicul situației descreți în sfârșit fruntea lui Algonde. Nu putea rămâne prea mult timp serioasă când drăcușorul acela era în preajma ei. Of, dacă n-ar fi fost așteptată la castel!

— Vă doresc multă fericire, conchise ea, întorcându-le spatele.

Zadarnic însă. Din trei pași, Mathieu ajunse lângă ea, în timp ce Blanchette mugea în urma lui.

— Vezi? Pe ea o apucă disperarea când o părăsesc...

— Nu e disperare, ci consternare.

Văzând că n-avea nici o șansă în ziua aceea, Mathieu renunță și trase un șut răzbunător într-o piatră care zăcea în pragul staulului, expediind-o în depărtare.

Intrară amândoi în curtea interioară a castelului și trecură pe lângă grajduri, unde grăjdarul bușona¹ caii care, în ciuda îngrijirilor și a mângâierilor, loveau boxele cu copita, își scuturau capetele și fornăiau.

Mathieu își înalță privirea. Era puțin trecut de amiază. Cerul părea jos și întunecat. Domnea o zăpușeală înăbușitoare. Se anunța o furtună. Una violentă, fără îndoială. Loviturile repetate ale ciocanului potcovarului pe nicovală stârneau roiuri de scânteii la câțiva pași de cei doi tineri. Jeannot obișnuia să le arunce câte o glumă când îi vedea împreună. Acum însă, concentrat asupra muncii lui, nici nu-i observă. Nu se știe dacă pricina era apropierea furtunii sau faptul că doamna Sidonie și baronul Jacques se aflau la castel, dar, în această primă zi de august a anului de grație 1483, la Sassenage plutea în aer o tensiune neobișnuită. Mathieu refuză să-i cadă și el pradă.

— Chiar ai văzut-o pe Melusine? întrebă el când ajunseră la treptele de la intrarea în donjonul prin care se pătrundea în castelul de o austeritate neschimbată de sute de ani.

Construit în vârful colinei Cotes, acesta domina râul Isere la nord, satul și defileul Furonului la est.

— Doar știi bine, replică Algonde, coborând vocea.

— Ba nu știi deloc. Nu eram acolo, sub munte.

— Nu era nimeni acolo în afară de mine, așa că, o dată pentru totdeauna, Mathieu, nu mă mai sâcâi cu povestea asta!

— Cum poruncești, prințesă...

Și-i făcu o plecăciune adâncă.

— ...Rămâne pe diseară, adăugă el, înainte de a o lua la goană cât îl țineau picioarele.

Oscilând între iritare și tristețe, Algonde îl privi dispărând după colțul impunătoarei clădiri, ca să se îndrepte spre brutăria aflată lângă zidul interior al curții, ca și fierăria, grajdul, capela și odăile slujitorilor. „*în fiecare zi aceeași întrebare, în fiecare zi același răspuns*”, își zise ea. Altul însă nu-i putea oferi...

Fata intră în donjon prin ușa boltită. În ținut era de mult timp liniște, iar oștenii de pază jucau zaruri în sala de arme. Cei mai mulți dintre ei, oameni în vârstă, îi văzuseră crescând pe cei doi

adolescenți. Baronul Jacques nu considerase necesar să le reînnoiască rândurile, apreciind că erau suficient de mulți ca să asigure securitatea în împrejurimile castelului. Se baza mai mult pe escorta alcătuită din treizeci de oameni. Șeful lor, Dumas, care-l slujea cu credință de zece ani, îi conducea cu pricepere, protejându-și stăpânii în timpul călătoriilor.

Îndatoritoare și generoasă din fire, Algonde, ca și mama ei, era simpatizată de toți. Le zâmbi prietenos soldaților care, la apropierea ei, își ridicaseră ochii de la joc. Printre ei se afla și Dumas. Purta o barbă care-i ajungea până la urechile clăpăuge.

— Cine te muncește așa, jupân Janisse? se miră el, văzându-i găleata din mână.

— N-ar face el așa ceva, răspunse fata, încrețindu-și năsucul.

Dacă bucătarul-șef ar fi știut ce rețetă îi venise în gând lui Marthe, temperamentul lui coleric ar fi explodat pe loc.

— Păi, cine putea să te trimită să mulgi la ora asta și pe vremea asta... În afară de...

— Marthe... îi sfârși fraza Algonde, înălțându-și privirea spre cer.

Dumas scuipe pe dalele de piatră.

— Scorpia...

— Chiar așa e, scrâșni unul dintre oșteni, să-mi fie cu iertăciune, domniță Algonde...

— Ar fi de-ajuns s-o reguleze cineva și i s-ar mai îmblânzi firea, dar nu cred că s-ar găsi printre noi vreunul care să se sacrifice, glumi altul, săltându-și zarurile în palmă înainte de a le arunca.

— Ține-ți gura în fața copilei, îi porunci Dumas, înghiontindu-l.

Omul rânji:

— Copila a crescut, zău așa... Dacă nu mă crezi, uită-te la Mathieu. El și-a dat deja seama.

Apoi azvârli zarurile, făcându-i pe tovarășii lui să-și îndrepte atenția asupra rostogolirii lor. Se opriră dând la iveală un doi. Omul înjură, în râsetele celorlalți.

— Grăbește-te atunci, o îndemnă pe adolescentă șeful gărzilor.

Ea dădu din cap și-i lăsă să-și vadă de joc, intrând în clădirea pătrată, străjuită de patru turnuri legate de donjon printr-un coridor.

Algonde începu să urce scara în spirală care pornea de la subsol, unde se aflau pivnița și ghețăria, spre primul nivel, unde era bucătăria peste care domnea jupânul Janisse. Fata trecu apoi de al doilea etaj, unde, în fața odăii din donjon în care locuiau ea și mama ei, se afla sala de recepții. Etajul al treilea era folosit de doamna Sidonie și de familia ei. Lângă camera domniilor lor erau latrinele cu scaune găurite, care erau golite zilnic, un cotlon rezervat pentru toaletă și încă unul care adăpostea patul lui Marthe. Alături de dormitorul stăpânilor mai era o odaie mare, mobilată și decorată luxos.

Algonde se opri în fața acesteia. Bătu la ușă. După cum se aștepta, în prag se ivi Marthe.

Nefiresc de înaltă și de solidă pentru o femeie, cu degete noduroase înzestrate cu unghii lungi și ascuțite, camerista doamnei Sidonie avea o frunte lată și înaltă, cu o ieșitură deasupra arcașelor proeminente străjuite de sprâncene groase. Cu ochii ei înfundați adânc în orbitele negre, cu nasul coroiat și subțire, cu pielea aspră și uscată lipită de chipul osos pe care torța fixată pe perete proiecta umbre mișcătoare, Marthe părea o făptură ieșită de-a dreptul din iad.

— Ce vrei? lătră ea.

— Am adus lapte, așa cum ai poruncit, răspunse Algonde, dezgustată de imaginea cameristei, cu toate că-i venea s-o muște.

Femeia ieși pe coridor, închise ușa, făcu vreo câțiva pași și se postă între Algonde și scară.

— Măcar e proaspăt? scrâșni ea, smulgându-i recipientul din mână.

— Tocmai l-am muls, răspunse fata, stăpânindu-se.

„Scorpie!“ gândi ea, în timp ce camerista lua capacul și-și apropia lichidul de nări.

— Îți bați joc de mine? E stricat! făcu Marthe, azvârlindu-i luptele în obraz.

Algonde scoase un strigăt de uimire și indignare, în timp ce laptele i se scurgea de pe față pe piept.

— Reao! Reao! Știai foarte bine că din cauza furtunii n-o să fie bun, strigă adolescenta, revoltată de atâta nedreptate.

Se aruncă spre cameristă, vrând s-o lovească, dar aceasta se feri din calea ei cu mai multă sprinteneală decât se aștepta fata, râzând ascuțit.

Algonde văzu golul din fața ei, însă era prea târziu. Se rostogoli trei trepte, strivindu-și dureros brațul de colțul zidului.

— N-ai decât să te plângi maică-ti, îi aruncă Marthe, din capul scării. Am mai multă putere asupra lui Sidonie decât o să aveți voi vreodată...

După care îi întoarse spatele fetei care-și freca umărul lovit, cu lacrimi de ură strălucindu-i în ochi. Înainte de a intra din nou în camera stăpânei ei, Marthe expedie cu vârful pantofului găleata cu lapte pe scară. Recipientul căzu la picioarele lui Algonde, odată cu porunca de a face curat.

Apoi ușa se închise. La lumina torței prinse pe zid, pe care o evitase numai printr-o minune, fata văzu că avea pe mânecă o pată de sânge. O piatră ieșită în afară din zid îi zgâriase pielea. Părul, obrazul și hainele îi miroseau puternic a zer.

Umilită, zăbovi câteva minute ca să-și aline amarul. Când vru să coboare în odaia ei să se spele și să se schimbe, auzi sunând la etajul inferior clopoțelul legat de camera baronului, însemna că Gersende putea să le servească prânzul.

Adolescenta nu voia ca stăpânul, văzând-o în halul acela, să râdă de ea și s-o pedepsească pentru stângăcia ei. Își smulse încălțărilor din picioare, luă repede găleata, se repezi spre palier, îngenunche și șterse podeaua cu fusta, apoi se grăbi să urce scara care ducea, pe partea camerelor de locuit, spre terasa de pe acoperișul castelului, iar de partea cealaltă, spre etajul donjonului. Îl auzea deja pe baron îndreptându-se spre apartamentul lui. Știind că servitorii se vor perinda pe acolo ca să aducă mâncarea, Algonde consideră că era mai prudent să aștepte.

Trecu pe sub bolta de piatră pe al cărei fronton era sculptată o femeie-șarpe și se sprijini fără teamă de ușa sigilată care oprea intrarea în camera blestemată. Era sigură că Melusine, care stătuse cândva acolo, nu se va supăra pe ea pentru asta!

Scoase un chicotit nervos. Într-un fel, zâna o salvase din nou.

Cu două săptămâni mai înainte, Mathieu venise să-i spună că în iazul de la Cuves du Furon fusese văzut un păstrăv imens. Băiatul abia aștepta să-l prindă. După ce-și terminase treburile, Algonde plecase împreună cu el. Cu același gest repetat încă din copilărie, aruncaseră undițele. Dar adolescentei nu-i trebuise mult timp ca să se dumirească: Mathieu găsisse acest pretext ca s-o ducă într-un loc mai izolat și să-i vorbească despre dragoste. Îl iubea și ea. Din toată inima. Nu-și dorea altceva decât să fie soția lui. Dar nu suporta să fie păcălită. Se înfuriase când el îi mărturisise, în cele din urmă, că păstrăvul era, de fapt, o babușcă, nu cu mult mai mare decât cea agățată de cârlig ca momeală. Fata hotărâse să se întoarcă acasă. Din locul unde se aflau pe malul Furonului avea de mers o jumătate de ceas ca să ajungă la castel. Oamenii evitau să treacă pe acolo. Legenda spunea că Melusine sălășluia în râu și că era periculos să ai de-a face cu ea.

Supărat că fusese respins, tânărul își continuase pescuitul. Algonde escaladase taluzul abrupt, în vuietul torentului care, la capătul unui rezervor natural, dispărea sub peretele stâncos, la baza falezei. O piatră se desprinsese sub piciorul ei, făcând-o să se rostogolească până în lac. Neputându-se ridica în picioare, fusese luată de curent în câteva clipe, sub privirile disperate ale lui Mathieu. Algonde se crezuse pierdută. Se sufoca deja, târâtă în adâncurile

apei întunecate, când simțise că cineva o prinde de haine. Ajunsese, pe jumătate conștientă, într-o grotă subterană, lipită de un trup de femeie, rece și vâscos, care continua, de la talie în jos, cu o coadă de șarpe de mare: Melusine.

Mathieu nu putea îndura gândul că o pierduse pe Algonde. Se prăbușise, hohotind de plâns, pe mal. După câteva minute nesfârșite, o văzuse ieșind la suprafață, ca și cum cineva ar fi proiectat-o în sus din adânc. Se aruncase în apă și o adusese la țărm, dârdâind de frig, dar vie. În clipa următoare, Algonde se i ghemuisse în brațele lui, mărturisindu-i că fusese salvată de zână, dar că trebuia să păstreze secretul.

Seara, adolescenta îi spusese și mamei ei același lucru. Algonde ar fi vrut să-i împărtășească senzația neplăcută a atingerii aceleia neomenești pe trupul ei, dar, spre deosebire de Mathieu, Gersende nu-i ceruse și alte amănunte. Intendenta castelului se mulțumise să dea din cap, apoi schimbase subiectul.

Abia a doua zi își amintise Algonde de jurământul pe care i-l făcuse zânei. Din acea clipă, toată viața ei se schimbuse.

Cu toate că i se frângea inima, trebuia să se resemneze: nu-i mai era hărăzită lui Mathieu.

Baronul Jacques de Sassenage rămăsese văduv cu cinci ani în urmă. Respectând ultimele dorințe ale soției sale, Jeanne de Commiers, își plasase fiii mai mari ca paji în casa unei verișoare de-a lor și-și încredințase trei dintre fete în grija mănăstirii de la Saint-Just-de-Claix, aflată la câteva leghe de principala sa reședință de la Bâtie, în Royans. N-o păstrase alături de el decât pe mezină care, de la moartea mamei ei, era îngrijită de o doică.

În ciuda celor cincizeci de ani pe care îi avea, Jacques de Sassenage era un bărbat chipeș. Înalt și impunător, cu părul grizonat, cu o gură fin conturată, dar la fel de senzuală ca și ochii, cu frunte și pomeți înalți, deși trăsăturile îi erau puțin lăsate, încă mai atrăgea privirile. După câteva luni de la moartea soției lui, Jeanne, Sidonie îi făcuse o vizită la Bâtie. Cu trup armonios și chipul încadrat de zulufi aurii, având ochi de culoarea alunei și buze purpurii de la natură, nepoata lui avea o reputație cam dubioasă. Văduvă a unui mic nobil în vârstă, răutăcios și ruinat, Sidonie avusese în timpul căsătoriei atâția iubiți încât se zvonea că toți cei trei copii ai ei erau nelegitimi. Jacques nu-și plecase niciodată urechea la aceste zvonuri. Întâlnind-o, se agățase de dragostea ei de viață. În cele din urmă, Sidonie cedase avansurilor lui, fiindcă baronul îi făgăduise că se va căsători cu ea atunci când se va simți pregătit. Totuși, anii trecuseră fără ca el să-și îndeplinească promisiunea. Amintirea lui Jeanne îl obseda. Sidonie nu pretinsese nimic, văzând că baronul se atașase mult de Enguerrand, fiul ei cel mai mic, care mergea acum pe șaptesprezece ani.

La începutul lunii iulie a acelui an, 1483, Jacques dorise să-și redecoreze apartamentele din castelul de la Bâtie, așa că venise să se instaleze la Sassenage împreună cu Sidonie până la terminarea lucrărilor, mai ales că începuse lucrările de extindere la un alt castel de-al său, situat la Rochette, pe drumul către Grenoble, castel pe care intenționa să i-l dăruiască tânărului Enguerrand.

Vrând să constate stadiul lucrărilor, descinseră, în frumoasa dimineață însorită a zilei de 2 august, în curtea interioară a acestei clădiri modeste, dar nu lipsite de farmec, aflată doar la o leghe de castelul de la Sassenage.

În fața porții care închidea incinta erau două turnuri, legate între ele printr-o clădire dreptunghiulară, cu două etaje. Turnul cel mai mare era flancat de o scară dublă, cu cincisprezece trepte, pe care maistrul de șantier, un uriaș cu mușchi de tăietor de lemne, le coborî în grabă, venind să se încline cu respect în fața lor.

— O zi bună, Domniilor Voastre!

— O zi bună și ție, meștere Dreux!

— Vizita Domniilor Voastre mă onorează. Binevoii să mă urmați, îi pofti el, pornind spre peronul de la intrare.

În interior, forfota era în toi. Pe alocuri, pereții fuseseră văruiți, în alte locuri, zidarii tencuiau încă pietrele. Un lucrător tăia o scândură pusă pe două capre. Urcat în vârful unei scări, un tâmplar da la rindea o bârnă. În capelă, un sticlar termina de montat un vitraliu. La trecerea lor, lucrătorii se opreau din muncă și se grăbeau să-i salute. Baronul vorbea cu fiecare, se interesa de copiii lor, îi felicita pe unii, îi încuraja pe alții, satisfăcut de ceea ce auzea de la Dreux, ca și de felul cum avansau lucrările.

Trecură din odaie în odaie preț de vreo oră, apoi ajunseră în sala de recepții de la al doilea etaj al turnului dreptunghiular.

Dreux se opri în fața unui șemineu mare, pe tăblia căruia o sculptură în piatră o înfățișă pe Melusine cu coada înfășurată în jurul unei săbii.

— Într-o lună, în cea mai mare parte a încăperilor, lucrările vor ajunge la același stadiu ca în

sala aceasta, îi asigură el, încântat să le poată arăta finisările.

Sidonie privi înjur, ca să se asigure că nici un lucrător nu era prin preajmă.

— Și pasajul subteran? întrebă ea.

Șeful șantierului păru încurcat.

— Niște pietrari din Valence au săpat până aici, începând din locul acela din pădure pe care mi l-ați arătat, dar n-au putut să iasă pe unde doreați, fiindcă stânca de deasupra era prea dură. Așa că m-am descurcat altfel, explică el, apropiindu-se de vatră.

Apăsă pe ochiul lui Melusine și se dădu la o parte. O piatră se răsuci fără să scoată alt zgomot decât un fâșâit ușor, iar în continuarea zidului se ivi o ușă ascunsă.

— E un coridor interior care leagă camera asta de cea din care pornește tunelul subteran, spuse cu mândrie Dreux.

Sidonie păși pe prag, în timp ce meșterul lua o făclie din suportul ei și o aprinse.

— N-o să ne sufocăm? întrebă baronul.

— Aerul circulă prin niște fante amenajate la baza și în partea de sus a zidurilor exterioare. Am să fac și niște vizete, după ce vom termina lucrările. Vor fi ascunse de tapiserii și prin ele se va putea vedea și auzi.

— Mă uluiești, jupâne Dreux, îl felicită Sidonie.

Măgulit, acesta îi răspunse printr-o plecăciune, apoi intră în tunel, luminându-le calea cu torța.

După câteva minute, ajunseră într-o încăpere mică, zăvorâtă pe dinăuntru, pe care Sidonie nu-și amintea s-o fi văzut până atunci. Lângă fereastră, pe o scândură așezată pe două capre, era întins un plan al clădirii, alături de altele făcute sul. Tot pe scândură erau îngrămădite pene, cerneală și sfeșnice.

— Acesta este biroul meu. Nimeni nu poate intra aici, anunță Dreux, mândru de stratagama la care recusesse pentru a-i ține la distanță pe nepoftiți.

— Tunelul subteran pornește din șemineu? întrebă Sidonie, apropiindu-se de șemineul pe care se afla aceeași sculptură ca și pe celălalt.

— Nu e nevoie, Domnia Voastră. Coridorul prin care am venit este de-ajuns. Se continuă cu un rând de trepte. Dar voiam mai întâi să vă arăt unde suntem.

Se duse la fereastră și o deschise larg. În fața lor, se vedea hulubăria. Se aflau în celălalt turn, mai mic decât primul și pătrat.

— Ai făcut o treabă grozavă, se entuziasmă Sidonie, n-aș fi crezut că am străbătut atâta drum și cu atâta ușurință. Felicitările mele, meștere Dreux!

Omul se îmbujoră de mândrie.

— Iar acum, să mergem să vă arăt lucrarea pe care mi-ați poruncit s-o fac, zise el, apăsând ochiul lui Melusine ca să deschidă din nou intrarea.

Coborâra treptele și, după câteva clipe, ajunseră într-o galerie îngustă, care cobora în pantă lină. La lumina torței, înaintară să vadă lucrarea făcută de pietrari.

— Pe când săpau în stâncă, au descoperit, la trei sute de coți de aici, o grotă naturală în care e un mic lac. Nefiind de prin partea locului, lucrătorii nu aveau de unde să știe de zână... Iar eu n-am cutezat să mă duc s-o deranjez... Cine știe, s-ar putea să-și aibă sălașul acolo.

— Să urcăm la loc, zise deodată Sidonie, întorcându-se pe călcâie.

Deși era uimit de graba ei, baronul o urmă. Jupânul Dreux îi preceda, luminându-le calea, vizibil ușurat. Când ajunseră din nou în sala de recepții, Sidonie scoase din punguța pe care-o avea la brâu trei monede din aur și i le întinse meșterului Dreux.

— Dar e prea mult! se miră el cu onestitate.

— Lasă mofturile! Ai dat dovadă de inițiativă și ingeniozitate, calități pe care le prețuiesc. Îți voi mai cere un singur lucru: de acum înainte, să nu mai cobori în subteran. Niciodată. Am

cuvântul tău?

— Îl aveți, Domnia Voastră, făgădui omul luându-și răsplata, înainte de a-i însoți până în curte și a-l chema pe grăjdar.

Baronul Jacques respectă tăcerea iubitei sale, în timp ce străbăteau perdeaua pădurii care înconjură domeniul. Escorta îi urma la distanță. Baronul simțea că femeia era tulburată. Mergând la pas, ajunseră la răspântia drumului care se îndrepta, într-o parte, spre Grenoble, iar în cealaltă, către Sassenage. Porniră pe acesta din urmă, mergând unul lângă altul. Baronul nu se mai putu stăpâni. Întoarse capul spre ea și-i puse întrebarea care-i ardea buzele:

— Îmi vei spune oare ce pricinuieste durerea care ți se citește pe chip?

— Ai râde de mine.

— Și dacă-ți făgăduiesc să n-o fac? insistă el, cu un surâs plin de farmec.

Sidonie ezită un moment, timp în care caii lor trecură pe lângă un car tras de boi, încărcat cu butoaie cu vin. Căruțașul i le ducea jupânului Dreux, ca să aibă cu ce potoli setea lucrătorilor lui. Sidonie răspunse la salutul omului cu o înclinare a capului, apoi dădu pînteni calului. Drumul era pustiu. Baronul își îmboldi și el calul, venind din nou alături de ea. Călăriră astfel preț de câteva clipe.

— Galeria asta mi-a fost cerută chiar de Melusine, zise ea în cele din urmă.

— De Melusine?

— De Melusine, repetă Sidonie.

— De zâna cu care s-a însurat strămoșul meu, Raymondin, și pe care a surprins-o în baie transformată în femeie-șarpe?

— Nu știu să mai fie și alta cu acest nume.

— Pe toți dracii! Și de ce voia Melusine să aibă o subterană la Rochette?

— Nu știu, însă a insistat ca subterana să se afle în acel loc, atunci când a venit la mine.

— Unde a venit? Pe malul Furonului?

— În visul meu...

Baronul nu-și putu stăpâni un hohot de râs. Sidonie îi aruncă o privire tristă.

— Știam eu că n-ai să mă crezi.

— Ba te cred, dragă. Atâta doar că mă amuză să te văd preocupată de un vis, ca și cum ar fi ceva real.

— Și dacă uneori visul s-ar împleni cu realitatea?

— Atunci ar fi vorba despre vrăjitorie, conchise baronul.

— În cazul acesta, îngăduiți-mi să fiu vrăjitoare în slujba unei zâne, căci, în visul meu, Melusine începuse să plângă văzând că șovăiam. Tulburată, am întins mâna să-i șterg obrazul și mi-a rămas în palmă o piatră translucidă, în formă de lacrimă.

— Așa cum spune legenda...

Sidonie căută în punguța de la brâu și scoase ceva de acolo.

— Poți să-mi explici atunci de ce aveam asta în mână când m-am trezit?

Și întinse palma sub ochii uluiți ai baronului.

Lacrima lui Melusine scânteia ca un mic diamant sub razele deja fierbinți ale soarelui.

Laurent de Beaumont abia avu timp să-și înalțe arma în dreptul obrazului, ca să pareze lovitura ucigătoare pe care i-o pregătea Philibert de Montoisson. Spadele li se ciocniră din nou, cu un zăngănit care se stinse în bubuitura tunetului. Străpungând plafonul de antracit al norilor îngrămădiți deasupra colinelor de lângă Saint-Just-de-Claix, un fulger lovi coroana unui stejar din pădurea aflată în apropiere.

Laurent de Beaumont sări într-o parte, fentă, apoi fandă înainte, profitând de ușoara dezechilibrare a adversarului pe pământul denivelat. Era din nou în avantaj, dar știa bine că nu avea șanse să învingă.

Philibert de Montoisson își restabili echilibrul, luă poziție și-l înfruntă.

— Renunță! Îi aruncă el.

— Mai bine mor, mârâi Laurent de Beaumont, înainte de a reîncepe lupta.

Zăduful apăsător al acelei luni august a anului 1483 îi făcea și mai agresivi, în timp ce trupurile lor cedau încetul cu încetul! Laurent de Beaumont simțea acest lucru, constatând că șocul loviturilor metalice i se repercuta acum până în picioarele grele și-i cutremura încheieturile mâinilor. Încă puțin și se va prăbuși.

„*N-are importanță, hotărî el, măcar să sfârșim spectaculos!*“

Și, adunându-și ultimele puteri, se năpusti cu spada ridicată asupra lui Philibert de Montoisson.

Philippine de Sassenage își stăpâni un strigăt de groază când îi văzu atât de aproape unul de celălalt, încât ghici că se străpunseseră reciproc cu săbiile.

— De data asta, s-a terminat cu ei! spuse cu voce gătuită sora Aymonette.

Ajungând la aceeași concluzie ca și fiica mai mare a baronului Jacques de Sassenage, își frânse mâinile de disperare. Rugăciunile pe care le rostiseră neîncetat de când cei doi bărbați începuseră să se lupte nu fuseseră de nici un ajutor.

— Trebuie să facem ceva, gemu Philippine, întorcându-se către maica superioară care stătea, demnă și țeapănă, lângă ele.

Aceasta îi aruncă o privire de gheață:

— Nu-ți ajunge cât ai făcut până acum?

Privirea lui Philippine fu înecată de lacrimi. Se strădui totuși să nu-și lase ochii în jos.

— Te rog, maică, insistă fata.

Superioara șterse iritată cu dosul palmei picătura mare care-i căzuse pe chipul lipsit de frumusețe.

— Vine ploaia, îi reteză ea rugămintile lui Philippine. Vă poruncesc să intrați în casă.

— Dar este nepotul meu, doamnă... Îi aminti sora Aymonette.

Vocea îi tremura.

La o sută de stânjeni de cele trei femei, trupurile lui Laurent de Beaumont și Philibert de Montoisson zăceau, cu fețele la pământ, pe iarba strivită.

Maica superioară își înălță bărbia. Deși toată povestea asta o scotea din sărite, nu putea să-i lase pe cei doi să-și dea sufletul la ușa ei.

— Lapogne și Lardeau se vor ocupa de ei, hotărî, îndepărtându-se cu pași hotărâți de tragica priveliște, ca să se întoarcă la grilajul deschis al vechii fortărețe.

Celelalte călugărițe, adunate în fața porții, nu pierduseră nimic din scenă. Când o zăriră pe superioară apropiindu-se, plecară să-și vadă de treburi. Ușurată la gândul că cei doi dueliști vor fi aduși la infirmerie, sora Aymonette o urmă și ea, șchiopătând.

Philippine însă nu-și putea lua ochii de la muribunzi. Sporindu-i sentimentul de vinovăție, maica

superioară se răsti peste umăr la ea:

— Nu te mai holba la priveliștea asta morbidă! Du-te în odaia mea de lucru și așteaptă-mă acolo... Imediat!

Furtuna se dezlănțui violent asupra mănăstirii din Saint-Just-de-Claix chiar când fata trecea pragul, în urma celorlalte călugărițe, cu umerii încovoiați sub povara disperării.

Totul începuse cu o săptămână în urmă. În ziua aceea, Philippine primise sarcina să plivească grădina cu plante aromatice. Viața în mănăstire i se părea apăsătoare, în ciuda unor privilegii care-i fuseseră acordate datorită rangului ei.

Sora Albrante, infirmiera, cu care tânăra se înțelegea cel mai bine, nu-i ascunsese că toată mănăstirea spera ca ea să se călugărească.

Dar Philippine n-avea nici un chef să devină novice. La cei paisprezece ani ai ei, avea sentimente incompatibile cu slujirea credinței. Era îndrăgostită de ideea de iubire. Atenția îi fusese atrasă de unul dintre cei trei converși² care aveau acces în incinta mănăstirii pentru a-i asigura întreținerea. De cum scăpa de la lecțiile la care trebuia să ia parte, Philippine îl pândea, îmbătată do emoția trezită de această așteptare.

În ziua aceea, ghemuită în stratul cu plante medicinale, smulgea pirul din jurul unei tufe de *Althea officinalis*. O voce bărbătească o făcuse să ridice capul.

Curioasă din fire, se oprise din lucru ca să-l măsoare cu privirea pe musafirul care pășea alături de sora Aymonette, cantorița comunității. Trăsăturile plăcute ale tânărului de vreo douăzeci de ani, cu frunte înaltă și semeață, erau luminate de veselie. Philippine hotărâse de îndată să-și încerce puterea de seducție asupra lui. Se ridicase, își șterse mâinile de fustă și-și aranjase heninul³, apoi tușise prefăcut, ca să-i atragă atenția. După cum se aștepta, cei doi se opriseră și se întorseseră spre ea.

Fusese de ajuns o privire pentru ca Laurent de Beaumont să se aprindă. De atunci, tânărul senior, paj al fiului mai mare al regelui Ludovic al XI-lea, o neglija pe mătușa lui, Aymonette, la care venea zilnic în vizită, ca să-i dea târcoale lui Philippine. Dar fata, deși era încântată de curtea lui asiduă, trebuise să recunoască, spre marele ei regret, că prezența lui Laurent de Beaumont n-o tulbura atât de mult pe cât sperase.

Perfidia destinului făcuse ca, după câteva zile, la poarta mănăstirii regale să bată un alt oaspete, care ceruse găzduire. Avea cam patruzeci de ani, o înfățișare sumbră, accentuată de gropița adâncă din bărbie și de ochii în formă de migdală, era cavaler al Ordinului Ospitalierilor Sfântului Ioan din Ierusalim și un apropiat al marelui prior al ordinului din Auvergne, Guy de Blanchefort. Cu toate că era călugăr, de cum o văzuse pe Philippine, se și îndrăgostise de ea. Începuse s-o curteze, pretextând că putea părăsi ordinul, fiindcă fratele lui mai mare murise fără să lase urmași.

În ziua aceea, o însoțise în livadă pe Philippine, care râdea la o glumă a lui, când fuseseră surprinși de Laurent de Beaumont. Cei doi bărbați se cunoșteau și era evident că nu se simpatizau deloc. Citindu-le pe fețe că ea reprezenta obiectul rivalității dintre ei, Philippine se umflase în pene. Nu era îndrăgostită la nebunie nici de unul, nici de celălalt, dar îi găsea atrăgători și se simțea bine în tovărășia lor. Așa că nu-i păsa prea mult pe care i-l va alege tatăl ei drept soț. Luându-și de braț ambii pretendenți, îi condusesese la umbra merilor, imaginându-și preț de o clipă că este una dintre doamnele care suspinau pe vremuri la curțile galante.

— Ce păcat, se sclifosise ea, că suntem închiși în fortăreața asta! De îndată ce voi ieși de aici, am să-i cer tatălui meu să organizeze un turnir în care să vă înfrunțați, pentru că acum n-

aș putea să aleg între tine, Laurent, primul asupra căruia mi s-au oprit ochii, și între tine, Philibert, care mi i-a vrăjit atât de repede.

— De ce am aștepta până atunci? replicase Laurent de Beaumont, oprindu-se brusc și obligându-i astfel și pe ei să facă același lucru.

Philibert de Montoisson se desprinsese de brațul lui Philippine și se proptise în fața rivalului său.

— Să ieșim, îi sugerase, cu mâna pe mânerul spadei.

— Vai, domnilor, intervenise ea, fluturându-și exagerat genele, doar nu vă gândiți la așa ceva!

Drept răspuns, se înclinaseră în fața ei. Philibert de Montoisson ridicase primul capul:

— Fă-ne favoarea de a arbitra acest duel, doamna mea...

Situația n-o mai amuza pe Philippine.

— Râdeți de mine, nu-i așa?

— Pentru iubirea ta și doar a ta pe veci, proclamase Laurent de Beaumont, ducându-și mâna dreaptă la inimă.

Philippine nu reușise să-i oprească. O lăsaseră acolo, părăsiseră în tăcere, unul lângă celălalt, livada, trecuseră pe lângă grădina de legume în care câteva călugărițe pliveau, apoi ieșiseră printr-unul din fostele turnuri de pază.

Mai întâi, lui Philippine nu-i venise să creadă, după care, înspăimântată, își suflecuse poalele fustei și alergase către fostul donjon, ca să ceară ajutorul maicii superioare. Nu trebuise să spună prea multe. De la fereastră, călugărița îi urmărise cu privirea pe cei doi musafiri și pricepuse, văzându-le chipurile, despre ce era vorba.

— Fugi s-o anunți pe sora Aymonette! poruncise ea pe un ton aspru.

— Dar n-o să-i lăsați să se lupte, nu-i așa?

— Află, fiica mea, că nu există pe lume nimic mai lipsit de judecată decât doi bărbați răniți în orgoliul lor. Tot ce putem face pentru ei este să ne rugăm...

Philippine ieși din încăpere gâfâind și cuprinsă de groază, dar fu și mai îngrozită când auzi ciocnirea spadelor celor doi, dincolo de zidul înalt, crenelat.

Potopul care se abătuse asupra ținutului cufundase mănăstirea Saint-Just-de-Claix în beznă, cu toate că mai era mult până lăsarea serii. Philippine nu cuteza să aprindă vreo lumânare, de teamă ca să n-o supere și mai mult pe maica superioară. Stătea în anticameră, cu palmele lipite de geam, scrutând cu disperare perdeaua de ploaie din spatele ferestrei aburite de răsuflarea ei. Fata șterse cu mâneca sticla ferestrei, apoi își reluă poziția, înălțând o ultimă rugăciune mută. În fața ei, de cealaltă parte a curții interioare, Philippine ghicea silueta surorii Albrante, infirmiera mănăstirii, aplecată deasupra celor doi răniți. Refuza să-i creadă morți. Ideea aceasta îi venise în minte de două ori în timpul minutelor pe care le petrecuse încătușată în singurătatea ei, făcând-o să-și piardă respirația, să sughită, să se înăbușe de spaimă și să tremure toată. O cuprinsese amețeala și se ghemuise pe jos, cu fruntea rezemată de peretele din piatră. Trebuise să-și adune toate puterile ca să-și revină, știind că, dacă o vedea în starea aceea, superioara ar fi certat-o cu și mai multă asprime. Așa că își regăsise stăpânirea de sine.

Ploaia se liniștea, iar tunetele erau tot mai îndepărtate. În curând, Philippine avea să afle ce se va întâmpla și cu ea, și cu cei doi. Aștepta sosirea călugăriței și-și aștepta pedeapsa, convinsă că doar prin vărsarea propriului sânge îl putea răscumpăra pe cel vărsat din pricina ei.

Philippine auzi în sfârșit ușa deschizându-se în spatele ei, apoi închizându-se. Un val de aer mirosind a turbă pătrunse în încăpere. Fata se smulse din gândurile ei și se întoarse cu fața către călugărița care tocmai intrase.

— Urmează-mă, îi porunci aceasta, după ce-și scosese haina lungă care o apăruse de ploaie și pe care apoi o agățase în cuier.

Felinarul pe care-l ținea în mâna dreaptă se clătina, proiectând pe pereți luciri jucăușe. Philippine urmă meandrele luminii de-a lungul coridorului, ascultându-și pașii ce răsunau ca un dangăt de clopot pe dalele de piatră.

Maica superioară puse felinarul într-o nișă făcută în zid special pentru o astfel de folosință, în dreapta ușii biroului ei. Pe ușa aceasta năvălise adolescența cu câteva ore mai înainte, întrerupând-o pe călugărița, care își scria corespondența. Scrisoarea cu doar câteva rânduri se afla încă pe birou. Superioara se așeză în spatele biroului, iar Philippine închise ușa, apoi veni în fața ei, cu mâinile tremurânde împreunate.

Călugărița o măsură o clipă fără pic de indulgență, după care privirea i se mai îmblânzi.

— Ți-o amintești pe mama ta? rupse ea în cele din urmă tăcerea apăsătoare.

Întrebarea o luă prin surprindere pe Philippine. Totuși, îi veniră fulgerător în memorie doi ochi negri și un chip gingaș, cu trăsături regulate, părul împletit și strâns în coc sub bonetă, un surâs care-i rotunjea pomeții trandafirii. Un val de tandrețe o încălzi pe Philippine, alungându-i neliniștea și spaimetele.

— Cum aș fi putut s-o uit? răspunse ea cu sinceritate.

— Și totuși, asta ai făcut, copila mea, replică maica pe un ton acuzator.

Philippine simți că i se taie picioarele. Se strădui, cu toate acestea, să rămână dreaptă și demnă. Știa că nu va fi cruțată de nimic.

— Tâlharii aceia i-au atacat trăsura în pădurea asta, pe când venea să mă viziteze. În spitalul nostru și-a dat sufletul, adăugă călugărița.

Privirea fetei se îndreptă fără voia ei spre fereastră.

— Știi de ce v-a lăsat pe tine și pe surorile tale în grija mea? Philippine scutură din cap, sufocată de un hohot de plâns, copleșită de altă imagine: mama ei străpunsă de o spadă. În fața ochilor ei încețoșați pluteau într-o horă macabră, soldații din escortă care cădeau, așa cum căzuseră ceva mai devreme lângă zidul mănăstirii cei doi bărbați.

— A murit în brațele mele, la ivirea zorilor, după ce mi-a cerut să-i promit că veți primi și voi aceeași educație de care a avut ea parte pe vremuri, chiar aici, prin grija mea...

Călugărița făcu o pauză, transmițându-i decepția ei chipului palid al lui Philippine, apoi dădu din cap cu un aer dezolat.

— Acum câteva ore, sora Sophie era în livadă. Mi-a povestit discuția voastră...

— Am...

— Tăcere! Ai făcut ceva de neiertat! Firește că, necunoscând firea bărbaților, nu îți puteai da seama de consecințele jocului tău, însă mama ta nu s-ar fi înjosit niciodată comportându-se astfel.

Pe obrajii fetei șiroiau lacrimile. Ar fi preferat o bătaie zdravănă în locul acelor cuvinte.

— Se pare că demonul desfrânării s-a așezat pe umărul tău. Nu mă refer și la tânărul convers...

Tresărirea lui Philippine iscă un surâs obosit pe chipul călugăriței, care o șfichiui fără milă:

— Chiar credeai că manevrele tale treceau neobservate?

Philippine simți că inima îi bătea atât de tare, de parcă voia să-i spargă pieptul. Superioara își flutură mâna în dreptul obrazului, gonind o muscă sâcâitoare.

— Doar iubirea pe care i-am purtat-o mamei tale m-a oprit să te trimit acasă. Din păcate, scrâșni ea, nu e zi în care amintirea să nu îi fie întinată. Atât de către tatăl tău, care și-a adus în așternut nepoata depravată, cât și de ceea ce faci tu, chiar aici, la mănăstirea unde se află mormântul ei!

Pumnul furios al călugăriței se abătu pe tăblia din lemn d o castan a biroului, făcând să tresalte penele și călimările. Maica se ridică, sprijinindu-se în pumnul strâns și mototolind pergamentul de pe masă. Philippine făcu un pas înapoi văzându-i fața descompusă. Niciodată până atunci privirea maicii superioare nu fusese întunecată de atâta mânie.

— Puteai accepta o înțelegere de căsătorie cu Laurent de Beaumont, ar fi fost un lucru cât se poate de firesc, dar nu era destul de bun pentru tine, nu-i așa? De ce să te mulțumești cu un convers dacă poți avea un paj? Și de ce un paj, când poți suci mintea unui ospitalier?... Oare ce te-ar satisface pe deplin? Să sfârșești ca o prostituată în patul unui prinț?

Philippine făcu câțiva pași în spate sub arsura insultei. Umerii i se lovira de ușa groasă din lemn. Își acoperi fața cu mâinile, îngrozită de imaginea evocată de călugăriță. Aceasta rânji, umilind-o și mai mult:

— Doar așa îți arăți căința? Ascunzându-ți chipul? M-ai dezamăgit, Philippine de Sassenage! Mama ta spera că, într-o zi, îmi vei lua locul în acest lăcaș care îi adăpostește mormântul. Dar aș prefera să ard în focul iadului decât să te las să mai profanezi, chiar și o singură zi, locul acesta. Viețile celor doi bărbați sunt la mila Domnului, atât de grave sunt rănilile pe care și le-au făcut. Însă, fie că trăiesc, fie că mor, hotărârea mea va rămâne aceeași. Nu mai meriți să faci parte din comunitatea noastră!

Cu această ultimă frază, furia călugăriței se stinse. Philippine nu cuteză s-o privească, s-o implore, să-i cerșească iertarea. Era zdrobită. Călugărița se lăsă să cadă pe un scaun.

— Acum ieși! îi porunci ea. Trebuie să-l înștiințez pe tatăl tău în legătură cu ceea ce ai făcut și cu hotărârea pe care am luat-o. Este fără drept de apel. Până când va veni să te ia, vei posti și te vei ruga, în izolarea și austeritatea totală a uneia dintre celulele de la subsol. Nu le vei mai vedea nici pe călugărițe, nici pe surorile tale, care trebuie ocrotite de asemenea rătăcirii.

Philippine dădu din cap, se întoarse și apăsă pe clanță. Nu făcu însă decât un pas în pragul ușii și căzu pe podea, înghițită de prăpastia pe care și-o săpase singură.

Philibert de Montoison își deschise larg ochii sticloși într-un semiîntuneric presărat cu arabescuri luminoase. Nu simțea nici o durere. Doar o oboseală apăsătoare. În clipa aceea n-ar fi putut spune unde se afla și nici cine era. Dar, ciudat, acest fapt nu-l speria. Rămase un răstimp așa, privind mișcarea aceluia balet luminos, când plescăi din limbă în mod reflex și gestul îi aduse în gâtul uscat un gust de fiere. Un spasm îi urcă pe trahee și aproape că-l sufocă. Întoarse imediat capul spre dreapta, ca să se liniștească, și observă, la flacăra lumânării pe trei sferturi consumate de pe masă, că nu era singur în odaie. În patul de alături dormea un bărbat. Îi părea palid. La fiecare respirație, se auzea un șuierat pornit din plămâni.

Philibert intui că-l cunoștea pe omul acela și-i privi concentrat chipul preț de câteva minute. Gâtul încetă să i se mai contracte. Puțin câte puțin, frânturi de amintiri ieșeau la suprafață, ca niște bule de aer care urcă din adâncul unei mări întunecate, își redobândi numele, rangul, își aminti chiar și identitatea vecinului său. Un val de furie îl năpădi, amintindu-i că se duelaseră, și dispăru când constată că învinsese. După câte își putea da seama, starea rivalului său era mai gravă decât a lui. Buzele-i frumos conturate schițară un rânjet de satisfacție.

Ochii începură să-l usture și i se păru din nou că asupra lor se lasă o perdea, încețoșându-i vederea. Închise ochii, convins că, în timp ce i se dădeau îngrijiri, îi fusese administrat vreun drog, și începu să asculte zgomotele din jur. În afară de respirația șuierătoare a lui Laurent de Beaumont, se auzeau și sforăituri. Era clar că se afla la spitalul mănăstirii Saint-Just-de-Claix. Acum, că mintea i se limpezise, se concentrează asupra propriei persoane. Nu-și amintea că leșinase, ci doar că fusese atins la brațul stâng. Pierduse, pesemne, mai mult sânge decât ar fi crezut. Își duse cealaltă mână la umăr și constată că brațul îi era bandajat până la încheietura mâinii. Se simți îmbărbătat. Peste cel mult câteva zile avea să fie pe picioare și va putea spulbera pretențiile javrei de Laurent de Beaumont pe lângă seniorul de Sassenage. Inima începu să-i bată mai repede.

Oare de ce îl răscolea atât de mult evocarea numelui de Sassenage? Firește că până atunci nu se gândise la căsătorie, ce dracu', era cavaler, aflat în slujba Marelui-maestru din Auvergne... Guy de Blanchefort... Misiunea lui... I se opri răsufierea. Cum de îl făcuseră ochii lui Philippine să uite ce-l adusesese în ținutul royanez? Fata asta îi tulburase mințile... Căci el venise s-o vadă pe doamna Sidonie, dar n-o găsisese la Bâtie, în Royans. Când auzise că fiicele baronului se aflau la Saint-Just, sperase să dea și de ea aici. Acum își amintea totul. O venă de la tâmplă îi zvâcni dureros. Își duse enervat mâna la cap. Era tot mai neliniștit de întârzierea în îndeplinirea misiunii sale. Chiar a doua zi îi va trimite un mesaj lui Guy de Blanchefort, ca să-l informeze. Degetele lui dădură de un pansament. Încremeni. Pipăi bandajul care-i acoperea fruntea și constată că-i înfășură înfășurura tot capul. Așadar, nu brațul, ci rana aceasta îi pricinuisese leșinul!

Dar-ar ciuma-n tine, Laurent de Beaufort, mârâi, întorcând capul spre acesta, cu ochii holbați de furie.

Privirea i se tulbură din nou, atât de mult de data asta, încât o ceață roșie acoperi chipul rivalului său. Un fulger de durere îi străpunse țeasta, iar Philibert de Montoison fu sorbit din nou de hăul întunecat din care abia ieșise.

Sora Albrante tresări și se ridică în capul oaselor în patul pe care o perdea îl despărțea de cele ale răniților. Se dădu jos și se grăbi să se apropie, doar în cămașă, de patul cavalerului. Descoperi că rănitul zăcea în aceeași poziție în care îl lăsase. Era însă alb ca varul la față. Îi ridică cu un deget expert pleoapa. Ochiul era dat peste cap, iar pulsul la carotidă abia dacă se

simțea, slab și neregulat.

Albrante aruncă o privire în sala boltită, cufundată în întuneric. În patul de alături, Laurent de Beaumont moțăia, cu pieptul înfășurat în bandaje și capul întors în partea opusă adversarului său. Nimeni altcineva n-o putea vedea la ora aceea... Luă lumânarea, se îndreptă spre oficiu și se apropie de un cufăr înalt, prevăzut cu o încuietoare de modă veche, în care-și ținea leacurile cele mai de preț. Îl descuie și luă din el o casetă în a cărei broască introduse o cheiță cu formă ciudată, pe care o purta întotdeauna asupra ei. În lumina slabă a lumânării, apăru un flacon piramidal de sticlă albastră împodobită cu o dantelărie din l fire de argint. Prin fața ochilor infirmierei trecu fulgerător o imagine. Se afla în pădure, adunând în grabă mușchi pentru o catapasmă, în ziua următoare celei în care la mănăstire fusese, adusă mama lui Philippine, grav rănită.

— Elixirul acesta are o putere mai mare decât oricare altul. Patru picături întăresc, o linguriță regenerează, o înghițitura vindecă. Folosește-l ori de câte ori vei crede că e nevoie. Când flaconul se va goli, voi veni să-l iau, îmi spusese vrăjitoarea, punându-i-l în mână.

Nimeni nu aflase acest lucru.

Totuși, din ziua aceea, viața lui Albrante fusese întoarsă pe dos.

Infiriera se întoarse fără întârziere la patul lui Philibert de Montoison. În alte împrejurări, ar fi lăsat încă din prima zi natura să acționeze, dar refuza ideea de-a o lăsa pe Philippine să poarte toată viața povara morții acestui om. Scoase dopul sticluței și ciupi obrazul bărbatului, deschizându-i gura. Îi turnă pe gât câteva picături. Așteptă. Un minut, două minute, cu degetul pe carotida lui. Apoi ritmul inimii reveni la normal, iar obrații rănitului prinseră un pic de culoare.

Clopotul bisericii bătu de cinci ori. Mai rămăsese o oră până la prima slujbă a zilei. Albrante nu se mai culcă și se duse să pună la loc flaconul.

Trecuseră cinci zile de când Laurent de Beaumont și Philibert de Montoison se înfruntaseră pe colina de lângă mănăstire.

Tot cinci zile de când fusese trimisă scrisoarea adresată baronului de Sassenage, deși nu se știa exact unde anume se afla acesta.

De asemenea, trecuseră cinci zile de când Philippine aștepta în celula în care fusese închisă sosirea tatălui ei, impunându-și condiții și mai aspre decât cele la care o obliga pedeapsa primită. Maica superioară ordonase să nu i se dea vești despre starea celor doi răniți, pentru ca remușcărilor să îi fie sporite de îndoială. Philippine nu pusesese nici o întrebare. Își petrecea zilele rugându-se, îngenunchată cu fața spre perete și spre crucifixul care-l împodobeau. Când trupul îi amorțea atât de mult încât se clătina, fata se întindea pe salteaua de paie și începea să plângă. Nu-și plângea propria soartă, ci soarta pe care o aveau, ci soarta pe care-o aveau, din pricina ei, cei doi pretendenți. Când lacrimile îi secau, adormea, apoi se trezea și o lua de la capăt. Nu bătea la ușă decât în caz de nevoie, dacă i se termina lumânarea, dacă trebuia golită oala de noapte sau dacă nu mai avea apă în cană. Atunci, o conversa lua obiectele puse de Philippine în pragul ușii, pentru ca sora să nu fie nevoită să intre în odaie. Fata nu-și întorsese niciodată fața spre cea care deschidea ușa. Niciodată nu scosese vreun cuvânt.

Neștiind când urma să sosească baronul Jacques s-o ia, maica superioară o scutise de post ca să nu se îmbolnăvească, însă Philippine nu mai avea poftă de mâncare. După cum atârnau hainele pe ea, se vedea bine ce mult slăbise.

„Cinci zile“, își spusese sora Albrante, căreia i se destăinuisese una dintre converse, speriată de starea fetei.

Era mai mult decât voia Albrante să îngăduie.

— Cum se mai simt? Întrebă în șoaptă superioara, apropiindu-se de paturile lângă care, după slujbă, sora Albrante își reluase veghea.

— Laurent de Beaumont, mai bine, dar starea lui Philibert de Montoison mă îngrijorează. Azi-noapte m-am trezit auzindu-i glasul. Am venit în grabă, sigură că și-a revenit în simțiri. Starea lui părea neschimbată, dar pansamentul de la cap era îmbibat de sânge proaspăt.

— Poate că ai visat.

— Așa mi-am spus și eu, dar nu-s prea sigură. Dacă vrei să mă urmezi, am putea discuta mai în largul nostru în încăperea de alături, o invită sora Albrante, ridicându-se de pe taburetul ei.

Călugărița îi lasă pe convalescenți să se odihnească și intră împreună cu Albrante în oficiu. Ușa se închise în urma lor.

— Deși se afla sub influența calmantelor pe care i le administrez, Laurent de Beaumont mi-a spus azi-dimineață că și el a auzit glasul cavalerului.

Maica se strâmbă. Chestia asta nu prevestea nimic bun.

Se așezară la masă, față în față, și-și rezemară amândouă brațele pe tăblia de stejar plină cu mojară din lemn de merișor și cu tot felul de borcane. O rază firavă de soare, atenuată de vitraliile ferestrei, le dezmierdă mâinile uscățive.

— Philibert de Montoison ți-a dezvăluit și alte motive care l-au adus sub acoperișul nostru? Motive care să-l fi îngrijorat destul de mult ca să-i provoace această nouă hemoragie? Întrebă sora Albrante.

— Nimic mai mult decât știi și tu.

— Atunci poate că ar fi bine să ne uităm prin lucrurile lui.

Superioara îi aruncă o privire dezaprobată.

— Uți despre cine discutăm, soră.

— Nu ți se pare ciudat ca un ospitalier să tragă la noi fără să aibă cu el măcar un cal și un scutier?

Călugărița cugetă o clipă. În iureșul tragic al evenimentelor, gândul acesta nu-i trecuse prin minte.

— Într-adevăr, e ciudat, admise ea, dar asta nu ne privește noi.

— Dimpotrivă, doamnă. Mie îmi revin responsabilitatea și datoria de a-l salva pe acest cavaler, și tot ce m-ar putea ajuta s-o fac mă interesează.

— Lasă-mă să reflectez, hotărî maica, ridicându-se.

— N-am terminat, o opri sora Albrante.

Privirile li se întâlneau. A infirmierei, plină de hotărâre, o făcu pe superioară să se așeze la loc. Albrante luă o carafă și umplu două pahare cu apă rece. Împinse unul în fața călugăriței și bău o gură de apă din al ei. Avea nevoie să-și dreagă vocea înainte de-a aborda subiectul care o făcea să-și simtă brusc gâtul uscat.

Maica superioară nu se atinse de pahar. Își împleti din nou degetele noduroase și așteptă, neputând să-și alunge totuși din minte vorbele lui Albrante.

— Este vorba despre Philippine, se hotărî în cele din urmă infirmiera.

Călugărița tresări. Un val de căldură îi împurpură obrazul. Își desfăcu palmele și le sprijini de lemnul mesei.

— Subiectul acesta e închis, zise ea pe un ton rece, dând să se ridice, hotărâtă de data asta să părăsească încăperea.

— Stai jos, Isabelle! porunci sora Albrante.

Chipul maicii superioare deveni roșu ca racul.

— Cum îndrăznești? Întrebă ea încruntată.

Stătea dreaptă, între banca pe care o împinsese ca să se ridice; și tăblia mesei. Albrante, în picioare și ea, o înfruntă:

— Îndrăznesc în virtutea dreptului de asistență care m-a adus pe vremuri în slujba acestei comunități.

Efortul pe care-l făcea superioara ca să se stăpânească era evident. Reuși însă. Articulă cu o voce uscată:

— Te ascult.

— Dacă Philippine refuză în continuare să se hrănească, viața ei va fi în primejdie...

Călugărița nu-i răspunse. Chipul îi era crispat de furie. Sora Albrante se mânie și ea:

— Prin urmare, preferi s-o lași să moară decât s-o ierți?

Se înfruntară din priviri, într-o tăcere atât de apăsătoare încât ai fi zis că sunt gata să se încaiere. Sora Albrante cedă cea dintâi.

— N-ai să te schimbi niciodată, nu-i așa? La fel de orgolioasă și încrezută până în clipa morții. Trebuie oare să-ți amintesc de obligațiile pe care le avem față de Jeanne de Commiers?

— Taci, spuse superioara cu o voce lipsită de intonații, tresărind.

— Nu e momentul să ne certăm și nu asta doream. Tu vrei să mântuiești sufletul lui Philippine, eu vreau s-o vindec pe de-a-ntregul.

Călugărița dădu din cap. Învinsă.

— Ce dorești?

— Ca Philippine să mă ajute. Asta nu reprezintă o ușurare a pedepsei ei. Îi va fi și mai greu să se ocupe de cei care s-au rănit din cauza ei decât să se roage. Dar astfel voi putea veghea ca ea tragă învățăminte fără să cadă într-o melancolie fără leac.

Maica superioară se îndreptă spre ușă fără ca sora Albrante să mai încerce s-o rețină. În timp ce apăsa pe clanță, întoarse capul către infirmieră.

— Ți se întâmplă câteodată să ai remușcări?

— În fiecare zi de când s-a întâmplat, dar am găsit în mine puterea să mă iert.

— Eu una credeam că le-am depășit, mărturisi călugărița înainte de-a ieși, cu capul plecat.

— Nu poți uita niciodată răul pe care l-ai făcut cuiva, murmură Albrante ca pentru sine, ridicându-se ca să se întoarcă la veghea ei.

În afară de cei doi răniți, o mai aștepta, așezată pe o bancă, o măicuță care își apăsa cu palma partea de jos a pântecelui. Abia dacă o salută pe superioară, care ieșea din infirmerie palidă și atinsă în demnitatea ei.

— Ești la ciclu? întrebă Albrante, apropiindu-se de bolnavă. Aceasta dădu din cap, încuviințând, iar Albrante se duse să-i caute un leac, în ciuda că se simțea atât de istovită, deși reușise să câștige bătălia pe care o începuse.

Philippine se făcuse ghem pe salteaua ei de paie. Cu o zi înainte începuse s-o supere stomacul, iar dimineața durerile deveniseră atât de violente încât nu putuse să se ridice ca să bea apă. Nu-i trecuse prin cap să ceară ajutor. Ar fi vrut să vomite, așa cum se străduise de câteva ori, ca să scape de dezgustul pe care-l simțea față de ea însăși, dar nu avu destulă putere. Plângea în tăcere, ținându-se cu mâinile de burtă. Coșmarurile care o bântuiau când dormea deveniseră permanente. Rătăceau ca niște stafii prin odaie, în jurul ei. Fiecare zgomot îi amintea zăngănitul oțelului lovit, vuietul furtunii. Orice miros, inclusiv cel al sudorii ei, îi evoca lupta celor doi bărbați pe deal. Dansul lor macabru se învârtejea în jurul ei. Se lăsase atrasă în el ca să se pedepsească. Îi devenise prizonieră în nebunia ei distrugătoare.

Din veselia și drăgălășenia ei, din privirea ei șăgalnică nu mai rămăsese nimic. Avea chipul tras, cearcăne întunecate la ochi, buzele și nările subțiate lăsau să treacă o respirație sacadată și, în ciuda păturilor, dârdâia în frigul din celula ei. I se părea că moartea era singura cale de scăpare din disperarea și rușinea care o stăpâneau.

Adesea se trezea cerându-i iertare defunctei sale mame, apoi se muștra singură. Îi mânjise memoria cu o pată de neiertat. Cine era ea ca să spere că și-ar putea ispăși vina? Suflarea diavolului îi întinase sufletul, așa că ea refuza să mai trăiască în acest păcat. Purgatoriul, așa cum îi fusese zugrăvit aici, la Saint-Just, i se părea preferabil flăcărilor iadului în care avea să ajungă, cu siguranță, dacă supraviețuia; acolo sus, aproape de Domnul, poate că ar fi putut găsi scăpare.

Pâlpâirea lumânării pe zidurile de piatră aducea cu flacăra unui rug.

O crampă o încovoie și mai mult. Îi scăpă un geamăt. Captiv în măruntaiele ei goale, Satana protesta. Philippine strânse din dinți. N-avea decât s-o ardă, s-o încleșteze, s-o sfârtece; orice i-ar fi făcut, ea nu va mai ceda, nu-l va lăsa să scape, iar în clipa morții, sufletul nu-i va mai fi osândit.

Nu auzi ușa, nici pașii care se apropiau. Simți pe umăr o mână care voia s-o facă să se întoarcă. O împinse cu hotărâre, fără să deschidă ochii absorbiți de delirul ei.

— Niciodată, scrâșni ea, închipuindu-și că vreun demon voia să o ia cu el.

Maica superioară păli văzând-o prăbușită astfel. Până atunci, nu voise să vadă, să știe, să înțeleagă. Se lăsă pe vine la căpătâiul tinerei domnițe de Sassenage, răscolită și simțindu-se, la rândul ei, vinovată. Cum de se putuse lăsa stăpânită de orgoliu, în timp ce, la ultimul nivel al turnului...

— Philippine, copila mea, șopti ea cu voce întretăiată.

Fata se ghemui și mai strâns.

Călugărița o scutură cu putere:

— Uită-te la mine, Philippine, pentru numele lui Dumnezeu cel Atotputernic, UITĂ-TE LA MINE! urlă ea, regăsindu-și brusc hotărârea.

Doar ea, rece și aspră cum o știa Philippine, o mai putea o mai putea aduce înapoi pe fată.

Philippine se mai împotrivi o secundă, până când vorbele călugăriței îi pătrunseră în subconștient, amintindu-i că-i datora supunere și respect. Deschise ochii, întoarse capul și recunoscu degetele noduroase, cu unghii tăiate scurt și pătate, de pe umărul ei.

— Dumneavoastră sunteți, doamnă? întrebă ea cu teamă.

— Chiar eu, fata mea, se împlânzi superioara.

O trase către ea, iar Philippine se rostogoli pe spate și, chinuită de spasme, își aduse genunchii la gură. Mâna cu care se ținuse de burtă se agăță de cea a călugăriței, căutând

refugiul.

— S-a terminat, ei sunt salvați, iar tu — la fel. Pedepsa ta a luat sfârșit, Philippine!

Suferința de pe chipul fetei dispăru.

— Tatăl meu a sosit?

— Încă nu. Am să pun să ți se aducă niște apă ca să te speli, haine curate și puțină supă... pe care te rog s-o mănânci. Cred că va fi de-ajuns ca să-ți liniștească stomacul. S-ar putea să ai grețuri sau chiar să vomیți, dar n-are importanță. Trupul tău trebuie să se obișnuiască din nou cu ceea ce i-ai refuzat până acum.

— Da, doamnă, acceptă supusă Philippine.

— Când vei fi gata, te duci la infirmerie. Sora Albrante are nevoie de tine acolo.

Panica se ivi iarăși în ochii tinerei. Se albi la față și începu să tremure.

— N-am să pot, bâigui ea.

— Ba firește că da. Vino-ți în fire, copila mea, e un ordin.

Philippine dădu din cap.

— Acesta e prețul mântuirii tale, adăugă cu un surâs încurajator călugărița.

Apoi ieși fără să mai privească în urmă. Făcuse ceea ce era dator să facă.

Când intră Philippine, sora Albrante, stând între cele două paturi, îl ajuta pe Laurent de Beaumont să se întoarcă pe o parte. Cu spatele spre fată, tânărul tușea, iar din piept îi scăpa la fiecare răsuflare un șuierat oribil. Philippine n-avu timp să se sperie auzindu-l, căci firea ei miloasă o făcu să se apropie fără șovăire. Își puse genunchiul pe pat, în spatele rănitului, și-l ajută să rămână în poziția în care-l așezase infirmiera. Amețit de licoarea de mac ce i se administra din două în două ore, Laurent de Beaumont zăcea inert și se vedea că sorei Albrante nu-i era ușor să-l susțină.

— În sfârșit ai sosit, o întâmpină ea cu un zâmbet. Era și timpul, fiindcă sunt istovită.

Philippine dădu doar din cap, simțind un nod în gât.

Abia atunci își dăduse seama că spatele acela puternic și lat, acoperit de un pansament și plin de vânătăi, era al unuia din bărbații pe care-i făcuse să se înfrunte pentru ea. O cuprinse amețeala și se clătină. Albrante întinse mâna și o ținu să nu se prăbușească.

— Haide, haide, Helene, fata mea, o mustră ea, fără figuri de soiul ăsta aici...

Philippine o privi, neînțelegând de ce i se adresase Albrante cu acel nume. Amețeala îi trecuse.

— Iartă-mă, spuse ea, cred că digestia e de vină.

— Du-te să miroși niște frunze de mentă, o sfătui Albrante, în timp ce Laurent de Beaumont își sfârșea accesul de tuse expectorând un cheag de sânge.

Philippine se îndepărtă de pat. Tânărul căzu la loc pe spate, cu ochii închiși, palid ca un cadavru, cu un firișor de salivă roșatică în colțul gurii. Adolescenta își duse ambele mâini la gură și alergă afară. Imediat după ce-și vomیتă micul dejun lângă o tufă de verbină, simți o dorință nebună să fugă de acolo.

Dacă n-ar fi văzut în fața ei un șir de măicuțe care se pregăteau să intre în biserică, fără îndoială că ar fi făcut-o. Așa însă, dându-și seama că și de data asta le dădea un exemplu foarte prost surorilor ei mai mici, își șterse buzele cu mâneca și se întoarse, cu capul plecat, la infirmerie. Sora Albrante o întâmpină în prag, o sprijini, cuprinzând-o cu un braț, și o însoți în oficiu.

— Va trebui să te deprinzi cu situația. După cum ai putut vedea, prietenii noștri zac încă la pat și am nevoie de tine să stai la căpătâiul lor și să mă ajuți.

— Dar maica superioară spunea că... începu Philippine, împleticindu-se până lângă masă.

Picioarele abia dacă o ascultau.

— Maica superioară e cumva infirmieră? i-o tăie Albrante. Aici numai eu pot spune cine se simte bine și cine nu. Tu te simți bine. Ei doi, nu. Așa stau lucrurile.

— Te înșeli, soră, nu mă simt bine, o contrazise Philippine, lăsându-se să cadă pe banca unde stătuse nu de mult, plină de mânie, superioara.

Albrante închise ușa și scoase din dulap flaconul albastru al vrăjitoarei. Starea de slăbiciune a lui Philippine justifica folosirea licorii. Infirmiera turnă trei picături într-o linguriță, apoi i-o puse sub nas.

— Lasă prostiile și înghite asta. Peste două minute o să fii ca nouă. Și ai grijă, nu spune nimănui ce ți-am dat.

Philippine se strâmbă simțind pe limbă gustul doctoriei.

— Da' amară mai e, zise ea, scuturându-se ca un mânz.

Albrante izbucni într-un râs voios.

— Crezi că leacurile ar trebui să fie bune la gust? Nici gând, Helene dragă, altfel, pe toți sfinții din paradis, infirmeria asta ar fi plină tot timpul!

O căldură binefăcătoare îmbujoră chipul tinerei, îi cuprinse îi cuprinse ceafa, coborând spre umeri și ajungându-i apoi până în vârful degetelor de la picioare. Philippine zâmbi. Sora Albrante o privi cu tandrețe, sprijinindu-și un șold de colțul mesei, cu mâinile una în cealaltă, așa cum obișnuia să stea și înainte, când erau împreună.

— Îmi amintesc, zise fata, înviorându-se. Am mai gustat din licorile tale.

— Așa e.

— Asta s-a întâmplat imediat după ce mama a murit, când am ajuns aici. Zidurile astea atât de înalte și de groase aminteau de p închisoare. Pretutindenii mirosea a tămâie. Îmi aduc aminte că mi s-a făcut rău la mormântul ei. Atunci te-am întâlnit pentru prima dată, soră. Mi-ai spus că timpul îmi va alina durerea.

— Ți-o repet și acum, o asigură infirmiera. Timpul învinge orice. Dar știi că mi-ai pricinuit multă neliniște?

— Nu-s deloc mândră de asta, mărturisi Philippine fără să-și întoarcă privirea de la ea.

— Nu mă refeream la ei, ci la tine, la starea în care ajunseseși. Chiar voiai să te lași să mori pentru băieții ăștia sau ce? o certă ea.

Philippine făcu ochii mari. Nu se aștepta la asemenea vorbe. Sora Albrante își vântură mâinile.

— Să nu crezi că-ți scuz felul cum te-ai purtat cu ei, domniță, nici gând, dar totuși, să mori pentru atâta lucru, la vârsta ta...

— Atâta lucru? bâigui Philippine. Laurent de Beaumont era atât de palid...

— Ba nu, Laurent de Beaumont se simte mai bine. N-aș putea spune același lucru și despre Philibert de Montoisson, a cărui stare mă îngrijorează. Însă băieții ăștia s-ar fi bătut oricum, pentru tine sau pentru altcineva. Temperamentul bărbaților din zilele noastre îi face să scoată sabia la orice ocazie ca să-și dovedească valoarea. Parc-ar fi niște cerbi în fața unei căprioare...

— În bunătatea ta, soră, vrei să-mi ușurezi povara, dar știu bine că numai eu sunt vinovată pentru tot ce s-a întâmplat, murmură Philippine.

— Nimic nu este pe de-a-ntregul alb sau negru. Vei vedea, o să înveți să cântărești lucrurile. Deocamdată, ar fi bine să scapi de sentimentul ăsta de vinovăție, care acum nu folosește la nimic, și să mă ajuți la treabă. Te simți în stare s-o faci?

— Mă voi strădui.

— Am să te sprijin. Firește, nu vei vedea pe nimeni în afară de mine și de dueliștii noștri.

— Desigur.

— Atunci ne-am înțeles.

Sora Albrante luă din nou lingurița și mai turnă în ea două picături de elixir înainte de a încuia flaconul în dulap.

— Îți ajunge atâta, spuse ea, întorcându-se spre fată, ar fi curată lăcomie dacă ai cere mai mult.

— Nu sunt chiar așa de pofticioasă, o asigură Philippine, strâmbându-se când simți gustul licorii pe vârful limbii.

— Uite ce mutră faci, deși precis că ai vrea să-ți împărtășesc secretul acestui leac!

— Fii sigură că l-aș păstra cu sfințenie!

— Cu atât mai bine, Helene, fata mea, căci am de gând să-ți dezvălui câteva secrete înainte ca tatăl tău să vină să te ia.

Philippine o aținti cu o privire bănuitoare, apoi, dându-și seama că Albrante nu mai glumea, se ridică și o sărută cu duioșie pe obraz. De când venise la mănăstire, aici, alături de infirmieră, se simțise întotdeauna în largul ei.

— Bine. Acum trebuie să-ți explic amănunțit ce îngrijiri trebuie să primească domnișorii aceștia fără minte.

— Încă ceva, făcu Philippine, care acum își revenise întrutotul, pornind pe urmele ei. De ce mi zici Helene?

Sora Albrante schiță un surâs trist. Adevărul era ca un spin înfipt în inima ei. Jurase. Îi jurase vrăjitoarei. Îi jurase lui Jeanne de Commiers. Jurase să-i redea lui Philippine adevărata ei identitate atunci când va ajunge la vârsta căsătoriei, dar nu făgăduise să-i dezvăluie și motivele care impuseseră această hotărâre. Recurse, prin urmare, la o minciună de circumstanță.

— „*Ai grijă de Helene a mea — ne-a cerut mama ta —, frumusețea ei va fi mai presus decât a altor femei, iar atunci, numele de Philippine va fi prea șters pentru strălucirea chipului ei.*“ A venit clipa să mă conformez acestui testament, micuțo. Îți prezic că mulți bărbați îți vor ieși în cale și vor dori să te aibă, și trebuie să fii pregătită pentru asta.

La poalele muntelui Vercors, satul de lângă castelul Sassenage, era toropit de zăpușeala prevestitoare de furtună. Luna august se întindea ca o piscă leneșă. Niște copii se bălăceau, cu picioarele afundate în mâlul de lângă țărnul Furonului. Torontul curgea la vale, spre Isere, și putea fi traversat pe o punte din bușteni. Pe malul celălalt, niște pietre plate erau folosite la spălatul rufelor. Pe ele erau bătute cearșafurile ridicate din unda curentului și frecate cu leșie de femei vesele, cu ochii la țâncii care lansau pe firul apei bărcuțe din scoarță de copac. În depărtare, spre Grenoble, pe cerul senin se profilau Alpii maiestuoși, cu piscurile lor veșnic înzăpezite.

Timpul părea suspendat chiar și pe ulița principală a satului, în fața uneia dintre casele scunde, din piatră, așezați pe o bancă unul lângă celălalt, cu spinările rezemate de perete, moțâiau doi bătrâni. Câțiva ștregari îi pândeau de la colțul zidului, punând la cale vreo poznă. La picioarele lor desculțe, zgâriate și murdare, niște găini ciuguleau de pe jos firimituri infime, fără să le pese de ei.

Se risipiră însă cârâind atunci când puștii tresăriră auzind galopul unui cal care se apropia. Îi lăsară pe bătrâni în plata Domnului și alergară toți până la pod, unde se împrăștiară la trecerea unui călăreț care le strigă să se dea la o parte. Cei doi bătrâni se treziră și abia apucară să-și tragă picioarele sub bancă, văzând calul care trecu în galop prin fața lor, printre case, pe lângă biserică, și o luă spre castel, învâluindu-i pe localnicii uimiți și neliniștiți într-un nor cenușiu de praf.

În sala de recepții a castelului, Algonde freca sânguincios argintăria când, auzind galopul, îl văzu prin fereastra deschisă pe călărețul care-și opri calul în spume și sări jos din șa. Curioasă, se opri din lucru și se aplecă peste pervaz.

— Am un mesaj urgent pentru baronul Jacques de Sassenage, îl auzi spunându-i unui soldat, cu două etaje mai jos de geamul ei, după care omul intră în castel.

Sperând din tot sufletul că vestea respectivă va avea ca urmare plecarea doamnei Sidonie și a urâcioasei sale cameriste, îl privi amuzată pe Mathieu care, prefăcându-se nepăsător, se apropia de portar ca să afle cine era vizitatorul. Neputând rezista să nu-i facă o farsă, îl așteptă să ajungă sub fereastră, luă o cană în care mai rămăsese puțină apă și i-o deșertă în cap.

— Ei, drăcie, fir-ar să fie! izbucni Mathieu tresărind, cu părul și umerii uzi leoarcă.

Se înfurie și mai mult când paznicul izbucni în răs. Tânărul ridică privirea și pumnul către geam, unde întâlni chipul vesel al lui Algonde, care lăsase repede cana din mână și stătea cu brațele încrucișate sprijinite de pervaz.

— Ca să vezi ce aversă bruscă! Bietul de tine, cum te-a mai stropit! Cerul o fi crezut că erai prea încins, îl luă ea peste picior.

— Râzi tu, râzi, dar lasă că vine și rândul meu! se rătoi Mathieu, deranjat de râsetele celor din jur, dar fără să se supere cu adevărat pe ea.

Drept răspuns, Algonde scoase limba la el, apoi închise fereastra.

Adună cupele pe care le curățase, se grăbi să le încuie într-un cufăr, apoi urcă scara în spirală până la etajul următor. Ușa care dădea spre palier rămăsese întredeschisă, iar fata îl zări pe mesager înmânându-i biletul baronului Jacques. Era prea departe ci să-i poată auzi, fiindcă zgomotele de la etajul inferior ajungeau până la ea, așa încât îndrăzni să se strecoare în spatele ușii. Se așeză în patru labe, scoase din mânecă o cârpă de șters, ca să-ți justifice prezența, și ciuli urechile.

— Am fost trimis de intendentul Domniei Voastre. A crezut că ar putea fi ceva urgent, adăugă omul, în timp ce baronul rupea sigiliul de ceară și desfăcea pergamentul.

— Ce scrie? întrebă Sidonie ridicându-și privirea de la broderia ei și îndreptând-o către Jacques.

Absorbit de lectură, acesta nu-i răspunse, dar, judecând după expresia lui, era vorba despre ceva grav. Ea își puse lucrul în coșuleț, se ridică din fotoliul așezat lângă cel al lui Marthe, cam copleșită și ea lângă o fereastră și se apropie de curier.

— Du-te la bucătărie să-ți pui stomacul la cale, băiete!

Chipul omului se însenină. Îi mulțumi lui Sidonie, se înclină și ieși.

Algonde își lăsă capul în jos și începu să frece de zor podeaua, cu inima bătând să-i spargă pieptul, pe când omul cobora scările. Prudența o îndemna să facă același lucru, dar își spuse că, dacă el n-o băgase în seamă, risca mai degrabă să fie prinsă în timp ce se mișca. La teamă se adăuga și incitarea stărnită de indiscreția pe care o comitea. Își mușcă buzele, își ținu răsufierea și rămase nemișcată. Tăblia de lemn a ușii estompa vocile și trebuia să-și încordeze auzul ca să nu-i scape nimic.

— Vreun necaz, iubitele? întrebă Sidonie, punându-și cu gingășie mâna pe brațul baronului.

Acesta își îndreptă în sfârșit privirea spre ea. Tristețea din ochii lui cenușii sfâșie inima lui Sidonie.

— E vorba despre Philippine, îi mărturisi el, întinzându-i scrisoarea.

Sidonie păli, la rândul ei, dar n-avu timp s-o citească, fiindcă el continuă:

— Doi bărbați s-au dușmanat pentru ea în fața mănăstirii. Acum se zbat între viață și moarte. Maica superioară pretinde că Philippine i-a provocat să se bată, comportându-se într-un mod nedemn de bunele moravuri, spuse el cu o voce sfârșită.

O flacăra de indignare urcă în obrajii lui Sidonie.

— Nu cred niciun cuvânt, afirmă ea, punând pergamentul alături de un sfeșnic, pe o măsuță aflată la câțiva pași de ea.

Apoi se întoarse spre Marthe:

— Coboară să-l anunți pe mesager că vom avea în curând nevoie de el și închide ușa după tine.

Așteptă ca Marthe să se conformeze, apoi se apropie de Jaques și-și strecură încurajator mâna între degetele pe care el și le încrucisase la spate.

Dacă fugea, era și mai rău. Algonde sperase o clipă că Marthe va coborî fără s-o observe, ca și curierul. Dar nu era cazul să-și facă iluzii. Se strădui să pară preocupată doar de lustruirea podelei, dar imediat ce Marthe închise ușa, fata simți că fusese descoperită.

Continuă să frece scândurile, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar o durere ascuțită îi smulse un țipăt. Marthe se aplecase brusc asupra ei și o apucase de părul împletit într-o coadă, obligând-o să se ridice.

— Ia te uită ce mai șoarece am prins! Faci tot ce poți ca să ajungi în ghearele mele? scrâșni ea, trăgând-o și mai tare.

Lui Algonde i se păru că-i smulge părul cu piele cu tot. Își duse instinctiv mâinile la ceafă, hotărâtă să se apere.

— Dă-mi drumul! strigă, răsucindu-se ca să scape.

— Taci, afurisito, se răsti cu jumătate de voce Marthe, altfel pun să fii bătută pentru că ai vrut să tragi cu urechea.

— Nu trăgeam cu urechea și n-am să tac! hotărî fata cu glas și mai ridicat.

De data asta nu se va mai lăsa umilită, orice s-ar întâmpla. Cruzimea din ochii cameristei care se înverșuna împotriva ei îi stârni o furie turbată. Ușa se deschise, iar în prag se ivi Sidonie, nedumerită la auzul țipetelor fetei, chiar în clipa când Algonde își înfigea dinții în brațul nemernicei. Prea târziu însă ca să oprească palma răsunătoare care șfichiui obrazul tinerei.

— Netrebnică mică ce ești, dacă nu te potolești, te...

Marthe nu-și sfârși fraza. Palma pe care o ridicase ca să lovească din nou rămase în aer, oprită de mâna lui Sidonie.

— Ajunge!

Brațul cameristei coborî.

— Am prins-o ascultând pe la uși.

— E adevărat, Algonde?

— De ce aș face-o? minți cu nerușinare fata, nevrând s-o lase pe dușmanca ei să-și atribuie rolul pozitiv.

Marthe rânji:

— Ca să poți bârfi, desigur! Spionă, vă spun eu.

— Ba nu. Lustruiam parchetul pe care l-am ceruit ieri, o contrazise Algonde, ridicând cârpa de jos.

O flutură ca să-și dovedească spusele și adăugă:

— Tocmai terminasem treaba și mă pregăteam să cobor, când zgrițuroaica asta m-a luat la bătaie.

— Ai auzit ce vorbeam în cameră? o întrebă Sidonie.

— Eram cufundată în gândurile mele, Domnia Voastră... Începu fata, dar se opri la amintirea celor auzite; dacă nega, și-ar fi trădat cu siguranță intențiile.

— ... dar ușa era deschisă și păreați supărați.

Marthe jubilă:

— Aha, în sfârșit, recunoști.

— Nu sunt o intrigantă, i-o întoarse Algonde.

Sidonie se săturase. Avea destule griji, nu-i ardea să-și mai piardă vremea. Mătură cu un gest al mâinii cearta lor, apoi se întoarse către Marthe:

— Grăbește-te.

— Marthe o mai fulgeră pe Algonde cu o privire teribilă și porni grăbită pe scări, sumețindu-și fustele.

— Pot pleca, Domnia Voastră? întrebă Algonde, sperând să scape doar cu atât.

— Trimite-o la mine pe mama ta, hotărî Sidonie, întorcându-se spre ușă, care se închise în urma ei înainte ca Algonde să poată să își dea seama de consecințe.

Fata coborî scările cu inima grea, târându-și picioarele. Prostia pe care o făcuse avea să ducă, probabil, la concedierea mamei ei. Se gândi să se întoarcă la doamna Sidonie, să-și recunoască minciuna și s-o roage să n-o pedepsească pe Gersende în locul ei, dar n-avu curajul s-o facă. Situația ar fi devenit și mai gravă. Era mai bine să-i mărturisească totul mamei ei și să-i ceară iertare înainte de a începe să-și împacheteze puținele lucruri.

Chipul vesel al lui Mathieu îi trecu prin fața ochilor înlăcrimați, urmat de cel al lui Melusine. Îi scăpă un râs amar: era clar că zâna se înșelase în privința ei.

Ridică din umeri. Ce mai conta acum? Când ajunse în bucătărie, știa că o va găsi pe maicăsa, dădu nas în nas cu Marthe, care tocmai ieșea de acolo, după ce-i transmisese curierului porunca primită.

— Îți vin eu de hac până la urmă, îi șuieră cu ură camerista.

Algonde își permise luxul de a o înfrunța cu un rânjel sfidător, dar probabil că în ochii ei se citea disperarea, căci Marthe adăugă cu perfidie:

— Sau poate că asta s-a întâmplat deja...

În bucătăriile din donjon, pregătirea mesei era în toi. Toată lumea se agita, mirosul fripturilor se întâlnea cu aroma turtelor coapte în spuză. Pe un butuc, o găină abia jumulită aștepta să fie pusă la frigare, deasupra cărbunilor aprinși, alături de supa care fierbea deja. De obicei, lui Algonde îi plăcea să zăbovească acolo doar ca să adulmece miresmele de tot felul. Iar jupânul Janisse păstra întotdeauna pentru ea câte ceva bun, ca să nu poftească.

Bucătarul tocmai discuta cu mama ei, la câțiva pași de curierul care se înfrupta, așezat la o masă. Despre Gersende, mama lui Algonde, se putea spune că era o femeie și jumătate. Severă, dar dreaptă, de o cinste fără cusur, atentă cu toți, generoasă din fire, însă disciplinată, era pe cât de înaltă, pe atât de rotundă, cu un cap mai înaltă decât bucătarul căruia îi dădea dispoziții, numărându-le pe degetele ei dolofane. După ce soțul îi murise în urma unui accident, Gersende ar fi putut să se recăsătorească, dar preferase să-și crească singură copila și să se dedice slujbei ei de intendentă. Considera că bărbații nu sunt buni decât să faci copii și să cadă de pe acoperiș, după ce au băut prea mult. Atunci când nu-și loveau nevestele, ca bărbatul ei. Astfel că acum, la cei treizeci și ceva de ani, era mândră de văduvia ei, de munca ei și, mai ales, de fiica ei, pe care toată lumea o lăuda.

Știind cât de mult avea să o afecteze nechibzuința lui Gersende care nu va mai fi deloc cumsecade, Algonde se apropie mohorâtă, târându-și picioarele.

Primul o zări jupânul Janisse, care o întâmpină ca de obicei:

— Ai sosit și tu, prigorie mică! Apoi se întoarse către Gersende: Ți-am spus eu că trebuie să apară! Cum încep să pregătesc laptele de pasăre, se înfățișează și ea.

Dar prigoria n-avea chef de glumă. Ca și pasărea după care fusese poreclită, avea aripile încleiate și nu se simțea în stare să le desfacă și să-și ia zborul.

— Nu te simți bine? o întrebă, când Algonde ajunse lângă ei.

— Chiar așa, nu pare deloc în apele ei, adăugă jupânul Janisse, ștergându-și de șorț mâinile unse.

— Trebuie să-ți spun ceva, mamă, se încumetă Algonde, cu gâtul uscat.

— Chiar acum? se miră Gersende.

Algonde dădu din cap, cu un aer rugător. Jupânul Janisse izbucni într-un râs voios.

— Ce să-i faci, doamnă Gersende, supărările iubirii pot stârni crampe la stomac mai dihai decât zeama de laur, ba pot chiar să ucidă.

Gersende strânse din buze. Își cunoștea prea bine fata ca să creadă așa ceva. O urmă grăbită spre odăile lor, sigură că se întâmplase ceva grav.

— Ați trimis după mine, Domnia Voastră, se anunță Gersende.

Sidonie părea preocupată, ca și baronul Jacques, aplecat asupra măsuței de scris. Dar Gersende nu făcea parte din rândul oamenilor care încearcă să scape de răspundere.

— Voiam să te anunț că trebuie să plec în mare grabă, buna mea Gersende; voi lipsi cel mult zece zile și o voi aduce pe Philippine. Poți să-i pregătești o cameră? Îmi dau seama că nu va fi ușor, fiindcă acest castel este destul de neîncăpător, dar fata a petrecut mulți ani la mănăstire și are nevoie de un loc unde să poată fi singură.

În aceeași clipă, cu un gest cam nehotărât, baronul pecetlui scrisoarea. Mirosul de ceară topită zgândări nările lui Gersende.

— Doriți să predau apartamentul meu?

— Ce idee ciudată! o întrerupse Sidonie, ridicând din umeri. Doar locuiești acolo împreună cu fiica ta și ar fi foarte incomod să vă mutați pentru un timp atât de scurt. Sunt sigură că poți găsi altă soluție. Nu-i așa, Jacques?

Sidonie se întoarse cu fața la baron, care dădu din cap. Părea copleșit.

— Firește că nu mă pot lipsi de Marthe, așa că mă bazez pe Algonde a ta să-i servească drept cameristă baronului în lipsa mea, continuă Sidonie.

— Așadar, nu sunteți supărată pe ea?

— De ce să fiu supărată?

— Pentru indiscreția ei...

Sidonie mătură cu dosul mâinii amintirea.

— Trebuie doar să-și țină gura, o asigură ea, apoi adăugă, pentru a încheia convorbirea: Trimite-mi aici o gustare ușoară. Voi mânca acum și voi pleca de îndată ce bagajele vor fi puse în trăsură. Baronul însă va coborî la masă ca de obicei.

— Îl voi anunța pe jupânul Janisse, precum și pe grăjdar și pe Dumas. Peste o oră veți putea pomi la drum cu o escortă de nădejde, o asigură Gersende.

Se înclină într-o scurtă reverență și, înainte de a pleca, spuse cu sinceritate:

— Sunt sigură că Philippine se va simți bine la noi. Vă urez o călătorie plăcută, doamnă Sidonie!

Fu răsplătită cu un surâs și ieși cu inima împăcată. Nu îi pierduse încrederea doamnei Sidonie. În ciuda intrigilor ei, Marthe nu reușise s-o alunge din casă!

Trecuseră nouă ani de când Algonde vărsase ultimele lacrimi. În seara aceea, tatăl ei se întorsese de la muncă, așa cum se întâmpla mult prea des, târziu în noapte, beat. Cercetase odaia cu o privire de nebun, iar Algonde se speriasse. Ploaia de afară îl udase până la piele și duhnea de parcă s-ar fi tăvălit prin cocina porcilor, care se afla lângă căsuța lor. Tăcută, Gersende îi adusese o farfurie cu supă. El înghițise câteva linguri, apoi se aplecase și vomitase pe masă. Gersende se repezise să-l ajute. El o împinse brutal și se ridicase, cu un cuțit în mână. Algonde se ghemuise într-un colț, îngrozită, închisese ochii și-și acoperise urechile cu palmele. Când deschisese din nou ochii, tatăl ei era aplecat deasupra mamei sale, care era lungită pe podea. Aceasta îl ruga:

— Nu în fața fetiței...

El însă nici n-o auzea. O lovise cu pumnii și cu picioarele, apoi o târâse de păr până la salteaua de paie și se culcase peste ea. Algonde rămăsese pitită lângă cufăr până când el începuse să sforăie, iar mama ei, învinețită de lovituri, venise s-o scoată de acolo. Dimineața, tatăl ei nu-și mai amintea nimic. Plecase în zori. Viața își reluase cursul obișnuit. Algonde își

petrecuse dimineața încercând să-și stăpânească mânia, dar nu reușise. Se îndreptase către casa de alături, pe acoperișul căreia lucra tatăl ei, punând grinzi pentru șarpantă. Voia să-i spună că nu mai putea îndura, că voia ca tatăl ei să fie cum era înainte. De jos, privise spre el. Stătea în picioare pe o grindă, cu plosca la gură. În ea era vin. Ca întotdeauna. Pumnii lui Algonde se încleștaseră de furie. Ar fi vrut să-l vadă căzând mort de acolo, la picioarele ei. După câteva clipe, un uliu apăruse de nicăieri și începuse să descrie cercuri deasupra bărbatului, apoi se năpustise în picaj. Tatăl ei se dezechilibrase. Plosca îi alunecase din mâini și căzuse înaintea lui, împrôșcând-o cu vin pe Algonde. Gersende venise în fugă, în timp ce vecina o luase pe ea, pe prigorie, îndepărtând-o de chipul acela cu ochii goi, care surâdea din nou.

Algonde fusese sigură că moartea îl eliberase pe tatăl ei de diavolul care îl stăpânea. Trecuseră câteva luni de când căuta mereu ceartă, fără nici un motiv. Era din ce în ce mai violent cu cei din jur și reușise să se certe cu tot satul. Dacă Gersende n-ar fi fost — la fel ca mama și bunica ei — intendentă castelului de la Sassenage, nimeni nu s-ar fi ostenit să vină la înmormântarea lui. Așa stând însă lucrurile, sătenii veniseră să-și aducă omagiile, fapt care o făcuse pe Algonde să aibă îndoieli în privința sentimentelor ei. Oare tatăl pe care-l urâse când îl văzuse ridicând mâna asupra mamei ei nu era același tătic pe care-l iubise și care-i făcea tot felul de jucării frumoase? Prea mică pentru a cântări just lucrurile, fusese tulburată de aceste gânduri vreo câteva săptămâni. Până în ziua când o auzise pe Gersende râzând în hohote. Era pentru prima dată când vedea veselie pe chipul mamei ei. De atunci, apropierea dintre ele sporise mereu, ea și buna dispoziție și firea glumeață a fetei.

Așa că acum Algonde era dezarmată în fața tristeții care o cuprinsese. Gândul că va trebui să părăsească acest castel, odaia încăpătoare în care se mutase mama ei după ce rămăsese văduvă, o aducea la disperare. Avea cumplita senzație că, de astă dată ea era cea care-i distrugea viața mamei ei, așa cum fusese pe vremuri tatăl ei. Își făcea reproșuri amare. Nu fiindcă trăsese cu urechea, nădăjduind să afle că Marthe avea să părăsească ținutul, ci fiindcă fusese surprinsă și judecată. În sufletul ei știa că nu făcuse nimic rău. Lacrimile îi curgeau întruna, udându-i perna. Nici n-o auzi pe Gersende deschizând ușa, străbătând încăperea și trăgând la o parte perdeaua dintre paturile lor.

— Haide, haide... spuse mama ei, în timp ce mâna îi mângâie umerii cutremurați de hohotele de plâns.

Algonde înălță capul și, îndată ce Gersende se așeză lângă pe marginea patului, i se aruncă în brațe.

— Oh! Iartă-mă, mamă, iartă-mă, sughiță ea.

— Doamne Dumnezeule, de ce să te iert? Fiindcă ai fost mai isteață decât Marthe?

Tonul calm, plin de duioșie, o făcu pe fată să ridice privirea, Ochii ei îi întâlneau pe cei senini ai lui Gersende.

— Nu ne-au dat afară? întrebă Algonde între două sughițuri.

Gersende clătină din cap. Algonde îi răspunse cu un zâmbet palid, șovăind încă între ușurare și teamă.

— Și doamna Sidonie?

— M-a anunțat că pleacă împreună cu ticăloasa aia.

Chipul fetei se luminează. Firea ei veselă ieși la suprafață. Își trecu repede mâneca peste ochii înroșiți și înlăcrimați.

— Nu te-a certat? insistă ea, gândindu-se că poate mama ei nu-i vorbise despre vreo pedeapsă, ca să n-o întristeze și mai mult.

— Nu ne-a certat nici pe mine, nici pe tine, prigorie. Ba dimpotrivă, te-a avansat. Vei fi

camerista baronului, care pare să fie tare supărat de poznele fiicei lui mai mari, Philippine.

— Eu, camerista baronului?

Luată prin surprindere, Algonde făcu ochii mari. Văzând-o atât de tulburată, mama ei își șterse o lacrimă răzleață care i se prelingea pe lângă nasul drept și delicat.

— Până la întoarcerea ăleia, dar sper că te vei strădui să te descurci atât de bine, încât baronul s-o sfătuiască pe doamna noastră să te păstreze în locul lui Marthe.

— Și să mă despart de tine? Nici gând, mamă!

— Oricum mă vei părăsi, prigorie. Așa ți-a spus Melusine, nu?

Fata încremeni. Amuzată, Gersende îi aranjă după ureche o șuviță castanie care scăpase din coada lungă.

— Am vorbit cumva prin somn? întrebă Algonde, încurcată, fiindcă îi ascunsese mamei ei motivul pentru care o salvase zâna de la înecul în apele învolburate ale Furonului.

— Ba nu, dar te cunosc bine, fetița mea, și a fost de-ajuns să văd cum te porți cu Mathieu ca să îți descopăr taina.

Algonde lăsă ochii în jos.

— Doar o parte din ea, mamă, mărturisi fata.

Gersende îi înălță bărbia cu un gest afectuos.

— Păstrează pentru tine restul; așa, vom avea fiecare câte un secret pe care ni-l vom destăinui când va veni vremea.

Algonde tresări.

— Tu, mamă? Ai și tu un secret?

Gersende râse.

— De ce n-aș avea, domniță? Apoi se ridică sprintenă, pe cât îi îngăduia trupul voinic, și adăugă: Trebuie să te las, mai am de dat niște porunci. După ce-ți vii în fire, du-te la bucătărie. Cred că l-am adus la disperare pe bietul Janisse, care va fi încântat să vadă că ți-a revenit pofta de mâncare. Mathieu are treabă la moară, du-te și tu cu el. Se va bucura să afle veștile pe care ți le-am dat. Să nu-i spui însă nimic în legătură cu necazurile lui Philippine...

— Îți făgăduiesc, mamă, promise fata, ridicându-se și netezindu-și cu mâinile rochia șifonată.

— Ar trebui să-ți netezești și chipul, prigorie, dacă nu vrei să se mire toată lumea văzând ce aer ai, glumi Gersende, dispărând dincolo de perdea.

Algonde se repezi la oglindă, ca să verifice vorbele maică-si.

După trei sferturi de oră, călărețul porni în galop spre Bâtie, în Royans, să anunțe sosirea doamnei Sidonie, pentru ca totul să fie pregătit, chiar dacă ea urma să rămână acolo foarte puțin timp.

Baronul își sărută pe frunte iubita, după ce-o văzuse urcată în trăsură, lângă Marthe. În jurul lor, caii escortei conduse de Dumas își scuturau urechile sâcâite de musculițele pe care zăpușeala ce prevestea o nouă furtună le făcea să se agite ca turbate.

— Să te grăbești, draga mea, îi șopti baronul la ureche lui Sidonie. Te iubesc prea mult ca să nu-mi fie dor de tine.

Baronul coborî de pe scara trăsurii și închise portiera. Sidonie se aplecă pe geam și-i prinse mâna întinsă către ea.

Baronul nu se îndura s-o lase să plece. De îndată ce Sidonie se oferise să meargă singură la Saint-Just-de-Claix ca să lămurească lucrurile acelea neplăcute și s-o aducă pe Philippine acasă, amintirile îl copleșiseră. N-o văzuse oare și pe Jeanne, defuncta lui soție, plecând încrezătoare spre mănăstire, de unde nu se mai întorsese? Îi împărtășise lui Sidonie frământările lui, iar ea îl asigurase că nu i se va întâmpla nimic. N-o puteau lăsa pe superioară

să aducă acuzații atât de grave în legătură cu purtarea lui Philippine fără să reacționeze. Deși își dădea seama că Sidonie nu era, fără îndoială, cea mai potrivită aliată a Philippinei în această privință, baronul nu obiectase. Știa că, dacă s-ar fi înfățișat personal în fața maicii superioare, la acuzațiile aduse fiicei sale s-ar fi adăugat și acuzații la adresa lui, făcându-l să plece rușinat, cu ochii în pământ. Sidonie era obișnuită să se apere și ar fi evaluat la justa valoare obiectivitatea călugăriței. Din acest punct de vedere, avea dreptate afirmând că ea trebuie să plece, iar el, să rămână acasă. Baronul Jacques nu era un laș. Când era vorba despre luptă, era primul care înfrunta inamicul, dar problemele sentimentale erau punctul lui slab. Când iubea pe cineva, era mai vulnerabil decât un nou-născut.

— Fii liniștit, căci și eu te iubesc, îl asigură Sidonie, ducându-și la buze mâna în semn de bunăramas.

— Destul de mult ca să te măriți cu mine? se hotărî subit baronul, ațintind-o cu o privire plină de speranță și de recunoștință.

Ochii lui Sidonie se luminau.

— Din toată inima, ba chiar mai mult!

— De îndată ce te vei întoarce, propuse Jacques, îmbărbătat de această perspectivă.

— Nu voi întârzia mult, îi făgădui Sidonie.

Baronul făcu un pas înapoi și-i făcu semn vizitiului, ridicând mâna pe care mai stăruia parfumul doamnei sale. Convoiul se puse în mișcare. Se priviră până când trăsura ieși pe poartă, iar baronul rămase singur în curte.

— Messire, vi se răcește mâncarea, insistă Gersende, văzând că stăpânul ei întârzie să intre în castel, stând cu țeasta pleșuvă în bătaia soarelui.

Baronul urcă treptele, apropiindu-se de ea.

— Vino cu mine, Gersende, aș vrea să-ți vorbesc.

După ce-și sfârși prânzul, în timpul căruia abia se atinsese de mâncare, se întoarse cu un chip plin de îngrijorare spre Gersende, care aștepta în pragul ușii.

— I-am cerut astăzi lui Sidonie să se mărite cu mine, iar ea a acceptat.

— E o veste grozavă, se bucură Gersende.

— Da, firește. Dar n-aș vrea să aștept până la terminarea lucrărilor de la Bâtie. Peste o lună, ne-am putea muta în apartamentele noastre, dar ar mai dura cel puțin patru, cinci luni până când am putea organiza recepții. Însă am întârziat deja prea mult. Știu că graba aceasta este neobișnuită și că mulți dintre vasalii mei nu vor sosi la timp, dar ne vor putea aduce omagiile lor mai târziu.

— Ce propuneți? întrebă neliniștită Gersende.

— Să-i facem o surpriză. Poți organiza totul până ce se întoarce?

Gersende simți că se sufocă. Era mai rău decât se aștepta.

— În opt zile? Doamne Sfinte, e imposibil, messire!

— Atunci până la sfârșitul lunii, ce zici? Regele se simte tot mai rău și aș dori să capăt binecuvântarea lui.

Gersende suspină. Argumentul i se părea deplasat, iar capriciul, neașteptat, însă Jacques de Sassenage era stăpânul ei și știa că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să-i îndeplinească porunca. Era deci preferabil să câștige încă de acum timp de care nu dispunea deloc de altfel.

— Castelul e mic, dar în anotimpul acesta sunt potrivite petrecerile în aer liber. Musafirii vor sta pe pajiște, iar banchetul va avea loc sub stejarul cel mare, enumeră ea pe degetele-i dolofane.

— Și în arenă se va desfășura turnirul. Aymar de Grolee m-a asigurat că Enguerrand e un

scutier excelent. A sosit timpul să-l facem cavaler. Dacă-l echipez a doua zi după căsătorie, va putea participa la întreceri. Ce părere ai?

— Într-adevăr, merită această onoare, încuviință Gersende care-l văzuse pe Enguerrand crescând sub acoperișul lor.

Ruinată după ce rămăsese văduvă, Sidonie se instalase împreună cu copiii și cu Marthe, aflată încă de atunci în serviciul ei, la castelul de la Sassenage, pe care baronul Jacques și Jeanne de Commiers i-l puseseră la dispoziție cu generozitate. Algonde, Mathieu și Enguerrand fuseseră nedespărțiți până când acesta din urmă plecase la Bressieux, pentru pregătire, în suita baronului Aymar de Grolee.

— Prin urmare, mă pot bizui pe tine, buna mea Gersende...

— Nu pot garanta că totul va fi perfect.

— Nimeni nu-ți va pretinde așa ceva.

— În cazul acesta, cu ajutorul lui Dumnezeu și al bunăvoinței tuturor, sunt sigură că voi reuși.

Pe chipul baronului se așternu un zâmbet satisfăcut.

— Acum îți pot mărturisi că pentru o clipă mă temusem să nu te opui, invocând argumentul acelei vechi legende.

— Legendele sunt legende. Mă îndoiesc că pe Melusine ar supăra-o căsătoria Domniei Voastre.

— Chiar dacă am redeschide ultimul etaj al donjonului?

Gersende șovăi.

— De ce am face-o?

— Pentru Philippine.

— Nu credeți că, dacă ar fi dorit asta, doamna Sidonie mi-ar fi spus-o de-a dreptul, în loc să-mi poruncească să-i pregătesc o cameră?

— Probabil că nu s-a gândit la asta. De altfel, știi bine, nu s-a gândit nimeni de sute de ani să modifice ori să renoveze ceva în clădirea asta.

De fapt, Sassenage era singurul castel din ținut care-și păstrase aspectul inițial. Construit de Melusine după modelul castelului din Poitou al lui Raymondin, conte de Forez, fuseseră fericiți sub acoperișul lui. Acolo se născuseră cinci dintre copiii lor. Nimeni, nici măcar Raymondin nu bănuise că soția lui era de fapt o zână pe care un blestem o prefăcea în femeie pe jumătate șarpe în fiecare sâmbătă, în taina odăii ei. În ziua când adevărul ieșise la iveală, Melusine se aruncase în Furon. Raymondin sigilase ușa apartamentului ei, cerând ca nimeni să nu mai pătrundă vreodată acolo; în caz contrar, diavolul avea să se instaleze din nou în castel.

Jacques de Sassenage respectase legenda mai mult din obișnuință decât din convingere. Castelul păstrase o aură de mister care-i îngăduia adesea baronului să se detașeze de obligațiile sale, precum și de numeroșii săi curteni, apropiindu-se astfel mai mult de familie. Dar acum presimțea că Philippine avea nevoie de magia aceea.

— Crezi că am putea s-o instalăm pe fiica mea altundeva?

— Ar fi mai bine să-i cedez odaia mea decât să facem ceea ce propune Domnia Voastră.

Baronul dădu din cap.

— Și dacă ți-aș spune că Sidonie a întâlnit-o pe Melusine și că este în relații foarte bune cu ea, ai mai crede că ideea mea e nebunească?

— Aș trage concluzia că acesta este un avertisment care nu trebuie nesocotit.

Se înfruntară din priviri.

— Unde e cheia de la ultimul etaj? se interesă baronul.

Gersende luă mănunchiul de chei pe care-l avea prins de cordon cu un lăntișor și desprinse o cheie meșteșugit lucrată. O puse pe masă, apoi se ridică. Rece. Resemnată.

— Vom face cum credeți de cuviință.

Baronul oftă și împinse cheia către ea.

— Păstrează-o. Am să mă duc la Rochette să-l caut pe meșterul Dreux și-i voi cere sfatul. Philippine trebuie să se simtă în largul ei. Dacă nu găsim altă soluție, vom rupe sigiliile. A trecut atâta vreme de atunci, încât nimeni nu mai știe exact cât adevăr e în legenda asta.

— Nu credeți în existența lui Melusine, messire? se miră Gersende.

— Cred mai degrabă în împărăția lui Dumnezeu decât în cea a zânelor...

Intendenta îi aruncă o privire plină de compătimire, pe care el nu putu să și-o explice.

— Fiica mea va veni să-și ia în primire atribuțiile pe lângă Domnia Voastră de îndată ce se întoarce; am trimis-o cu treburi, îmi îngăduiți să mă retrag?

— Du-te, Gersende.

Intendenta se înclină și ieși, lăsându-l pe baronul Jacques singur cu certitudinile lui, pe care ea era departe de a le împărtăși.

După ce plecă, baronul observă că femeia uitase cheia pe masă. Nu știa cum de-i venise ideea s-o instaleze pe Philippine în vechile apartamente ale strămoșilor lui. Cu câteva zile mai înainte, tulburat de piatra pe care i-o arătase Sidonie pe când se întorceau de la Rochette, tăcuse, perplex. Dacă ar fi refuzat s-o creadă sau ar fi glumit pe socoteala ei, Sidonie s-ar fi simțit jignită. Preferase să nu mai aducă vorba despre acea întâmplare. El însuși nu putea nega faptul că se gândise la blestem atunci când îi murise soția. Apoi își spusese că era vorba doar despre superstiții și temeri păgâne ce dănuiseră peste veacuri și pe care religia creștină le înlăturase pe de-a-ntregul. Cum să dai vina pe Melusine pentru morțile violente ale soțiilor nobililor din neamul Sassenage, sub pretextul că zâna ar fi fost invidioasă pe fericirea lor! Era o tâmpenie. Melusine fusese, probabil, o muritoare pe care strămoșul baronului o surprinsese înșelându-l și o pedepsise înecând-o în râu, iar apoi născocise o poveste frumoasă ca să-și salveze reputația. Se știa că, de la o generație la alta, urmașii contelui de Forez moșteneau o fire cârcotașă și răzbunătoare.

Chiar a doua zi avea să plece la Rochette să-l întâlnească pe jupânul Dreux și, cu această ocazie, va coborî în subterană. Va vedea atunci dacă Melusine avea ceva să-i reproșeze.

După ce luă această hotărâre, se duse în camera lui și se întinse pe pat ca să se odihnească. I se făcuse deja dor de Sidonie și-l apucase o migrenă cumplită.

După ce-și împleti la loc părul, își spală ochii cu apă de melisă și-și tamponă chipul cu unguentul primit de mama ei de la vrăjitoarea din ținut, care făcea să dispară iritațiile și roșeața, nimeni n-ar fi putut ghici disperarea și chinul lui Algonde. Abia dacă jupânului Janisse i se păru că ochii îi sclipesc mai puternic decât de obicei, fapt pe care-l puse pe seama amorului. Se liniștise pe de-a-ntregul când o văzuse mâncând cu poftă cele două porții de lapte de pasăre pe care doamna Sidonie și camerista ei le lăsaseră neatins ca să nu-și întârzie plecarea. De la moartea tatălui lui Algonde, o privea ca pe propria fiică și s-ar fi însurat bucuros cu Gersende, dacă aceasta nu l-ar fi respins cu încăpățănare. Cu trei ani mai înainte rămăsese și el văduv și se putea lăsa în voia impulsului de afecțiune pe care-l simțea de mult față de cele două femei. Gersende și Algonde cunoșteau și ele, ca toți cei de la castel, sentimentele jupânului Janisse și-i răspundeau — una prin prietenie, cealaltă prin afecțiunea unei copile lipsite de tată. Algonde îi împărtășea adesea micile ei secrete. Totuși, de astă dată n-o făcu, așa cum nu-i spusese nici despre misiunea pe care i-o încredințase Melusine, lăsându-l să creadă că se certase cu Mathieu și avusese nevoie de sfaturile mamei ei ca să se consoleze. Prin urmare, când fata se duse să se întâlnească iarăși cu fiul brutarului, Janisse începu să spere că, până la urmă, copiii ăștia se vor căsători.

— În sfârșit! o apostrofă Mathieu, prost dispus, când o văzu ieșind din donjon.

— Ți-o fi fost dor de mine, te pomenești! îl persiflă ea, coborând treptele.

— Ei, na, tot tu te superi?

— Atunci, n-ai decât să te duci singur la moară...

El își scoase pieptul în afară și-și propti mâinile în șolduri.

— Crezi că scapi atât de ușor? Vreau asta, vreau aia... M-am săturat, domniță, să-ți tot bați joc de mine!

Algonde ridică din umeri, cu o privire glumeață.

— Asta reușești s-o faci și singur...

Înainte ca el să îi dea replica, fata ajunsese la carul cu boi pe care Mathieu îl lăsase câțiva pași mai încolo și se urcă în el.

— Du-te după ea, ștregarule, că o să prinzi rădăcină acolo, cu mutra asta bleagă, îl sfătui un trecător.

— Ai face bine să-l ascuți, întări fata de la înălțimea caprei căruței. Nici nu știi cum te prinde ploaia...

Amintirea recenteii farse îi aduse un val de mânie pe chip. Cu un aer răzbunător, urcă și se așeză pe capra căruței. Luă hățurile și strigă la boi, care se urniră din loc, apoi se destinse dintr-o dată. Soarele era la zenit, iar Algonde, așezată lângă Mathieu, începuse să fredoneze.

Trecură de cele două turnuri ale porții, străbătură curtea exterioară, depășiră postul de pază și traversară puntea mobilă, legănați amândoi de cântecelul pe care îl îngâna Algonde. Ajunseră astfel, în pasul încet al boilor, până la răscrucea cu drumul care ducea la moară. Privirea fetei rătăcea asupra lanurilor de grâu pe care țăranii le secerau, cu mânecele suflecate, iar a lui Mathieu, îi era îndreptată către satul din vale.

— Ce voia călărețul acela? Din pricina lui a pornit la drum doamna?

Algonde era gata să înceapă să-i povestească despre fiica baronului, dar se opri la vreme.

— Ce ne privește asta pe noi?

— Nu-mi place când te necăjește Marthe.

— Par necăjită?

— Ai plâns.

Algonde întoarse spre el un chip uimit.

— De unde știi?

— După culoarea ochilor tăi. S-a schimbat.

Algonde ar fi vrut să aibă la îndemână o oglinjoară, ca să-i verifice spusele.

— Și cum e culoarea asta acum? insistă ea.

— Seamănă cu apa Furonului când se pierde sub munte. Sau mai exact din ziua când era să te îneci.

Algonde încremeni. Fără să știe de ce, vocea înăbușită a băiatului o sperie.

— Ce vrei să spui?

— Că, atunci când te-am scos la mal, ochii tăi aveau aceeași culoare ca Furonul.

O tăcere grea se lăsă între ei. Nu se mai auzeau decât copitele boilor strivind pietrișul drumului. Apoi Mathieu adăugă:

— Și în dimineața asta te-ai înecat, nu-i așa?

— Marthe m-a prins ascultând la ușa doamnei Sidonie.

— Mathieu dădu din cap. Un surâs palid îi lumină obrazul.

— Într-o zi am s-oucid, declară el pe un ton rece.

Algonde fu străbătută de un fior, în ciuda zăpușelii apăsătoare.

— Nu merită. Și oricum, eram vinovată. Eram curioasă din pricina călărețului... Am crezut că stăpâna mă va pedepsi și că o va pedepsi și pe mama, pe care intriganta aceea tare ar vrea să o facă să-și piardă slujba. Dar n-a fost așa. Doamna Sidonie a luat-o cu ea și m-a făcut camerista baronului până la întoarcerea lor.

— Camerista baronului? tresări Mathieu, privind-o cu îngrijorare.

— Marthe era verde la față de furie când a plecat, nu-i așa? Mi-ar fi plăcut să-i văd mutra, dar mă străduiam să...

— Dacă se atinge de tine, am să-l omor și pe el, jură băiatul, retezându-i elanul.

— Cine să se atingă de mine?

— Baronul, ce naiba! Cât nu e aici doamna, s-ar putea să vrea să-și satisfacă dorințele!

Algonde se încruntă. Nu știa prea multe despre dragoste. În copilărie, nu văzuse decât violența tatălui ei față de maică-sa când era beat. Baronul însă nu părea periculos, judecând după fericirea care se citea în ochii lui Sidonie. Mathieu bătea câmpii! Gersende ar fi avertizat-o dacă ar fi pândit-o vreo primejdie, cât de mică.

— Am să stau cât mai departe de el, îi spuse ea ca să-l liniștească.

El dădu din cap. Moara, ale cărei aripi se învârteau încet și ritmic, se zărea tot mai mare la capătul drumului. Scârțâitul ușor al roții se auzea până la ei.

— Nu vrei să-mi spui despre călăreț?

— Am făgăduit să păstrez secretul.

— Așa cum ai făcut și în legătură cu Melusine?

Algonde suspină.

— Adevărul e că n-ai încredere în mine, Algonde, și rău faci, căci jur în fața lui Dumnezeu că aș fi în stare să ucid, la nevoie, ca să te apăr. Aș ucide pentru că te iubesc și aș prefera să atârni la capătul unui ștreang decât să te pierd vreodată.

Neștiind ce să-i răspundă, Algonde se bucură când îl văzu pe morar, care-i aștepta, apropiindu-se.

Jacques de Sassenage nu-și dădea prea bine seama dacă era treaz sau se afla în mijlocul unui coșmar. Avea impresia că din trupul lui scaldat în sudoare încep să crească solzi,

Încătușându-i picioarele într-o strânsoare dureroasă, de-i venea să urle. Încercă să cugete. Se mai auzise vreodată de o astfel de transformare a cuiva, în afară de Melusine? Și apoi ce căuta el în locul acela? Se afla într-o încăpere care-i era total necunoscută, cu patul bogat sculptat deasupra căruia atârnau niște perdele sfâșiate. Un picior al patului, ros de cari, era crăpat pe mijloc. Totul emana umezeală și era părăsit. Doar șemineul își păstra frumusețea, cu pereții lui din piatră împodobiți cu basoreliefuri. Ar fi vrut să se apropie ca să vadă mai bine portretul pictat pe lemn, așezat pe tăblia șemineului, înfățișând o frumoasă doamnă într-o rochie azurie, ținând în poală un braț de flori de câmp. Era sigur că o cunoștea pe tânăra cu părul castaniu, dar ce naiba căuta ea într-un loc părăsit și dărăpănat ca acela? La naiba cu realitatea și cu durerea din pulpe! Jacques se simțea atras de ea. O voce dulce îi încânta auzul cu un cântec de demult. Se lăsă legănat de ea, apoi își dădu seama că se clătina pe podeaua prăfuită ca un șarpe, cu picioarele lipite unul de celălalt. Își astupă atunci urechile cu palmele și închise ochii, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Când îi deschise din nou, văzu că era lungit pe patul lui, cu o rază de soare căzându-i pe frunte. Se ridică și constată că avea picioarele așa cum le știa de când se născuse și că le putea mișca în voie. Începu să râdă de propria prostie înainte de a cădea la loc pe pernă, secăt de durere. Migrena îl chinuia și mai tare.

După ce se urcase înapoi în căruță, Algonde începuse din nou să cânte. De data asta, lăsându-se în voia temperamentului său, Mathieu își unise și el vocea în schimbare cu a ei. Morarul îl ajutase pe băiat să încarce sacii cu faină în căruță, în timp ce Algonde îl sălta pe genunchi pe cel mai mic dintre copiii acestuia, pentru ca mama lui să-și poată vedea liniștită de curățatul zarzavatului. Algonde se simțea bine în atmosfera blândă și tihnită a căminului lor și venea des pe acolo, profitând de faptul că meseria lui Jean, tatăl lui Mathieu, presupunea vizite frecvente la moară. Înainte de a se întoarce acasă, cei doi tineri, neavând nici un motiv de grabă, coborau întotdeauna în sat ca să-și răcorească picioarele sub pod, unde apa Furonului era mai liniștită. Se întâlneau acolo cu alți adolescenți care-și permiteau câte o pauză în mijlocul zilei de muncă, pentru a se bucura de ultimele rămășițe ale verii. Ca de obicei, Mathieu și Algonde priponiră boii de un țărăș, la marginea drumului, și-i lăsară să pască, fără să se teamă că s-ar putea atinge cineva de încărcătura din căruță, fiindcă se știa că făina aceea era destinată castelului, apoi coborâră pe potecă. Ajungând pe mal, își scoaseră încălțările și intrară în apă, printre ceilalți tineri care se stropeau râzând.

Două ore mai târziu trecură de turnurile porții, doar glumind și vorbind despre lucruri neînsemnate, și se despărțiră în fața ușii donjonului, cu hainele umede încă, dar întristați amândoi că trebuie să se întoarcă la treburi.

Pe când urca scările ca să-și aranjeze ținuta înainte de a se înfățișa să-și ia în primire îndatoririle pe lângă baron, Algonde auzi glasul exasperat al mamei ei, aflată cu un etaj mai jos.

— Trebuie să mă anunți!

— Nu m-am gândit...

— Ți-a cerut cineva să te gândești? Era de-ajuns să mă ascuți, se răsti Gersende.

Fata căreia i se adresa izbucni în plâns când Algonde ajunse lângă ele.

— Ah! În sfârșit, ai sosit, bodogăni maică-sa văzând-o, apoi se întoarse din nou către slujnică: Termină cu plânsul! Răul a fost făcut. Voi încerca să mă împac cu situația. Dar, pe viitor...

Arătătorul plinuț al lui Gersende se agită amenințător pe sub nasul bieteii fete care dădu din cap, smiorcăindu-se. Fu de-ajuns ca Gersende să arate cu degetul spre scară pentru ca slujnica s-o zbughească într-acolo ca suflată de vânt.

— Vino cu mine! îi porunci intendentă fiicei ei.

Gersende urca deja cu pași grăbiți treptele. Peste umăr, îi explică:

— O trimisesem pe toanta asta să strângă masa baronului. Era trei după-amiaza și, după ce a ieșit din camera lui, l-a auzit țipând. Crezi că i-a trecut prin minte să se întoarcă să vadă ce s-a întâmplat sau să mă anunțe? Nici gând! A ascultat puțin la ușă. N-a mai auzit nimic, așa că s-a întors la treburile ei.

— Și ce-a făcut atât de rău? întrebă Algonde, neînțelegând îngrijorarea mamei ei.

Era convinsă că baronul putea să aibă și singur grijă de el, Gersende se opri și se întoarse brusc spre fiica ei, care se afla cu o treaptă mai jos.

— Asta s-a întâmplat cu mai mult de trei ceasuri în urmă. Baronul ar fi trebuit să vină la capelă, la slujbă, și nu a apărut.

Algonde tăcu. În privirea maică-si era ceva schimbat. N-ar fi putut spune ce anume, mai ales că nu durase decât o clipă, dar fata avu aceeași senzație rece și ascunsă, de primejdie care o cuprinsese când alunecase în apele Furonului.

Pătrunseră în apartamentul stăpânului. Farfuriile și tacâmurile de pe masa dreptunghiulară fuseseră luate. Nu mai rămăseseră decât două sfeșnice care încadrau o fructieră plină cu smochine. Pe o altă masă, pătrată, așezată între cele două ferestre, se afla o tavă de argint cu un ulcior cu apă proaspătă și o cupă. Toate păreau neatînse. Baronul nu se sculase. Se îndreptară neliniștite spre ușa camerei lui. Gersende ciocăni:

— Messire...

Nici o mișcare. Mai încercă o dată. O tăcere apăsătoare, grea de îngrijorare, domnea în încăpere.

— Să intrăm, hotărî Gersende.

Apăsă pe clanță și intră în cameră. Baronul era acolo, întins pe pat, cu brațele încrucișate pe piept. Era atât de palid încât Algonde, crezându-l mort, se opri în prag, speriată, pe când maică-sa se repezi spre el.

Abia ajunsese lângă pat, că intendentă se și întoarse spre fiica ei.

— Are febră mare! Am văzut-o adineaori pe vrăjitoare intrând la fierar. Poate că n-a plecat încă. Fugi și caut-o!

Algonde se întoarse pe călcâie și porni după aceasta.

După ce rămase singură cu baronul, Gersende descheie nasturii hainei stăpânului ei. Se culcase îmbrăcat ca să-și facă siesta și era leoarcă de sudoare.

— Messire, încercă ea, lovindu-i ușor obrajii cu palma.

Îi răspunse printr-un geamăt.

— Vă e rău?

Își deschise ochii cu un efort vizibil.

— Lumina, imploră el cu voce stinsă, închizându-i la loc.

Gersende trase perdelele, nemailăsând să pătrundă în odaie decât un fir de lumină.

— Gata, messire.

Ochii baronului se întredeschiseră dureros.

— Migrena, articulă el.

— Am trimis după cineva care o să vă lecuiască, îl încurajă Gersende. Vreți puțină apă?

Luă horcăitul baronului drept o încuviințare și îi aduse o cupă plină.

— Ar trebui să vă săltați puțin. Puteți s-o faceți?

El își desfăcu brațele ca să se sprijine. Din mână îi căzu un obiect care scoase un zgomot metalic lovindu-se de podea. Gersende se grăbi să-i ducă la gură cupa, apoi îl ajută să se întindă la loc.

— Am sosit, anunță vrăjitoarea trecând pragul, în timp ce Gersende se apleca să se uite sub pat.

Intendenta vârî repede în buzunar obiectul pe care-l găsisese, apoi își îndreptă spinarea.

— Unde-i Algonde? întrebă ea.

— Aici, mamă, îi răspunse fata, băgându-și capul prin deschizătura ușii.

— Să nu pleci, o să am nevoie de tine, îi porunci Gersende, în timp ce bătrâna, care îndeplinea la castel și funcția de moașă, îl examina pe baron, crispat de durere.

— A stat cumva astăzi la soare?

— Da, destulă vreme și fără pălărie, la plecarea doamnei, își aminti Gersende.

— Are o insolație puternică, puse vrăjitoarea diagnosticul, ridicând capul atât cât îi permitea spatele cocoșat. O să-i treacă în curând. Mă auziți, domnule baron?

Îi răspunse cu un mârâit.

— Febra va scădea peste noapte, dar va trebui să rămâneți în pat și mâine, ca boala să treacă de tot.

Fără să aștepte răspunsul, îi întoarse spatele și se apropie de Gersende.

— Du-te să-ți vezi de treburi. Am eu grijă de el.

— Dacă apare vreo problemă cât de mică...

— N-o să apară, o asigură vrăjitoarea, cu un zâmbet știrb.

Gersende dădu din cap și ieși. Algonde o aștepta.

— Urmează-mă și ia o lumânare.

Fata porni după ea. Nu-i plăcea deloc aerul grav al mamei ei. Gersende o luă pe scări în sus, trecu în donjon și se opri în fața camerei blestemate, verificând sigiliul de pe ușă.

— Ce se petrece, mamă? De ce am venit aici?

— Cred că a sosit clipa să-ți mărturisesc secretul meu, răspunse intendentă, scoțând din buzunar cheia pe care o luase de sub patul baronului.

O răsuci în broască. Ușa se deschise în scârțâitul balamalelor iar Gersende se dădu la o parte, făcându-i loc lui Algonde să intre prima, ca să alunge întunericul cu lumânarea din mână.

Deși Laurent de Beaumont nu mai era palid și începea să prindă puteri în acea zi de 10 august 1483, Philippine de Sassenage nu reușea să scape de un puternic sentiment de vinovăție. Se apropie de tânărul care ședea în pat, cu spatele rezemat de perne, ca să-i dea medicamentul.

— Philippine, dragă Philippine! o întâmpină el.

— Ți-am mai spus să-mi zici Helene, îl mustră fata, întinzându-i paharul.

Acesta îl goli dintr-o înghițitură și i-l dădu înapoi, ascultător, privind-o cu afecțiune. Philippine îi atinse fruntea cu dosul palmei, așa cum o învățase sora Albrante. Constată ușurată că pacientul nu mai avea febră.

— Îți revii cu fiecare zi care trece, se bucură ea.

— Mulțumită îngrijirilor tale, draga mea!

Luă mâna fetei și o duse la buze. Stânjenită, Philippine își trase cu hotărâre mâna din strânsoarea lui.

— Poțiunea asta e amară, vrei să-ți aduc niște apă ca să-ți clătești gura? întrebă ea, sperând să readucă discuția pe un făgaș mai serios.

— Nu te vreau decât pe tine...

— Ei, nepoate, unde ți-e buna creștere?

Philippine se întoarse, ușurată, către nou-venită. Sora Aymonette tocmai intrase pe ușă, însoțită de sora Albrante.

— Îmi reproșezi că am rămas în viață, mătușă? se apără Laurent de Beaumont.

— Dacă îndrăznești să mai vorbești așa, te strâng de gât cu mâna mea, îl certă cantorița, pe când Philippine se îndepărta, adresându-i din mers un zâmbet recunoscător.

Patul lui Philibert de Montoisson fusese mutat într-un loc mai ferit. Philippine îi auzi respirația liniștită și dădu la o parte perdeaua din fața patului. Se apropie de bolnav, stăpânită de aceeași îngrijorare și același dezgust ca de obicei. Zăcea inconștient, fără să se miște, ca un gisant, și părea înspăimântător. Barba îi crescuse dezordonat, era livid și slab ca un schelet, în ciuda îngrijirilor neîncetate pe care le primea. În afară de asta, în jurul lui duhnea a urină. Și de data asta, mirosul îi întoarse fetei stomacul pe dos. Trecu după perdea, ca să-și stăpânească spasmul din gât. Rezemată de un stâlp, scotoci prin punguța atârnată la brâu și scoase un petec de pânză îmbibat cu esență de mentă, pe care și-l lipi de nări. Râsul lui Laurent de Beaumont ajunse până la ea. Cum putea oare să se arate atât de ușuratic și nepăsător când simțise în ceafă răsuflarea Doamnei cu Coasa și încă nu era în afara pericolului? Acest lucru rămânea un mister pentru ea. Tânărul îi făcea curte, iar fata nu știa cum să-l țină la distanță, dar nu cuteza să-l respingă ferm, ca să nu-i pună în pericol vindecarea. Dacă se gândea bine, ar fi preferat să se întoarcă în celula ei, să nu vadă nimic, să nu știe nimic. Philippine de Sassenage își descoperea lașitatea. Era lașă față de Dumnezeu. Lașă față de oameni. Chiar dacă se străduia să demonstreze contrariul. Se hrănea, bineînțeles. Sora Albrante veghea la asta. Dar mânca fără poftă și-și simțea stomacul greu. Dormea, firește, însă avea un somn agitat și bântuit de coșmaruri. Îngrijirea lui Philibert de Montoisson o întorcea pe dos. Și mai era și lucrul acela. Scorjit și inert, urât mirositor și moale. Dezgustător. Îi descoperise existența a doua zi după ce venise, când infirmiera îi ceruse să se întoarcă cu spatele: „*Numai puțin, trebuie să-i pun sonda, altfel va urina în așternut și, pe căldura asta, ar duhni îngrozitor*“, îi explicase aceasta peste umăr.

Vorbele ei fuseseră confirmate: oala de noapte în care atârna capătul tubului se umpluse imediat. După ce sora Albrante o îndepărtase, Philippine ridicase pătura. Din curiozitate. Cât

regretă că o făcuse! Toată noaptea se întrebese de ce ea arăta altfel și ajunsese la concluzia că, din moment ce se făcea atâta mister în jurul unui amănunt anatomic, acesta trebuia să aibă legătură cu procrearea. Nu se lămurise, firește, în ce mod proceda, însă gândul că va avea cândva de-a face cu excrescența aceea pișăcioasă o scârbea. Atât de mult, încât începuse să se întrebe dacă nu cumva era mai bine să rămână în această comunitate decât să se mărite. Gând care-i amintea de situația jalnică în care se afla aceasta, la rândul ei, îi amintea de Philibert de Montoisson, el — de Laurent de Beaumont, iar Laurent de Beaumont — de căsătorie.

Mireasma de mentă îi atenuă greața. Se întoarse lângă cavaler. Ca să-și poată duce la bun sfârșit îndatoririle, era nevoită să muncească fără să se uite deloc la el. Luă găleata cu urină și puse în locul ei alta, curată, apoi se pregăti să se ducă la fereastră ca s-o golească pe cea dintâi în rigola din șanț. În clipa aceea, maica superioară ridică perdeaua.

— Cum îi merge?

— Este în aceeași stare, zise Philippine, cu gâtul iritat de mirosul înțepător aflat atât de aproape de ea.

— Sora Albrante m-a informat că a vorbit azi-noapte, pe când îl vegheai.

Simțind că i se face din nou greață, fata se mulțumi să dea din cap.

— Lasă găleata aia și vino cu mine, o îndemnă superioara, ai să-ți termini treburile mai târziu.

Lui Philippine îi venea s-o pupe! Puse jos găleata și se retraseră amândouă într-un colț, departe de paturile celor doi.

— Te ascult, copila mea.

— Cred că am visat, doamnă, pentru că el nu se mișcase deloc, explică ea.

— Lasă-mă pe mine să hotărâsc dacă ai visat sau nu, bine? Ce ai auzit?

— „*Print sau nu, ce mutră va face turcul când o să-i retez capul*”. Asta a spus. Vedeți, doamnă, nu poate fi decât un vis.

Călugărița se încruntă, nedumerită.

— N-a mai zis nimic altceva?

— Nimic.

— În cazul acesta, copila mea, te poți întoarce la treburile tale.

— Aveți vreo veste de la tatăl meu? cuteză ea.

— Niciuna. Mă bucur însă că ți-am permis s-o ajuți pe sora Albrante. Arăți mult mai bine, o asigură superioara, în timp ce infirmiera, după ce o condusesse la plecare pe sora Aymonette, se întorcea la ele.

Laurent de Beaumont ațipise sub efectul medicamentelor. Înțelegând că le stingherea pe cele două femei, Philippine se duse înapoi la cavaler, trecându-și încă o dată pe sub nas peticul îmbibat cu esență de mentă.

— Aici se ascunde cu siguranță un mister, zise cu voce scăzută maica superioară.

— I-ai căutat prin lucruri, așa cum te-am sfătuit?

— Firește, însă n-am găsit nici un indiciu. Trebuie să recunoaștem că am putea avea probleme cu acest cavaler, fiindcă, oricum, ceea ce a spus azi-noapte...

— ... se referă, evident, la o crimă, doamnă. Ceea ce mi se pare incompatibil cu misiunea ospitalierilor.

— Cuvântul „crimă” e cam exagerat... Pomenea de un turc, o liniști maica superioară.

Chipul infirmierei se împurpură.

— Și care-i deosebirea?

— Fii serioasă, Albrante, râse superioara, turcii ăștia sunt păgâni. N-o să ne apucăm acum să schimbăm istoria...

— Poate mai punem la cale vreo cruciadă, nu?...

Mirată de tonul disprețuitor al infirmierei, superioara ridică din umeri.

— Întotdeauna exagerezi, fata mea. Și apoi, chestia asta nu ne privește pe noi.

— Scuză-mă, dar nu-mi face plăcere să adăpostesc un asasin.

— De data asta, călugărița își ieși din fire.

— Dar ce-i cu tine, la urma urmei?

— Ce-i cu mine? scrâșni infirmiera, pufnind cu răutate. Păi, dacă acest cavaler este ceea ce este, poate că Philippine n-are nici o vină pentru cele întâmplate.

— Nu cădea în păcatul naivității, fiica mea, o luă peste picior superioara, care-i cunoștea indulgența nemărginită.

— Spunea ceva despre un prinț, iar Laurent de Beaumont e unul dintre pajii delfinului Carol.

— Și ce-i cu asta?

Albrante se enervă. Era clar că superioara nu voia să priceapă.

— Bunul nostru rege este bolnav. Poate că a fost pus la cale un complot pentru ca delfinul să fie ucis. Știi la fel de bine cu și mine că acesta din urmă e prea tânăr ca să domnească și că ducele d'Orleans râvnește la tron. Să admitem că Philibert de Montoisson dă aici de Laurent de Beaumont, al cărui rang îl cunoaște. Poate că a vrut să scape de el înaintea sosirii persoanei pe care o aștepta. Afacerile de stat au adesea nevoie de alianțe rușinoase. Și, în acest caz, ce pretext putea fi mai bun pentru a scăpa de un martor supărător decât nevinovăția și frumusețea unei adolescente?

— Dar dacă n-a fost decât un vis al lui Philippine? Întrebă maica superioară, pe care problema aceasta o preocupa.

— Nu putem sta cu mâinile-n sân, insistă Albrante.

— Și de ce nu? Philibert de Montoisson se luptă între viață și moarte. Deci, până când situația se va schimba, e inofensiv. Să-L lăsăm pe Dumnezeu cel Atotputernic să-i hotărască soarta.

— Eu insist să cred că...

— Insistă, Albrante, e dreptul tău. Al meu este să veghez ca regulamentul ordinului nostru și morala lui să fie respectate. Laurent de Beaumont nu pare să-i atribuie lui Philibert de Montoisson alte intenții în afara acestui conflict iscat din iubire, după cum a spus chiar el. Această extrapolare nu ne va duce nicăieri, decât, sunt sigură, foarte departe de adevăr. Să așteptăm. Astfel...

Încremeni deodată, lăsându-și fraza neterminată.

— Ce s-a întâmplat? se miră infirmiera, întorcându-se spre ușa pe care superioara o ațintea cu o privire pe cât de surprinsă, pe atât de plină de dușmănie.

— Doamne Isuse!! exclamă Albrante, făcându-și semnul crucii, în timp ce Sidonie de La Tour-Sassenage, imperturbabilă și trufașă, pătrundea în infirmerie, nesocotind toate regulile locului.

În aceeași clipă, Philippine, sfârșindu-și treburile, ridica perdeaua ca să se îndepărteze de patul lui Philibert de Montoisson.

— Verișoară! se sufocă ea de fericire.

Chiar dacă o șocase chipul palid și tras al fetei, Sidonie nu trădă prin nimic acest lucru, mulțumindu-se s-o aștepte cu brațele deschise pe Philippine, care alerga spre ea, fără să se sinchisească de călugărițele aflate în calea ei. Căzură una în brațele celeilalte. Se desprinse din îmbrățișare când se apropiară maica superioară și infirmiera, care veneau spre ele tăcute și cu chipurile aspre.

— Unde e tata? anticipă Philippine întrebarea așteptată de călugărițe.

— A fost reținut la Sassenage, îi explică Sidonie, dar am venit eu să te iau.

— Nu cred că se poate, o apostrofă cu voce aspră maica superioară.

Privirea lui Sidonie o înfruntă pe cea a călugăriței. Încă din clipa când îi propusese baronului să meargă la Saint-Just-de-Claix presimțise că va întâmpina greutate. Prevăzuse acest fapt, așa că scoase din mânecă împuternicirea pe care i-o scrisese iubitul ei.

— Du-te să-ți strângi lucrurile, Philippine! Maica superioară și cu mine avem de rezolvat niște formalități.

Văzând-o atât de sigură pe sine, călugărița se încruntă; luă o atitudine demnă.

— Urmează-mă, lătră ea.

Sidonie porni după superioară.

După ce le văzu ieșind din încăpere, infirmiera își puse cu căldură mâna pe umărul fetei.

— Așadar, Helene, copila mea, zise ea cu tristețe, se pare că a sosit timpul să ne părăsești. Să le lăsăm să-și vadă de cearta lor și să mergem să ne pregătim. Mai trebuie să-ți dau câteva sfaturi și să-ți dezvălui vreo două sau trei secrete.

— N-are rost să mă prefac: nu te respect și nici nu te plac, declară fără menajamente maica superioară de îndată ce ușa biroului se închise în urma lor.

Stăteau față-n față, fiecare din ele privind-o cu aceeași asprime pe cealaltă.

— Chiar m-ar fi deranjat contrariul, maică superioară.

— În acest caz, să sfârșim cât mai repede, hotărî călugărița, așezându-se comod în spatele biroului ei.

Sidonie o așteptă să se așeze și să rupă cu o mână hotărâtă pecetea scrisorii. Înțelegând că nu va fi poftită să ia loc, luă singură inițiativa, refuzând ideea de a rămâne în postura unei acuzate aduse în fața tribunalului. Maica superioară parcurse rândurile așternute cu scrisul elegant al baronului Jacques, apoi împinse la o parte pergamentul.

— Această procură nu-ți conferă drepturi depline, începu ea.

Așa este, dar îmi încredințează o îndatorire: aceea de a readuce o fiică înjosită și umilită lângă tatăl ei. Cu sau fără consimțământul cuiva.

— Ca să-i transmiți și ei moravurile tale, desigur, rânji superioara.

— Moravurile mele sunt mai presus decât ale dumitale, judecând după starea în care se află Philippine!

Călugărița scrâșni din dinți. Îi venea s-o arunce afară din mănăstire pe femeia aceea impertinentă. Își încleștă pumnii pe tăblia biroului.

— Baronul cere explicații asupra celor întâmplare. O să vi le dau, scrâșni ea. De altfel, ai și văzut una dintre victimele nesăbuiței verișoarei tale, messirul Laurent de Beaumont, pe care n-ai catadicsit să-l saluți.

— Dormea, se justifică Sidonie, ridicând din umeri.

Dacă acesta era singurul motiv al iritării călugăriței, știa cum s-o potolească.

— Bine, fie, admise aceasta. Fără îndoială că vei afirma același lucru și în ceea ce-l privește pe domnul de Montoisson, care trage să moară în patul alăturat.

— Philibert de Montoisson? făcu uimită Sidonie.

Tulburarea ei era atât de evidentă încât călugărița se întrebă dacă nu cumva rezolvarea enigmei despre care discutase mai devreme cu Albrante avea legătură cu vreo uneltire a acestei femei perverse.

— Poate că îl așteptai, din moment ce pari atât de afectată? întrebă ea cu un glas prefăcut care-o determină pe Sidonie să-și regăsească subit stăpânirea de sine.

— Părinții noștri erau în relații bune, dar pe el nu l-am mai văzut de foarte mult timp,

răspunse, fără să precizeze că, ultima dată când se întâlniseră, avea picioarele încolăcite pe după mijlocul lui, iar bărbatul executa o mișcare de du-te-vino care îi plăcea foarte mult.

— Mă îndoiesc că l-ai putea recunoaște acum, continuă călugărița, pricepând că nu va obține vreo confidență.

— De fapt, ce i se reproșează lui Philippine? Că este destul de frumoasă și de naivă pentru ca doi bărbați să se lupte din cauza ei? Pesemne că ai pierdut orice contact cu lumea, cuvioasă maică, dacă nu știi că e în firea bărbaților să caute mereu motiv de ceartă.

— Iar tu ai pierdut orice decență, din moment ce porți la gât omagiile lor ca pe un colier...

Sidonie izbucni într-un râs nepăsător, pe care-l curmă brusc ridicându-se printr-un salt de pe scaun:

— Nu te privește ce port eu la gât și te sfătuiesc să încetezi cu sarcasmele. În curând mă voi căsători și s-ar putea ca figura ta acră să mă indispună destul de mult ca să-i cer lui Jacques să intervină pe lângă rege ca să te înlăture din fruntea acestei comunități. M-am exprimat destul de clar, sper.

Chipul gălbejit al călugăriței se îmbujoră de mânie. Se ridică și ea, sprijinindu-și mâinile de brațele fotoliului.

— Jacques de Sassenage nu se va însura niciodată cu tine, articulă ea printre dinți.

— Ce-ar putea să-l oprească?

— Eu, eu îl voi opri s-o facă.

— Cum? Cu trei *Tatăl nostru* și două *Ave Maria*? Sau poate vrei să-i destăinuiești jalnicul tău secret? o sfidă Sidonie.

Superioara se albi atât de tare la față, încât Sidonie izbucni într-un râs plin de cruzime:

— I-ai păcălit pe copii și pe soț, dar nu și pe mine. Adu-ți aminte, eram de față la înmormântarea doamnei de Sassenage, scumpa ta protejată, o adevărată sfântă...

— Taci, fiică a diavolului! Îți interzic să-i insulti amintirea! Chirăi călugărița, convinsă că Sidonie brava doar.

Toate măicuțele care fuseseră acolo juraseră tăcere în fața lui Dumnezeu. Nici una dintre ele n-ar fi vorbit.

— Amintirea ei... Bine zis, căci despre asta este vorba, nu-i așa? De un trup lipsit de suflet, de amintiri, de rațiune, pe care-l ții zăvorât, ca pe o relicvă, la ultimul etaj al acestui turn.

Sidonie își sfârși tirada cu o strâmbătură de dezgust în fața jalnicului spectacol al prăbușirii călugăriței. Încă de la primele cuvinte ale adversarei ei se lăsase să cadă în fotoliu, cu pieptul strâns parcă într-o menghină. Sidonie refuză să se lase înduioșată.

— Îndrăznește numai să-i mărturisești baronului Jacques că scumpa lui soție, pe care a jelit-o atât de mult, este încă în viață, dar a suferit răni atât de grave, încât nici nu l-ar recunoaște dacă l-ar întâlni. Îndrăznește numai să-i spui că i-ai mințit familia! Ba, mai mult, ai binecuvântat un sicriu plin cu pământ! Și totul pentru ce? Fiindcă n-ai avut curajul să te desparți de femeia aceea pe care o iubeai? Și cutezi să mă judeci pe mine? S-o judeci pe Philippine? Dumnezeu cel Atotputernic ar îngădui mai degrabă să scuipe pe mormântul tău la Judecata de Apoi decât să ne judeci tu!

— Dar cum... cum ai aflat? bâigui călugărița, abia respirând, cu toate că durerea din piept începuse să se atenueze.

Sidonie o șfichiui cu o privire disprețuitoare.

— Doar ți-am spus că eram acolo. Nu știu de ce mi-am ridicat ochii, când toți ceilalți aveau capetele plecate, dar am recunoscut-o: era la fereastra îngustă a închisorii ei, asistând la propria înmormântare, netulburată, cu o privire absentă. N-a durat decât o clipă, căci sora Albrante a apărut în spatele ei și a tras-o de la fereastră, însă a fost suficient ca să înțeleg

totul.

— Din moment ce n-ai acționat, ești la fel de vinovată ca mine, o sfidă superioara, care începuse să-și vină în fire și să-și recapete ceva culoare în obraji.

Își turnă apă într-un pahar și bău cu înghițituri mici.

— Vinovată, eu? Nici pomeneală! Cel mult complice, și asta doar dacă ai avea vreo dovadă. Jeanne de Commiers, soția lui Jacques de Sassenage, este moartă în fața oamenilor, iar baronul se poate recăsători. Altceva nu mă interesează, căci, deși crezi contrariul, îl iubesc sincer pe Jacques și-l fac mai fericit decât l-ar face adevărul tău. Capul tău este prețul căsătoriei mele și al reabilitării lui Philippine. Nu-mi oferi plăcerea de a-l face să cadă.

Călugărița se simțea învinsă. Îi era silă de Sidonie. Cum ar fi putut înțelege femeia asta motivele ei și pe cele ale lui Albrante? Fusese vorba doar de iubirea și compasiunea lor față de mama lui Philippine; creierul acesteia, care nu fusese irigat suficient o perioadă îndelungată, redevenise ca al unui copil: trebuia să învețe totul de la început, până și să vorbească. Ce putea ști intriganta asta despre ceasurile pe care le petrecea ea în fiecare zi lângă Jeanne, de parcă ar fi fost propria fiică?

O privi drept în ochi pe Sidonie care o înfrunța triumfătoare și zise cu toată demnitatea ce-i mai rămăsese:

— Fă ce vrei cu Philippine și chiar cu baronul, Sidonie de La Tour-Sassenage, însă după ce vei părăsi mănăstirea să nu te mai întorci aici niciodată!

Sidonie se îndreptă trufașă spre ușă.

— Le ai în grijă și pe celelalte două fiice ale lui, maică, și nici nu gândesc să nu le mai vizitez. Dar îți promit că n-o să încerc să te văd dacă nu-mi ieși în cale.

Și apăsă pe clanță, fără să-și ia bun rămas.

Philippine nu mai reușea să-și îndese în cufăr toate poțiunile și alifiile pe care i le întindea sora Albrante. Puținele lucruri personale nici nu se mai vedeau dintre ele.

— Ia-l și pe ăsta pentru degerături, și pe ăsta, ca să prinzi culoare în obraji, căci n-ai stat la soare și ești cam palidă. Ai grijă să nu te ardă prea tare. Pune-ți o voaletă ca să te protejeze și o pălărie, și...

Sora Albrante se opri, cu pleoapele grele de emoție, în fața surâsului adolescentei care stătea în fața ei cu brațele încărcate de surplusul de bagaje.

— Știu, știu, bat câmpii, vorbesc aiurea, dar ce să fac, trebuie să recunosc că deja mi-e dor de tine. Cinci ani. Cinci ani, Helene. Cum mi i-aș putea șterge din minte în cinci minute? Scânci ea, înăbușindu-și un hohot de plâns.

— O să ne mai vedem, soră. Voi veni cu tata în vizită la surorile mele. Maica superioară nu mă va putea împiedica, din moment ce nu mai depind de ea.

— Ai dreptate, uite cât de proastă sunt, se scuză Albrante.

Și mai puse două borcănele din lut ars peste cele cu care erau deja încărcate brațele fetei.

— Ia-le totuși și pe astea.

O bătu ușor peste obraji, apoi îi ciupi, ca să-i îmbujoreze pomeții.

— Și nu te mai frământa atât. Am văzut eu că-ți era greu să mă ajuți. E adevărat că, în starea asta, Philibert de Montoisson nu prea e atrăgător și că Laurent de Beaumont e cam îndrăzneț. Dar vei uita repede problemele lor de acum, o să vezi. Firește că Sidonie nu e chiar un exemplu de virtute și, fiind în preajma ei, va trebui să o aperi pe a ta, dar te va ajuta să treci peste necazuri și, cu timpul...

Buzele i se crispară din nou. Își șterse cu mâneca o lacrimă.

— Știu, știu, repetă ea, sunt o proastă, sunt eu mult prea simțitoare. Te vei îndepărta de noi, e în firea lucrurilor, iar eu mă voi bucura aflând despre căsătoria ta, despre nașterea copiilor tăi și...

— Mai e mult până atunci, o întrerupse Philippine, amintindu-și cu scârbă de trompa din josul pântecelui lui Philibert de Montoisson.

Își goni imediat din minte imaginea aceea. Acum, când era plece, își dădea seama cât de mult ținea la sora Albrante, cu firea ei imprevizibilă. Despărțirea de ea îi întuneca bucuria că scăpa din calvarul acela. Infiriera stătea în fața ei, stângace, agitată, copleșită de tristețe. Fata i se aruncă brusc în brațe, lăsă să-i cadă borcanele cu alifii, care se sparseră pe dalele de piatră din oficiu.

Rămaseră îmbrățișate, într-o tăcere marcată doar de suspine, până când Albrante găsi curajul să se desprindă și-i cuprinse în palme chipul răvășit, care exprima aceleași sentimente ca ale ei.

— Haide, haide, zise ea așternându-și pe buze un surâs, cine ar crede, văzându-ne așa, că astăzi e o zi mare și fericită? Mica mea Helene se pregătește să meargă la primul ei bal, iar noi avem niște mutre ca de înmormântare!

Își șterse cu degetul lacrimile care i se prelingeau pe lângă nas.

— Uite cum arăți, fata mea! Iar unguentele astea care s-au risipit pe jos n-o să te poată ajuta să-ți netezești la loc chipul.

— Îmi pare rău, mi-au scăpat din mâini, se scuză Philippine.

Schimbară o privire complice. Începură să râdă și se îmbrățișară din nou cu duioșie.

Și eu am să-ți duc dorul, soră, o asigură Philippine. O să-ți scriu. În fiecare zi...

— Aș fi fericită dacă mi-ai scrie, dar o dată pe lună e de-ajuns. O să ai lucruri mai bune de

făcut. Nu mi-am petrecut întreaga viață între zidurile acestea, așa că știu ce spun. Trăiește-ți viața, dragă Helene! Gândește-te la mine ca la o prietenă apropiată, dar nu-ți pierde tot timpul cu asta.

— Îți făgăduiesc. Iar tu ai grijă, în schimb, de surorile mele mai mici și de bolnavii noștri. Cavalerul are mare nevoie de grija ta.

Philippine scoase din mânecă un bilet.

— Scrisoarea asta e pentru el. Aș vrea să i-o dai când își va reveni. Căci o să-și revină, nu-i așa?

Numai Dumnezeu știe, răspunse Albrante luând bucata de pergament împăturită și sigilată. Dar te poți bizui pe mine. Oricând ai avea nevoie. Să știi că ușa mea îți rămâne deschisă atât timp cât Domnul mă va lăsa în viață.

— Nu cred că asta ar fi pe placul maicii superioare.

— Să încerce numai să mă împiedice! se încruntă sora.

Philippine izbucni în râs. Tristețea le părăsise. Rămăsese doar afecțiunea reciprocă dintre ele, ca un ciment rezistent.

— Mă duc să-mi iau bun rămas de la Laurent de Beaumont, hotărî fata.

— Iar eu rămân să șterg urmele stângăciei tale... Grăbește-te, Sidonie nu va zăbovi prea mult.

Philippine dădu din cap și ieși, în timp ce Albrante punea mâna pe o mătură.

Privirea lui Laurent de Beaumont era încă încețoșată când Philippine se apropie de pat. Doctoriile date de infirmieră îl amețeau pe moment, dar somnolența pe care i-o provocau nu dura mult.

— Hai să te ajut să te ridici, îi propuse Philippine, aplecându-se deasupra lui.

El o cuprinse imediat cu brațele, trăgând-o spre el. Surprinsă, Philippine scoase un țipăt, apoi se zbătu să-i scape.

— Dă-mi drumul, porunci ea, sau jur pe Dumnezeu că te jupoi de viu!

El se supuse, mai mult din cauză că mișcările și greutatea fetei îi apăsau coastele în dreptul răinii decât de frica amenințărilor ei. Philippine își îndreptă spatele în timp ce Albrante, auzind strigătul ei, apărea în ușă.

— Laurent de Beaumont, îl certă infirmiera, agitându-și amenințător arătătorul, ai grijă cum te porți sub acoperișul meu, altfel te arunc afară și las vulturii să se ocupe de hoitul tău!

— Eram încă sub stăpânirea unui vis încântător, soră, se scuză tânărul, cu un surâs inocent care nu păcăli pe nimeni.

— Atunci uită de el! Chiar acum! se răsti Albrante, ieșind din încăpere.

După plecarea infirmierei, pacientul întrebă îngrijorat:

— Nu mă mai ajuți?

Philippine aduse lângă pat un taburet, se așeză pe el și-și încrucișă brațele pe piept.

— Din moment ce te simți atât de bine, n-ai decât să te descurci singur, făcu ea, supărată.

El se strădui să se sprijine cu spatele de pernă, suspină ca un copil certat, se strâmbă ostentativ de durere, gemu chiar, încercând s-o înduioșeze, dar fata nici nu se clinti din loc.

Nemaiavând încotro, se așeză și-i aruncă o privire de îngerăș, care contrasta cu obrajii nebărbieriți, buzele pline și părul încleiat de sudoare.

— Din cauza slăbiciunii mă port ca un soldățoi, începu el,

— Slăbiciune, zici? Te comporți ca un porc, messire, și-mi vorbești despre slăbiciune în loc să-ți ceri scuze! îl certă Philippine, furioasă că fusese îmbrățișată de parc-ar fi fost o slujnicuță.

Rușinat, Laurent de Beaumont lăsă capul în jos. Își amintise pentru o clipă de adolescența cu

care râdea când venea în vizită la mătușa lui. De adolescența vioaie, plină de spirit și de speranțe, de așteptări și făgăduințe, atrasă — mai puternic decât alte fete de vârsta ei și în ciuda locului în care se afla — de misterele iubirii. De adolescența pe care o respectase până în ziua când fata cocheta se subțirise sub frunzișul livezii, stârnindu-l împotriva rivalului său. Își dădea seama că, în loc să-l îndepărteze, atitudinea ei îl făcuse s-o dorească și mai mult, ca pe o floare otrăvitoare a cărei frumusețe te fascinează, făcându-te s-o culegi și să mori din cauza ei. Pentru o clipă, o dorise atât de mult, încât refuzase să-i vadă cusururile. Dar adevărul era că Philippine de Sassenage se schimbase. Acum aducea mai degrabă cu o călugăriță decât cu tânăra impertinentă care-i stârnise dorința nebună s-o aibă.

— Iartă-mă, o imploră el. Așa e, n-am nici o scuză.

— Te iert dacă juri să n-o mai faci. Nici acum, nici altă dată.

— Niciodată fără permisiunea ta, acceptă el, căci te iubesc Phi... Helene, mi-aș vinde sufletul pentru tine. Mărită-te cu mine și-ți promit că-mi voi petrece zilele iubindu-te mai mult decât oricare alt bărbat.

Philippine oftă. La urma urmei, era mai bine că el fusese cel care deschisese acest subiect, căci ea n-ar fi știut cum să ajungă până acolo.

— Regret nespuse, messire, dar e imposibil.

Laurent de Beaumont se revoltă:

— Oare te îndoiești de înflăcărea iubirii mele?

— Cum aș putea, când flacăra aceasta era cât pe ce să te ardă? Știu că eu sunt vinovată pentru cele întâmplate. Nesăbuița mea, la care s-a adăugat păcatul trufiei, m-a făcut să mă bucur văzându-vă geloși...

— Philibert de Montoisson și cu mine aveam motive de ceartă încă dinainte de a fi rivali, îi tăie vorba Laurent de Beaumont. Nu-mi place purtarea lui. Face parte din Ordinul ospitalierilor, înfumurat și, după părerea mea, nedemn de jurământul pe care l-a depus. Pe când eram în serviciul delfinului, m-a îmbrâncit de două ori, râzând de mine ca de un caraghios. Dacă n-ar fi fost de față prințul, i-aș fi cerut satisfacție. Nu-ți amărî sufletul, draga mea, ne-am fi ciocnit oricum, mai devreme sau mai târziu și, să mă ierte Dumnezeu, aș prefera să-l văd mort decât vindecat și mă bucur că e în agonie.

Departa de a o încuraja pe Philippine, această din urmă confidentă o îngrozi:

— Nu se poate să gândești așa, mai ales aici...

— Mântuirea sufletului meu este pusă în pericol mai cu seamă de faptul că zi și noapte mă gândesc doar la tine, Helene. Iar iubirea aceasta ține trează ura față de el, căci mă înnebunește gândul că ți-ar putea face curte în continuare și că, până la urmă, te-ar putea cuceri.

Philippine, înspăimântată, se ridică de pe taburet.

— Laurent, jură-mi că nu vei încerca să-i faci vreun rău.

— Mă crezi destul de laș ca să-lucid în somn? se indignă Laurent de Beaumont, încercând să se ridice de pe pernă, fără să țină seama de durerea care-l înjunghie în coaste.

— Desigur că nu, se împlânzi Philippine. Culcă-te la loc, te rog! Te-ai albit la față și nu vreau să te simți rău din cauza mea.

El o ascultă, căci i se tăia seara răsuflarea. Începu să tușească, iar Philippine se grăbi să-i aducă o cană cu apă. Îi dădu să bea, între două accese de tuse, sprijinindu-i ceafa cu mâna cealaltă, liniștită de șuierul din plămâni lui.

— Vom continua mai târziu discuția aceasta, vrei? întrebă el, tras la față.

— Mă îndoiesc, răspunse ea. După ce-l văzu din nou întins pe pat, adăugă: Venisem să-mi iau rămas-bun. Mă întorc chiar azi la tatăl meu.

— S-a întâmplat vreo nenorocire acasă la voi?

— Nenorocirea pe care a adus-o spada ta m-a condamnat în fața acestei comunități. Așa că o părăsesc mai devreme decât ar fi trebuit, dar nu înainte de a avea cuvântul tău că, orice întâmpla, nu-ți vei mai primejdui viața în numele unui sentiment pe care eu nu-l împărtășesc.

El păli din nou, dar nu din pricina răni, de astă dată.

— Să înțeleg că nu mă iubești?

— Nici pe tine, nici pe Philibert de Montoison, și-o repet, în naivitatea mea, crezusem altceva. Mă înșelam. Uită-mă, e mult mai bine așa, mărturisi Philippine cu o voce ștearsă, în timp ce maxilarele lui se încleștaseră.

Laurent de Beaumont strânse cearșaful în pumn, strivindu-și orgoliul rănit.

— Îmi ceri un lucru imposibil.

— Mă voi ruga să-l poți îndeplini.

El o privi îndurerat.

— Ești gata de plecare, verișoară?

În încăperea intrase Sidonie.

— Orice-ai face, rămân al tău pentru totdeauna, șopti Laurent de Beaumont în loc de adio, înainte de a-și întoarce fața spre perete.

Philippine nu insistă. Se îndreaptă spre Sidonie care o aștepta.

— Prietenul nostru e treaz?

Nu, doarme, minți Philippine.

— Păcat. Dar îi va transmite sora Albrante urările noastre de însănătoșire grabnică...

Sidonie îi cuprinse umerii cu brațul.

— Tocmai m-am despărțit de surorile tale. Plecarea ta le întristează și s-ar bucura să te vadă.

— Dar maica superioară? Pedeapsa mea? se miră Philippine, urmând-o totuși.

— Nu te mai gândi la asta, totul s-a aranjat.

Ieșiră din infirmerie. Un val de căldură o lovi pe Philippine. Uitase de căldura de afară de când datoria o ținea ferecată în clădirea aceea, unde răcoarea era menținută de zidurile groase și de ferestrele înguste. Străbătu curtea, înviorată de mireasma care venea dinspre stratul cu plante aromatice, și intră în dormitor unde așteptau celelalte două fiice ale baronului Jacques.

Văzându-și sora, se repezică spre ea. Philippine le îmbrățișă pe rând, fericită că le poate de niște sfaturi. Câteva minute, înainte de a se despărți de ele. Le promise că va veni des să le vadă și că le va scrie la fel de des. După care, auzind clopotele care anunțau prânzul, le îndemnă să se grăbească.

După ce fetele ieșiră, Philippine se apropie de Sidonie care se retrăsese într-un colț.

— Aș vrea să mă duc s-o salut și pe maica superioară.

Sidonie încuviință printr-un gest. Unda de tristețe din ochii verișoarei sale o surprinse pe Philippine. Dar, indiferent care-ar fi fost pricina ei, Sidonie o înlocui cu un surâs plin de afecțiune:

— Litiera mea te așteaptă în fața grilajului porții. Nu trebuie să te grăbești

Maica superioară stătea țeapănă, cu mâinile la spate, la fereastra odăii lui Jeanne de Commiers, soția oficial moartă a baronului Jacques, când se auziră bătăi în ușă. Călugărița nu se mișcă din loc.

— Bate cineva, doamnă, o atenționă Jeanne, la repetarea bătăilor.

— Am auzit.

— Să mă duc să deschid?

Călugărița oftă, se apropie de ușă și-i deschide slujnicei.

— Este vorba despre Philippine, doamnă, spera să vă vadă înainte de plecare, îi șopti aceasta.

— Spune-i că nu m-ai găsit... E o poruncă, adăugă ea, văzând că femeia șovăia, căutând argumente ca s-o convingă.

Slujnica plecă, tristă.

— Drăguț nume... Philippine; cine este? întrebă Jeanne.

Superioara se opri în fața ei:

— Îți amintește de ceva?

Jeanne își rotunji buzele delicate, scotoci în neantul minții apoi întrebă, ca un copil surprins făcând o poză:

— Ar trebui?

— Nu, o liniști îndurerată călugărița, întorcându-se în fața ferestrei.

O văzu pe adolescenta care scruta din curte ferestrele biroului, cu chipul răvășit de refuzul său de-a o primi. Din spatele ei, Jeanne insistă:

— De ce pleacă?

— Să se mărite, răspunse distrată călugărița, privind cum pașii grei ai lui Philippine se îndreptau către poartă.

Sora Albrante o aștepta lângă zid. Ieșiră împreună, iar superioara nu le mai putu vedea.

— Ești tristă, maică?

— Întotdeauna ești cuprins de tristețe la plecarea unei persoane la care ții.

Se lăsă o tăcere îndelungată, în timpul căreia călugărița urmări cu privirea trăsura care străbătea la pas curtea, înconjurată de o escortă numeroasă.

Vremea regretelor trecuse.

Maica superioară îmbătrânea. Nădăjduse că Philippine va fi atrasă pe calea credinței. Ar fi desemnat-o ca succesoarea ei, iar fata ar fi înțeles de ce ea și Albrante o lipsiseră de caricatura unei mame. Ar fi înțeles că locul lui Jeanne de Commiers nu a nu putea fi decât aici, la adăpost de oameni. La adăpost de ea însăși. Speranța ei se năruise. Philippine de Sassenage era făcută pentru căsătorie, așa cum fusese pe vremuri și mama ei. Era prea ușuratică, prea nepăsătoare. Superioara n-ar fi putut avea încredere în ea. Oricât de mult ar fi iubit-o pe Jeanne de Commiers, îngrijirea ei era o povară grea. Nici una dintre fiicele ei n-ar fi fost în stare s-o poarte. Călugărița luase deja o hotărâre. Dacă Sidonie își ținea gura, superioara ar fi luat secretul cu ea în mormânt, iar Jeanne ar fi rămas în grija comunității. Era cea mai bună soluție. Pentru toată lumea.

Pe când se întorcea la infirmerie, cu umerii căzuți, târându-și hainele, sora Albrante ridică ochii spre ultimul etaj al turnului auster, care-i fusese rezervat lui Jeanne de Commiers. Superioara nu se feri de privirea infirmierei. Știa că durerea lor era aceeași. Atâta doar că Albrante avusese curajul să o arate.

— Ce înseamnă „să se mărite“? se interesă protejata ei.

Vremea regretelor trecuse.

Maica se întoarse către femeia-copil care-i surâdea, așezată ca de obicei în fotoliul ei din încăperea aceea din care nu ieșea niciodată. Cu toate că împlinise treizeci și cinci de ani, era atât de subțirică încât nu părea să aibă mai mult de cincisprezece. Semăna leit cu Philippine. Văzând că nu primește răspuns, Jeanne uită de întrebare și-i întinse lucrul ei de mână călugăriței.

— Uite, aproape că n-am depășit conturul.

Superioara simți că i se frânge inima. Trandafirul care ar fi trebuit brodat pe canava nu era

decât o îngrămădire de împunsături dezordonate, un mănunchi de spini care n-aveau să mai înflorească niciodată.

În timp ce litiera se zdruncina pe drum în pasul lent al cailor care-o trăgeau, Philippine îi povesti lui Sidonie tot: discuția ei din livadă cu Laurent de Beaumont și Philibert de Montoisson, duelul, pedeapsa, rătăcirea ei pe când se afla în celulă, greața resimțită la căpătâiul răniților, refuzul călugăriței de-a o primi, afecțiunea lui Albrante, ușurarea ei de a părăsi mănăstirea și sfârșierea pe care o simțea pentru acea parte din ea pe care o lăsa acolo.

— Pe măsură ce creștem, pierdem câte o parte din noi, o asigură Sidonie, înainte de-a adăuga cu voioșie și entuziasm, făcându-i cu ochiul: Cu vremea însă îți dai seama că nu aceea era cea mai bună parte. Așa că nu-i rău să scapi cât mai repede de ea, mai ales că băieții ăștia se vor reface și, în curând, se vor lua din nou la harță pentru vreo altă fată ca tine.

Philippine recunosc:

— Așa spunea și sora Albrante. Deci bărbații nu au altă metodă de a cuceri o femeie în afară de asta?

Sidonie izbucni în râsul ei profund, sincer și generos ca o cascadă:

— Aceasta și încă multe altele, poți să mă crezi. Sunt cât se poate de inventivi în materie de strategii și de dragoste. Vezi tu, Philippine...

— Helene, o întrerupse aceasta. Așa vreau să fiu numită de acum înainte, în amintirea mamei, care m-a rebotezat cu acest nume înainte de a-și da sufletul.

— Helene... Se potrivește bine cu înfățișarea și calitățile tale. Știi că numele acesta l-a purtat un personaj renumit, o grecoaică a cărei frumusețe le-a fost fatală celor din preajma ei?

— Nu știam... În cazul acesta...

— Nu-l schimba, o liniști Sidonie, punându-și mâna încărcată de inele pe brațul ei. Vocea îi tremura când adăugă, cu o privire tristă: O iubeam sincer pe mama ta. A fost întotdeauna blândă și înțelegătoare cu mine. Ușa ei mi-a fost mereu deschisă, mi-a oferit ajutor și sprijin la nevoie. Avea darul prețios de a citi în sufletul oamenilor. Nu-și apleca urechea la bârfe.

— Dar era ceva adevăr în bârfele acelea? Întrebă Philippine pe același ton de confidență cu care-i vorbea Sidonie.

— Sigur că da, răspunse verișoara ei ridicând din umeri. Aveam vârsta ta când am fost aruncată în patul soțului meu. Era urât, gras, puțea a sudoare și a băutură. Nu știam nimic despre măritiș. M-am obișnuit cu asta ca și alte femei, dar fără să accept situația. Aici am greșit. Soțul meu a fost înțelegător pentru că era pervers. Îl excita să mă vadă în timpul partidelor de amor cu alți bărbați...

Obrajii lui Philippine se înroșiseră ca focul, iar Sidonie se opri.

— Iartă-mă, zise ea înduioșată. Am uitat că tu încă nu știi nimic despre toate acestea. Superioara m-ar biciui dacă ar ști că am îndrăznit să-ți spun. Va trebui totuși să afli, căci nu vreau treci prin ce-am trecut eu. Nu voi lăsa pe nimeni să te înjosească, să te umilească doar pentru a-și satisface orgoliul rănit. A seduce nu e o crimă, Helene. E o îndatorire. O căsătorie ar trebui să aibă loc numai din iubire. Din iubire, nu din interes.

— Dar cum recunoști iubirea?

— Te recunoaște ea pe tine, Helene. Ea și numai ea. Așa că-ți voi dezvălui toate capcanele, piedicile, amenințările ei. Ca să nu poți fi păcălită. O voi face în amintirea mamei tale.

— Dar cu tata cum a fost? Îl iubeai dinainte de moartea mamei?

— L-am iubit din prima clipă și fără speranță. Nu i-aș fi mărturisit-o niciodată dacă n-ar fi stărut. Mult timp m-am simțit vinovată pentru că i l-am luat unei femei care îmi dăruise atâtea.

— N-ai nici o vină, din moment ce ea s-a dus.

Sidonie o privi cu tristețe, apoi conchise:

— Până la urmă am acceptat și eu acest gând. Pentru a da un sens memoriei ei, pentru a fi alături de el așa cum ar fi fost și ea dacă ar mai fi putut. Și ca să-mi amintesc de ea prin dragostea pe care ți-o purta. Fiindcă vezi tu, dragă Helene, eu cred că nimic nu-i mai rău decât să-i uiți pe aceia pe care i-ai iubit.

După aceste cuvinte se lăsă tăcerea. Cu ochii închiși și stăruind asupra unui gând pe care fata nu avea să-l afle, Sidonie lăsă drumul să se aștearnă în urma lor. Apoi vocea îi răsună din nou cu voioșie:

— Vom face un ocol pe la Bâtie înainte de a ajunge la Sassenage. M-am gândit că ți-ar face plăcere să-ți revezi vechea odaie înainte de începerea renovării. Era o cameră de copil, iar acum ești o femeie. Tatăl tău n-o să se supere. În afară de asta, sora ta Claudine pleacă abia mâine la nașa ei, unde va locui până la terminarea lucrărilor, așa că vei putea s-o îmbrățișezi și pe ea.

— Cred că nici n-o s-o mai recunosc, se bucură Philippine. Ultima dată când am văzut-o era încă un bebeluș!

— Acum, la cei șapte ani ai ei, e sprintenă ca o șopârlă, poznașă ca un spiriduș și rotunjoară ca un pepene! Doica are de tras, nu glumă, cu ea. Sper să nu te superi, dar surioara ta îmi zice „mamă”. Mi-e atât de dragă încât n-am avut sufletul să i-o interzic.

— Ai făcut foarte bine. Zici că e ca un spiriduș?

— Ai răbdare, ai s-o vezi cu ochii tăi când ajungem, se lamentă Sidonie ridicându-și comic privirea către cer.

Philippine fu copleșită de amintiri. Ultima oară când se aflase pe drumul acela îl străbătea în sens invers, însoțită de surorile ei, la doar câteva săptămâni după moartea mamei lor.

Trecuseră cinci ani de-atunci.

Peisajul care defila prin fața geamului cu perdeaua ridicată i se părea același. Doar ea se schimbase. Auzi un sforăit ușor. Întoarse capul spre Sidonie. Verișoara ei ațipise pe bancheta din piele, cu capul bălăbănindu-se rezemat de peretele capitonat al trăsurii. Un zâmbet ușor se așternu pe chipul lui Philippine. Oricine ar fi arătat caraghios în postura aceea, dar nu și Sidonie. Grația care emana din fiecare mișcare a ei stăruia și în timpul somnului. Un val de tandrețe urcă în sufletul fetei. Se simțea mai bine, mai senină.

Pe măsură ce distanța până la Bâtie se micșora, Philippine se îndepărta de mănăstire, de sora Albrante, de cei doi dueliști, de surorile ei rămase acolo. Povara culpabilității nu-i mai apăsa umerii. Discuția cu Sidonie o ajutase. Și confidențele ei, de asemenea. Chiar dacă se simțise stingherită la auzul acelor vorbe al căror înțeles îi era necunoscut. Pentru urechile ei prea caste, cuvintele „partide de amor” reprezentau un mare semn de întrebare. Își făgădui să-i ceară lămuriri lui Sidonie care, era sigură, va considera că este vorba despre o curiozitate îndreptățită, nici pomeneală de înclinarea către depravare pe care le-o atribuia maica superioară amândurora.

Aerul care pătrundea în trăsură era încărcat cu mirosurile pământului și ale pădurii pe lângă care trecea trăsura și-i puneă sângele în mișcare. Viața puneă din nou stăpânire pe ea. Când recunoscă satul Saint-Laurent-en-Royans, pe care tocmai îl lăsau în urmă, nu putu rezista plăcerii de a scoate capul pe geam, privindu-i pe oameni, fără să-i pese de praful stârnit de trăsură și de copitele cailor escortei pe drumul prea uscat.

În cele din urmă se retrase la loc cuprinsă de un acces de tuse care o trezi brusc pe Sidonie.

— Doamne Sfinte! exclamă aceasta când o văzu tușind și strănutând, ciufulită, cu ochii iritați și obrajii încinși de soarele puternic și de eforturile ei de a-și stăpâni accesul de tuse.

După un răstimp, reuși să-și recapete respirația și își suflă nasul în pătrățelul de pânză pe care i-l întindea Sidonie, în clipa când trăsura trecea de turnurile înalte de pază ale castelului.

Astfel se întoarse acasă Philippine de Sassenage, zisă Helene. Înainte să-și poată aranja ținuta, ajunseră în curtea luxuriantului castel octogonal, iar portiera fu deschisă de o fetiță vioaie. Claudine, surioara lui Philippine, urcă sprintenă pe scara trăsorii așteptându-se s-o întâmpine pe cea pe care o adoptase ca mamă. Când o zări pe Sidonie aplecată asupra unei biete făpturi cu ochii înlăcrimați, Claudine exclamă, cuprinsă de o gelozie îndreptățită:

— Ce faci, mamă? Vagaboanda pe care ai adus-o aici o să ne umple de purici!

— Vagaboanda asta e sora ta, făcu Sidonie, izbucnind în râs, și dacă nu-i ceri imediat iertare, ai să capeți o bătaie, nu purici!

Amuțind pentru o clipă, fetița o examinează pe domnișoara aceea cu părul și obraji plini de praf. Nu atât respectul, cât amenințarea o făcu să se hotărăscă:

— Bine, e sora mea, cum spui tu, mamă, dar să se spele mai întâi, dacă trebuie s-o sărut!

În loc să obiecteze, Philippine, care-și revenise pe deplin, o apucă de mânecă pe surioara ei, o trase pe banchetă, în ciuda protestelor energice ale fetiței, și o gâdilă până o făcu să se zvârcolească de râs și să ceară îndurare. Îi dădu drumul, iar Claudine se aruncă imediat asupra ei ca să se răzbune. Când ajunse și doica la trăsură, le găsi hârjonindu-se, cuprinse de un râs nestăvilit care îi molipsise și pe cei din jur: Sidonie, Dumas și vizitiul.

— Claudine! Se poate? se indignă Marie.

— Lasă-le să facă și ele cunoștință, obiectă Sidonie, coborând din trăsură.

— Totuși... La vârsta ei!

— N-are decât șapte ani, Marie...

— Nu mă refeream la Claudine, doamnă...

Sidonie începu să râdă cu și mai multă poftă. La infirmerie o găsisse pe Philippine atât de lipsită de vlagă, încât se temuse că va dura mult până când fata își va regăsi veselia. Cum să-i explice lui Marie că hârjoneala aceea îi încălzea sufletul și că, o dată mai mult, nu se sinchisea de conveniențe?

— Bine ați venit! o salvă Marthe, apărând în fața ei.

Sidonie își regăsi seriozitatea, văzând chipul sever al cameristei ei.

— Poruncile mele au fost îndeplinite?

— Da, m-am ocupat personal de asta, afirmă Marthe, înclinându-și capul.

— Pot să mă retrag? întrebă și căpitanul Dumas, care le dăduse liber oamenilor săi de cum intraseră pe poartă și-și lăsase calul în grija grăjdarului.

Sidonie îi permise să plece și vru să-i spună și vizitiului același lucru, considerând că micuța Claudine se jucase destul, când fetița coborî din trăsură, cu hainele atârând strâmb pe ea, tu ochii strălucind de fericire, iar Philippine o urmă. Marie își înăbuși o exclamație de revoltă căreia îi răspunse din zbor glasul subțire al copilei:

— Mamă, îți spun eu că sora asta n-o să-i placă domnului preot!

După care se lăsă dusă de doica ei care bodogănea că o să-și piardă mințile până la urmă și ce se vor face când ea nu va mai fi acolo, ceea ce o determină pe fetiță să-și întoarcă privirea către sora ei, făcându-i cu ochiul într-un fel plin de înțelesuri.

Philippine îi răspunse printr-un gest al mâinii. Încremeni însă cu mâna ridicată văzând-o pe Marthe alături de Sidonie. O mai zărise în preajma verișoarei ei și fu dezolată s-o găsească tot acolo. Nu atât urâtenia ei o făcuse să înghețe, cât răutatea pe care o citise în privirea vicleană și crudă îndreptată de Marthe spre ea. Philippine se grăbi să alunge această senzație neplăcută în fața chipului vesel al lui Sidonie. Dacă verișoara ei o suporta pe cameristă, ea n-avea nici un motiv să nu o facă. Dar buna dispoziție a fetei dispăruse fără întoarcere.

— Te rog să mă scuzi. Astfel de zbențuiești nu se mai potrivesc cu vârsta mea și nu-mi dau seama ce m-a apucat. Poate că m-au copleșit amintirile legate de acest loc unde am petrecut

atâtea ceasuri plăcute, îi spuse ea lui Sidonie.

— N-ai de ce să te scuzi. Am râs pe cinste, nu-i așa, Marthe?

— Într-adevăr, doamnă. Îți urez bun-venit, domniță Philippine!

Philippine îi răspunse la salut, apoi întoarse capul. Hotărât lucru, rațiunea ei nu reușea s-o convingă. Până și vocea aceea bolovănoasă, ieșită parcă din adâncul pământului, îi displăcea.

Sidonie o luă cu afecțiune pe după umeri. Porniră către scară.

— Vrei să-ți spun ceva, Helene dragă? Chiar dacă nu știi cum se fac copiii, văd că știi foarte bine, din instinct, cum să te apropii de ei. Căci acest mic monstru nu e ușor de cucerit, crede-mă!

Marthe, care rămăsese în curte, simți că inima începe să-i bată mai puternic. O cuprinse o bucurie parșivă. Helene. Sidonie i se adresase fetei numind-o Helene.

Rânji. Dacă Jeanne de Commiers intenționase să-și protejeze fiica botezând-o Philippine, ei bine, se înșelase. Era limpede că destinul fetei revenise la vechea-i matcă acum, când mama ei nu mai putea opri lucrurile. În sfârșit, venise vremea!

O urmări pe fată cu o privire lacomă până ce intră împreună cu Sidonie pe ușă și-i ieși din raza vederii. Marthe grăbi pasul ca să le ajungă din urmă. Se opri brusc. Cu simțurile exacerbate de această veste, ca și de apropierea lunii pline, se răsuci pe călcâie, sigură că o privea cineva. La câțiva pași de ea, o servitoare care căra o găleată plină cu apă, scoasă din puțul aflat în apropiere, se oprise să-și șteargă fruntea asudată. Ochii lui Marthe se îngustară și mai mult.

— N-ai nimic mai bun de făcut?

Fata, care era mai tânără decât Philippine și mai firavă, se smiorcăi, se grăbi să pornească, se împiedică și căzu în fața cameristei, udându-i fustele. Stângăcia ei o exasperă pe Marthe și, în același timp, o excită. O înșfacă de braț pe servitoare, o ridică și-i arse o palmă, apoi mugi cu voce surdă:

— Ca pedeapsă, o să vii la mine la lăsarea serii. Și dacă îndrăznești să spui cuiva, o s-o pățești mult mai rău decât te aștepti!

Îngrozită, fata se târî spre găleată, alergă s-o umple din nou și găsi de data asta puterea să ajungă cu ea până la bucătărie, rugându-L pe Dumnezeu s-o facă pe diavolița aceea să se răzgândească înainte de venirea serii.

Ceea ce-i povestise Gersende fiicei sale aducea cu una dintre poveștile menestrelilor. Lui Algonde nu-i venea să creadă, dar într-un mod nelămurit simțea că totul era adevărat.

Nu mai avea somn. Și în noaptea aceasta, ca în toate celelalte care trecuseră de când pătrunseseră în camera blestemată, se sucea și se răsucea în așternut. În cealaltă parte a camerei pe care-o împărțeau, mama ei sforăia istovită după o zi de muncă.

Se întâmplaseră multe de atunci. Mai întâi, febra baronului dispăruse tot așa cum venise. Delirase patru zile, apoi își revenise, având impresia că abia se întinsese în pat după plecarea lui Sidonie. Gersende fusese nevoită să-l convingă că nu era așa și să-i explice că, înainte de a se prăbuși, ruptese, cu siguranță, sigiliile apartamentului de la ultimul etaj.

Ești sigură de asta, Gersende? Eu nu-mi aduc aminte.

— Am verificat personal, messire.

— Și?

— Și nimic, replicase cu hotărâre intendentă.

— Dar Melusine?

— Nu s-a arătat.

— Șemineul. Pe șemineu nu era un portret? insistase el, amintindu-și de imaginea din vis.

— Nu, messire. Nu era nici un portret.

Baronul păruse ușurat.

— Se spune totuși că exista acolo un portret al zânei, interveni vrăjitoarea, care nu plecase de la căpătâiul lui.

— Așadar, trebuie să credem că legenda nu este mai mult decât o simplă legendă, obiectase Jacques, bucuros că putea s-o afirme.

Vrăjitoarea se strâmbase, ceru permisiunea să plece acum că stăpânul era din nou sănătos tun și dispăru de îndată ce el îi mulțumi.

Gersende făcuse același lucru după ce, înviorat, Jacques de Sassenage ceruse să i se aducă mâncare și băutură. La bucătărie, jupânul Janisse ațâțase cu foalele focul sub oala cu supă și pusese în cuptor două potârniche și o plăcintă cu carne de potârniche, fluierând vesel. O casă al cărei stăpân e bolnav suferă împreună cu el și-și revine la însănătoșirea lui. Vestea ajunsese până în sat, iar hangiul oferea bere oricui trecea pe acolo.

Numai Algonde își păstrase cumpătul. Căci cunoștea, ca și mama ei, adevărata natură a bolii care-l lovise pe baronul Jacques și motivul vindecării sale, care n-avea legătură cu leacurile primite.

Încet, ca să nu-și trezească mama, se ridică din pat și-și puse peste cămașa de noapte o manta subțire din lână, dar rămase desculță pentru ca dușumeaua să nu scârțâie sub pașii ei. Se îndreptă tiptil spre ușă, o deschise și ieși pe palierul luminat de razele slabe ale unei lămpi așezate într-o nișă din perete. Algonde ar fi putut s-o ia, dar știa că nu va avea nevoie de ea. Urcă scara, trecu prin fața ușii jupânului Janisse, care locuia împreună cu ajutoarele lui la etajul de deasupra apartamentului lui Gersende, și ajunse la ultimul cat al donjonului. Gersende îi încredințase cheia camerei blestemate. Algonde o răsuci în broască încercând să nu facă prea mult zgomot și intră. Auzi un țipăt de cucuvea. Fata închise ușa în urma ei, simțind în șale un freamăt straniu pricinuit și de teamă, și de curiozitate în fața obiectelor dărăpănate din odaia care fusese pe vremuri superbă.

Patul înalt avea perdelele de culoare grenă sfâșiate ca niște uriașe pânze de păianjen și stâlpii roși de umezeală. Cuvertura roasă de șoareci dădea la iveală salteaua de paie.

Covoarele și tapiseriile erau prăfuite și decolorate în locurile atinse de razele de soare ce pătrundeau printre scândurile bătute în cuie care acoperiseră până ieri fereastra. Un taburet aștepta lângă furca pe care era un fuior de lână murdar și încâlcit, ce n-avea să mai fie tors vreodată. Paravanul din hârtie unsă era găurit și nu mai reușea să ascundă vederii cada de baie a zânei.

Scăldate în lumina alburie a lunii pline, lucrurile acelea păreau niște vechituri și, în același timp, erau învăluite de un mister pe care lumina tăioasă a zilei îl îndepărta. Privirea lui Algonde se îndreptă spre șemineu. Din când în când, câte o suflare de vânt ridica fire de cenușă care cădeau apoi pe suporturile din bronz pentru bușteni sau alături, pe podea. Un șobolan traversă în fugă odaia și dispăru după o piatră care se desprinsese din zid. Algonde nu-i dădu atenție. Privea urma lăsată pe tăblia șemineului de portretul pictat pe lemn, pe care ea și mama ei îl luaseră de acolo și-l ascuseseră.

Revăzu în minte clipa când, cu patru zile înainte, intrase pentru prima oară, temătoare, dar curioasă, în odaia aceea.

Ochii ei se obișnuiseră greu cu semiîntunericul.

— Ajută-mă, îi ceruse Gersende, apropiindu-se de fereastra bătută în cuie.

Fata o urmă șerpuiind printre mobile, cu inima tresărindu-i la fiecare zgomot din jur, și se opinti, ca și mama ei, să smulgă una din scânduri care cedă cu ușurință, fiindcă lemnul supus intemperiiilor putrezise. Lumina pătrunsese în odaie. O scândură din dușumea, șubrezită de apa care se infiltrasese de-a lungul anilor, se rupsese sub călcâiul lui Algonde. Fata fusese nevoită să se sprijine de zid ca să se echilibreze, cu atenția distrasă pentru o clipă de la ceea ce o înconjura.

— Deci era adevărat!

Tulburarea din glasul mamei ei o făcuse să se întoarcă spre ea. Îi urmărise privirea îndreptată către șemineu. I se tăiasse răsuflarea și se rezemase cu spatele de perete, călcând din nou, fără să-și dea seama, în gaura din care tocmai își scosese piciorul.

„*Dar nu se poate, nu se poate...*” repetase la nesfârșit în capul ei o voce care nu reușea să treacă de buzele ei. Era evident că portretul de pe tăblia șemineului trebuia să fie al lui Melusine. Și, cu toate acestea, Algonde își vedea în el propriul chip: același oval prelung al feței, aceiași pomeți înalți, aceleași buze pline. Aceeași privire poznașă, aceeași cosiță castanie căzând pe piept.

Mâna lui Gersende o strânsese pe a ei, iar privirile li se întâlniseră.

Cea care rupsese tăcerea fusese Algonde:

— Am văzut-o pe Melusine, mamă. Am văzut-o atunci când m-a salvat. Asta nu e ea și nu sunt nici eu...

— Știu, o întrerupsese Gersende cu glas scăzut, pentru ca paznicul de pe terasă să nu audă discuția. Mi s-au tăiat picioarele, hai să stăm jos. Am multe să-ți povestesc.

Se așezaseră față-n față pe cuvertura prăfuită și decolorată.

— Acesta este chiar portretul lui Melusine, începuse Gersende ca introducere, care a fost pictat după natură, la comanda lui Raymondin...

Dar... încercă Algonde să obiecteze.

Amuțise însă la privirea poruncitoare a mamei ei. Aceasta continuase:

— Cu siguranță că înfățișarea celei pe care ai întâlnit-o a fost schimbată de secolele petrecute în adâncul Furonului. De fapt, povestea lui Melusine începe cu multă vreme înainte de căsătoria ei cu Raymondin, mezinul contelui de Forez și strămoșii familiei Sassenage. Începe odată cu povestea unui neam. Neamul zânelor. Ai auzit vreodată despre legenda din Bretania?

— A regelui Arthur și a vrăjitorului Merlin?

— Întocmai.

— O cânta menestrelul care a fost pe aici iarna trecută, își amintise Algonde, cu toate că nu pricepea ce legătură putea să aibă poemul respectiv cu portretul acesta ciudat.

— Pe insula Avalon locuiau ființe de lumină, ca Merlin, care stăpâneau cunoașterea primordială, druzi și preotese, care erau muritori însărcinați să le transmită aceste cunoștințe popoarelor de pe pământ, făpturi care-i slujeau, cum erau elfii, gnomii și spiridușii, sau ființe malefice, ca harpiile, însă generoase, binefăcătoare și de o frumusețe mai presus de a oricăror altor făpturi. Printre puterile pe care le dețineau se număra și darul de a deveni invizibile, putând astfel să circule printre oameni fără ca aceștia să le observe. Totuși, se întâmplase ca zânele să se iubească cu muritori, iar aceste legături fuseseră dezastruoase, așa că Merlin le-a interzis zânelor să părăsească insula și să se îndrăgostească de vreun bărbat; cele care încălcau porunca lui aveau să fie exilate pe veci din Avalon. Pe atunci, puterea Bisericii se extindea pretutindeni, transformând sanctuarele păgâne în lăcașuri divine și împingând puțin câte puțin vechile credințe către hotarul imaginarului. Zânele nu-și mai găseau loc în această realitate austeră. Acceptară, așadar, hotărârea lui Merlin, în timp ce marea preoteasă din Avalon încerca să păstreze vechile alianțe și să încheie altele noi, pentru ca ușa dintre cele două lumi să nu se închidă niciodată. Totuși, o zână a refuzat să se resemneze...

— Melusine, intervenise Algonde, captivată de povestire.

— Nu ea, ci mama ei, Presine. Poporul oamenilor o fascina. Nu pierdea nici o ocazie să se intereseze de ce se mai întâmpla în jurul insulei. Într-o zi, aflând că regele Scoției dorea să discute cu marea preoteasă, Presine se ascunse în spatele unei draperii ca să-l vadă. Regele Elinas îi plăcu atât de mult încât se îndrăgostise de el. În săptămâna următoare, când regele se întoarse, i se arătă în pădurea pe care o străbătea. Îl minți, spunându-i că era o doamnă de neam nobil din seminția celților, care se născuse cu darul profeției. Adăugă că înzestrarea dăruită ei de Dumnezeu îi ignorase pe cei din Avalon, care pretindeau că numai ei aveau acest har, și o sechestraseră pe insulă. Frumusețea și ardoarea ei îl convinseseră pe Elinas. Regele se îndrăgosti de ea și nu se mai gândi decât cum s-o scoată de acolo. Presine înșelă vigilența lui Merlin și se întâlni cu regele în afara Avalonului, la capela din Canterbury, unde el o aștepta ca să se cunune cu ea. Când Merlin descoperi înșelătoria zânei, era prea târziu, căsătoria fusese deja consumată. Se mulțumi s-o avertizeze ce consecințe va avea fapta ei și o puse să jure că nu va dezvălui niciodată, nimănui, cine era. Zâna acceptă toate condițiile lui, inclusiv pe aceea de a se reîntoarce pe insulă după ce soțul ei va muri, înscenându-și și ea moartea. Mai făgădui că nu va naște copii.

— Se pare că nu s-a ținut de cuvânt, comentase Algonde, întorcându-și privirea spre portret, nerăbdătoare să afle ce legătură avea povestea aceea pasionantă cu ea.

— Într-adevăr, continuase Gersende, cu un oftat. Căci de aici începe spița noastră.

Algonde tresări.

— Spița noastră... repetase ea, neîncrezătoare.

Gersende o mângâiase pe obraz, surâzându-i cu tristețe.

— Ca și profeția legată de ea. Sunt sigură că Melusine ți-a vorbit despre asta.

Algonde dăduse din cap, făcându-i semn să continue.

— Primii ani ai acestei căsnicii împotriva naturii au fost fericiți. Atât de fericiți încât zâna își uită jurământul și se lasă în voia acestei existențe hrănite de încântarea în fața lumii oamenilor. Din iubire pentru Elinas, hotărî să-i ofere copiii pe care și-i dorea acesta. Era sigură că regele își va respecta făgăduiala de a nu încerca s-o vadă în timp ce naștea. Într-o noapte, născu trei gemenii Melusine, Melior și Plantine, la cel mai înalt etaj al turnului, în care obișnuia să se retragă când voia să se lase în voia firii ei de zână. Tulburată de chinurile nașterii, uită să încuie

ușa. Auzindu-i țipetele, Elinas intră și o descoperi înconjurată de o lumină albăstruie și de elfi veniți să o ajute. În loc să se minuneze, crezu că Marea Preoteasă din Avalon voise să-i înșele buna-credință.

— Dar de ce? întrebuse Algonde, tot mai captivată.

— Elinas le îngăduise preteselor să-și extindă puterea în Scoția, convins că era un lucru bun pentru supușii lui. Singura condiție pe care le-o pusese fusese să nu-și amestece niciodată sângele cu al poporului său, căci nu voia să ajungă cândva în stăpânirea Avalonului. Crezu că Presine fusese trimisă de Marea Preoteasă cu misiunea de a perverti sângele urmașilor lui, pe care apoi să-i poată controla.

— Și ce s-a întâmplat cu Presine?

— Furios, regele a trimis-o înapoi în Avalon împreună cu cele trei fete ale ei, fără s-o lase măcar să se justifice. Și astfel Scoția a fost lipsită de influența Avalonului, iar Marea Preoteasa a purtat Presinei o ură nepotolită, pe care și-o stăpânea doar din respectul datorat lui Merlin.

Prin urmare, Melusine și surorile ei aveau sânge amestecat... Cum își puteau găsi locul în Avalon?

Nu-și puteau găsi loc acolo, fiindcă, așa cum se temuse Merlin, cu toate că era nemuritoare, nu semănau deloc cu celelalte zâne. Mai ales că li se ascunsese adevărul în legătură cu obârșia lor. L-au aflat în cele din urmă, pe când împlineau cincisprezece ani, de la unul dintre elfii care fuseseră de față la naștere. Dându-și seama de tot ce pierduseră din cauza tatălui lor, luară hotărârea să-l pedepsească. Cu trecerea anilor, descoperiră că aveau niște puteri magice speciale, pe care le uniră: Melusine putea să înoate ore în șir ca un șarpe de mare, Melior avea un uliu care dădea trup viselor ei în nopțile cu lună plină, iar Platine, în afară de faptul că-și putea schimba, ca și mama înfățișarea, avea puterea de a dobândi avuții: aurul pe care-l dorea dispărea de unde se afla și apărea apoi lângă ea. Până atunci, în Avalon nu-și putuseră folosi aceste puteri. Melusine reuși să afle unde era regatul tatălui lor. Melior își trimise acolo uliul. Elinas fu capturat și închis în inima muntelui Brumbloremmlion, în timp ce Platine își însuși aurul regatului. Firește că zvonul despre dispariția regelui ajunse și la urechile lui Presine care nu reușise nici să se mânie pe el, nici să-l uite. Bănuind adevărul, își chemă fetele și încercă să afle unde-l țineau prizonier pe Elinas. Ele însă nu făcură decât să-și bată joc de sensibilitatea mamei lor. Furioasă și disperată, Presine le pedepsi preschimbându-le puterile în cusururi. Melusine se alese cu o coadă de șarpe în fiecare sâmbătă și fu pedepsită să rătăcească pe drumuri. Melior fu închisă într-un castel din Armenia, sub paza uliului ei. Cea de-a treia, Platine, fu zidită în Aragon împreună cu aurul tatălui ei, pe care trebuia să-l înmulțească. Iar regina ceru ca acest blestem să apese pe vecie asupra lor. Dorința îi fu îndeplinită. Dar, spre marea descumpănire a reginei, deîndată ce gemenele părăsiră Avalonul, marea prezicătoare a insulei citi în rune că nimic nu va fi așa cum sperase Presine.

„Puterea celor trei va birui ce-i rău, iar copilul născut păros al lui Helene și al unui prinț din Anatolia va cuceri Ținuturile de Sus“, recită Algonde în tăcerea camerei blestemată, privind spre luna rotundă care-i surâdea complice.

Un șoim începu să descrie cercuri, apoi coborî în coroana unui copac.

Acum, după ultimele dezvăluiri ale lui Gersende, totul căpăta sens.

— N-aș putea spune cum au aflat cele trei surori despre profeție, continuase Gersende, însă ea le-a dat curajul de a-și înfrunța destinul. Nu știu ce s-a întâmplat cu Platine, dar Melusine s-a îndrăgostit de Raymondin, a repetat greșeala mamei ei și, la fel ca ea, a fost osândită de soțul ei la exil după ce i-a dăruit mai mulți copii. Melior, dimpotrivă, a refuzat să-i

supraviețuiește bărbatului iubit. A căutat neîncetat un mijloc să se elibereze singură, pierzându-și nemurirea. A reușit, oferindu-i drept sacrificiu uliului ochii iubitului ei. A rămas alături de orb ca să îmbătrânească și să moară împreună cu el. Totuși, nu-și putea părăsi astfel surorile. Chiar profeția dovedea că puterea ei trebuia să dăinuiește. Înainte de moarte, avu o viziune pe care i-o destăinuie fiicei sale care, din păcate, era muritoare, însărcinându-o să i-o repete lui Melusine, apoi să transmită din generație în generație că una dintre urmașele ei îi va lua locul: aceasta va semăna leit cu tripletele, iar uliul o va sluji... Tu ești aceea, Algonde! De asta m-am temut atunci când uliul acela l-a atacat pe tatăl tău, a doua zi după ce l-ai văzut bătându-mă crunt, și am fost sigură, când Melusine te-a salvat... Iar portretul acesta e dovada.

Algonde căscă, privind pe fereastră. Un uliu se desprinsese din coroana unui copac și plonjă ca să prindă o pradă nevăzută. Să fi fost oare uliul lui Melior? Cel care pricinuisese moartea tatălui ei? Ea era, așadar, de vină pentru cele întâmplate? Nu se simțea vinovată. Cum putea fi sigură? Mai erau atâtea lucruri pe care nu le știa despre ea însăși, despre ceea ce-o aștepta! Măcar dacă ar fi putut vorbi cu Mathieu despre toate acestea! Țipătul insistent și neînțeles al păsării de pradă răsună în noapte, pe când plana cu aripile desfăcute la liziera pădurii, alunecând prin aer. Cu pleoapele grele de somn, Algonde ieși din odaie, având grijă să încuie ușa în urma ei.

Mai devreme sau mai târziu, avea să primească răspunsurile.

De pe palier, baronul Jacques de Sassenage privi în susul scării. Încă de când se trezise îl stăpânea dorința de a urca la etajul lui Melusine, dar, auzind zgomotele făcute de cei care începuseră să facă deja curățenie, șovăia, căutând un motiv plauzibil pentru a se duce acolo. Dacă ar fi invocat curiozitate, ar fi însemnat că dă prea multă importanță unei legende în care din scepticism refuza să creadă. Bătu din picior. Chiar avea nevoie de o scuză? Doar el era stăpânul; avea puteri depline asupra domeniului său. Nu? Ridică piciorul. I se păru mai greu decât de obicei și-și aminti coșmarul de peste noapte.

Se revăzu în odaia ferecată până ieri, cu picioarele lipite unul de celălalt, acoperite cu solzi lucioși, în fața portretului de pe tablă șemineului. Era Melusine... sau Algonde? Asemănarea cu fiica intendentului era atât de șocantă încât se trezise, urmărit de un hohot cavernos de râs care venea — ar fi putut să jure — din spatele zidului.

O rază de lumină răzbătea printre perdelele trase ale patului. Sunase clopoțelul ca s-o cheme pe Algonde. Zâmbitoare ca de obicei, fata îi urase bună dimineața după ce ridicase perdelele.

Când se oprise la picioarele patului ca să-l întrebe dacă dorea să ia micul dejun în așternut sau la masa de alături, baronul se rezemase cu spatele de perne.

— O să mă scol, hotărâse el, după ce-o privise îndelung, în tăcere.

Ca un bărbat rafinat ce era, observase că fata devenea tot mai drăguță. Pentru prima dată își dădea seama că era frumoasă. Grozav de frumoasă. Stânjenită de privirea lui, fata lăsase ochii în jos și ceruse permisiunea să se retragă. Baronul n-o reținuse. Dorința pe care i-o trezise brusc Algonde îl indispusese. Nu era el omul care să-și stăpânească asemenea impulsuri stârnite de abținere, chiar dacă, odată cu anii, ele se mai potoliseră, însă îl deranja ideea s-o oblige pe fată. Tocmai din pricina visului și a sensului său pe care nu reușea să-l descifreze. Imediat după ce se îmbracă și luă micul dejun, Gersende veni să-l anunțe că stabilise data căsătoriei lui cu Sidonie pe 20 august și că o trimisese pe Algonde să pregătească odaia destinată lui Philippine.

— Zi-i grăjdarului să pună șaua pe armăsarul meu ca să mă duc până la Rochette să-l anunț pe meșterul Dreux care sunt noile termene, îi poruncise el, înseninat la auzul acestor vești.

După câteva minute, încuie ușa apartamentului și simți din nou impulsul de a verifica dacă decorul din coșmarul acelei nopți era conform cu realitatea.

Un zgomot surd care venea dinspre etajul de sus îl făcu să se hotărască.

Împinse ușa întredeschisă și o văzu pe Algonde; cu spatele spre el, fata mânua o mătură care stârnea un nor de praf în jurul ei. O singură privire fu de ajuns ca baronul să se simtă iarăși stingherit. Din prag, privi spre tablă șemineului pe care se deslușea urma întunecată a unei rame. O vinișoară începu să i se zbată pe tâmplă și inima își grăbi bătăile. Ori îl mințise Gersende, ori portretul dispăruse de acolo înainte ca ea să intre în încăperea, iar dacă așa stăteau lucrurile însemna că el însuși îl luase, chiar dacă nu își mai aducea aminte. Unde voia să-l pună și pentru ce? În ambele cazuri, misterul rămânea același. Or, baronul Jacques era prea dornic să afle adevărul ca să nu încerce să-l lămurească.

Adolescenta se opri din măturat și se repezi spre fereastră, cuprinsă de un acces de tuse. Temându-se ca ea să nu se întoarcă și să-l vadă încremenit în prag, baronul porni repede pe scări în jos. Poate că răspunsul pe care-l dorea se afla la Rochette și în subterana aceea pe care Melusine îi ceruse în vis lui Sidonie s-o sape.

Algonde îl văzuse însă. Rămase neclintită încă vreo câteva clipe, prefăcându-se că nu poate

respira bine, cu inima zbătându-i-se în piept, uşurată să vadă că subterfugiul la care recursese ca să-l facă să se îndepărteze reuşise. Felul cum se uitase la el în dimineaţa aceea o speriasse. Îşi amintise atunci cuvintele lui Mathieu. Avusese dreptate: baronul o dorea. Plecă de la fereastră. Dacă baronul ar fi încercat să se dea la ea, ar fi ţipat, iar paznicul de pe terasă ar fi venit să vadă ce se întâmplă, iar după aceea, ar fi avut grijă să se ferească de stăpânul ei. Se duse la uşă şi o încuie pe dinăuntru, reproşându-şi că n-o făcuse de la bun început. Ridică de jos mătura, când i se păru că aude o chemare atât de insistentă încât se apropie de vatra şemineului dinspre care venea sunetul. Fără să-şi dea seama ce face, îşi puse palma peste amprenta unei mâini, cioplită într-una din lespezile din interiorul şemineului. Degetele ei se potriveau perfect. O dală din piatră se răsuci dând la iveală o scară ce cobora în inima zidului, scăldată într-o lumină diafană, de parcă pereţii neregulaţi ar fi fost căptuşiţi cu mii de licurici. Fără să şovăie, Algonde puse piciorul pe prima treaptă.

După ce coborî vreo sută de trepte, ajunse într-o criptă veche săpată sub temelia castelului. Pretutindeni în jur domnea aceeaşi lumină. Înaintă fără teamă pe sub bolta seculară, cioplită în stâncă. Era clar că vocea venea dinspre un fel de altar din piatră aflat în centrul sălii. Fata se apropie de el şi văzu că, de fapt, era ghizdul înalt al unui bazin îngust, plin cu apă întunecată. Cu toate că vocea care-i striga numele tăcuse, se simţi atrasă irezistibil de suprafaţa lichidă şi abia se putu stăpâni să nu se arunce în bazin, amintindu-şi de ziua când aproape că se înecase.

— Arată-te, Melusine! îi porunci ea, făcând un pas înapoi. N-aş vrea să trebuiască să mă salvezi iarăşi.

Îi răspunse un şuiertat venit din spate. Părea sâsâitul unui şarpe amplificat de ecoul sălii. Algonde înghiţi în sec, căutând în amintirile ei despre zână ceva care să-i dea curaj. Îşi privi umbra profilată pe zid şi o văzu pe cea aparţinând unei alte creaturi desfăşurându-se încet în spatele ei, până ce o depăşi în înălţime. O cuprinse groaza. Fiinţa aceea nu era Melusine şi începu să spere că monstrul îi era supus zânei, aşa cum uliul îi era supus lui Melior.

— Sunt eu... Algonde, spuse ea, întorcându-se încet, de parcă simplul fapt de a-şi rosti numele ar fi fost suficient ca s-o apere.

Când văzu ce e acolo, îi scăpă un strigăt înăbuşit. Un şarpe negricios şi gălbui cu aripi ca de liliac şi cu capul cât al ei se legăna stând în coadă pe pământul bătătorit şi privind-o ţintă. Algonde făcu câţiva paşi în spate până se lovi de ghizd. Fluturându-şi limba despicală şi sâsâind, fiara se aruncă asupra fetei, care n-avu timp să se ferească. Avu senzaţia unei arsuri în piept, apoi se simţi apucată de umeri şi trasă în spate.

Apa neagră îi umplu gura şi nările, fără ca ea să încerce să se zbată. Oricum, paralizată de muşcătură, n-ar fi putut să respire.

Obsedat de povestea aceea cu portretul, baronul străbătu fără să-şi dea seama distanţa până la Rochette. Ipoteza că fusese luat de Gersende i se părea singura plauzibilă. Faptul că Algonde semăna atât de mult cu Melusine putea fi o justificare. Dacă, fireşte, era ceva adevăr în toate acestea. Fiindcă, la urma urmei nimic nu dovedea că imaginea nu fusese deformată de subconştientul său tulburat de frumuseţea adolescenţei, ceea ce ar fi explicat coşmarul în care se îmbinaseră atât de bine fantasmеle şi superstiţiile. Sidonie îi vorbise despre visul ei cu Melusine provocându-l astfel pe al lui; aşa îi venise şi ideea să amenajeze etajul. Portretul concretizase dorinţa pe care i-o trezea Algonde, iar picioarele lipite simbolizau, fără îndoială, reţinerile lui faţă de o nouă căsătorie.

Când descălecă în faţa castelului, era convins că aşa stăteau lucrurile. Această explicaţie satisfăcea mai bine decât oricare alta nevoia lui de raţionalitate. Mai rămânea enigma dispariţiei

portretului. Era foarte posibil ca vreunul dintre strămoșii lui să fi pătruns în odaia respectivă, după care s-o fi sigilat la loc, pentru ca legenda să dăinuie.

Mulțumit de această ipoteză, porni spre scara castelului, unde se ivi meșterul Dreux, anunțat de ucenicul lui, un roșcat cu hainele albite de sacul cu var pe care-l ducea pe umăr în clipa când calul baronului intrase în curte.

— O zi bună, stăpâne! Îl întâmpină Dreux. Nu vă așteptam atât de repede după ultima vizită a Domniei Voastre. Sper că motivul nu este unul supărător.

— Dimpotrivă, prietene, dimpotrivă. Cum stai cu lucrările?

— Dacă doriți să mă urmați, veți putea constata personal, zise șeful de șantier, invitându-l printr-un gest.

Intrară în castel, unde lucrătorii își vedeau de treabă. Baronul îi spuse despre ce era vorba.

— Două săptămâni, ziceți... Chiar dacă am munci zi și noapte tot n-aș putea să vă făgăduiesc că vom isprăvi până atunci, messire, se lamentă dezolat meșterul.

— Dar dacă ai dubla echipa? sugeră baronul, văzând că lucrările din interior abia dacă avansaseră față de cum le văzuse la vizita anterioară.

— Finisările iau cel mai mult timp. Meșteri pricepuți sunt puțini. Aș putea găsi, în cel mai bun caz, încă doi sau trei la Grenoble, cu condiția să nu fie prinși cu alte lucrări, dar tot n-ar fi de ajuns. Trebuie să mă înțelegeți, messire. Voi face tot posibilul pentru ca turnul să fie gata, iar salonul de recepții, mobilat. Tâmplarul assemblează masa și cuferele. Cuptoarele din bucătărie se usucă și vor putea fi folosite în curând. Asta e tot ce vă pot făgădui. În ceea ce privește restul, nu-mi cereți să fac treabă de mântuială. Aș câștiga o avere, dar mi-aș pierde bunul renume.

Jacques de Sassenage clătină resemnat din cap.

— Asta îți face cinste. Așa să fie deci. Și aș vrea să-ți mai cer un serviciu.

Meșterul Dreux își înclină capul, regăsindu-și zâmbetul. Dacă era lăsat să-și facă meseria așa cum știa el, era dispus să-i satisfacă orice dorință.

Baronul privi în jur ca să fie sigur că nu-i auzea nimeni și-i spuse încet:

— Am treabă în biroul tău.

— Doar nu vă gândiți la ce cred eu că vă gândiți, bâigui meșterul.

— Ba chiar la asta, și sunt foarte hotărât, îl asigură baronul cu atâta fermitate încât Dreux se cutremură din cap până-n picioare.

— I-am făgăduit doamnei Sidonie, argumentă el.

— N-am de gând să-i spun nimic.

Această afirmație îl mai însenină pe meșter. Fu cuprins de seriozitatea lui obișnuită.

— Fie, hotărî el, scoțând o cheie din buzunar.

După câteva minute, coborau unul în urma celuilalt scara din pasajul secret la lumina făcliei pe care o aprinsese Dreux.

Senzația era mai cumplită decât orice și-ar fi putut imagina Algonde. Amintirea înecului o trezise nopți de-a rândul, lac de sudoare, îngrozită. Acum o retrăia în realitate. Ar fi vrut să-și piardă cunoștința de îndată ce se simțise trasă în apa întunecată, ba chiar să moară pe loc, dar, în mod uimitor, cu toate că plămâni îi erau lipsiți de aer, trăia. Era în apnee⁴. O apnee care nu se mai termina, în timp ce Melusine o târa tot mai jos, în adâncuri, prin tuneluri ale căror asperități le simțea uneori pe trupul ei zgâlțâit. Durerea din piept fusese scurtă, dar fulgerătoare. Fata era sigură că-i provocase o transformare fiziologică. Fără îndoială acesta era motivul pentru care era posibil acest miracol. Din când în când, încerca instinctiv să respire, o cuprindea panica simțindu-și respirația blocată, se agita, apoi se calma la vocea liniștitoare a

lui Melusine care, ținând-o strâns lipită de ea, o asigura că nu este în primejdie. Algonde se concentra atunci asupra mișcărilor cozii care-i lovea pulpele și încerca să-și adune curajul: trebuia să aibă încredere în zână. În cele din urmă se liniști, lăsându-se în voia ei, și deschise ochii. Fu atât de surprinsă încât uită de toate. În locul întunericului care o înghițise în puț, descoperi că se afla în albia unui râu adânc, populat de o bogăție nebănuită de alge și pești. Aceștia din urmă înotau în bancuri sau se risipeau brusc în fața lor. Ocolind stâncile, Melusine înainta cu ușurință împotriva curentului, în ciuda poverii pe care o ducea. Apoi pătrunse din nou într-un tunel întunecos, atât de strâmt încât Algonde crezu că vor rămâne înțepenite între pereții lui. După un timp care fetei i se păru o veșnicie, apăru o geană de lumină. Leșiră la suprafața unui lac, într-o grotă subterană împodobită cu dantele din calcar.

Algonde deschise din reflex gura. Spre marea ei uimire, aerul care-i pătrunse în piept îi arse traheea și bronhiile înainte de a-i umple plămâni, de parcă ar fi vrut să-i facă să explodeze. Începu să tușească și simți din nou un fulger de durere în locul unde fusese mușcată de șarpe. Melusine, care nu-i dăduse drumul din brațe, îi astupă gura și nasul cu palma. Algonde intră din nou în apnee, dar acum, trupul ei se revoltă. Fata se zbătu, căutând aerul care-i lipsise.

Fără să-i dea drumul, Melusine își luă mâna de pe fața ei. Algonde îi simți mirosul marin. Respira iarăși normal. Totuși, era amețită. N-avu timp să-și facă griji din pricina asta, căci tăcerea fu ruptă de zgomotul unor pași, amplificat de ecou.

— Vino, îi șopti la ureche Melusine. Trebuie să ne ascundem. Algonde înotă în urma ei până la adăpostul umbrit al unor stânci.

Am ajuns, messire, zise meșterul Dreux, măturând cu raza torței arcada naturală care unea tunelul subteran de grotă.

Jacques intră fără să șovăie. Scăldat în fasciculul de lumină care cobora printr-o gaură din bolta aflată la vreo două sute de picioare înălțime, lacul de culoarea bronzului avea în centru o pată de o nuanță mai deschisă. Fascicolul luminos era suficient pentru a dezvălui mărimea impresionantă a grotei și decorul ei somptuos. Jacques de Sassenage nu văzuse nici o dantelă mai măiestrit lucrată de croșeta vreunei doamne. Pe alocuri cădea în falduri, se agăța ca o pânză de păianjen pe care se prelingea apa. Ai fi zis că toată sala susura, picătură cu picătură, o melopee neîncetată, mereu înnoită.

— Ce loc minunat! șopti baronul.

— Feeric, mai degrabă, îl corectă meșterul Dreux, care ajunsese lângă el.

Jacques de Sassenage nu ripostă. Înaintă până la marginea apei tulburate de o mișcare din adânc și urmări cu o privire curioasă dâra ondulată.

— O fi fost vreo anghilă. Se zice că în apele Furonului există unele lungi de câțiva pași, îi spuse el meșterului.

Dreux îi zâmbi cu subînțeles, apoi se îndepărtă de mal. Dacă prezența lor nu era pe placul lui Melusine, i-ar fi putut trage cu ușurință la fundul apei. Baronul voia să-și asume riscul? Era treaba lui. Destul de departe meșterul zări o piatră plată. Merse și se așeză pe ea și, cu simțurile încordate, așteptă să vadă ce se va întâmpla.

— Nu te mișca, de acolo de unde stă ne poate vedea, șopti Melusine la urechea lui Algonde, care-l recunoscuse pe baron, aplecat asupra apei întunecate a lacului.

Fata încuviință dând din cap. Durerea din piept i se mai potolise, chiar dacă plămâni ei scoteau câte un șuierat ușor la fiecare expirație. Răceala apei care-i ajungea până la talie o îngheța și trebuia să-și încleșteze fălcile ca să nu clănțâne din dinți. Degetele cu care se ținea de una dintre stâncile după care se ascundeau ca să se mențină la suprafață i se învinețiseră și începeau să-i amorțească. Se întrebă dacă Melusine își dădea seama ce eforturi făcea. Întoarse capul spre ea. La fel ca prima oară când o văzuse, chipul ei verzui, cu pielea aspră, flască și zbârcită o dezgustă, deși acum n-o mai înspăimânta. În spatele urechilor avea branhii acoperite de părul rar, decolorat și încălțit. Buzele, care în portret erau pline și zâmbitoare ca ale ei, erau acum reduse la o dungă cu colțurile căzute. Deasupra taliei, sânii i se lăsaseră, cu toate că-și păstrasera conturul. La spate, niște aripi atrofiate abia dacă aminteau de anvergura vastă a celor pomenite în legendă. Doar privirea pe care o îndrepta dincolo de stânci rămăsese vie și ageră. Algonde își aminti de remarca lui Mathieu în clipa când zâna, dându-și seama că era privită, își întoarse ochii spre ea.

— Ochii tăi au culoarea Furonului, murmură Algonde.

În ochii ei apăru un licăr de surprindere.

— Furonul sunt eu, replică Melusine, de parcă ar fi fost ceva evident.

În tonul ei, Algonde desluși mai curând tristețe decât mândrie.

— Unde ne aflăm? o întrebă abia auzit, stăpânindu-și mila pe care i-o inspira această caricatură.

În ciuda frigului care o amorțea, situația era prielnică pentru confidențe, iar ea intenționa să profite de acest fapt.

— La Rochette, răspuse Melusine, urmărindu-l cu privirea pe baron, care se plimba pe mal, aplecându-se să ridice câte o piatră înainte de a o arunca la loc.

Zâna știa ce caută el și zâmbea satisfăcută.

— Sub castel? se miră Algonde.

— Exact. Din fortăreață pornește un tunel subteran, prin care se ajunge aici.

— Dar de ce? întrebă Algonde.

Melusine întoarse capul spre ea.

— Ești la fel de curioasă cum eram eu, spuse. Însă nu există decât un singur răspuns. Profetia.

— Mi-ai cerut să-ți aduc copilul despre care vorbește profetia, dar chiar că nu înțeleg motivul. Cine e copilul ăsta? Unde să-l gădesc? Unde-s Ținuturile de Sus pe care ar urma să le cucerească? Ce-i cu șarpele acela a cărui mușcătură are astfel de însușiri uimitoare? Pentru ce mi le-a dăruit mie, când numai puterea lui Melior vă poate elibera, pe tine și pe Plantine?

Melusine atinse cu degetul obrazul lui Algonde.

— Tu vei fi de față la nașterea copilului, e o certitudine. Ești legată de el, iar el, de mine. Acesta e singurul lucru de trebuie să-ți pese. Restul nu te privește. Îmi pare rău, Algonde, însă n-aveam altă soluție decât să-l fac pe baron să rupă sigiliile. Pasajul din fosta mea odaie e singura cale pe unde puteai ajunge la mine. Năpârca aceea păzește cripta. Îmi apără taina. Mușcătura ei este mortală pentru cei care nu au imunitate. Și astfel s-a ajuns la aceasta, adăugă ea, arătând spre Jacques de Sassenage, care ridica în lumină o piatră ca s-o vadă mai bine.

Algonde se încruntă. Fruntea baronului era încrețită, iar gura i se strâmbase într-un rictus

care părea să exprime o curiozitate plină de scepticism.

— Ce-i aia?

— Ceva merit să-i hrănească îndoielile și să-l convingă să facă ce vreau eu.

— Adică? insistă Algonde, ghicind că lui Melusine îi făcea plăcere să-i vorbească în taine.

— E o lacrimă de-a mea cristalizată.

— Să mergem, meștere Dreux, se auzi vocea baronului care, după ce-și pusese piatra în buzunar, se apropia de acesta.

Până la urmă, Melusine n-a apărut, se prefăcu el că regretă, ridicându-se de pe piatră.

— Nu-i decât o legendă, prietene, doar o legendă... Chiar poți să crezi că există nemurire?

— Pe legea mea, messire, mi-ar plăcea să existe... Deși... Nu m-ar ispiti deloc gândul de a trăi o veșnicie într-un asemenea loc.

O tăcere apăsătoare se lăsă până când Melusine și Algonde care înghețase de tot auziră pașii baronului îndepărtându-se pe treptele ce urcau spre castel. Apoi zâna spuse cu o voce fatalistă: — În ziua când te-am salvat de la înece, ți-am insuflat ceva care te va face să supraviețuiești o vreme veninului năpârcii, dar acesta te va ucide până la urmă dacă nu-ți pregătești antidotul. N-o poți face decât într-un singur fel: rămânând însărcinată în noaptea asta cu unul dintre urmașii mei. Cu Jacques, adică.

Algonde tresări. Oare Melusine vorbea serios?

— Știu cât de greu îți este să faci ceea ce-ți cer, i-o luă înainte zâna, punându-și mâna pe umărul ei.

Depart de a o încălzi, această atingere o făcu să se simtă și mai rău. Păli atât de tare, încât Melusine își dădu brusc seama de starea ei.

— Ce proastă sunt, se muștră zâna. După ce am petrecut aici atâția ani, am uitat că tu nu te-ai adaptat încă. Vino, spuse, întinzându-i mâna.

Algonde o luă, ezitând între teama de a simți apa cuprinzându-i umerii și speranța că va scăpa curând de această senzație. Gata să leșine, se lăsă iarăși scufundată, zgâlțâită ca înainte, doar că tuturor acestor neplăceri li se adăuga acum și amorțeala care-i înțepenea tot mai mult trupul. Ajunseră într-o grotă mai mică, plină cu aburi. De astă dată, Melusine nu mai fu nevoită să-i astupe nasul și gura. Trecerea de la un mediu la celălalt se făcuse de la sine. Trupul fetei se adapta. Așa cum de îndată ce se scufundase încetase să respire, imediat ce scoase capul din apă își regăsi răsuflarea în această atmosferă saturată de aburi. Melusine o urcă pe mal.

— Îtinde-te lângă izvorul ăsta cald. O să-ți revii încetul cu încetul.

Algonde se supuse. Timp de câteva minute, nu se auzi decât șuierul plămânilor ei care nu mai știa bine cum să funcționeze între apă și aer. Din când în când dinții îi clănțăneau și o treceau fiori. Sprijinită de o stâncă având o latură plată, Melusine o privea cu atenție, reproșându-și neglijența. Când o văzu venindu-și în fire, oftă ușurată. Algonde întoarse capul spre ea. Prin ceața caldă din jur, chipul lui Melusine părea și mai hidos. Privirile li se întâlneau. A zânei era atât de blândă, încât Algonde fu mișcată. Dar numai pentru o clipă. Căci în amintire îi reveni ca o palmă privirea lubrică ațintită de baron asupra ei.

Frica o îngheță mai mult decât baia rece pe care fusese obligată să o facă.

— Nu vreau, nu pot, zise ea simplu.

Melusine se încruntă. Trebuia să profite de faptul că fata era încă slăbită, ca să-i câștige încrederea. Să forțeze lucrurile. Să nu-i lase timp de gândire...

— Există atâtea lucruri pe care credem că nu le vom putea depăși, murmură ea stins. Abia după ce am avut parte de dragostea unui bărbat am înțeles cât de mult îl iubise mama pe tatăl nostru. N-aveam dreptul să desconsiderăm sentimentele ei, iertarea pe care i-o acordase și pe

care noi n-am vrut s-o acceptăm. Am fost oare egoiste eu și surorile mele? Da, am fost, fără s-o știm, fără să ne gândim la asta. În Avalon, nimeni n-a avut ideea să ne protejeze de partea omenească din noi. De furie, de dușmănie, de răzbunare. Le moșteniserăm din plin, fără să fi fost pregătite pentru asta. Nici nu-ți poți închipui, Algonde, cât de supărată am fost pe mama fiindcă ne-a pedepsit astfel și cum am iertat-o când l-am întâlnit pe Raymondin. În clipa aceea am înțeles lecția pe care ea voise să ne-o dea. l-am înțeles suferința și fericirea din trecut. Am vrut să-l salvez pe tata, dar murise deja. În ținutul celților, m-am apropiat de o preoteasă și am implorat-o să-i explice totul lui Presine. Să-i vorbească despre remușcările și regretele mele. Atunci am aflat despre profeție, dar mama dispăruse. Nimeni din Avalon nu știa unde era. Tot ce putea face preoteasa era să transmită din generație în generație mesajul meu, cu speranța ca, într-o zi, el o să-i ajungă la urechi. Am așteptat, am nădărdit să se întâmple așa, îmbărbătată de gândul că iubirea soțului meu mă ocrotea și că nu mi se putea întâmpla ceea ce i se întâmplase mamei mele. l-am dăruit lui Raymondin opt copii, am construit castele în mai multe locuri, printre care și cele de la Lusignan și de la Sassenage, plecând urechea la orice zvon, în speranța de a mă apropia de mama. Dar vai, cunoști urmarea! Disperarea lui Raymondin când unul dintre fiii noștri a dat foc mănăstirii de la Maillezais, care-l adăpostea pe fratele lui. Privirea lui înnebunită, plină de durere, neînțelegând nimic, care mă acuza că-i pângărisem sângele. Mă privea ca pe un monstru, așa cum făcuse, fără îndoială, și tatăl meu cu mama. M-am aruncat în Furon. Au trecut sute de ani de-atunci. Moartea lui Melior mi-a dovedit că toate avem un călcâi al lui Ahile, eu însă nu l-am putut găsi pe al meu. Urmașii ei, ca și ai mei, au sângele tot mai amestecat. Am crezut că profeția greșise. Aproape că mă resemnasem, când te-am găsit în Furon.

— De ce-mi povestești toate astea? se miră Algonde, tulburată de mărturisirea ei mișcătoare.

— Pentru că am nevoie de tine, Algonde. Sacrificiul tău înseamnă libertatea mea.

Algonde se așază pe marginea stâncii, înconjurându-și genunchii cu brațele. Izvorul cald clocotea lângă ea într-un bazin, lăsând bule de aer să se spargă la suprafață. Nu se simțea în largul ei. O impresionase povestea tristă a zânei, dar propria soartă i se părea și mai nedreaptă.

— Mi-ai cerut să-l țin la distanță pe Mathieu ca să te pot sluji mai bine. Nu e destul că port această povară? Știi cât de greu îmi este. Nu-l vreau pe baron. Nu vreau să-i port urmașul în pânțele. Ce să fac cu el?

— Ți-am spus. E antidotul pentru veninul năpârcii. Acest copilăș e neprețuit pentru mine. Trebuie să trăiești, Algonde! Să trăiești ca să mi-l aduci. Să trăiești ca să ne eliberezi. Știi doar că fără puterea celor trei e imposibil.

Algonde se încruntă. O umbră întunecată acoperise pentru o clipă expresia mieroasă de pe chipul zânei. Se înfurie, convinsă că Melusine voia s-o tragă pe sfoară.

— Și eu ce-aș câștiga? Dar dacă prefer să mor decât să îndur umilința asta? Sunt urmașa lui Melior, firește, dar nu înseamnă că am vreo obligație sau vreo răspundere. Sora ta a fost lașă, te-a părăsit, și acum vrei ca eu să-i iau locul? Miști, Melusine! La tine, călcâiul lui Ahile e orgoliul. Ai fi putut scăpa de nemurire, la fel ca Melior, oferindu-l pe Raymondin năpârcii tale, sunt sigură de asta. Adevărul e că ai rămas la fel de egoistă și că visezi să devii din nou cum erai pe vremuri. Atâta doar că eu nu vreau să renunț la cel pe care-l iubesc. Nu vreau să ispășesc o crimă pe care nu eu am comis-o, fiindcă tu mă consideri doar o bastardă și un mijloc de a obține ceea ce-ți dorești!

După ce ecoul glasului ei se stinse, se lăsă o tăcere grea. Era clar că Melusine nu se așteptase la această răzvrătire. Vocea i se aspri, deși tonul ei rămânea fermecător:

— Te înșeli în privința mea și a intențiilor mele, dar înțeleg și respect neîncrederea ta. Vei face cum crezi. Nu te pot împiedica. Trebuie să știi însă că, dacă preferi să mori, o vei face în chinuri cumplite.

Algonde ridică din umeri. Privirea ei o înfruntă cu și mai multă hotărâre pe cea a lui Melusine.

— Mult mai cumplite decât mângâierile baronului, insistă zâna. Algonde își cuprinse și mai strâns genunchii cu brațele și-și rezemă bărbia de ei.

— Nu vreau să-i port copilul.

— Dar cine a pomenit de așa ceva?

— Chiar dacă sunt încă virgină, știu foarte bine ce înseamnă «a rămâne însărcinată»!

— Într-o noapte cu lună plină, având în vedere că nu ești pe de-a-ntregul din neamul oamenilor...

— Cu atât mai mult, se încăpățână Algonde, refuzând să-și imagineze ce fel de ființă ar fi putut să nască.

— Ei bine, hotărî Melusine, credeam că e mai bine să nu-ți spun încă, dar, fiindcă mă obligi, n-am încotro; așa vei putea alege în cunoștință de cauză. Dacă accepți să intri în patul baronului, îi vei purta sămânța în pânțece doar șase luni.

— „Doar”? E limpede că n-avem aceeași noțiune a timpului!

— După șase luni, vei elimina ceva asemănător cu un ou, continuă Melusine fără s-o asculte. Va trebui să-l lași să se usuce încă trei luni pline înainte de a-l preface într-un praf pe care-l vei înghiți, pentru ca efectele veninului să rămână permanent în trupul tău fără să te ucidă; vei păstra însă din el cât încap pe o unghie și-l vei introduce în gura bebelușului înainte de a-l alăpta prima dată. Este esențial pentru a-l proteja. Adu-mi acest nou-născut, Algonde, el este cheia profeției. În el se va concentra puterea celor trei. Adu-mi-l, și cu asta rolul tău se va încheia, îți făgăduiesc. Vei fi liberă. Liberă să-l iubești pe Mathieu, să te căsătorești cu el și să-i faci câți copii vrei.

— Copii-șarpe? râse Algonde cu cinism.

Melusine se stăpâni să nu ofteze enervată. Fata asta avea păreri despre toate. Păreri foarte ferme. Avea să-i fie mai greu decât se așteptase s-o convingă să-i îndeplinească dorința. Trebuia să fie diplomată.

— Algonde, tu nu ești o bastardă. Nici vorbă de așa ceva. Deși ești muritoare, proporția de sânge vrăjit din vinele tale o depășește pe a tuturor celor dinaintea ta. Asemănarea noastră o dovedește. Ești liberă să-ți folosești sau nu puterile — cele moștenite de la Melior, ca și pe ale mele, pe care ți le-a oferit mușcătura năpârcii. Să știi că nici unul dintre copiii mei și ai lui Raymondin nu avea solzi. Și nici urmașii tăi nu vor fi afectați.

Algonde rămase în defensivă:

— Mama mea știe de năpârcă, de baron, de toate astea?

— Nu. De fapt, nici n-am întâlnit-o vreodată.

— Mi-ai spus că trebuie să-l îndepărtez pe Mathieu dacă nu voiam să fie osândit...

— Așa cred și acum. Cel puțin, atât timp cât profeția nu va fi îndeplinită.

— De ce?

Melusine își ascunse un rânjă de satisfacție. Ghicise bine. Teama pentru soarta mucoșului avea s-o aducă pe obrăznicătura de fată la sentimente mai bune.

— Harpiile au fost eliberate.

Pentru o clipă, uimirea luă locul furiei lui Algonde.

— Mama a pomenit de ele, dar habar n-am ce sunt.

— Inițial, erau trei creaturi nemuritoare, jumătate femei, jumătate păsări, respingător de urâte, perverse și rele, ținute în captivitate în Avalon după ce fuseseră alungate din Grecia.

Când cea care a făcut profeția i-a dezvăluit Marii Preotese Morgan că venirea unui copil din sângele nostru pe tronul Vechiului Neam ne va scăpa de blestem, aceasta n-a putut suporta ideea. Până la sfârșitul vieții, a tot încercat să aibă o urmașă căreia să-i transmită tronul, dar n-a reușit. Toți copiii ei s-au născut morți. Ba mai rău, nici un rege, în afară de Arthur al Britaniei, fratele ei vitreg, n-a acceptat alianța cu ea, preferând să accepte preoți creștini mai degrabă decât influența druzilor. Când a îmbătrânit, Marea Preoteasă a hotărât să se răzbune pe toți. Pe oamenii care o umiliseră. Pe Merlin care-i refuzase avansurile. Pe mama mea. Pe noi. A încheiat un pact magic cu harpiile: moartea copilului din profeție, pentru Regatul Ținuturilor de Sus, din care făcea parte și Avalonul. Le-a înzestrat cu o înfățișare omenească, le-a îndemnat să intre în slujba celor din neamul nostru și le-a eliberat, apoi s-a aruncat în mare. Între timp, Melior murise, luând cu ea taina descendenților ei. Harpia care urma s-o supravegheze s-a întors în Avalon, după noi ordine, și a fost prinsă de Merlin. Am aflat aceste lucruri de la urmașa uneia dintre ultimele preotese, pe care am întâlnit-o în Anjou. Nu știu unde se află harpia însărcinată s-o urmărească pe Plantine, dar știu precis cine este a treia și cred că și tu bănuiești.

— Marthe... murmură, înghețând din nou, Algonde.

— A aflat, probabil, că sora ei este în captivitate, dar nu știe mai multe. Suntem singure, Algonde! Merlin nu poate părăsi insula ca să ne vină în ajutor. Deocamdată, harpia nu știe despre înrudirea ta cu noi. Se mulțumește să aștepte nașterea copilului ca să-l omoare, convinsă fiind că Melior, Plantine și cu mine suntem încă sub stăpânirea blestemului și nu putem s-o oprim.

— Dar precis că a observat asemănarea dintre noi.

— Ea nu m-a văzut niciodată. Doar portretul acela ne-ar fi putut trăda, însă mi se pare că l-ai luat de acolo. Trebuie totuși să fii vigilentă. Acum, când odaia mea a fost deschisă, harpia va fi la pândă. Va încerca să înțeleagă motivul.

— Și n-o poate opri nimeni?

— Ba da, tu o poți opri, îngăduind profeției să se îndeplinească. Odată eliberată, voi fi regenta Ținuturilor de Sus până ce copilul va ajunge la vârsta potrivită pentru a domni. Iar atunci, puterile mele îmi vor îngădui să vă salvez, pe tine și pe Mathieu al tău, din ghearele ei. Ți dai seama cât de importantă ești pentru mine, Algonde!

Fata sări în picioare, cuprinsă din nou de furie.

— Ah! Firește că-mi dau seama. Ba încă atât de limpede, încât această luciditate mă scârbește. Și m-am săturat ca să profite cineva de sentimentele mele, de emoțiile și de viața mea! Dacă nu mor de veninul viperei, Marthe va continua să mă persecute. Și toate astea, pentru ce? Pentru ca tu să pui mâna pe un regat dispărut, de care nu-i pasă nimănui de pe fața pământului.

— Pentru binele omenirii, Algonde.

— Mai degrabă pentru ca tu să triumfi. Țasta-i adevărul! Nu te bizui pe mine, Melusine! N-am să-i ofer lui Marthe și mai multe argumente ca să mă doboare. Dimpotrivă. N-are decât să ia bebelușul acela și să facă ce vrea cu el, nu mă interesează! Am să uit de coșmarul ăsta împreună cu Mathieu, așa cum mă hotărâsem, și în modul cel mai discret. Dacă trebuie să-mi jertfesc fecioria în patul baronului pentru asta, fie, sunt gata s-o fac, dar e singurul lucru pe care înțeleg să-l acord profeției! Singurul, m-ai auzit? În ceea ce privește restul, te-ai înșelat. Nu eu sunt cea de care ai nevoie!

După care plonjă, cu capul înainte, în apa neagră, ferm hotărâtă să-și găsească singură drumul dacă zâna n-ar fi vrut s-o ajute. Totuși, brațul lui Melusine o cuprinse de talie.

Peste câteva minute, Algonde ieși din puț și străbătu cripta fără să mai zărească nici urmă de

năpârcă, sigură că era din nou stăpână pe destinul ei.

În clipa când ieși din cețurile nebuloase în care-l ținuse atâta vreme rana pe care o avea, Philibert de Montoison fu întâmpinat de un sunet foarte asemănător unui cârâit de bibilică. Prelungindu-și visul în care se vedea copil, fugind după orătăniile din bătătură, întinse mâinile ca să prindă pasărea, cu un surâs biruitor pe buzele palide.

Un strigăt de uimire fisură imaginea și-i goni bucuria. Nu-i trecu nici o clipă prin minte să deschidă ochii pentru a reveni în realitate, convins că maică-sa îi descoperise jocul și se apropia ca să-l tragă de urechi. Și le acoperi instinctiv cu palmele, apoi crispat, își trase capul între umeri ca o țestoasă care se ascunde în carapace.

Crezând că exclamația scoasă de tânăra novice avea legătură cu mâinile lui care-i ridicaseră cu îndrăzneală tunică, Laurent de Beaumont continuă să exploreze coapsele fetei, respirând precipitat. Temperamentul său focos, ținut atâta vreme în frâu, îl făcuse să cadă pradă otheadelor drăgălașei Marie, care o ajută pe sora Albrante. Lui Laurent de Beaumont îi fuseseră de ajuns câteva ore ca să înțeleagă că tânăra era topită după el, iar trei nopți de vise lubrice îl convinseseră că ar face bine să o ajute să-și cântărească mai atent credința înainte de a depune jurământul de călugăriță. După ce luase această hotărâre, se asigurase că sora Albrante era ocupată cu pregătirea leacurilor, treabă care o reținea zilnic în oficiu la ora aceea, și se îndreptase spre sora Marie, aflată lângă patul lui Philibert de Montoison. Câteva cuvinte meșteșugite fuseseră de ajuns pentru ca fata să îi cadă în brațe, atât de tulburată de curtea pe care i-o făcea încât uitase de bunele maniere. O lipise de peretele din piatră, deși stătea cu spatele întors către cavalier, supraveghea însă cu coada ochiului restul încăperii prin spațiul dintre perdele și perete.

Doamne Iisuse! exclamă din nou Marie, începând să se zbată ca să-l dea la o parte.

Laurent de Beaumont simți că fata îi scapă, revenindu-și în fire din cine știe ce tresărire a conștiinței, și se înverșună.

— Nu mai pot, drăguța mea, lasă-mă s-o fac, îi spuse gâfâind la ureche, deschizându-și zorit nasturii de la pantaloni.

— Nu în fața lui, oh!, nu în fața lui. Se trezește, baroane... N-aș putea... imploră ea, împingându-l cu ambele mâini.

Se zbătea cu atâta putere încât el consideră mai prudent să se retragă înainte ca ea să înceapă să țipe. Cu inima plină de mânie, o lăsă să se repeadă spre Philibert de Montoison, hotărât să-și potolească poftele cu orice preț, chiar dacă în acest timp ea ar fi stat îngenunchată la căpătâiul dușmanului său. Însă, văzându-l pe cavalier, își dădu seama că fata avea dreptate. Toată ardoarea lui Laurent de Beaumont se stinse la loc în nădragi.

— Domnule de Montoison... Messire! Mă auziți? implora acum sora Marie.

Laurent de Beaumont își aranjă hainele, îi aruncă o privire sumbră rivalului său care dădea semne că își revine și dispăru dincolo de perdele. Avea nevoie să iasă la aer ca să liniștească imboldul ucigaș care-l cuprinsese iar.

Deși nu reușea să recunoască sunetul înăbușit al vocii aceleia, Philibert de Montoison, adâncit în delirul său copilăresc, era convins că degetele care încercau să le dea la o parte pe ale lui erau degetele mamei. Strânse și mai tare pleoapele, strâmbând din nas și din buze și se strădui să reziste. Așa fata, neștiind ce să facă, îl lăsă cu visul lui, așa cum îl lăsase pe Laurent de Beaumont cu fantezmele lui, și fugi să caute ajutor.

Prost dispusă, sora Albrante amesteca mașinal decoctul de plante medicinale din oala

așezată deasupra vetrei. Tresări, când ușa se deschise deodată larg și făcu repede un pas în lături ca nu cumva vreo scânteie proiectată de valul de aer să-i aprindă poalele rasei. Se întoarse indignată, cu lingura lungă de lemn în mână, către Marie care abia își trăgea sufletul apăsându-și pieptul cu palma. Tunica stătea strâmb pe ea. Era ciufulită.

— Așa intrare mai zic și eu, soră Marie! Nu te-a învățat nimeni să bați la ușă?

— Ba da, soră, știu, abia dacă se scuză novicea, respirând precipitat și din cauza goanei, și de emoție.

— Și atunci? bodogăni Albrante, care era cam morocănoasă după plecarea lui Philippine.

Înlocuind-o pe Philippine cu Marie nu îmbunătățise cu nimic lucrurile, ba dimpotrivă. Lui Albrante nu-i scăpaseră insistența lui Laurent de Beaumont pe lângă fata asta prea drăguță și vulnerabilă. Infirmiera era tolerantă de felul ei, însă limitele bunei-cuviințe și ale răbdării ei aveau să fie în curând depășite.

Philibert de Montoisson... cred că s-a trezit, zise Marie dintr-o răsuflare.

— Crezi tu? făcu Albrante, sceptică.

— Sunt sigură, afirmă tânăra, umflându-și pieptul, conștientă de responsabilitatea ei.

F— ie, încuviință Albrante, ca să n-o jignească. Unde este Laurent de Beaumont?

Obrajii lui Marie se împurpurară.

— Cred că a ieșit la aer, spuse ea.

Albrante oftă. Oare Cupidon n-avea altceva mai bun de făcut decât să tulbure astfel această mănăstire? Puse lingura într-o oală de ceramică de pe o etajeră și se apropie de Marie care rămăsese nemișcată roșind la amintirea indecentă a dezmierdărilor lui Laurent de Beaumont.

— Ești o fată pioasă, dar e clar că nu ai o credință destul de puternică pentru a-ți închina viața Domnului.

Marie lăsă ochii în jos, stânjenită.

— Eu nu...

— Taci. Minciuna ar fi un păcat în plus, îi tăie vorba infirmiera.

Fata începu să tremure, gata să izbucnească în plâns. Înduioșată, Albrante se opri în fața ei și o luă de umeri.

— Nu s-a întâmplat nimic ireparabil?

Novicea scutură din cap.

— Laurent de Beaumont va pleca de aici mâine. Starea lui îi permite să călătorească. Consider că el este singurul vinovat, așa că nu-i voi spune maicii superioare despre complicitatea ta. Te las pe tine să-i aduci la cunoștință că renunți la călugărie.

— Chiar trebuie? se lamentă Marie, ridicându-și privirea.

— Nu este vorba de o pedeapsă, copila mea. Am ghicit încă de când ai sosit aici, acum șase luni, că vocația ta religioasă fusese condiționată de dorința părinților tăi. Deci nu vreau să cred că pricina acestei purtări nelalocul ei este exemplul dat de Philippine.

— N-are nici o legătură, într-adevăr, fu de acord fata.

— Bine. Voi sprijini argumentele pe care i le vei da maicii superioare, dar îți interzic să te mai apropii de diavolul acela înainte să plece.

Marie păli de regret, dar încuviință dând din cap.

— Acum că am pus la punct lucrurile acestea, povestește-mi cum te-a păcălit cavalerul nostru, care vorbește prin somnul lui ciudat.

— Dar n-a spus nimic, o corectă Marie, înțelegând că Albrante n-o crezuse.

— A, nu? Atunci ce-a făcut?

De îndată ce auzi istorisirea fetei, Albrante își înăbuși o sudalmă în cele câteva de fire de păr negru ce-i creșteau pe bărbie și se repezi, curioasă la culme, spre patul lui Philibert de

Montoisson.

— Îl găsi stând în capul oaselor, rezemat de pernă, cu ochii deschiși, privind pereții din jur. Când Albrante năvăli, urmată de Marie, pe sub perdeaua ridicată, ochii cavalerului se opriră asupra ei.

— Pe toți sfinții din cer, așadar, era adevărat! exclama ea făcându-și semnul crucii.

Un zâmbet palid luminează chipul bărbatului în timp ce, mânată de un reflex condiționat, Albrante se apropia să-i cerceteze pulsul la carotidă.

— Soră, cred că mi-a crescut barba, spuse el, plimbându-și mâna pe obraz. Ce zi e azi?

— Au trecut cincisprezece zile de când te-ai încăierat cu Laurent de Beaumont. Îți amintești?

Cavalerul se încruntă.

Prin urmare, suntem în 16 august, socoti el, vizibil contrariat.

— Îți aduci aminte de duel, messire? insistă Albrante ridicându-i o pleoapă ca să-i verifice reflexele.

— Și de duel, și de Philippine.

— În cazul acesta, se bucură Albrante, pot spune că ești salvat. Ți-e foame?

— Și sete. Și vreau s-o văd pe Philippine. Mai vreau s-o văd și pe maica superioară, trebuie să discut cu ea.

— Am să trimit pe cineva s-o cheme pe superioară. Cât despre Philippine, messire, n-o poți vedea. A plecat, adăugă Albrante, puțin cam tăios.

O undă de neliniște se ivi în privirea lui Philibert de Montoisson.

— Nu cumva a...

— Philippine s-a întors la tatăl ei, îl liniști Marie care, fulgerată de ochii muștrători ai infirmierei, înțelese că nimeni n-o întrebase nimic, așa că ar fi fost mai bine să-și țină gura.

Philibert de Montoisson, în schimb, o răsplăti cu un surâs cuceritor.

— Vocea ta... zise el. Erai cumva la căpătâiul meu când am ieșit din visul acela ciudat?

— Nu știu dacă are vreo importanță, messire, dar, într-adevăr, eram aici, răspunse fata cu amabilitate.

— Fugi la bucătărie și adu-i cavalerului ceva de mâncare, porunci Albrante, care nu voia ca Marie să cadă acum în mrejele lui Philibert de Montoisson.

Marie dădu din cap și dispăru din încăpere.

— Nu mai ai nevoie de sonda asta, o să ți-o scot, declară sora Albrante, dând așternutul la o parte, imediat ce perdeaua căzu la loc după plecarea fetei.

Înainte ca pacientul să-și dea seama ce se petrece, infirmiera îi trase fără pic de milă tubul din uretră. Cavalerul nu-și putu reține un strigăt de durere.

— Da' fricos mai ești, râse ea, luându-și mâna de pe organul brutalizat.

Preț de o clipă, Philibert de Montoisson se gândi că infirmiera intenționat procedase astfel, pentru a-l speria, dar goni acest gând. Bărbăția lui nu putea fi știrbită!

— Nu știu cum să-ți mulțumesc pentru grija ta, soră, exageră el.

Albrante luă oala de noapte și aruncă sonda în ea, încântată de îndoielile pe care i le sădise în suflet. O merita cu vârf și îndesat pentru că-i făcuse micuței ei Philippine atâtea necazuri! Fără să mai punem la socoteală și restul. Căci, până la proba contrară, lui Albrante nu-i ieșea din minte ideea că Philibert de Montoisson putea fi un ucigaș. Și când te gândești că risipise câteva picături din neprețuitul ei elixir ca să-l salveze!

— La primele micțiuni, vei avea usturimi. Dacă persistă mai mult de trei zile, am să-ți dau un tratament. Deocamdată, până ți se va aduce mâncarea, te sfătuiesc insistent să te odihnești.

— Ce s-a întâmplat cu Laurent de Beaumont? mai întrebă el pe când infirmiera se întorcea, intenționând să golească oala de noapte.

— E gata de plecare, așa cum vei fi și dumneata de îndată ce vei prinde puteri.

Philippine s-a întors acasă în vederea căsătoriei cu el?

— Amintirea privirii lubrice îndreptate de Laurent de Beaumont spre Marie o făcu pe Albrante să renunțe la minciuna pe care fusese pe punctul să i-o debiteze ca să-l determine s-o lase în pace pe Philippine.

— Ți-a lăsat o scrisoare. Am să ți-o aduc, hotărî ea, întorcându-i spatele, semn că discuția se sfârșise.

El nu insistă și închise ochii, conștient de slăbiciunea sa. Când Marie se întoarse aducându-i niște supă, pâine și un pahar cu vin, îl găsi dormind. Temându-se ca el să nu fi căzut din nou în letargie, puse tava la picioarele patului și-l scutură cu putere de umăr.

— Messire... insistă ea.

Îi dădu drumul văzând că deschide ochii.

— V-am adus prânzul, bâigui ea în chip de scuză.

De îndată ce cavalerul se ridică în capul oaselor, îi puse tava pe genunchi, îi ură poftă bună și o șterse ca să-l întâlnească pe Laurent de Beaumont, care insistase să-i vorbească, profitând de faptul că sora Albrante plecase s-o caute pe maica superioară.

Tânărul o aștepta lângă oficiu. Deschise ușa, iar ea intră în urma lui, căzându-i în brațe și, în același timp, hotărâtă să nu-i cedeze.

— După cum ți-a spus sora Albrante, mâine vei pleca, messire. Apoi, dacă mă vrei așa cum te vreau și eu, te voi urma și ne vom putea căsători, îi spuse ea fără ocolișuri, îndepărtându-se de el destul de mult ca să nu-și piardă stăpânirea de sine.

— Dulce și frumoasă Marie, murmură el făcând un pas către ea, conștient de capcana care i se întindea. Oare cum am putut fi atât de egoist ca să cred că voiai doar să-ți înviorezi puțin viața evlavioasă alături de mine? Dacă aș fi auzit glasul inimii tale și dacă aș fi citit în privirea ta, în loc să mă pierd în ea...

Ea se dădu înapoi, albindu-se la față.

— Messire, nu cutez a înțelege...

— Din păcate, draga mea, trebuie să-ți fac o mărturisire înainte de-a te lăsa să-ți abandonezi vocația. Iubesc pe altcineva. Eram sincer convins că știi acest lucru. Nici nu mă gândeam să te înșel în privința asta.

Bărbia fetei începu să tremure.

— Dar ea nu te vrea. Așa ți-a spus. Cu toatele știam asta. Credeam că te-ai resemnat.

— Eram doar tulburat de...

— Văd că nu înțelegi... De aceea am insistat să-i iau locul. Te iubesc, messire. Te-am iubit din prima zi când te-am văzut plimbându-te împreună cu sora Aymonette. Cu mult înaintai și pentru toată viața. M-am oferit după ce ea te-a respins. Nu mă poți refuza. Aș muri, mărturisi cu glas întretăiat de durere.

El se simți dezarmat de sinceritatea fetei. Nu fusese nicio capcană, ci doar înflăcărea unei femei gata să se umilească pentru a fi băgată în seamă.

În ciuda dușmăniei lui față de Philibert de Montoisson, începu să se bucure că însănătoșirea acestuia îl împiedicase s-o necinstească. Chiar atât de mult îi stârnise Philippine simțurile încât îl făcuse să atace ca o fiară o pradă atât de neajutorată, atât de pură? Și tocmai în locul acela! Îl acuzase pe cavaler de perversitate. Iată că acum nici el însuși nu era mai breaz. Se simți deodată ca un ticălos și se disprețui pentru asta. În fața lui, din ochii limpezi ai lui Marie se prelingeau lacrimi tăcute. Câtă iubire... În privirea lui Philippine nu citise nici măcar a zecea parte din ceea ce oglindeau ochii lui Marie, ci doar mândrie.

— Mai dă-mi timp, murmură, fără să creadă în ce spunea. Mai am nevoie de timp ca s-o uit.

— Te voi aștepta, însă nu în minciună. N-aș mai putea acum să mă călugăresc. Mă voi întoarce la părinții mei. Jură-mi că vei veni acolo dacă reușești să uiți de ea. Jură, messire! În fața lui Dumnezeu și în lăcașul Său.

— Jur, acceptă el, cu sinceritate de data asta.

Dacă Philippine se încapățâna să-l respingă în pofida eforturilor lui, o va lua de soție pe Marie. Era la fel de demnă să-i cucerească afecțiunea ca oricare alta; ba chiar mai mult.

— Acum pleacă, zise ea, ceva mai înseninată. Maica superioară și sora Albrante trebuie să apară.

Laurent de Beaumont se îndepărtă cu inima întristată de durerea pe care o pricinuisese. Făcuse o promisiune și era hotărât să o respecte dacă Philippine se căsătorește cu alt bărbat. Cu oricare altul, în afară de Philibert de Montoisson. Pe când străbătea grăbit sala, îl văzu pe acesta scuișând lângă pat o flegmă care-i împiedica respirația.

— Văd că nu ți-ai pierdut proastele maniere, i se adresă el.

Philibert de Montoisson întoarse capul. În ochi i se aprinse o lucire plină de răutate.

— Mai am încă destulă pricepere ca să ți le bag pe gât pe ale tale.

Laurent de Beaumont se apropie de el.

— Mă tem că pentru moment posibilitățile tale nu se ridică la nivelul pretențiilor.

— Voi fi nevoit, așadar, să te suport, recunosc cu părere de rău Philibert de Montoisson.

Dacă-mi dai vești despre ea.

Duelul nostru a afectat-o mult. Nu vrea să ne mai vadă vreodată luptându-ne.

Philibert de Montoisson afișă un surâs cinic.

— Și firește că te vei conforma dorinței ei.

— Am făgăduit să nu-ți vărs sângele și să-L las pe Dumnezeu să-ți hotărască soarta, chiar dacă în fiecare noapte îmi venea să-ți tai gâtul.

Philibert de Montoisson începu să râdă.

— Ar trebui să-ți mulțumesc pentru că nu ești un asasin?

— Mai degrabă pentru că o iubesc destul de mult ca să nu cedez impulsurilor pe care mi le stârnești.

Se înfruntară cu priviri tăioase ca două spade.

— Am luat act, încuviință Philibert de Montoisson. Și ce propui, să hotărâm care din noi o merită?

— S-o lăsăm pe ea să aleagă. Comportându-ne ca doi bărbați care îi fac curte, nu ca doi luptători.

— Și dacă nu va fi de-ajuns? obiectă cavalerul.

— Vom avea destule prilejuri să ne măsurăm în turniruri.

— Foarte bine, hotărî Philibert de Montoisson. În mod cinstit.

— Juri pe crucea pe care o porți?

— Mă jignești, messire...

— Te-aș jigni dacă nu mi-aș da seama ce fel de om ești, îl salută Laurent de Beaumont, lăsând să cadă perdeaua patului.

Se îndepărtă, urmărit de râsul cinic al cavalerului. Se întâlni față în față cu superioara și cu sora Albrante, care tocmai intrară în sală.

— Am luat o hotărâre, le anunță el. Permisia mea a durat mult prea mult. Mă întorc la Curtea delfinului.

— Domnul să te aibă în pază, fiule! îl binecuvântă superioara întinzându-i mâna.

Făcu o plecăciune scurtă, îi sărută mâna, apoi se întoarse către sora Albrante. Ușurarea pe care-o simțea la vestea plecării lui i se citea limpede pe chip.

— Soră, zise el, voi pleca în zori. Mă duc chiar acum să-l anunț pe grăjdar și să-mi iau rămas-bun de la mătușa mea. Voi păstra în amintire bunătatea pe care mi-ai arătat-o și mă voi ruga pentru tine...

— Voi face și eu același lucru, îl asigură sora Albrante, și voi insista pe lângă Domnul să te susțină pe calea virtuții...

Privirile li se întâlniră. Laurent de Beaumont lăsă ochii în jos, le salută și ieși.

— Cu unul am rezolvat! Să vedem acum ce ne mai așteaptă cu celălalt, mormăi Albrante, urmând-o pe maica superioară spre patul din fundul sălii.

Clopotul bisericii anunța Laudele⁵ când se trezi Philibert de Montoison. Îi era sete și întinse mâna spre urciorul de lut pe care-l lăsase sora Marie pe măsuța de lângă pat, lângă lumânarea pe care să se stingă. Nu-și mai turnă în pahar, ci bău direct din urcior. Apa îi potoli arsura din gât. Puse la loc urciorul. În mănăstire domnea o tăcere grea. Probabil că sora Albrante și novicea se duseseră și ele la slujbă, ca toate celelalte călugărițe. Abia se iviseră zorii. Philibert de Montoison se lăsă să cadă la loc pe pernă și-și duse mâna la cap, nu mai era bandajat. La locul rănii, osul avea o crestătură cât o unghie. Pe cicatrice începuse deja să crească un puf subțire. După spusele infirmierei, lovitura aceea era singura pricină a letargiei în care căzuse. Își revenise până la urmă fiindcă, probabil, cheagul de sânge din țeastă se resorbise. Așa că orice risc de recidivă era exclus. Vestea aceasta îl liniștise pe cavaler, nu însă și curiozitatea celor două femei în privința treburilor lui.

— Ne întrebam pe cine să anunțăm, messire, neștiind dacă sosirea Domniei Tale sub acoperișul nostru avea vreo legătură cu ordinul, murmurase călugărița pe un ton indiferent.

El devenise bănuitor.

— Problema s-a rezolvat, fiindcă acum o voi face eu însumi. Nu mai trebuie să vă preocupe acest lucru, răspunsese el, cât de firesc putuse.

— Dar totuși, cavaliere, insistase sora Albrante cu un aer sever, un om de condiția dumitale să vină la Saint-Just fără să fie însoțit măcar de un scutier... Doar ca să se roage...

Cavalerul se feliță în sinea lui pentru că-și lăsase escorta la câteva leghe de acolo, cu poruncă să-l aștepte. Altfel, câteva pahare cu vin le-ar fi dezlegat limbile, poate, făcându-i să vorbească mai mult decât ar fi fost cazul. Așa însă, văzând că întârzie, locotenentul său, Hugues de Luirieux, avea să se înfățișeze în curând la porțile mănăstirii ca să întrebe de el, mai ales că vestea duelului cu Laurent de Beaumont se răspândise, desigur, în ținut. Se întrebă ce anume trezise neîncrederea maicilor, care îl primiseră fără rezerve la sosire. Oare vorbise prin somn? Spusese ceva despre prințul Djem și captivitatea lui? Despre acordurile secrete ale ordinului cu sultanul Baiazid, fratele prințului? Mărturisise oare că venise să ceară sprijinul lui Sidonie de La Tour-Sassenage? Că ea îi fusese amantă? O mulțime de întrebări fără răspuns. Incertitudinea îl scotea din sărite.

Pusese capăt discuției, pretinzând că e obosit, dar nu înainte de a cere scrisoarea pe care i-o lăsase Philippine. La amintirea acestui nume, maica superioară se crispase. El zgândărise rana, insistând asupra sentimentelor sale pentru fată. Fusese de ajuns pentru ca superioara să se ridice, recomandându-i odihna de care avea nevoie. După ce o condusesse, sora Albrante se întorsese aducându-i cavalerului mesajul scris pe o bucată de pergament.

— Spovedania, fiule, rămâne cel mai bun mod de a-ți elibera sufletul de toată întunecimea care-l stânjenește și, prin urmare, ar fi o completare bine-venită a tratamentului pe care ți-l administrez, îi spusese Albrante fără ocolișuri, în timp ce el deschidea scrisoarea.

— Înțeleg, soră, și-ți mulțumesc pentru sfat. Îți promit că mă voi gândi la asta. Acum, te-aș ruga să mă lași singur...

Ea se conformase. Cavalerul citise biletul: „*Uită-mă, cavaliere*” îl implora Philippine, după ce-i expusese toate motivele pentru care-i cerea acest lucru. El strivise pergamentul în pumn. Laurent de Beaumont spusese adevărul. Dar, ca și rivalul său, nici cavalerul nu avea de gând să se resemneze. Ba dimpotrivă. Misiunea lui, prea mult timp amânată, îi dădea prilejul de a se apropia din nou de fată, în afara contextului culpabilizator din mănăstire. Stăruia o clipă asupra perspectivei de a lua un avans asupra lui Laurent de Beaumont. Până ce îi revenira în minte cuvintele pe care i le aruncase acesta la despărțire: „Te-aș jigni dacă nu mi-aș da seama ce fel

de om ești“...

Philibert de Montoisson își înăbuși o înjurătură. Era limpede că spusese ceva, destul de tare ca să fie auzit de seniorul de Beaumont. Altfel, cum se explica neîncrederea acestuia față de făgăduiala lui? Fără să mai vorbim despre faptul că se grăbise să plece de îndată ce cavalerul își revenise. Se ridică în șezut, alarmat de gândul că mucosul acela le-ar fi putut da peste cap planurile, dezvăluindu-i delfinului că ordinul de la Saint-Just făcea un joc dublu. Dădu cearșaful la o parte și se așeză pe marginea patului. Trebuia să se ridice. Cu orice preț. Îl cuprinse o amețeală pe care se strădui s-o stăpânească. Laurent de Beaumont nu trebuia să ajungă la delfin. Philibert de Montoisson se clătină pe picioare și se sprijini de zid. Lumina zilei pătrundea tot mai puternic prin fereastră.

Lăsându-i trupului său răgaz să-și revină, privi în jur. Pe spătarul unui scaun își văzu hainele, spălate și cârpite, fapt care venea în sprijinul planurilor lui.

În ziua precedentă, la nici două ore după ce-și mâncase supa, i se făcuse din nou atât de foame, încât o convinsese pe sora Albrante să-i aducă ceva mai consistent. Devorase cu lăcomie mâncarea, sub ochii uluiți ai surorii Marie. Cavalerul nu reușea înțeleagă prin ce minune supraviețuise și nici cum de își revenea atât de rapid. De fapt, singura care nu părea uimită era sora Albrante. Dacă n-ar fi fost atât de grăbit să plece, i-ar fi cerut să-i dezvăluie misterul. Mai ales că foamea îl chinuia din nou. Începu să pășească ceva mai sigur, se enervă fiindcă se mișca încet, dar, în cele din urmă, își luă lucrurile. Își puse nădragii, își trase cizmele, blestemă în gând înțepeneala umărului brăzdat de o cicatrice abia vindecată, își puse cămașa, vesta, haina, apoi observă că nici sabia, nici centironul nu erau acolo. Probabil că îi fuseseră confiscate de călugărițe, care consideraseră că n-avea nevoie de ele. Refuză să mai piardă timp căutându-le. Trebuia să se grăbească. După terminarea slujbei, călugărițele aveau să se întoarcă la treburile lor. Cât despre Laurent de Beaumont, neputând încerca să-l reducă la tăcere atâta vreme cât se afla în mânăstire, trebuia să-l întreacă, să ajungă la oamenii lui și să pună la cale o ambuscadă. Dacă baronul era găsit mort în tufișuri, toată lumea ar fi crezut că fusese atacat de tâlharii care se ascundeau adesea în pădure.

Străbătu sala, constatând mulțumit că hotărârea îi dădea mai multă putere decât crezuse că va avea după primul contact cu podeaua. Se încruntă trecând pe lângă patul rivalului său. Așternutul era strâns și așezat la picioarele patului. Pasărea zburase. Se furișă în curte. Din capelă se auzea un imn religios. Se strecură în grajd și-și văzu calul înhățând niște paie din mâna grăjdarului, care se trezise, desigur, la plecarea lui Laurent de Beaumont.

Philibert de Montoisson nu șovăi decât o clipă. Dacă-l pune pe omul acela care căsca de mama focului să-i înșeueze calul, ar fi durat prea mult. Mai ales că, după câte-și amintea, acesta era cam sărac cu duhul; nu prea avea cum să-l facă să se miște mai vioi decât îi era felul. Dacă l-ar fi prins călugărițele, l-ar fi împiedicat să plece, considerând că starea lui încă nu-i permitea să călătorească. În afară de asta, n-ar fi putut să-și justifice graba. Recunoscând mirosul stăpânului său, calul ciulise urechile. Grăjdarul însă nu-i observase prezența. Philibert de Montoisson se strecură neauzit în spatele lui, ca un om obișnuit să se apropie pe furiș, și-i trase un pumn în spatele urechii. Omul îi căzu în brațe fără să scoată vreun sunet. Philibert de Montoisson îl trase într-un colț, pe o grămadă de fân. La trezire, probabil că n-avea să-și aducă aminte că nu ajunsese singur acolo. Cavalerul își masă umărul care-l dureau din cauza efortului și puse șaua pe cal.

După câteva minute, ieșea pe poarta care-i fusese deschisă fără întrebări și pornea în galop spre sud, fără să aibă la el vreo armă cu care să se apere la nevoie.

Întâmplările care justificau aceste măsuri radicale începuseră cu doi ani în urmă, foarte

departe de pământul Franței.

Împăratul otoman Mehmed al II-lea avea mai mulți fii, printre care se numărau Baiazid și Djem, mezinul, căruia îi făgăduise tronul. Mehmed al II-lea era un bărbat energic și hotărât care cucerise Constantinopolul și-i schimbase numele în Istanbul. În acea zi de 3 mai 1481 conducea un imperiu imens, credea că are destul timp să rezolve problema succesiunii și era mândru că-și pusese fiii să guverneze niște provincii îndepărtate. Baiazid și Djem își vedeau de administrarea ținuturile lor, când Mehmed muri pe neașteptate. Solul care trebuia să-l anunțe pe Djem fu capturat pe drum, așa că, atunci când Djem află în cele din urmă vestea, fratele său era deja sultan la Istanbul. După șase zile, Djem cuceri orașul Inegol, care era de partea lui Baiazid. Războiul dintre cei doi frați începuse. La 28 mai, armata lui Baiazid era învinsă, iar Djem se autoproclamă sultan al Anatoliei și-și stabili capitala la Bursa. Întrucât prefera să folosească mai degrabă diplomația decât armele, îi sugeră fratelui său împărțirea imperiului. Baiazid însă nu voia să cedeze nimic. Se înfruntară într-o bătălie crâncenă și sângeroasă, în împrejurimile orașului Yenisehir. Armata lui Djem fu spulberată, iar prințul trebui să se refugieze la Cairo, împreună cu soția și copiii lui.

După un an, trădat de unul dintre oamenii săi, fu din nou înfrânt pe când asedia orașul Konya, din Anatolia.

Nemaiavând alte resurse, Djem căutase sprijinul marelui maestru al Ordinului ospitalierilor din Saint-Jean. Dacă regele Franței îl ajuta să-și recapete tronul, el era dispus să favorizeze interesele ordinului în bazinul mediteranean.

Marele maestru îl primi cu toate onorurile convenite și îi făgădui alianța dorită. La 1 septembrie 1482, Djem se imbarcă pentru a merge în Franța, ca să-l întâlnească pe regele acestei țări, fără să știe că marele maestru negociase cu sultanul Baiazid capturarea sa.

Philibert de Montoison, care-i însoțise pe ospitalieri la Istanbul, fusese abordat discret de o slujnică la colțul unui coridor din palatul Topkapi. Sultanul Baiazid voia să fie sigur că ospitalierii nu se vor răzgândi și era gata să cumpere serviciile unuia dintre ei la un preț care înlătura orice remușcări.

De îndată ce Djem debarcase, ospitalierii îl întâmpinaseră, îl înconjuraseră, îl amețiseră sărbătorindu-l, plimbându-l, pretextând ba că nu obținuseră încă permisul de liberă trecere pe teritoriile regelui Franței, ba că drumurile erau impracticabile din cauza timpului nefavorabil. Adevărul era că regelui, bolnav de multă vreme, nu-i păsa prea mult de soarta lui Djem, atâta timp cât sultanul Baiazid își respecta angajamentele, iar comerțul maritim al Franței sporea.

Ceilalți suverani erau însă interesați de Djem, nu fiindcă ar fi dorit să-i vină în ajutor, ci în ideea de a-l captura pentru a obține din partea lui Baiazid aceleași avantaje. Așa că prințul trebuia mutat din loc în loc. Guy de Blanchefort, pe care marele maestru îl însărcinase să-l păzească pe Djem, îl trimisese pe Philibert de Montoison în căutarea unui loc retras, ușor de apărat și nu prea populat. Philibert de Montoison își amintise de Sassenage, unde petrecuse cândva niște ore plăcute în tovărășia lui Sidonie. Era adăpostul perfect. Philibert de Montoison primise misiunea de a se duce să discute cu stăpânii domeniului.

Dacă nu s-ar fi îndrăgostit nebunește de Philippine, cu consecințele provocate de orgoliul lui exagerat, nu s-ar fi aflat în clipa aceea la marginea pădurii, căutând semnul crestă în scoarța unui stejar de unul dintre oamenii din escorta pe care o lăsase să-l aștepte acolo.

În cele din urmă, găsi crestătura. Descălecă și, ținând în mână frâul calului, începu să dea la o parte cu mâna cealaltă grămada de crengi care ascundea poteca îngustă, croită cu tăișul săbiilor prin tufișuri și măcăcișiș. Philibert de Montoison porni fără teamă pe potecă, urmat la pas de calul ascultător. Cunoscându-și bine oamenii, știa că sosirea lui fusese deja observată

de vreunul dintre paznicii care supravegheau împrejurimile taberei. Ca să-și confirme prezența, fluieră de două ori, potrivit codului pe care-l stabiliseră. După cum se aștepta, din spatele unui copac i se ivi în cale un soldat.

— Pe Domnul Atotputernic, ce bucurie să vă revăd, messire!

— Te îndoiai oare că mă vei revedea, Garnier?

— Pe legea mea, nu numai eu!

— Ați avut ceva musafiri nepoftiți pe aici?

— O vulpe, o căprioară și doi mistreți. Și vreo câțiva prăpădiți care, spre ghinionul lor, au încercat să ne jefuiască. Cu toții au încetat să mai respire, râse omul.

Philibert de Montoisson dădu din cap. Se simțea din nou în elementul lui. Porni pe urmele lui Garnier, tulburând la intervale regulate liniștea din jur cu fluierături. Ajunseră foarte repede într-o poieniță unde soldații își făcuseră tabăra, la început sumară, care acum se îmbogățise cu o colibă din ramuri acoperită cu mușchi de copac înălțată lângă izvorul care șerpuia printre stânci. În mijlocul poienii, deasupra unui foc înconjurat cu pietre, se frigea un iepure înfipt în vârful unei săbii, împrăștiind o aromă ademenitoare. Pe Philibert îl apucă o foame de lup.

Prietenul său Luirieux, care-i ținea locul la comanda escortei, se repezi să-l întâmpine. Cei doi bărbați se îmbrățișară prietenește, fericiți de revedere.

— N-arăți bine deloc, prietene! E clar că lucrurile nu s-au petrecut așa cum ar fi trebuit, spuse îngrijorat Luirieux, privindu-i țeasta brăzdată de lovitura de sabie.

— Ba chiar mai rău decât crezi, se strâmbă celălalt. Nu avem timp de pierdut. Trebuie să plecăm chiar acum.

— Cu cea mai mare plăcere, îl asigură locotenentul, ducându-se să-i anunțe pe ceilalți.

Pregătirile de plecare nu le luară mai mult de câteva minute, în timp ce Philibert de Montoisson îi povestea pe scurt amicului cele întâmplate. Iepurele fu tranșat și fiecare își luă partea, mestecând cu poftă pe când străbăteau pădurea.

Ajungând la lizieră, încălecară și ajunseră la răscrucea de drumuri aflată la o leghe distanță.

Philibert întoarse capul spre Garnier.

— Du-te, îi spuse.

— Nu va dura mult, messire. Înainte de lăsarea seriei, am să-mi spăl tăișul spadei în sângele mucosului ăluia. Vă voi ajunge din urmă la Bâtie.

Garnier își întoarse calul și pomi spre Amboise, unde se afla delfinul Carol. Philibert de Montoisson îl urmări cu privirea, zâmbind satisfăcut. I-ar fi plăcut să se ocupe personal de rivalul său, dar întârziase deja prea mult.

Dădu piteni calului, iar ceilalți îl urmară. Acum era sigur că, după ce-și va duce misiunea la bun sfârșit, Philippine va fi a lui.

La Sassenage, zorii împurpurau cu nuanțe pastelate ferestruica spre care Algonde, culcată în patul ei, își îndreptase privirea. Gersende se sculase deja, dar fetei, care se gândea la ce o aștepta, nu-i venea să se ridice din așternut. Și de astă dată, ca în fiecare dimineață de la întoarcerea ei din criptă, grețurile îi aduceau în amintire aceleași imagini.

Se revedea intrând în odăile lor, udă până la piele, cu buzele albastre de frig și cu inima bătându-i haotic. Din fericire, maică-sa era acolo, împăturind lenjeria curată. Gersende o ajutase să se dezbrace, apoi o fricționase cu alcool de levănțică. O întrebase ce-i cu urmele roșii dintre sânii ei, lăsate de colții năpârcii. Încetul cu încetul, Algonde se încălzise. Îi povestise mamei ei ce se întâmplase. Totul, în afară de hotărârea ei de a-și sfida destinul. Nu voia s-o neliniștească. O întristase deja destul spunându-i că avea de gând să i se dăruiască baronului ca să se vindece de veninul șarpelui.

— Doamne, aș fi preferat de o sută de ori să mi se întâmple mie toate astea, nu ție, se jeluiuse Gersende.

Se îmbrățișaseră. Buzele lui Algonde începuse să tremure, dar se stăpânise. Instinctul ei de supraviețuire era prea puternic. O știa bine.

Fata se desprinsese cu tandrețe din brațele mamei ei, apoi își pusese haine uscate și ieșise din odaie. Îi era poftă să bea niște lapte proaspăt. N-avea putere să se ducă s-o mulgă pe Blanchette așa că se duse la bucătărie. Jupânul Janisse îi dăduse cât lapte voia. Bucătarul se așezase apoi în fața ei, pe când ajutoarele lui își vedeau de treabă.

— Ești cam palidă, prigatorie mică! Văd că suferi din cauza lui Mathieu. Ce mai așteaptă prostul ăla ca să te ceară de nevastă? Are nevoie de un șut în fund ca să se hotărască?

— Nu cumva să faci una ca asta, aș muri de rușine, îl rugase Algonde.

Jupânul Janisse se ridicase oftând și o sărutase părintește pe creștet.

— Cum vrei, dar tristețea asta te urâtește. Ascultă-mă pe mine, lasă pe altcineva să-ți facă ochi dulci și o să vezi cum se întoarce valvârtej prostovanul de Mathieu.

Lui Algonde i se strânsese inima. Chiar în noaptea aceea — își spusese ea, ridicându-se și ștergându-și caimacul rămas în colțul gurii — avea să pună în practică sfatul jupânului Janisse.

Își petrecuse restul zilei în camera blestemată, după ce-l anunțase pe Mathieu că nu va avea timp să se vadă cu el înainte de a termina curățenia acolo. Dereticată, spălată și lustruită, odaia arăta mult mai bine. Spre sfârșitul după-amiezii, Gersende îl chemase pe tâmplar să repare patul și să înlocuiască scândurile șubrezite din podea, iar în gaura din zidul de piatră fusese montată o fereastră din sticlă. Venise și croitoreasa să măsoare draperiile care trebuiau înlocuite. Tapiseria care înfățișa o curte galantă, prezidată de o tânără cu chipul ascuns sub un văl, fusese dată jos de pe perete, frecată cu leșie, apoi spălată în apa râului și pusă la uscat pe iarbă.

Răspândit de cei care intraseră în odaia blestemată, zvonul deschiderii acesteia ajunsese până în sat, iar oamenii aprinseseră lumânări ca să se apere de eventuala mânie a zânei. Pe seară, nimeni nu mai vorbea despre altceva. Câțiva nebuni se bucurau, cei mai mulți săteni însă trăseseră obloanele de la ferestre, convinși că femeia-șarpe avea să măture tot satul cu vântul malefic al suflării ei demonice.

Baronul se întorsese către sfârșitul dimineții. Auzind zgomotul cizmelor lui pe scări, Algonde intrase în panică și încuiase ușa odăii blestemate, unde tocmai ceruia podeaua. Se oprise o vreme ca să se liniștească, așezându-se jos cu spatele rezemat de tăblia ușii și cu privirea ațintită asupra șemineului care ascundea tunelul secret. După ce-i trecuse spaima, ura față de Melusine sporise.

Nu, Algonde era hotărâtă să nu facă jocul unor ființe improbabile. Indiferent ce strămoși ar fi avut, era mai mult om decât zână și așa avea de gând să rămână. Era doar o problemă de voință.

Baronul însă nu urcase până acolo, iar ea se apucase din nou de treabă. Clopotele bisericii din sat anunțau ora trei după-amiază, când își auzise stăpânul strigându-l pe șoimar. Se repezi la fereastra deschisă, ca să se asigure că pleca într-adevăr la vânatoare. Inima îi tresărise. Mathieu, pe care lipsa ei îl întrista, desigur, era în curte privind spre fereastră cu capul dat pe spate și cu mâna streășină la ochi, deasupra sprâncenelor groase. Hotărâtă să nu-și arate zbuluciumul din suflet, fata îi făcu un semn cu mâna. El se înclinase adânc și-i trimisese o sărutare, apoi se îndepărtase în timp ce baronul Jacques își făcea apariția călare, însoțit de șoimarul care avea un erete pe pumnul înmănușat. Ridicase și el, ca și Mathieu, ochii spre turn. Algonde plecase în grabă din fața ferestrei.

După ce baronul cinase, fata intrase în camera lui ca să-i facă patul. Simțea mușcătura năpârcii ca pe o arsură, iar pe piele i se ivise o pată negricioasă.

Algonde schimbase lumânarea, apoi, resemnată și în același timp speriată, luase cuvertura de pe pat. Baronul intrase în încăpere. Ea rămăsese în fața lui, plecându-și privirea.

— Mă vrei, Algonde? întrebuse baronul apropiindu-se de ea.

L-ar fi putut refuza. N-ar fi siluit-o. Dar dăduse din cap și-l lăsase s-o ia în brațe. În zori, cu junghiuri în vintre, deși el o deflorase cu blândețe, Algonde se ridicase ca să se ducă să vomite, apoi se întorsese în odaia ei.

Gersende o aștepta șezând pe marginea patului în cămașă de noapte, la lumina lumânării de pe noptieră.

— S-a făcut, spusese Algonde.

— Dormi. Am să-ți țin eu locul când se trezește.

Imediat ce Gersende lăsa perdeaua să cadă în urma ei, fata se dezbracă și-și apropie de piept oglinjoara. Vinișoarele negre ca tușul care porneau de la mușcătură se întinseseră acum peste rotunjimea sânilor, irigându-i bronhiile și plămâni. Strânse din dinți, strivindu-și un val de furie, și se gândi la Mathieu.

„Dacă baronul se atinge de tine, am să-l omor“, amenințase el.

Nu trebuia să afle. Niciodată.

Somnul o doborâse. Se trezise când mâna lui Gersende o zgâlțâise.

— E aproape amiază. Scoală-te. Ți-am pregătit o baie de șezut.

Algonde se sculase, își spălase sângele de pe coapse, apoi plecase la treabă. Era o zi ca oricare alta. Gersende se ocupase de pregătirile pentru căsătorie, Algonde se întorsese la ultimul etaj al donjonului ca să cerceteze stadiul lucrărilor poruncite de mama ei. În seara următoare, baronul o sărutase, dar, simțind-o că se crispează la atingerea lui, o îndepărtase cu un gest delicat.

— Până la întoarcerea doamnei Sidonie, vei veni în fiecare noapte până la ivirea zorilor în patul meu. Goală și pregătită. Du-te acum. Sunt obosit.

Ea se retrăsese. Îi era aproape recunoscătoare, până când își dădu seama că această obligație îi va strica nopțile mult mai supărător decât dacă ar fi făcut-o în timpul zilei. I se întoarse stomacul pe dos la acest gând.

Un cocoș cântă în curte, lângă donjon. Algonde dădu la o parte păturile, se ridică și luă oglinda ca să constate, ca în fiecare dimineață, cât mai înaintase otrava în trupul ei. Observă cu uimire că și urma mușcăturii, și vinișoarele dispăruseră. Asta nu putea să însemne decât un singur lucru: era însărcinată.

Melusine spusese adevărul. Era salvată. Se gândi o clipă să nu răspundă invitației baronului pretextând că adormise, însă respinse imediat gândul acesta. Era blând și atent cu ea, deși ar fi putut s-o brutalizeze. Nu voia să-și asume riscul de a-l mânia. Dacă ar fi bătut-o ca s-o pedepsească, putea pierde lucrul acela din ea. Așa că se grăbi, nevrând să-l lase s-o aștepte.

Baronul Jacques de Sassenage se ridică în capul oaselor, trezit brusc de un coșmar. Se făcea că se află într-o trăsură fără vizitii pe care caii, înnebuniți de apariția lui Melusine care șerpuia prin aer, o trăgeau în goană direct către o prăpastie. În ciuda eforturilor sale desperate de a ieși, nu reușea să deschidă portiera, aruncat de colo colo de hopurile drumului. Pe bancheta din față, stoică și descompusă, defuncta lui soție îl privea zbatându-se să scape de sfârșitul inevitabil. Fu ușurat văzând că era în siguranță, în patul lui. Se lăsă pe pernă.

N-o mai visase pe Melusine de când intrase în grotă împreună cu meșterul Dreux. Poate pentru că atenția îi fusese distrasă de eforturile pe care le făcea ca s-o inițieze pe Algonde în jocurile amoroase. Uitase de portretul dispărut și de piatra găsită pe malul lacului subteran, aidoma cu cea pe care i-o arătase Sidonie. O păstra și acum în săculețul agățat la cingătoare ca pe o relicvă de preț legată de un mister pe care renunțase să-l mai elucideze. De fapt, i se părea că zilele trec repede, fiindcă Gersende îi cerea mereu părerea în legătură cu pregătirile pentru căsătorie. La Rochette, meșterul Dreux își ținuse făgăduiala, întrecându-i chiar așteptările. Clădirea mișuna de lucrătorii pe care-i angajase în cele din urmă și pe care-i numea „meșterii Domnului“, atât de conștiincioși și de pricepuți erau considerați în breslele lor. Cât despre camera destinată lui Philippine, i-o arătase în seara precedentă, înainte de culcare. Odaia era de nerecunoscut. O felicitase cu căldură pe fată. Întoarcerea lui Sidonie se anunța sub auspicii cum nu se poate mai bune.

Baronul se întinse. Judecând după numărul bătailor clopotului de la capelă, Algonde avea să apară curând în camera lui. Baronul renunțase să mai înțeleagă din ce motiv se simțea atât de atras de ea. Sau de ce i se oferise fata, fiindcă era limpede că mângâierile lui n-o entuziasmau. Cu toate că avea reputația de a fi un bun amant și nu-și amintea ca vreo femeie pe care-o ținuse în brațe să nu fi dorit să se întoarcă acolo. Firește că fata se străduia să-l satisfacă, dar își ținea mereu ochii închiși, iar trupul ei nu dădea semne de desfătare. Nici măcar un geamăt. Absolut nimic. Parcă n-ar fi avut nici o senzație plăcută. Gândul acesta îl întrista.

Auzi un foșnet la ușă. Îi recunoscuse pasul discret. Stins. Deși cu câteva zile în urmă era atât de glumeață și de veselă. Refuză să creadă că el era de vină pentru schimbarea aceasta; totuși, nu putea exclude ipoteza. Ea trecu de perdea și abia dacă se miră văzându-l treaz.

— Vino, zise el, întinzându-i mâna. Ea se strecură în pat dezbrăcată, cu un zâmbet palid pe buze. Timp de o clipă, baronul se simți ca un nemernic, dar își alungă gândul de a-i spune să plece. Cu inima plină de duioșie, se hotărî să încerce să-i trezească simțurile. Era prea frumoasă ca să rămână atât de austeră. O dezmierdă timp de câteva minute fără să obțină vreo reacție, ca și în nopțile trecute. Se opri, lăsându-și mâna pe pântecul ei, și o privi lung, rezemându-și obrazul cu cealaltă mână.

— Ți se pare că sunt urât? întrebă el cu blândețe.

Algonde tresări și deschise ochii.

— Nu, messire.

— Prea bătrân, atunci? Credeam că sunt încă un bărbat în putere.

— Da, sunteți. În putere, vreau să zic. Nu bătrân... se încurcă înainte de a-l întreba speriată: V-am supărat cu ceva?

El surâse trist.

— Nu, liniștește-te. Eram doar uimit că nu ai nici o reacție. Algonde îl privi cu uimire.

— Și nu e normal să fie așa?

— Cred că nu.

— N-am vrut să vă dezamănesc.

— Ți-am spus că nu despre asta era vorba. Sunt obișnuit să-mi văd iubitele înflăcărându-se, pe când tu rămâi rece. Și firește că-mi pun întrebări. Ai dureri când fac dragoste cu tine?

— M-a durut numai prima oară. De atunci, nu, îi răspunse ea cu sinceritate. Ce-ar trebui să simt?

— Plăcere. O plăcere intensă. Fulgerătoare. Aici — îi atinse el pubisul — și aici — îi atinse coapsele — și aici — își puse palma pe pânțele ei.

Dezolată, Algonde clătină din cap.

— Nu simt nimic asemănător, messire.

— Dar ce?

Gura ei se strâmbă a plâns.

— Vorbește fără teamă. Nu-ți doresc răul. Dimpotrivă.

— Nu prea știu. Cred că nu-mi place.

— La vârsta asta și cu temperamentul tău, e imposibil să nu-ți placă hârjoneala.

Algonde nu-i răspunse. Ce putea să-i spună? Că se băgase în așternutul lui ca să nu moară? Că o scârbea? Nu din cauza înfățișării sau a dorinței lui, ci, pur și simplu, fiindcă...

— Iubesc pe altcineva, sfârșiră buzele ei gândul.

— Pe băiatul brutarului?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Ai venit la mine ca să-l faci gelos?

— Nu. Nu, repetă Algonde, îngrozită la acest gând. Nu știe nimic și, mai ales, nu trebuie să afle.

— Atunci de ce? Nu erai obligată s-o faci.

— Sunteți stăpânul meu. Mă doreați. Ați fi putut să ne dați afară pe mama și pe mine.

Baronul se încruntă. Fata părea sinceră. Cu toate acestea, el mai avea îndoieli.

— Așa vorbește lumea despre mine?

Ea nu îi răspunse. De fapt, îl descoperea acum într-o altă lumină; era cu totul altfel decât seniorul crud și nemilos pe care i-l zugrăvisse Mathieu. Mathieu, de care nu se mai apropiase de când se întorsese din subteranele castelului Sassenage, pretextând că avea multă treabă. Oare el bănuia ceva? Nici nu putea să se gândească la asta. Din dragoste pentru el își renegase destinul, acceptase trupul altui bărbat, își pătase sufletul. Și urma să suporte dezonoarea.

— Închide ochii, îi ceru baronul.

Ea se supuse. Mâna așezată pe trupul ei începu din nou să se plimbe ușor, lunecând îndelung, ca o frunză purtată de vânt.

— Uită cine sunt și unde te afli. Gândește-te la el.

Ea tresări, șocată:

— La Mathieu?

— Vrei să-mi faci pe plac?

— Nu vreau să vă supăr, nuanță ea.

— Închipuie-ți că mâinile astea sunt mâinile lui. Fă-o, Algonde, și va fi pentru ultima oară.

Promisiunea lui îi dădu fetei puterea să-l asculte. Pe sub pleoapele ei închise trecură chipul lui Mathieu, râsul lui, strâmbăturile lui, vocea lui.

„Măcar o sărutare, una mică de tot“, cerșea el, țuguindu-și buzele.

Simți atingerea buzelor baronului. Deschise gura, sărutând cuvintele iubitului ei. Se lăsă

mângâiată de limba lui. Sângele începu să i se încingă, mai ales că degetele care ajunseseră pe sânii ei șovăiau, timide și stângace, așa cum ar fi făcut și ale lui Mathieu. Puțin câte puțin, se destinse. Îl cuprinse cu brațele pe după gât și începu să respire mai repede, însă n-ar fi vrut pentru nimic în lume ca gura aceea să se dezlipească de a ei. I se părea că în urechi și în trup îi răsună șoapta lui:

— Te iubesc, Algonde.

Degetele îi apăsară pubisul. Simți mușcătura dorinței. Se arcui sub atingere, rămânând uimită de vibrația care-i străbătuse șoldurile. Trupul lui o acoperi, fierbinte și încordat. Ea își depărtă coapsele ca să-l primească, se smulse de sub buzele care dintr-odată o împiedicau să respire, își întoarse capul pe pernă căutând aerul care-i lipsea, nu-l găsi și scoase un strigăt. Extazul o copleși pe neașteptate, făcând-o să deschidă ochii. Luă din nou contact cu realitatea. Văzu perdelele întunecate, chipul baronului lui deasupra ei, dansând în ritmul mișcărilor pe care le făcea în trupul ei. Un val de rușine îi îmbujoră obraji. Vru să-l împingă, dar n-avu puterea s-o facă. Carnea ei trezită la viață n-o mai asculta. O jertfea, îi chinuia corpul și spiritul, care se biciuiau reciproc. Se cutremură odată cu Jacques, scoțând un horcăit de muribund, cu ochii plini de lacrimi.

Era vie, firește.

— Dar își va putea ierta vreodată fapta?

Baronul se lăsă să cadă alături de ea, cu un surâs de satisfacție pe buzele subțiri. Ea nu făcu nici o mișcare. Trupul îi era cuprins de o senzație de plenitudine pe care sufletul ei învins printr-o înșelătorie o nega.

— Poți să pleci, murmură baronul, cu pleoapele grele de somn.

Algonde avea să se retragă fără zgomot după ce el va adormi, ca de obicei. Așa că nu răspunse. Așteptă.

— Nu vreau ca iubirea să fie o povară pentru tine, frumușico. Așa că de acum înainte vei veni doar dacă vei dori. Dacă nu, nu. Rămâne la alegerea ta.

— N-am să mai pot veni, îi mărturisi ea.

Baronul întoarse capul către ea. Fata închise ochii așteptând poate ca el să-și arate supărarea. Firește că ar fi preferat un alt răspuns, dar, în mod ciudat, ceea ce-i dăruise ea îi era deajuns.

— Îmi place sinceritatea ta. E ceva rar. Drept răsplată, te scutesc de serviciu pe ziua de azi. Du-te să te întâlnești cu el. În ziua cununiei mele, voi fi fericit să binecuvântezez logodna voastră.

Algonde simți un val de ușurare. Stând nemișcată alături de el, căută îndelung cuvinte de mulțumire. Gândurile îi fură întrerupte de un sforăit. Baronul adormise.

Așezată la biroul ei, Gersende verifica socotelile cheltuielilor pentru festivități în clipa când intră Algonde.

— Nu mai trebuie să mă duc la baron, anunță ea fără nicio introducere.

— L-ai supărat cu ceva?

Un zâmbet lumină chipul fetei.

— Dimpotrivă. I-am vorbit despre Mathieu și mi-a dat binecuvântarea lui.

Sceptică, Gersende se încruntă.

— Ai grijă. Oamenii ăștia se pot răzgândi de pe o zi pe alta.

Algonde dădu din cap și trecu dincolo de perdea ca să se spele, grăbită să înlătore mirosul baronului de pe pielea ei. Se simțea încă vinovată pentru extazul acela, dar începea acum să-și spună că, până la urmă, nu era decât un secret în plus.

După câteva minute își sărută mama pe obraz și, cu sufletul alinat, coborî în fugă scările. De cum ocoli donjonul, recunoscă umerii lui Mathieu care, transpirat, se apleca să vâre o lopată cu pâini în cuptor. Se apropie tiptil de el, cu chef de glumă și cu inima bătându-i nebunește în piept.

Un soare roșu incendia zidurile. Ceața care acoperise Vercorsul în ultimele zile se ridicase. Unul dintre ucenicii jupânului Janisse învârtea manivela ca să scoată din puț o găleată cu apă. La picioarele lui, un cățeluș lătra, țopăia, îl apuca de încălțări, îi dădea târcoale încurcându-i mișcările bietului băiat. Cățeaua, lungită ceva mai departe, îi privea stând cu botul pe labe fără să-i dea atenție unui alt cățeluș care o trăgea de urechi.

Era o scenă hazlie. Cu toate acestea, Algonde nu-l vedea decât pe Mathieu.

Băiatul, încins cu un șorț albit de făină, încărcă din nou lopata cu pâinile rotunde plămădite de tatăl lui peste noapte. Cu îndemânarea și puterea dobândite prin obișnuință, le așeză dintr-o mișcare în cuptorul încins.

Mireasma chiflelor aurii care se copseseră deja se răspândea în toată curtea castelului. Algonde își dădu seama că-i era foame. Nespuse de foame de viață. Scuturându-se de durerea care nu-i părăsea trupul de când stătuse atât timp în apă, se strecură în spatele lui, regăsindu-și buna dispoziție.

— Ce mi-ai da pentru o sărutare?

Mathieu tresări, cât pe ce să se lovească de ușa cuptorului. Se răsuci pe călcâie în timp ce fata făcea un pas înapoi, cu mâinile la spate, aruncându-i o privire poznașă și țuguindu-și buzele. Un surâs nătâng se lăți pe chipul băiatului. Sprijini de perete lopata de lemn. Din doi pași ajunse în fața rafturilor, alese cea mai frumoasă chiflă și i-o dădu, atât de fericit s-o vadă încât amuțise.

— Păi atunci, întinde obrazul, spuse ea.

El se grăbi s-o facă, dar o sclipire de luciditate îi opri mișcarea la jumătate.

Se bosumflă:

— Da, ca să mă poți ciupi, mulțumesc...

Algonde izbucni în râs. Da, pe vremuri așa ar fi făcut. Cu siguranță. Mathieu ridică din umeri, crezând că fusese păcălit, întoarse cu spatele, ca să supravegheze pâinile din cuptor. Ea îl ajunse din urmă cu chifla în mână și sărută fulgerător obrazul pe care el și-l retrăsese. Băiatul încremenise. Ea făcu un pas înapoi. Această atingere scurtă fusese de ajuns ca să-i trezească dorința pe care o descoperise datorită baronului și care, fără voia ei, i se reflecta în privire. Mathieu se întoarse spre ea, dându-și seama deodată că era schimbată cumva.

— Astăzi am o zi liberă, băigui Algonde, lăsând ochii în jos. Mă gândeam...

— Ne-am putea duce la râu, propuse Mathieu, cu inima bătându-i mai tare în piept.

— Când termini cu coptul pâinii...

El dădu din cap.

Gâtuită de emoție, ea dădu să plece. Mai adăugă discret, peste umăr:

— Îți mulțumesc pentru chiflă. Îmi era poftă.

Mathieu privi în urma ei până când vocea lui Jeannot, tatăl lui, care se întorcea de la latrina aflată la colțul zidului, îl aduse cu picioarele pe pământ:

— Mișcă-te, amorezule! Femeile sunt ca și pâinea, nu poți gusta din ele decât după ce s-au copt... Adică după căsătorie.

Cuprins de o tulburare plăcută, Mathieu se întoarse la cuptorul lui.

După o oră, Mathieu se duse la bucătărie să lase acolo coșul plin cu pâine și să-și primească dejunul. Jupânul Janisse luă coșul făcându-i cu ochiul.

— Ia-ți niște lapte de pasăre drept răsplată pentru osteneală, spuse, arătând spre vasul în care laptele fusese pus la răcit.

La aceeași masă se afla și Algonde. Tânărul porni într-acolo simțind încă pe obraz arsura sărutului ei. Algonde îl întâmpină cu un zâmbet. Îl ajutase pe jupânul Janisse să pregătească turte așa că era deja sătulă. Cu atât mai mult cu cât bucătarul se bucurase văzând-o din nou veselă și vioaie. Discutase cu ea despre apropiata căsătorie pentru care începuse deja să pregătească tot felul de aluaturi. Vorbiseră și despre Mathieu, iar fata îi dăduse înțeleș că, în sfârșit, acesta se hotărâse.

Algonde îi întinse o cană plină. El sorbi, frigându-și buzele.

— Da' tăcuți mai sunteți, râse bucătarul, apropiindu-se de ei și ținând în mână o felie mare de pâine cu unt.

O puse în fața lor, pe masă, și o tăie în două.

— Laptele ăsta de pasăre e de vină, se apără Mathieu, amețit de această nouă complicitate cu fata.

— Ați auzit, băieți? tună jupânul Janisse cu pumnii proptiți în șolduri; e de-ajuns să le dai ceva dulce ca să-i lași fără glas!

Râsul ucenicilor bucătarului îi stingheri pe amândoi.

— Mergem? întrebă Mathieu, lăsând pe masă cana golită. Algonde încuviință. Schimbară o privire complice. O luară la fugă același timp, ca atunci când erau copii.

— Și pâinea cu unt? se lamentă jupânul Janisse.

Ei nu se întoarseră. Mișcat, bucătarul luă cu degetele-i o bucată, vârand-o în gura lui lacomă. Nimic nu trebuia să se irosească. Niciodată.

Pe gurile Furonului se formau uneori mici enclave în care curentul nu era la fel de puternic și acolo se duceau la scădat în copilărie Mathieu și Algonde. Ceilalți copii de la castel erau fie prea mici, fie mai mari, astfel că primii i-ar fi încurcat, iar ceilalți nu-i băgau în seamă. Așa că, de cele mai multe ori, se fereau și de unii, și de ceilalți în egală măsură de îndată ce-și terminau treburile. Pe măsură ce creșteau, orele de muncă deveniră mai multe decât cele destinate jocurilor. Veneau tot mai rar în acea mică văgăună izolată, ferită de priviri indiscrete. Gâfâind, se așezară pe câte un bolovan de lângă firul apei. Așa cum făceau de fiecare dată, se descălțară și-și vârară picioarele în apă.

— Uitasem cât de rece e, se cutremură Algonde, retrăind brusc senzația din grota subterană.

În același timp, totuși, simți ca un ghiont în coaste dorința de a se arunca în râu. Își săltă picioarele pe piatră și, surprinsă de șuvoiul de apă proiectat spre ea de picioarele lui Mathieu,

fu gata să cadă. Băiatul pufni în răs. Ea își restabili echilibrul. Vara trecută, căzuse din cauza lui și se răz bunase stropindu-l din cap până-n picioare. Ca să se apere, Mathieu intrase și el în apă. Sfârșiseră luptându-se, fiecare încercând să-l bage la fund pe celălalt. Lipsiți de griji. Îndrăgostiți, fără s-o știe încă.

— Îți aduci aminte? Întrebă el, amintindu-și aceeași scenă cu trupurile lor înlănțuite.

Acel sărut cast, pur ca unda râului, după care nimic nu mai fusese la fel ca înainte.

Algonde dădu din cap, cu privirea ațintită către un păstrăv micuț care înota împotriva curentului.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, întreruptă doar de țipetele unui uliu care descria cercuri deasupra copacilor din pădurea de lângă apă. În cele din urmă, Mathieu oftă, rupând tăcerea.

— Cum arată odaia lui Melusine?

— Ca oricare alta, răspuse Algonde.

Ar fi preferat un alt subiect de discuție, dar nu-i trecea niciunul prin minte.

Tot nu vrei să-mi vorbești despre ea?

— Crede-mă, nu e nimic de spus. Camera a fost descuiată, am făcut curățenie, Bastien, tâmplarul, s-a îngrijit de reparații, iar croitoreasa — de draperii și alte cele. Când va sosi fiica baronului, va putea locui în ea.

— Am auzit că doi bărbați s-au duelat pentru ea...

— Cine ți-a spus? se miră Algonde.

El ridică din umeri.

Se află până la urmă. Fata se înfioră. Nu cumva băgase cineva de seamă și ce făcea ea cu baronul? Nu se întâlnește cu nimeni pe când se ducea în camera lui sau se întorcea de acolo.

— Tu te-ai duela pentru mine? îl întrebă ea.

— Știi bine că da. Însă n-am nici un motiv, nu-i așa?

— Desigur.

— Nu s-a dat la tine? Ea înțelese că se referea la baron. Își forță vocea să sune convingător. Evită să-l privească.

— Nu.

— Nici n-a încercat măcar?

— Nu.

— Fiindcă, dacă eram eu în locul lui...

Ea întoarse capul spre băiat.

— Prefer să fii tu în locul tău.

El zâmbi măgulit și-și umflă pieptul.

— Ai dreptate. Eu sunt tânăr, amuzant, frumos...

— ... Și te iubesc, îl întrerupse Algonde, nemaiputând să țină în ea mărturisirea aceasta.

El tăcu. Se privi în ochi.

— Destul de mult ca să te măriți cu mine? Fiindcă, până acum...

— Nu m-ai întrebat niciodată serios.

— Și dacă aș face-o chiar acum? Aici? făcu el, scormonind prin mâlul de pe fundul apei cu un băț găsit pe mal ca să-și ascundă stânjeneala.

— Încearcă...

— Și n-ai să râzi de mine? Întrebă el, neliniștit.

Algonde îl privi cu tandrețe. El lăsă capul în jos și ezită câteva minute, căutându-și cuvintele, gravându-le cu litere imaginare pe suprafața apei, încercând să-și stăpânească orgoliul care-i fusese rănit de atâtea ori. Apoi se ridică în picioare, brusc, de parcă l-ar fi ciupit de fund vreo gânğanie, făcu cei doi pași care-l despărteau de ea, roșu ca focul de tulburare și, în loc să

Îngenuncheze, cum se aștepta fata, o trase în râu. Algonde își agită brațele ca să se ridice, dar apa îi intră în nas și în gură, trezindu-i niște senzații cunoscute. N-avu timp să-și aducă aminte că nu se putea îneca, fiindcă Mathieu o luă în brațe. Se trezire în genuncheați în apa care le ajungea până la piept, uzi leoarcă și îmbrățișați. Însetați.

Gurile li se întâlniră. Se cercetară. Mai întâi cu timiditate, apoi cu înflăcărare. Mult timp. Când el o lăsă să-și tragă răsuflarea, Algonde simți că un peștișor îi gâdila degetele de la picioare. Îl goni cu o mișcare discretă. În aceeași clipă, Mathieu îi cuprinse obraji în palme și-și aținti privirea în ochii ei:

— Vrei să fii soția mea, Algonde?

Momentul acela ar fi trebuit să fie solemn, dar ea izbucni într-un răs nervos. Mathieu n-avea de unde să știe, dar locul pe care-l alesese ca s-o ceară de soție era chiar râul care ar fi trebuit să înece iubirea lor. De parcă ar fi dat cu tifla profeției. Mâinile băiatului căzură, iar privirea i se înnegură. Era jignit. Se pregătea să-i întoarcă spatele și să plece. Ea îl reținu cu un gest al mâinii. Cu o privire plină de dragoste. Cu câteva cuvinte:

— Doar a ta și pentru totdeauna.

— Asta înseamnă „da“?

Da, repetă Algonde, așteptând o nouă îmbrățișare.

— El o strânse la piept.

— Ești tare sucită, murmură el. Cu tine, omul nu știe niciodată.

— Lasă că și ideea ta cu baia asta... se plânse Algonde Am înghețat.

Trebuia să te sărut. Înainte. Ca să fiu sigur. Dar cu tine, repetă el, — nu știe omul niciodată...

O ajută să ajungă pe mal. Se lăsară să cadă în iarbă, sub razele deja fierbinți ale soarelui care străbăteau frunzișul fagilor din jur. Fata dârdâia în hainele ei ude. Mathieu îngenunche lângă ea. Algonde strănută. Băiatul atinse șnurul corsajului ei.

— Ar fi mai bine... Ca să te usuci...

Ea îi zâmbi.

— N-ar fi pentru prima oară.

— Pe atunci eram niște copii nevinovați...

Chiar așa? Te uitai tot timpul la mine.

Zâmbi și el.

— Din curiozitate. Eu eram băiat, tu erai fată. Voiam să văd care e deosebirea.

— Și acum? întrebă Algonde, începând să-și desfacă singură șireturile.

Mathieu înghiți în sec.

— Tare mă tem că te-aș dezona.

Îi veni din nou să râdă, însă goni cinismul care-i dădea târcoale. Avea să-i refuze omului pe care-l iubea ceea ce-i dăruise stăpânului ei?

— Ce importanță are, murmură ea, dezgolindu-și un umăr, din moment ce o să fii bărbatul meu...

— Doar al tău și pentru totdeauna, jură, la rândul lui, Mathieu, înainte de a-și scoate haina.

Se dezbrăcară în tăcere, evitând să se privească în timp ce-și întindeau hainele pe pietre, apoi, goi ca Adam și Eva, se apropiară unul de celălalt, în culcușul de verdeață oferit de malul Furonului.

Se îmbrățișară cu duioșie până ce dorința le uni răsuflările și-i duse pe amândoi spre culmile fericirii.

Când Algonde se uită din nou în jur, îl văzu pe Mathieu foindu-se prin somn, gâdilat de o omidă care i se plimba încet pe burtă. Stăpânindu-și răsul, se ridică și intră în apă ca să-și

spele coapsele. Își răcori și fața. Se simțea liberă. Purificată de ceea ce făcuse mai înainte cu baronul. Firește că Mathieu era mai stângaci, mai lipsit de experiență, dar plăcerea pe care i-o dăruise nici nu se putea compara cu ceea ce simțise în zori.

Era copleșită.

— Ești frumoasă.

Se întoarse, auzind vocea iubitului ei. Mathieu ședea cu picioarele încrucișate trecându-și mâna prin părul ciufulit și o contempla încântat. Ea luă apă în căușul palmei și o aruncă spre el.

— Nu m-ai nimerit, râse el. Ia așteaptă puțin.

Își întinse picioarele lungi și puternice, se ridică și se aruncă în apă. Se hârjoniră râzând, cu veselia și nepăsarea jocurilor de odinioară, apoi se îmbrățișară din nou. Deși trupul lui trăda dorința care-l cuprinsese, Mathieu se îndepărtă de ea.

— Nu trebuie s-o mai facem înainte de căsătorie, hotărî el. Ai putea rămâne însărcinată.

Algonde nu putea argumenta că asta se întâmplase deja, se mulțumi să încuviințeze dând din cap.

— Ar fi mai bine să ne îmbrăcăm, zise el ieșind din apă.

Se apropie de locul unde-i erau hainele și-și puse pantalonii. Erau aproape uscați.

— Înseamnă că am dormit mult timp!

— Că ne-am iubit mult timp, rectifică Algonde, trecându-și brațele pe după mijlocul lui.

— Nu mă ispiti! Mi-e destul de greu și așa...

Ea se retrase cu părere de rău. Baronul avusese dreptate spunând că era făcută pentru dragoste.

Își întoarseră spatele și se îmbrăcară în tăcere, apoi ieșiră unul în urma celuilalt din văgăună și porniră pe cărarea care șerpuia prin pădure.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem separat, își dădu cu părerea Mathieu când ajunseră la marginea pădurii.

Toată lumea ne-a văzut mereu împreună, Mathieu. Ar fi mai rău dacă ne-am ascunde. Nu vreau să schimb nimic. Ne întoarcem, te duci la mama să mă ceri și...

Algonde tăcu. În depărtare, pe drumul care ducea dinspre sat la castel se vedea o litieră trasă la pas de patru cai purtând culorile familiei Sassenage și înconjurată de o escortă impunătoare de soldați în armură. Vizitiul mergea pe lângă cai ținându-i de frâu.

— Vine doamna Sidonie, deduse Mathieu, urmărind privirea fetei.

Algonde simți un fior pe șira spinării.

— Și Marthe, șopti ea.

— Ei, și? Dacă domnița Philippine este atât de frumoasă cum spune lumea, zgripturoaica o s-o considere o rivală mai periculoasă ca tine. O să te lase în pace.

— Ce bine-ar fi să ai dreptate, oftă Algonde, amintindu-și brusc de cuvintele lui Melusine.

O presimțire neplăcută îi aduse un nod în gât. Trebuia să se mărite cât mai repede cu Mathieu. Numai așa putea îndepărta bănuielile harpiei. Ducând o viață normală, obișnuită, discretă.

— Ia uită-te la uliul acela! exclamă Mathieu apucând-o de braț.

Inima lui Algonde începu să bată mai repede. Privi în direcția arătată de degetul lui întins spre cer. Pasărea de pradă ataca litiera așa cum făcuse pe vremuri cu tatăl ei. Cu ghearele întinse, scoțând țipete stridente, parcă voia să sfășie tavanul. Caii, care nu puteau vedea ce se întâmplă din cauza apărătorilor de la ochi, nechezau înspăimântați lovindu-se de hulubele trăsurii, în timp ce vizitiul se opintea trăgând de hățuri ca să-i facă să înainteze, iar oamenii din escortă își fluturau brațele, încercând să sperie pasărea. Era însă în zadar, căci uliul se înverșuna tot mai mult.

— Ai mai văzut așa ceva?

Algonde goni cu hotărâre gândul care-i trecuse prin minte cu câteva minute mai devreme. Timp de o clipă, își dorise cu toată ființa ei ca Marthe să dispară...

Încercă să nu se lase stăpânită de teama pe care i-o inspira aceasta. Să se gândească la Mathieu, la îmbrățișarea lor, la șoaptele lui dulci, la plăcerea pe care și-o dăruiseră unul altuia și să se hrănească doar cu aceste gânduri, da, ca și cum ar fi reprezentat certitudinea că ele erau singurul și unicul ei destin. Se rezemă de pieptul lui ca să-i regăsească mirosul de pâine caldă.

Abandonându-și ținta la fel de subit cum o atacase, uliul înălță și dispăru în umbra falezelor din Vercors. Unul dintre oșteni — Dumas, fără îndoială — trecu în fața trăsurii ca să-l ajute pe vizitiu să calmeze caii.

— Să ne întoarcem acasă, hotărî Algonde.

— Te grăbești așa tare s-o întâlnești pe nemernică? Mathieu, iuțind pasul în urma fetei, care o luase la picior pe lângă fortificațiile castelului.

— Lasă prostiile. Voi să ne întoarcem neobservați. Sosirea doamnei Sidonie ne oferă prilejul cel mai bun.

— Ai dreptate, zise el, luând-o de mână.

Algonde îi strânse mâna. Se aflau în umbra zidului. Mathieu o trase spre el. Ea se lăsă în voia sărutului înfocat, prelung și același timp liniștitor al băiatului.

— Să mergem repede la puntea mobilă, ca și cum am fi venit din curiozitate, spuse el, dezlipindu-se cu părere de rău de fată.

O luară la fugă, ajungând în curtea castelului asudați și cu un junghi în coaste. Jacques de Sassenage era deja acolo.

După câteva minute, trăsură doamnei Sidonie, precedată de Dumas și înconjurată de escortă, se opri în curtea interioară, lângă scara de la intrare unde se aflau Algonde și Mathieu ținându-se discret de mână.

Conform prostului ei obicei, Marthe bombănise tot drumul. Totul o supăra. Hopurile drumului, căldura apăsătoare, opririle prea lungi pentru adăparea cailor, timpul pe care-l iroseau Philippine și Sidonie intrând cu picioarele în apă ca să-și răcorească gleznele umflate — câtă indecență! —, în timp ce ea rămânea în trăsură, mănăstirea aflată în carantină unde nu putuseră fi adăpostite la lăsarea serii, hanul prea zgomotos la care trăsese în satul vecin, sub protecția escortei lui Duium, fetele drăguțe și nerușinate agățate de gâtul călătorilor; mâncarea era nesărată, vinul — fără gust, salteaua — prea subțire, pătura — cârpită... Pe Philippine, dimpotrivă, toate aceste lucruri noi și incitante o încântaseră. N-o lăsase pe Marthe să-i strice plăcerea și comentase fără încetare în ciuda privirilor dușmănoase pe care i le arunca femeia și pe care doar ea le observa, pentru că Sidonie nu le băga deloc în seamă.

„Are un caracter groaznic, însă m-am atașat de ea, îi explicase fetei verișoara ei. Gândește-te că după moartea soțului meu, când eram cu burta la gură, ea a fost cea mai credincioasă dintre toate slujnicele mele și n-a permis nici cea mai mică bârfă, prietenele mele mă ocoleau când au aflat de sarcina aceasta care li se părea scandalosă. Așa că, părăsită de apropiații mei, am rămas într-o singurătate totală pe care numai ea mi-a ușurat-o. N-a fost doar cameristă, ci și doamnă de companie. Și își păstrează în continuare acest privilegiu pe care nu m-am îndurat să i-l retrag. Înțelegi, Helene dragă, nu este un privilegiu oficial, iar Marthe, deși am asigurat-o că se înșală, vede în orice femeie care se apropie de mine o amenințare care ar putea s-o coboare la poziția inițială. Răceala ei e o manifestare a acestei temeri.“

Dar această nouă dovadă a mărinimiei lui Sidonie nu schimbă deloc sentimentele lui Philippine care nu era în stare să se împace cu prezența pocitaniei aceleia.

Ajunseseră astfel la porțile castelului Sassenage, unde atacul neînțeles al uliului confirmase părerea proastă pe care și-o făcuse Philippine despre Marthe. De îndată ce începuseră să se audă țipetele păsării precum și ale soldaților care încercau s-o sperie, camerista își încovoiasă degetele cu unghii lungi și ascuțite în chip de gheare și, șuierând printre dinți, brăzdase aerul cu mâna.

Sidonie începuse să râdă, crezând că femeia imita atacul păsării de pradă. Marthe se ghemuise imediat în colțul ei, lăsând capul în jos. Avea acum o atitudine normală, însă Philippine, aruncându-i o privire furișă, observase că mâinile îi rămăseseră crispate până când trilarile scoase de uliu se îndepărtaseră. Trăsura își reluase mersul legănat în pasul cailor și, cu toate că păstra în minte amintirea jenantă a clipei când sosise la Bâtie răvășită și cu părul ciufulit, Philippine scosese din nou capul pe fereastră.

Văzuse în fața trăsurii un țăran tânăr însoțit de o adolescentă cu fustele suflecate și cu o costiță castanie care-i dansa pe spate, trecând în fugă puntea mobilă. Nerăbdarea lor de a-i zări chipul o liniștise puțin pe Philippine, căreia imaginea austeră a fortăreței îi amintise de fortăreața care adăpostea mănăstirea de la Saint-Just. Goni gândul că va fi prizonieră acolo, la discreția impertinențelor și a ciudățeniilor repetate ale lui Marthe, când zări silueta impunătoare a tatălui ei care o aștepta.

Îndată ce caii se opriră în fața treptelor de la intrarea castelului, sări din trăsură și i se aruncă în brațe.

— Ce schimbată ești, draga mea Philippine! exclamă baronul sărutând-o pe obraz.

Chiar că era schimbată, în rochia aceea de mătase albastră și purtând pe cap un henin de aceeași culoare, care-i scotea în evidență frumusețea trăsăturilor. Baronul era mai emoționat decât se așteptase. Timp de o clipă, i se păruse că o ține în brațe pe mama ei, pe când avea

aceeași vârstă.

— Este meritul verișoarei mele, tată. Ea m-a făcut să par frumoasă.

— Să n-o crezi, Jacques. Fiica ta are mult gust, ca toți cei din familia Sassenage, interveni veselă Sidonie, apropiindu-se de el.

— Mi-a fost dor de tine, scumpo. Acum însă am lângă mine cele mai frumoase două doamne din regat.

— Exagerezi ca întotdeauna, Jacques, râse Sidonie, luând mâna pe care i-o întindea el, dar nu-i nimic, te iertăm, nu-i așa, Helene?

— O, da, tată, bineînțeles, confirmă Philippine, întorcându-se și sărutându-l din nou.

Privirea ei întâlnește siluetele celor doi tineri pe care îi văzuse grăbindu-se. Stăteau în intrândul scării, unul în spatele celuilalt și puțin îndoiiți de spate, așa încât să nu piardă niciun amănunt al sosirii ei. Cu toate că obrajii îi erau încă îmbujorați din cauza alergăturii, tânăra pălise, iar ochii ei de un verde-cenușiu ațintiți asupra lui Philippine erau plini de tristețe.

— Helene... Am auzit bine? Întrebă la fel de tulburat ca Algonde baronul.

— E o poveste lungă, tată, am să ți-o spun, îi făgădui Philippine, după ce-i surâse tinerei, care făcu câțiva pași în spate până când îl atinsese cu spatele pe băiatul de lângă ea.

— Nu-i nevoie. Eu ți-am ales acest nume imediat după ce te-ai născut, dar mama ta a insistat să renunț la el. Ei îi plăcea mai mult Philippine și, după cum știi, eu nu i-am putut refuza niciodată nimic.

— Cred că mamei i-a părut rău, din moment ce i-a cerut surorii Albrante să-mi redea acest nume. A fost ultima ei dorință, după spusele lui Albrante. Îmi permiți să i-o îndeplinesc?

Baronul ridică din umeri, mișcat de darul postum pe care i-l făcea soția lui. Își stăpâni repede emoția, sub privirea învăluitoare a lui Sidonie. Ea era acum prezentul și viitorul lui. Trecutul trebuia să rămână trecut.

— Să intrăm, abia aștept să aud ce aveți de povestit amândouă, hotărî el cuprinzându-le de umeri.

Trei cufere care nu mai încăpuseră în șareta pentru bagaje fuseseră legate pe acoperișul trăsurii. Un valet se grăbise spre litieră ca să le dea jos, dar nici n-apucase să le atingă, când sfoara cu care era legat unul dintre ele se rupse. Cufărul se clătină, apoi căzu la picioarele lui Marthe. Aceasta se feri sărind într-o parte, cu un țipăt, și îndreptă asupra valetului privirea furioasă ațintită până atunci spre baron și spre fiica acestuia.

Gersende, care se afla în fața scării, abia reuși să-și ascundă plăcerea stârnită de incident.

— Așa-i trebuie! șopti Mathieu la urechea logodnicei sale.

Profitând de faptul că toate privirile erau îndreptate către Marthe care țipa la valet, adăugă și un sărut ușor. Algonde, care rămăsese încremenită, nici nu băgă de seamă. Era tulburată atât de certitudinea că Philippine, pentru care fusese deschisă camera blestemată, era acea Helene despre care vorbea profeția, cât și de accidentul de adineaori. Nu-și spusese ea, chiar în clipa aceea, că ar fi încântată dacă lui Marthe i-ar cădea în cap un bagaj? Oare era posibil așa ceva, putea provoca evenimente doar prin puterea gândului? Ca și cum ar fi vrut s-o convingă de asta, valetul nu mai termina cu scuzele, în timp ce camerista, bodogănind, se scutura de praf.

— Nu e vina mea, doamnă Marthe, sfoara a cedat.

— Pariez că uliul acela a dat cu pliscul în ea! mârâi vizitiul.

Baronul, atras de zgomot, se întorsese împreună cu doamnele lui să vadă ce se întâmpla. Se încruntă:

— Ce tot spui?

O pasăre de pradă ne-a atacat la porțile castelului, interveni Dumas.

— Era tare agresivă, adăugă vizitiul. Ar fi bine să-i spunei și șoimarului despre ea.

— Are dreptate, Jacques, întări Sidonie. Șoimarul ar trebui să prindă uliul ăsta.

— Mă voi ocupa de asta diseară, îi promise baronul sărutând-o pe frunte. Apoi, enervat de tonul pe care-i vorbise Marthe valetului, se întoarse către ea: Acum că te-ai liniștit, Marthe, aduni rochiile astea de pe jos până nu se umplu de tot de praf.

Harpia fu cât pe-acți să se înece de indignare.

— Eu, messire?

— Da, tu, insistă baronul, spre marea bucurie a fiicei lui.

Sidonie, care se afla lângă el, nu cuteză să intervină și-și plecă ochii ca să nu întâlnească privirea lui Marthe. Știa că, mai devreme sau mai târziu, aceasta din urmă o va pedepsi. Spre deosebire de ceea ce-i spusese lui Philippine, relația ei cu Marthe nu era rodul unei recunoștințe îndreptățite, ci o sclavie care dura de mulți ani. Chiar dinainte să rămână văduvă. Sidonie era prizoniera lui Marthe și nimeni, nici măcar Jacques, nu știa acest lucru.

— O slujnică ar putea face la fel de bine treaba asta, replică Marthe cu semeție.

Nu se știe dacă din pricina furtunii a cărei apropiere se simțea în aer sau de teamă ca Marthe să nu se răzbune pe cineva din personal, dar, când femeia privi în jur, constată că toată lumea dispăruse și n-avea pe cine să cheme, în afară de Gersende, vizibil încântată de umilirea ei, de Mathieu, care-i dădu cu tifla...

— O slujnică? Dar tu nu ești tot o slujnică? întrebă baronul în clipa când camerista o zărise pe Algonde.

Văzând că nu găsește la Sidonie sprijinul scontat, mai ales că, înseninat, baronul pornise împreună cu aceasta și cu Philippine spre scări, Marthe își înghiți furia și îngenunche în praf ca să îndeplinească porunca primită.

— Mă bucur să te revăd, domniță! Ai lipsit mult timp. Sunt Gersende, intendentă acestui castel, se prezentă aceasta după ce-i urase bun-venit lui Sidonie.

— E adevărat că am lipsit mult, însă tu, doamnă Gersende, te-ai schimbat mult mai puțin decât mine în acest răstimp, râse Philippine.

— Iar aceasta este fiica mea, Algonde, care s-a ocupat de pregătirea odăii în care vei sta.

— Sper să-ți placă acolo, domniță Helene, spuse Algonde, făcând un pas înainte, pe când Mathieu dispărea sub scară.

— Prin urmare, buna mea Gersende, ai reușit să te descurci, deși în casa asta este atât de puțin loc, se bucură Sidonie.

— Am beneficiat de un ajutor neașteptat, scumpo! Urmează-mă, aș vrea să-ți vorbesc între patru ochi.

— Desigur, dragul meu, acceptă Sidonie, nedumerită. Dar aș fi preferat să-i fac mai întâi lui Helene onorurile acestei case de care abia dacă-și mai amintește.

— O va face Algonde, propuse baronul.

— Cu cea mai mare plăcere, îl asigură fata.

— În cazul acesta, Helene, vom veni și noi după ce terminăm, îi șopti Sidonie, urcând cu pași hotărâți treptele urmată de Jacques.

După plecarea lor, Philippine o privi drept în ochi pe Algonde:

— Prietenul tău e chiar atât de timid încât preferă să se ascundă decât să mă salute? întrebă ea de-a dreptul, cu voce destul de ridicată ca să fie auzită de cel în cauză.

Nevrând să-și supere stăpânii, Mathieu ieși din cotlonul de sub scară și se apropie, încurcat.

— Ce-i asta, Mathieu? îl dojeni Gersende ca și cum n-ar fi avut habar că băiatul era acolo.

— Cer iertare Domniei Voastre, se scuză el, făcând o plecăciune în fața lui Philippine, dar am

făcut o baie în râu și n-am vrut să vă supăr arătându-mă cu nădragii murdari de noroi. Aș fi venit mai târziu împreună cu tata să vă prezint omagiile mele.

Privirea ageră a lui Philippine se opri asupra cosiței ude a lui Algonde, din care îi mai picura apă pe rochie. Era limpede că se scăldaseră împreună înainte de sosirea ei. Îi deveniră pe loc simpatici.

— Bună idee pe căldura asta, zise ea. Să mă duci și pe mine acolo, Algonde. Iar tu, Mathieu, recunoaște că te-ai ascuns ca să poți râde în voie de Marthe, pufni în râs Philippine coborând vocea, în timp ce Gersende se îndepărta chemată de vizitiu care voia să știe unde trebuiau duse cuferele domniței.

— Pe legea mea, izbucni și Mathieu de râs, dacă nu vă e cu supărare...

Își întoarseră toți trei privirile spre trăsura de care se apropiase Gersende. Marthe își isprăvisse treaba și stătea cu fața spre ei. Privirea îi era lacomă și crudă.

— E toată numai răutate. Nu pot s-o sufăr, se strâmbă Philippine.

— Nici noi, îi mărturisi Mathieu. Dacă-mi îngăduiți, domniță, acum, că spectacolul s-a terminat, m-aș retrage. Tatăl meu, brutarul, are cu siguranță nevoie de mine să-l ajut.

— Poți pleca, îi permise Philippine, cu un zâmbet prietenos.

El o șterse imediat.

— Să mergem, hotărî Philippine, pe care o indispunea privirea cameristei. Abia aștept să văd camera aceea pe care mi-ai pregătit-o. Judecând după mutra uluită a valetului, când a auzit că e vorba despre ultimul etaj, cred că nu e o cameră ca oricare alta. Mă înșel cumva?

— Nu, răspuse Algonde, amintindu-și cuvintele lui Melusine.

Atacul uliului, transformarea lui Philippine în Helene, sigiliile rupte. Toate acestea erau lucruri care ar fi trebuit s-o pună pe Marthe pe gânduri. Și pe urmele ei, poate? Algonde se înfiora. În ultimele zile, tulburată cum era de relația ei cu baronul, nu își dăduse seama de amploarea pericolului, dar acum, când harpia se afla sub același acoperiș cu ea...

Algonde trebuia să-și joace cu măiestrie rolul pentru a nu fi demascată.

O luă pe scări în sus, urmată de Philippine de Sassenage. Domnița îi plăcea și era clar că și aceasta o agrea pe ea.

Grăbi pasul cu inima grea. Renunțând s-o slujească pe Melusine o sacrifică pe Philippine. Acum, când știa ce întuneric malefic domnea în sufletul lui Marthe, Algonde era sigură că harpia ar fi înghițit-o pe domniță dintr-o îmbucătură. Totuși, nu se lăsă pradă tristeții, îmbărbătată de amintirea lui Mathieu cu care făcuse dragoste. Nu trebuia să-i pese de nimic în afară de supraviețuirea lor, a amândurora. Sufletul i se însenină. Acesta era adevărul ei. Dacă avea grijă doar de Mathieu, iubirea lor ar fi ieșit biruitoare. Nimic altceva nu trebuia s-o distragă sau s-o preocupe.

Se opri pe palierul ultimului etaj al donjonului.

— Am ajuns. Aceasta este camera lui Melusine, îi destăinui ea cu voce neșovăitoare.

— A zânei? Zâna străbunului nostru Raymondin? se entuziasmă Philippine căreia maică-sa îi istorisise pe vremuri povestea tristă a iubirii celor doi.

Drept răspuns, Algonde introduse cheia în broască și o răsuci. Ușa se deschise, iar uimirea domniței deveni încântare. Intrară amândouă în odaie.

— Îmi place, îmi place la nebunie! Este așa de... Oh! Algonde, exclamă Philippine, apucând-o de mâini în fața ferestrei deschise, ești cea mai grozavă cameristă! Castelul acesta mi se părea un loc atât de auster! Mulțumită ție și lui Melusine, șederea mea la Sassenage va fi mult mai plăcută.

Algonde voi să-i mulțumească pentru încredere, când văzu în oglinda înaltă imaginea lui Sidonie care intrase, ținându-l pe baron de mână, în încăpere. Pe chip i se citea o emoție

intensa în timp ce-și plimba privirea înjur. Întâlni și ea în oglindă ochii lui Algonde.

Sidonie de La Tour-Sassenage îi zâmbi.

— Algonde, devotamentul tău merită o răsplată, spuse ea. Începând din clipa aceasta și până când Helene va dori să te concedieze, vei fi exclusiv în serviciul ei.

În acea zi de 18 august 1483, Algonde simți pe șira spinării un fior înghețat ca răsuflarea lui Melusine. Mai ales că, încântată la auzul cuvintelor lui Sidonie, Philippine adăugă cu nevinovăție:

— În cazul acesta, cred că vei rămâne pe veci alături de mine, Algonde!

Marthe șterse cu mânăca firul de salivă care-i apăruse în colțul gurii. Trupul îi dogorea. Ardea de dorință. Din patul în care se afla, din cauza lipsei de odăi disponibile, în debaraua de lângă camera stăpânilor, auzea gemetele lui Sidonie pe care baronul începuse s-o dezmierde imediat ce se culcaseră, și sunetele acelea o excitau. Nu putuse rezista ispitei de a trage puțin draperia pentru a le zări mișcările la lumina lumânării și a simți efluviile emanate de trupurile lor. Propriul trup își cerea și el partea. Marthe saliva de nerăbdare. Se stăpânea cu greu să nu se arunce între ei ca să-l înjunghie pe netrebnicul acela de baron și s-o supună, ca altădată, pe Sidonie poftelor ei perverse în balta de sânge. Respira precipitat, dar se străduia să nu scoată niciun sunet. O crimă comisă în castel ar fi împiedicat-o să-și atingă țelul. Momentul se apropia. Toate semnele arătau acest lucru. Până și simțurile ei mai exacerbate decât de obicei, în timp ce luna era în descreștere.

Simți în pubis un val arzător, care-o făcu să-și lipească strâns coapsele. Își duse mâna în josul pântecelui, zgâriindu-și pielea lipsită de păr.

Și ăștia care nu mai adormeau odată!

Simțea nevoia să se scoale, să iasă din castel. Să sacrifice un trup nevinovat. Își înăbuși un horcăit. Trebuia să-și satisfacă poftele. N-o putea face între aceste ziduri. Totuși, dorința ei devenise un chin. Și ăștia care făceau dragoste ca și cum porcul de baron ar mai fi avut douăzeci de ani! Chiar a doua zi o să-i pună în vin ceva care să-i potolească ardoarea. O umiliseră. Răzbunare! urlau simțurile ei. Își încleștă dinții ascuțiți ca să-și înăbușe un geamăt.

Cel al baronului, care ajunsese, în sfârșit, la extaz, i se păru o eliberare. Încă vreo câteva minute și va putea să plece.

— M-a chinuit dorul de pielea ta, scumpo, murmură gâfâind Jacques, lungit lângă iubita lui.

— Vrei să mă faci să cred că n-ai găsit vreo slujnicuță ca să-ți aline chinul? glumi Sidonie, ghemuindu-se mai aproape de el.

— Ba da, însă ce simțeam alături de ea nici nu se compară cu ceea ce simt când te am pe tine în brațe.

— E atât de drăguță, încât n-aș fi crezut... Privirea jucăușă a lui Sidonie o întâlni pe a lui.

— Vasăzică nu întâmplător ai pus-o pe Algonde să mă servească.

— Era pe gustul meu. Mi s-a părut evident că va fi și pe gustul...

O sărutare pătimasă îi înăbuși cuvintele. Sidonie se lăsă îndelung în voia ei. Și ei îi fusese greu să stea departe de Jacques.

— Te iubesc așa cum nu-mi închipuiam că mai pot iubi, suspină baronul, eliberându-i gura ca să-și ascundă buzele pe gâtul ei, sub lobul frumos cizelat al urechii.

Sidonie se relaxă. După emoțiile contradictorii de care avusese parte la sosire, acum era fericită. Desigur că Melusine binecuvânta unirea lor prin căsătorie, din moment ce i se arătase și lui Jacques, după ce i se arătase ei. Respiră adânc. Momentul era favorabil.

— Sunt însărcinată...

Buzele rămaseră nemișcate pe semnul din naștere în formă de stea de pe umărul ei. Sidonie se îndepărtă puțin. În ochii baronului se aprinsese încă o stea.

— Mi-am dat seama când eram la Bâtie, adăugă ea cu un zâmbet. Ciclul meu este atât de regulat încât nu mă pot înșela.

— Asta mă face și mai fericit, se înduioșă baronul. I-ai spus și lui Helene?

— Nu încă. Voiam ca tu să afli primul. Și apoi e încă prea devreme. Aș putea pierde copilul.

— Dumnezeu nu va îngădui să se întâmple așa, dar ai dreptate. S-o lăsăm pe Helene să-și

savureze bucuria. Totul pare să-i fie pe plac — pregătirile pentru căsătorie, camera aceea, chiar și Algonde. În tot timpul cinei, râsetele ei au răsunat neîncetat, ca valurile iscate de curentul năvalnic al Furonului.

— Și eu am fost încântată să le aud, iubirea mea. Ascultă-mă pe mine, de acum înainte, zilele ne vor fi pline de veselie. Acum hai să dormim. M-ai istovit.

Baronul râse ușor, în timp ce ea se cuibărea în brațele lui.

— La vârsta mea, e o adevărată minune...

— Atunci am făcut bine că am profitat de ocazie, glumi din nou Sidonie, căscând.

— Nici nu știi câtă dreptate ai, scrâșni Marthe, pufnind cu răutate.

O să le vină și lor vremea! Mai așteaptă câteva minute. Din odaia alăturată, se auzi un sforăit.

Se ridică din pat, cu pânțele contractate de spasmele dorinței. Uliul. Camera desigilată. Profetia era pe cale să se îndeplinească. În sfârșit! Peste puțină vreme, ea și surorile ei aveau să domnească peste Ținuturile de Sus. Da. În curând. Își puse o mantie neagră peste cămașa de noapte și trase draperia. Făcu un gest spre sfeșnic, iar lumânările se stinseră brusc. În jur se făcu beznă. Porni prin întuneric cu o ușurință și o sprinteneală nebănuite de cei care-o văzuseră mergând în timpul zilei. Ajutată de agerimea vederii ei în întuneric, ieși desculță din încăpere.

Pe palier, simți că amețește. De ce să se ducă mai departe? urla trupul ei. Era de ajuns să urce la etajul de sus, să apese pe clanță, s-o surprindă în somn pe afurisita aia mică de Philippine și să se desfete cu ea...

O luă grăbită pe scări în jos ca să nu cedeze ispitei și simți același imbold în fața ușii apartamentului locuit de Algonde și de mama ei.

Se lipi de zid, cu răsuflarea tăiată. Își aminti din nou de evenimentele de la sosire. Urcase treptele, urmată de doi servitori care cărau cuțarul spart. Se oprise în pragul camerei blestemată, cu simțurile la pândă, cu inima dornică de răzbunare. Amândouă fetele se întorseseră în același timp spre ea, vizibil deranjate de prezența ei.

Simți o înțepătură fierbinte între coapse. Nu ele. N-o putea face fără să se trădeze. Avea nevoie de amândouă ca să-și ducă planurile la îndeplinire.

Ajunse în josul scării și trecu prin sala gărzilor, pustie la ora aceea, când soldații se aflau la posturile lor pe terasa donjonului, în turnuri sau pe coridoare. Învârti cheia în broască și deschise ușa ferecată și masivă. Luna plină lumina noaptea. Un văl de stele apăra somnul celor drepți, cum îi plăcea preotului din castel să spună.

Imaginea aceasta aduse un rictus pervers pe chipul ei slut. Ea și surorile ei erau opusul acestei caricaturi divine. Diavolul oamenilor. Întunericul lumii. De ar prelua cât mai repede stăpânirea asupra acestei lumi! I-ar supune pe toți! Marthe trase ușa după ea, apoi își ascunse fața sub glugă și coborî în curte.

Se topi în beznă din jur. Toți cei care locuiau în încăperile înșirate de-a lungul zidului curții interioare dormeau liniștiți, în așteptarea zorilor, când treburile zilei reîncepeau odată cu prima șarjă de pâine scoasă din cuptor. Cât despre paznici, știa că moțâiau rezemați în halebarde, pentru că în ținut era liniște. Singurul risc de a fi surprinsă venea din partea oamenilor lui Dumas, care locuiau într-o clădire mică, lipită de unul dintre turnurile de pază din curtea exterioară, chiar în drumul ei. În fața acestei clădiri mocneau niște tăciuni pe cale să se stingă. Trei soldați stăteau lângă foc și jucau zaruri. Un altul, întors cu spatele spre ea, fluiera urinând nepăsător în iarbă. Nici unul nu privea spre ea.

Înfășurându-se mai strâns în mantie, trecuse nevăzută pe lângă zid până la poartă și privi în sus spre turn. Nu era niciun paznic. Obiceiurile castelului nu se schimbaseră. Trecu pe sub

arcada de piatră a turnului, trase fără zgomot bara care fereca poarta masivă și ieși, având grijă să împingă la loc canatul.

Satul adormit de la poalele colinei era situat spre nord-est și se întindea în formă de pară de la biserică până la malul Furonului. Ochii lui Marthe cercetară drumul care începea dinspre est, de la Grenoble, trecea prin satul Fontaine, unde se afla castelul Rochette, apoi prin fața fermei arendașului, traversa Furonul peste podul din capătul satului, dincolo de care, la dreapta, era moara, ale cărei aripi atârnav nemișcate la ora aceea, iar la stânga — castelul. Porțiunea de drum pe care o putea cuprinde cu privirea era pustie. Doar spre vest zări o pereche de căprioare care pășteau la marginea pădurii din apropiere. Simțindu-i mirosul, căprioarele ridicară capetele spre ea, apoi dispărură dintr-un salt la adăpostul copacilor care ajungeau până la faleză.

Coapsele lui Marthe se contractară din nou de dorință. Știa cine-i va potoli poftele. Nu-și amintea numele ei, ci doar tenul luminos și formele abia schițate sub corsaj. Era proaspătă ca un boboc de trandafir. Fiica arendașului. Marthe o zărise de câteva ori împreună cu tatăl ei, care venise să-i prezinte baronului omagiile sale. Ațâțată la gândul dezmierdărilor fetei, începu să coboare în grabă costișa colinei fără să-i mai pese de privirile paznicilor. Îi cunoștea bine și știa că, dacă, întâmplător, vreunul ar fi zărit-o, nu s-ar fi sinchisit.

După un sfert de ceas ajunse aproape fără să gâfâie lângă zidul fermei. Grilajul porții era tras, blocând intrarea. Pe Marthe însă n-o putea împiedica atâta lucru. Se opri în fața porții, concentrându-și mintea asupra mecanismului ei, apoi își înălță brațele cu palmele îndreptate spre cer. Grilajul începu să se ridice încet, fără să scârțâie măcar. Fredonând, Marthe se strecură în curte. Acum nici oamenii, nici animalele nu-i mai puteau simți prezența. Într-adevăr, nici unul dintre cei trei câini care dormeau ghemuiți în fața casei nu se clinti când ea intră în camera principală. În fundul încăperii, o perdea despărțea odaia de zi de cea de dormit. Se apropie și o ridică. Cu un fes pe țeasta cheală, arendașul dormea alături de nevasta lui și de fiul cel mic în patul din fața ei. Se apropie de celălalt pat. Pe pătură se vedea o costișă blondă. Marthe zâmbi. Câtă frumusețe și nevinovăție! Da, fiica arendașului era așa cum și-o amintea. Vocea ei căpătă un timbru mângâietor. Își puse mâna pe umărul victimei, care își deschise ochii, înrobită deja de vraja aruncată asupra ei de cântecul harpiei. Pe chipul fetei se întipări spaima la vederea pocitaniei aplecate asupra ei. Pe Marthe, spaima ei n-o deranjă, ci dimpotrivă, o excită și mai tare, ca de fiecare dată. Făcu un pas înapoi și întinse mâna, cu un surâs plin de cruzime pe buzele prea subțiri și simți că se umezește deja la vederea trupului firav care, deși știa că se îndreaptă către pierzanie, nu avea cum să scape. Copila dădu așternutul la o parte, se ridică din pat, își puse mâna în cea a lui Marthe și o urmă.

Străbătură din nou încăperea, apoi curtea. Pe obrajii fetei începură să șiroiască lacrimi, în timp ce unghiile încovoiate ale călăului ei îi pătrundeau în carne, trăgând-o spre pădure. Dar nici măcar un geamăt nu-i ieși de pe buze. Voința ei era subjucată, nu însă și conștiința. Când ajunseră la adăpostul copacilor, Marthe dădu drumul mânuței însângerate și făcu un pas înapoi, arzând de dorință.

— Dezbracă-te! îi porunci ea, respirând precipitat.

Disperată și totuși supusă, ca atâtea altele înaintea ei, fata îi dădu ascultare.

Philibert de Montoisson era la capătul puterilor. Valurile de durere care-i străbăteau la răstimpuri umărul se transformaseră, după orele îndelungate de mers călare, într-o durere continuă. Fără să mai vorbim despre migrena care-l chinuia. Trecuse mult timp de când luaseră, stând pe marginea drumului, o gustare: o felie de slănină, o bucată de brânză, un colț de pâine și câteva guri de vin. Aveau de gând să-și petreacă noaptea la jumătatea distanței

dintre Saint-Quentin-sur-Isere și Sassenage, într-un turn care aparținuse pe vremuri templierilor, iar după condamnarea acestora revenise împreună cu celelalte bunuri ale lor ordinului ospitalierilor. Turnul era însă mai dărăpănat decât se așteptaseră. Ușa era spartă. Toate obiectele cât de cât valoroase dispăruseră. Până și mobilierul. Rămăseseră doar niște saltele subțiri de paie găurite de șobolani lungi cât brațul, pe care renunțară să-i mai străpungă cu spadele. În turn domnea o duhoare insuportabilă. Probabil că se perindaseră pe acolo și niște vagabonzi, căci dușumeaua, din care lipseau pe alocuri scândurile era presărată cu excremente.

— Eu unul prefer să dorm pe iarbă, scui pase Luirieux, ștergându-și de muchia unei trepte talpa plină de rahat.

— Să ne continuăm drumul până la Sassenage, hotărâse Philibert de Montoisson, forțând limitele curajului său.

Întârziase deja prea mult s-o întâlnească pe Sidonie. Afurisita reușise din nou să le-o ia înainte. Abia descălecaseră la Bâtie, când aflaseră că plecase de trei zile, cu litiera, împreună cu Philippine. Nu insistaseră, ca să nu-i trezească bănuieli intendentului castelului. După ce prânziseră copios la un han din Saint-Romans, îl așteptaseră patru ore pe Garnier la marginea unei păduri care domina drumul și râul, crezând că nu-i trebuia mai mult timp ca să-l aranjeze pe Laurent de Beaumont și să se întoarcă, după cum plănuiseră. Se vede însă că dracul de băiat îi dădea de furcă. Împotriva oricărei logici — pentru cei care cunoșteau vitejia uriașului —, Garnier nu apăruse. Cum timpul trecea, Philibert de Montoisson hotărâse să-și continue drumul, fiind convins că, atunci când va sosi la Bâtie, tovarășul lor va fi informat în ce direcție o luaseră.

Cavalerul abia aștepta să descalece. Ca și cum ar fi vrut să-i ușureze suferința, contururile unui cătun se iviră la capătul drumului, dincolo de podul care traversa râul. Toți patru traseră în același timp de frâie ca să încetinească pasul cailor care se opriră pe pietriș.

— Am ajuns, îi asigură Philibert de Montoisson. Recunosc locurile. Castelul se află pe promontoriu.

— Să așteptăm ivirea zorilor ca să ne înfățișăm, sugeră Luirieux, vom fi mai bine primiți. Philibert de Montoisson încuviință. N-avea altă dorință decât să se odihnească, știa că e palid și tras la față și dorea să arate bine când va apărea în fața lui Philippine.

— Trebuie să fie vreun han în satul ăsta, nădăjdui alt tovarăș de-al lor, de fel din Berry, pe nume Burgot.

— Nu ne-ar primi la ora asta decât dacă am face scandal. Nu vreau ca sătenii să înceapă să-și pună întrebări. Hai să ne întoarcem în pădurea prin care am trecut! Găsim noi vreo poiană.

Burgot oftă resemnat și-și întoarse calul, pornind pe urmele comandantului său. Luirieux se îndepărtase de ceilalți ca să adape calul în Furon. Coborâră și tovarășii lui pe mal, bând și ei apă alături de cai, la umbra arinilor. În picioare, pe o lespede de piatră, Philibert de Montoisson își întinse brațele ca să-și aline durerile din umăr. În fața lui se profila masa întunecată a unui zid așezat la oarecare înălțime față de drum. Dacă-și amintea bine, acolo era ferma. Se întrebă dacă arendașul mai făcea încă rachiu de afine, ca acela din care-i dăduse odată Sidonie pe când se afla și el acolo. Ar fi furat bucuros o sticlă, ca să-i mai treacă sfârșeala. Privirea lui întâlni grilajul porții. Tresări. În ciuda întunericii, ar fi putut jura că era ridicat, fapt contrar oricăror prudențe. Fu cu băgare de seamă. Dacă pătrunseseră acolo niște tâlhari, lovindu-i pe cei care locuiau la fermă, iar el și oamenii lui n-ar fi intervenit, n-ar fi fost priviți cu ochi buni la castel. Un val de adrenalină îi biciui sângele.

— La mine, cavaleri, șopti el întorcându-se în direcția lor.

Își duseră cu toții mâna la centiron. Din doi pași ajunseră lângă el, tăcuți, gata să scoată săbiile din teacă și-și legară caii de crengile unui trunchi uscat de pe mal.

Philibert de Montoisson arată cu degetul spre clădire.

Dădură din cap. Bănuiala lui devenise certitudine. O siluetă învăluită într-o mantie neagră tocmai ieșea.

— Burgot la dreapta, Fabre la stânga, Luirieux cu mine, hotărî el, pe când umbra, în fața grilajului, își înălța brațele spre cer.

Se avântară cu toții ca să-i taie retragerea.

Algonde trase cu o mișcare hotărâtă draperiile care opreau lumina să intre în odaie. Avea cearcăne adânci în jurul ochilor fiindcă somnul îi fusese bătut de harpii care rânjeau rotindu-se în zbor deasupra ei înainte de a se arunca asupra uliului ca să-l sfâșie. Acestui coșmar îi urmase o stare comatoasă în care chicotitul drăcesc al lui Marthe se împletea cu rugămințile lui Philippine, pe care harpia o ținea prizonieră în același turn, în timp ce Algonde se îndepărta de ea ca să se întâlnească cu Mathieu. Evident, conștiința fetei era tulburată de alegerea pe care o făcuse. Totuși, acum nu se simțea nici vinovată, nici întristată din această cauză.

— Scoală-te, domniță, soarele e deja sus pe cer, zise ea veselă, venind lângă patul lui Philippine.

Aceasta deschise un ochi, îl închise imediat la loc cu un mârâit de protest și, ca să-și arate dezaprobarea, își trase cearșaful peste cap.

— Cum dorești, râse Algonde, dar să știi că astăzi în zori a sosit la castel un cavaler și așteaptă să te vadă.

— Un cavaler? Ce cavaler?

— Nu-ți spun nimic până nu te dai jos din pat, o amenință Algonde.

De sub cearșaf se iviră ochii lui Philippine, apoi nasul. Fata se îmbufnă.

— Știi de câte ori a trebuit să mă scol la răsăritul soarelui în ultimii cinci ani ca să mă duc să mă rog într-o capelă rece și austeră?

— Trezirea de azi le răscumpără cu prisosință pe acelea. E ora zece. Nu te-ai dus nici la slujbă, nici la micul dejun. Sus! Ți-am adus aici și micul dejun, și prânzul.

Tânăra domniță scoase un oftat sfâșietor, dar dădu la o parte cuvertura. Algonde se apropie și-i întinse un halat de casă.

— Ești foarte obraznică în dimineața asta, bombăni Philippine în timp ce camerista ei o ajuta să-și pună halatul peste cămașa de noapte.

— N-ai decât să te plângi doamnei Sidonie care a insistat să nu te răsfăț prea mult.

— La naiba cu vară-meă!

Philippine se duse în fața ferestrei pe care Algonde o lăsase deschisă și, privind valea, se întinse ca o pisicuță.

— În viața mea n-am dormit atât de bine, mărturisi ea întorcându-se.

Pe masă erau un ou moale, un castron cu supă, o bucată de pui cu condimente și un măr. Algonde tocmai îi ungea o felie de pâine cu unt. În mod inexplicabil, această atenție o mișcă pe Philippine. La mănăstire, mesele erau atât de triste, încât uitase plăcerea de a mânca.

Haide, stăpână, până nu se răcește mâncarea...

Ochii li se întâlneau. Philippine îi zâmbi, cuprinsă, ca în ziua sosirii ei, de un val neașteptat de tandrețe.

— Zi-mi, Helene, îi ceru ea, așezându-se în fața bucatelor.

— Ar fi împotriva regulilor. Și poate că, în altă dimineață, o să spui iar că sunt obraznică și o să poruncești să fiu bătută.

Philippine mușcă din tartină, în timp ce Algonde turna un polonic cu supă în farfuria ei din argint. Nici la Bâtie nu se simțise atât de lipsită de griji. Înghiți îmbucătura cu un oftat de ușurare.

— O să-mi spui pe nume doar când vom fi singure, e o poruncă. Și nu mai sta proțăpită acolo, uitându-te la mine cum mănânc! îmi strici toată plăcerea. Stai jos. Ia și tu. Sunt destule chifle pentru amândouă.

Algonde se conformă.

— Acum, vorbește-mi despre cavalerul acela. Cine e? De ce a venit? se interesă Philippine înainte de a mușca iarăși din pâinea cu unt.

— Vrei prea multe amănunte. Nu știu decât că face parte din ordinul ospitalierilor și că s-a prezentat împreună cu alți trei oameni la corpul de gardă. A fost întâmpinat de messirul Dumas și s-au odihnit acolo până când baronul și doamna Sidonie s-au sculat și i-au primit. Nu știu ce au vorbit, însă baronul i-a primit la castel. Eram la bucătărie când a intrat acolo comandantul lor, condus de Marthe, căreia nu-i mai tăcea gura. Jupânul Janisse i-a servit o gustare. Când am urcat, doamna Sidonie mi-a spus să te trezesc.

— Asta-i tot?

— Tot ce știu. Nu obișnuiesc să ascult pe la uși.

— Păcat. Măcar de data asta, își nuanță Philippine regretul. Dar văd că nu mănânci nimic...

— Mathieu mi-a dat chifle proaspete de dimineață, se scuză fata, cu o sclipire în ochi.

— Îl iubești?

Mai mult decât orice pe lume.

Algonde își plecă privirea, stânjenită, ca și ieri, de implicațiile iubirii ei asupra lui Philippine.

— La Saint-Just, doi bărbați s-au duelat pentru mine. Unul dintre ei era un ospitalier. Era în stare gravă când am plecat de acolo. Sper că oamenii ăștia n-au venit să ne anunțe moartea lui.

Dar n-ai avea nici o vină pentru asta.

— De unde știi tu?

— Cred ceea ce i-a spus mamei doamna Sidonie. Și cred și ce văd cu ochii mei.

— Așa? Și ce anume vezi?

— Frumusețea ta, Helene, care e tulburătoare și atrăgătoare.

Nu mai continuă, stingherită de o emoție ciudată pe care i-o trezise această constatare. Își pironi din nou privirea asupra feței de masă.

— Nu pot decât să-ți întorc și eu complimentul, Algonde, auzi ea vocea ușor răgușită a lui Philippine.

Aceasta tuși să-și dreagă glasul și continuă:

— Dar acest fapt nu schimbă cu nimic lucrurile. Orice mi s-ar spune, orice-aș face, mă simt vinovată. Te invidiez, știi, fiindcă poți iubi fără opreliști. Eu prefer să mă feresc de bărbați mai degrabă decât să risc astfel de înfruntări.

— Vei iubi și tu, te asigur, zise Algonde ca să îi aline neliniștea pe care o simțea zăcând în cel mai ascuns ungher al sufletului stăpânei ei.

Ce n-ar fi dat, în clipa aceea, ca să-i poată spune cât de bine o înțelegea...

— Niciodată, ți-am spus doar.

Algonde nu insistă. Philippine împinse la o parte farfuria din fața ei. Amintirea lui Philibert de Montoisson îi tăiase pofta de mâncare.

— Mulțumesc pentru pâinea cu unt. La fel îmi făcea și mama tartinele când eram copil. E o amintire frumoasă. Sper să mai împărtășim și altele. Multe altele.

Algonde dădu din cap, tulburată iarăși de blândețea privirii ei. Îi spusese că intenționa să se ferească de bărbați. Oare nu voia să-i dea de înțeles că avea vreo înclinare împotriva naturii? Alungă acest gând, surprinsă totuși că nu-i trezea atâta scârbă cât ar fi crezut cu câteva zile în urmă. Probabil că era din cauza plăcerii pe care i-o stârniseră Mathieu cu mângâierile lui și baronul cu stăruința lui.

— Hai să mergem. Din moment ce sunt așteptată, să ne înfățișăm așa cum trebuie. Alege-mi o rochie potrivită, sobră, însă nu prea austeră, hotărî Philippine ridicându-se de pe scaun.

La fel făcu și Algonde, care se îndreptă fără să ezite spre cufărul în care aranjase, cu o zi

Înainte, lucrurile lui Philippine.

Philibert de Montoisson asculta distrat divagațiile pe teme culinare ale jupânului Janisse referitoare la arta și modul de a face plăcinta de iepure cu hribi pentru care făcuse imprudența de a-l felicita cu prea multă căldură. Bucătarul sporovăia de zece minute, umflându-și pieptul și gesticulând sub privirile ironice ale ucenicilor săi. Cel mai în vârstă dintre ei, văzând că ospitalierul era în încurcătură, se grăbise să-i aducă desertul, fapt care nu-l deranjase însă pe bucătar, prea fericit că i se recunoștea talentul.

— Un cățel de usturoi, domnul meu, unul singur, doar atât; dacă pui mai mult, înțepă la limbă, dacă nu pui destul, n-are niciun gust. Un cățel, atâta trebuie, dar atenție, cavalerie, nu orice fel de cățel, nu, nu și nu... Pui unul cărnos și proaspăt, cu inima albă. Dacă inima e deja verde, gura îți va miroși urât. Uite, pune-ți mâna în fața gurii și suflă, da, da, hai, suflă și spune-mi dacă simți vreun miros...

— Nu-i nevoie, te cred pe cuvânt, afirmă Philibert de Montoisson ca scape de el, înainte de a-și vârî în gură ultima bucată din porția de tartă care i se adusese. Îi invidia pe tovarășii săi care rămăseseră la corpul de gardă al lui Dumas pentru liniștea de care se bucurau.

— Ah! Messire, când ai de-a face cu persoane de rangul dumitale, obișnuite să stea la masa prinților, dozarea este crucială. Dar ce spun eu... E vitală! Îți închipui ce-ar fi să te ridici de la masă puțind, fără să-ți dai seama, a usturoi? Să te întâlnești cu vreo frumoasă doamnă? Să-i faci o declarație de amor și să o vezi că se dă înapoi? Nu, repet: un cățel, doar unul, foarte proaspăt, acesta este secretul meu!

— Îl voi păstra și-ți mulțumesc, jupâne Janisse, dar acum trebuie să plec, se ridică Philibert de Montoisson profitând de pauza făcută de bucătar ca să-și tragă sufletul.

Acesta făcu o plecăciune, încă una, apoi o a treia, și mai adâncă decât celelalte, grozav de caraghioasă atât din pricina zelului, cât și a corpolenței bucătarului.

— Desigur, monseniore. Vă rămân îndatorat, oricând.

Philibert de Montoisson se grăbi spre ușă fără să mai privească înapoi, de teamă să nu stârnească un alt val de cuvinte. Coborî scările donjonului. Afară era zăpușeală. Aerul era de nerespirat. Desigur că până-n seară avea să se pornească o furtună cumplită. Deocamdată, era nervos nu din pricina vorbăriei jupânului Janisse, ci pentru că, încă din zori, nimic nu se petrecuse așa cum voia el.

Începând cu întâlnirea neașteptată din fața fermei mirându-se văzând grilajul care se lăsa încet în jos, urmând mișcarea brațelor întinse ale făpturii din fața porții. Auzindu-le pașii, se întorsese brusc, cu chipul ca o gaură întunecoasă sub glugă, cu mâinile aduse ca ghearele unei păsări de pradă în fața pieptului. Instinctiv, se dăduseră înapoi, presimțind ceva necurat.

Înarmat doar cu pumnalul pe care i-l dăduse Luirieux când ceilalți își scosese răbiile din teacă, Philibert de Montoisson o somase totuși:

— Descoperă-te, vrăjitoareo!

— Chiar vrei să mori, cavalerie?

— Suntem în paza Domnului, intervenise cu îndrăzneală Luirieux.

O simplă mișcare din încheietură, și armele le zburaseră din mâini, căzând pe jos de parcă le-ar fi fost smulse de cineva.

— E de-ajuns sau trebuie să vă scot și mațele?

Se dăduseră la o parte, lăsând-o să treacă.

— Nu vă amestecați în treburile mele și n-o să mă amestec nici eu în ale voastre, adăugase ea cu glas spart, înainte de a se pierde în noapte, lăsându-i în mijlocul drumului.

În curtea fermei, câinii începuseră să urle. Obloanele casei rămăseseră închise. Nici o lumină

nu se zărea înăuntru.

Își adunaseră săbiile de jos, luaseră caii care fornăiau îngroziți și se întorseseră tăcuți în pădure.

— Mă întreb ce făcea drăcoaica aceea în curtea fermei, spusese în cele din urmă Burgot în timp ce retezau ferigi ca să-și facă saltea din ele într-o poieniță.

— Asta nu ne privește pe noi, decisese Philibert de Montoison întinzându-se pe jos, precum ceilalți, la fel de hotărâți ca și el să uite întâmplarea într-un somn odihnitor.

Cântecul cocoșilor din sat și ai celor de la fermă îi trezise la ivirea zorilor. Tot trupul lui Philibert de Montoison era înțepenit.

Umărul îl durea, dar oboseala fusese mai puternică decât durerea. Dormise buștean. Se ridicase și se întinsese cu privirea trează și cu stomacul ghiorăind de foame.

— Am visat că ne-am întâlnit cu o vrăjitoare, căscase Fabre, scărpinându-se în barbă.

Toți își îndreptaseră privirile spre el, amintindu-și și ei același lucru. Fabre scuijuse între arătătorul și degetul gros al mâinii drepte, ca să înlătore vreun eventual blestem.

— Nu e cam târziu pentru asta? răsese Luirieux, scuturându-și frunzele de pe nădragi.

Fabre încuviință, ridicând din umeri. După care nimeni nu mai scosese o vorbă despre această aventură. Pe lumea asta existau anumite mistere pe care nu era indicat să încerci să le lămurești ca să nu-ți pui sufletul în primejdie.

Dezlegaseră caii priponiți de un copac, se duseseră la râu ca să se spele cât de cât, apoi încălecară. Philibert de Montoison era nerăbdător să ajungă la castel. Fuseseră întâmpinați de Dumas și împărțiseră cu el un mic dejun care-i înviorase. Acesta îi sfătuisese totuși să mai aștepte câteva ore înainte de a se anunța în fața stăpânilor. Un răs vulgar le dăduse a înțelege că revederea baronului cu doamna lui prevestea o trezire târzie și ar fi fost de prost gust să-i deranjeze. Philibert de Montoison profitase de răgaz ca să-și scurteze barba și să-și aranjeze părul încâlcit. Era ora nouă când apăruse curat și îngrijit în fața lui Sidonie și a iubitului ei.

— Ce bucurie să te revăd! Acum câteva zile mi se spusese că erai pe moarte la Saint-Just! Îl întâmpinase ea, având în ochi o scânteiere care dovedea, după cum o cunoștea el, că Dumas avusese dreptate și că în noaptea aceea...

— Într-adevăr, doamnă Sidonie, așa eram, însă Domnul nostru Atotputernic a considerat că mai trebuie să-L slujesc o vreme pe lumea asta. Așa că iată-mă acum în fața ta, refăcut ca prin minune.

— Și în ce scop? intervenise baronul pe un ton mai aspru, așa cum fusese și primirea pe care i-o făcuse.

Philibert de Montoison pusese acest lucru pe seama faptului că, furat de frumusețea radioasă și neatinsă de vreme a lui Sidonie, îi reținuse mâna într-a lui mai mult decât prevedea eticheta. Se controlase însă imediat. Dacă stârnea gelozia baronului, și-l făcea dușman. Iar el avea nevoie de consimțământul amândurora ca să-și rezolve interesele.

— Sunt însărcinat cu o misiune de cea mai mare importanță și discreție, adăugase aruncând o privire spre chipul slut al cameristei lui Sidonie care, lucrând la roata de tors, întorsese cu răutate capul în direcția lui.

Nu-și putuse reprima un fior văzând-o că ridică mâna, crispându-și degetele. Recunoscuse imediat ghearele vrăjitoarei. Și pricepu amenințarea mută. Se grăbi să continue:

— Mi-a fost încredințată de marele prior din Auvergne și, dacă nu vă supărați, n-o privește pe slujnica Domniei Voastre...

— Tocmai voiam să plec, consimțise Marthe cu un rânjet satisfăcut.

Plecarea ei însă nu-l liniștise. Nu uitase proasta impresie pe i-o făcuse femeia de fiecare dată când venea, pe vremuri, în vizită la Sidonie. Iar faptul că-i descoperise puterile diavolești nu

prevestea nimic bun.

— La loc, te rog, spusese Sidonie, care nu băgase nimic de seamă.

Privirea baronului însă rămăsese la fel de sfredelitoare. Philibert de Montoison nu se îndoii nici o clipă că acesta îi remarcase tulburarea și o pusese pe seama unor amintiri trupești. Orice bărbat îndrăgostit îi recunoaște fără greș pe foștii iubiți ai doamnei lui. Cavalerul se grăbise, așadar, să-l lămurească:

— Mai întâi, baroane, îngăduiți-mi să vă întreb ce mai face fiica Domniei Voastre, Philippine. Când mi-am venit în simțiri, am aflat cât de mult a supărat-o duelul nostru, iar scrisoarea pe care mi-a lăsat-o m-a răscolită. Și, înainte de orice altceva, aș vrea să implor să mă ierte.

Jacques de Sassenage se încruntase.

— Să te ierte pentru care vină?

— O știi mai bine decât oricine, prietene, suspinase Philibert de Montoison, doar ești pe cale să te însori cu femeia pe care o iubești. Gelozia e ca un spin. Am vrut să scot acest spin.

— Cu vârful spadei, precizase Sidonie, izbucnind în râs.

— Din păcate, da, recunoscuse Philibert de Montoison, cu o expresie dezolată. Aș putea invoca în sprijinul meu bătăliile din Orient, care mi-au oțelit spada și mi-au asprit firea, însă nu e' așa. O iubesc din tot sufletul pe Philippine, baroane!

Jacques se liniștise.

— Deci poți afirma că nu ea a provocat altercația voastră?

Philibert de Montoison se ridicase în picioare.

— Numai gândul acesta, și ar fi o insultă la adresa ei.

— I-o poți spune personal când se va trezi, încheiase Sidonie. Căci ești musafirul nostru, nu-i așa, Jacques?

— Firește, firește, consimțise baronul fără tragere de inimă

După care readusese în discuție celălalt motiv al vizitei cavalerului.

— Și ce anume dorește de la noi Guy de Blanchefort? Un lucru atât de important încât nu-l puteai mărturisi în fața unei slujnice?

— Găzduire, dragă baroane, dar o găzduire mai puțin obișnuită.

Le povestise versiunea oficială. Djem — sultanul detronat, Baiazid — fratele lui care complota ca să-l asasineze. Ospitalierii, dornici să-l protejeze. Regele Franței care, deși grav bolnav se arăta dispus să-l ajute pe exilat. Interesele economice și politice. În sfârșit, căutarea unui loc retras, îndepărtat de principalele drumuri și de domeniile ordinului, unde Djem să fie la adăpost de atentatele care i se pregăteau.

— Și ne-am gândit la Sassenage, își încheiase Philibert de Montoison discursul.

Urmase o tăcere prelungă. Împotriva oricăror așteptări, cea care o rupsese fusese Sidonie:

— N-am putea să-ți dăm pe loc răspunsul, prietene. E o mare responsabilitate. Spuneai că ar fi vorba, în total, de două sute de oameni. Castelul acesta este modest. Mi se pare greu să adăpostim atâta lume o iarnă întreagă; cred că n-am avea loc nici măcar pentru prinț și slujitorii lui.

— Într-adevăr, castelul ar trebui amenajat, iar sătenii ar trebui să contribuie și ei. Firește că veți fi despăgubiți cu prisosință.

Baronul clătinase din cap, strângându-și circumspect buzele. Sidonie se ridicase deja ca să-i dea de înțeles că discuția se terminase.

— Bunul meu Philibert, pari cam palid. Desigur că din pricina rănilor tale încă nevindecate complet, acest drum lung călare nu le-a făcut deloc bine. Du-te și odihnește-te cât ai nevoie. Știu că n-ai să te superi fiindcă nu avem nici o cameră pe care să ți-o putem oferi aici, așa că vei locui împreună cu însoțitorii tăi la corpul de gardă al lui Dumas. Noi vom fi ocupați cu

pregătirile pentru căsătorie și nu vom sta prea mult pe acasă, dar sunt sigură că Philippine va fi fericită să te vadă vindecat și-ți va ține tovărășie. Cât despre chestiunea aceea, îți vom aduce la cunoștință hotărârea noastră mâine. O vom lua de comun acord, din moment peste câteva zile eu și baronul vom fi uniți pe viață.

El făcu o plecăciune, sigur că aveau rezerve. Era furios fiindcă nu înțelegea de ce. Pe palier îl aștepta Marthe, rezemată de balustrada scării.

— Nu mă interesează treburile tale, vrăjitoareo. Am alte griji, bombănise el.

— Vreau doar să-ți fac un serviciu. Bucătarul ți-a pregătit o gustare. Am să te conduc la bucătărie.

— Știi și singur drumul, ai uitat?

— Ba deloc, șoptise ea, mai ales că ultima dată când ai venit ai lăsat ceva aici. Ceva de preț, cred eu.

El se opri pe scară, cu Marthe în urma lui.

— A trecut foarte multă vreme de atunci, dar sunt sigur de contrariu. Și chiar dac-ar fi adevărat, ce te privește pe tine?

— Nu mă privește, ai dreptate. Dar mi-ai rămâne îndatorat...

Zâmbetul ei batjocoritor îl făcu să înghețe. Era clar că femeia știa ceva de care el n-avea habar. Fu biruit de curiozitate:

— Vorbește odată, talpa iadului! Ce lucru lăsat atunci m-ar putea interesa acum?

— Un fiu, cavaliere, căruia Sidonie i-a pus numele Enguerrand.

Rămase surprins o clipă, apoi ridicase din umeri.

— Nu cred să fie singurul bastard pe care îl am.

Desigur, însă bătrânul care i-ar fi putut da un nume a murit înainte de nașterea lui...

Înfometat tot timpul de când își revenise din letargie, nu catadicsise să-i dea vreun răspuns și pornise din nou să coboare scările către bucătărie. Nu-i păsa dacă acel copil era sau nu al lui. Poate că în alte vremuri, înainte de a pleca să lupte în Rhodos alături de ceilalți ospitalieri, s-ar fi căsătorit cu Sidonie ca să-și crească împreună copilul. În alte vremuri. Acum, chiar dacă ea rămăsese la fel de atrăgătoare, el se îndrăgostise de Philippine așa cum nu o făcuse niciodată, iar povestea aceasta veche nu-i mai trezea regrete.

Totuși, pe când străbătea curtea interioară spre corpul de gardă unde erau tovarășii săi, se întrebă dacă nu cumva vrăjitoarea avea dreptate, iar în acest caz informația îi putea fi de folos, mai devreme sau mai târziu, ca să-și atingă scopurile.

— Totul pare a fi în ordine, buna mea Gersende, o fericită Sidonie, închizând registrul cheltuielilor prevăzute pentru căsătorie, pe care i-l pusese sub nas intendentă.

Trecuse aproape o oră de când studiau cifrele, așezate una lângă alta la masa din apartamentul seniorilor, scăldate într-o rază de soare care pătrundea prin fereastră.

— După cum ați putut vedea, zise Gersende, cel mai mult ne vor lipsi purceii de lapte. Având în vedere că petrecerea va dura trei zile...

— Trei?

Sidonie întoarse capul spre Jacques care, așezat pe fotoliul lui, își frământa cu degete nervoase barbișonul.

— Chiar trebuie? N-ar fi de-ajuns două?

— Nici o zi mai puțin. Mă însor cu tine și vreau s-o știe toată lumea.

Sidonie nu insistă. Era limpede că vizita lui Philibert de Montoisson îl indispusese și ar fi încercat să-i readucă buna dispoziție dacă n-ar fi apărut Gersende. Era 19 august. Mai erau doar șase zile până la căsătorie, iar intendentă ținea să clarifice fiecare amănunt. Întârziaseră deja prea mult.

— Jupânul Janisse va găsi o soluție ca să înlocuiască purcelușii. Am toată încrederea în el. Ca și în tine, dragă Gersende.

Aceasta își stăpâni exasperarea. Era evident că doamna Sidonie n-avea habar cât de complicată era sarcina pe care trebuia s-o îndeplinească ea! Continuă:

— Pentru ziua nunții propriu-zise va trebui s-o chemăm cât mai repede pe croitoreasă, altfel nu va avea timp să vă festoneze trena.

— Fie. Să vină imediat după ce luăm masa. Oricum, vom prânzi în sala de recepții împreună cu oaspeții noștri, măcar atâta să facem pentru bietul Philibert de Montoisson, nu-i așa, Jacques?

Baronul mârâi printre dinți câteva cuvinte ininteligibile, pe care Sidonie preferă să le ia drept o încuviințare.

— Mi-am îngăduit să-l anunț deja pe jupânul Janisse, fu de acord Gersende.

— Mai sunt și alte probleme? Întrebă Sidonie, grăbită să lămurească pricina care-l făcea pe iubitul ei să se poarte astfel.

— Alte probleme? Nu vă supărați, doamnă Sidonie, dar au mai rămas destule care să mă țină în picioare zi și noapte până în ziua căsătoriei, răbufni Gersende.

— Poate că, la urma urmei, doamna Sidonie nu mai este atât de grăbită să se cunune...

De data asta, Sidonie nu se mai putea preface că totul era în regulă.

— Lasă-ne singuri, Gersende. Îți promit că peste puțin timp vom pune la punct fiecare detaliu. Cheamă-i aici pe toți cei de care ai nevoie. Până diseară, vom rezolva totul.

Intendentă dădu din cap și dispăru, resimțind și ea tensiunea care domnea în odaie. De data asta, n-o mai putea pune pe seama lui Marthe, care nu se afla acolo. Imediat ce ușa se închise în urma ei, Sidonie se apropie, tristă și descumpănită, de Jacques.

— Nu vrei să-mi spui ce ai?

El sări de pe fotoliu.

— Ce am? Păi am, că nu sunt orb! Bătrân, da! Prea bătrân, se vede treaba! Dar nu-s orb! Asta am. Cutezi să spui că...

— Ce anume? îl întrebă nedumerită Sidonie.

Baronul începu să se plimbe prin odaie cu mâinile la spate, încercând să-și stăpânească gelozia care sporea clipă de clipă.

— Știi prea bine! Tu și Philibert de Montoisson! Ai fost amanta lui!

Da, îl întrerupse Sidonie, cu un zâmbet ușor.

Acum, totul era limpede.

El se opri, răvășit.

— Recunoști deci?

— De ce aș minți, când povestea asta aparține trecutului? De altfel, l-ai auzit și tu spunând că acum inima îi aparține doar fiicei tale.

Îl cuprinse cu brațele de gât și-l privi drept în ochi.

— Te iubesc, Jacques. Oare te mai îndoiești de dragostea mea de te frământa așa?

El are ochi strălucitori, trăsături regulate, umeri largi, e un bărbat arătos, în timp ce eu nu mai sunt.

— Și e veșnic pe drumuri, ca toți cei de seama lui, de cum mijesc zorile. Am cunoscut prea multe dimineți când brațele mi se închideau în gol. Pe oamenii aștia nu-i interesează decât gloria și puterea. Vor să fie liberi. Crezi că Montoisson este altfel? Eu nu. Chiar dacă acum e gata să-și încalce jurământul ca să se însoare cu Helene, în curând ar lăsa-o să tânjească în umbra unui castel, iar el și-ar relua drumurile. Eu una, crede-mă, prefer în continuare ridurile tale.

El o strânse în brațe. Ceva mai liniștit.

— Ele nu se potrivesc cu frumusețea ta, scumpo. Mereu mă întreb ce-ai găsit la mine.

— Tot ceea ce alții nu au și nu mi-ar oferi niciodată. Cu excepția unui fiu. Enguerrand are acum vârsta pe care o avea Montoisson când m-a lăsat însărcinată.

Jacques făcu un pas înapoi, cu chipul îmbujorat de un nou val de neliniște.

— Am preferat să nu-i dezvălui al cui fiu este, de teamă să nu mă oblighe să-l iau de bărbat pe tatăl lui, adăugă ea, cu un surâs poznaș pe buze. Pentru că eu visam la altcineva. La tine prostuțule, încă de pe atunci.

El o îmbrățișă cu patimă. O sărută înfocat. Arzând de dorința de a-și marca din nou teritoriul, ca un animal care se simte sfidat de un alt animal.

— N-aș suporta să te pierd, gemu el, în timp ce ea își trăgea răsuflarea.

— Nici eu. Dar hai să nu mai vorbim despre asta, bine?

— N-am să i-o dau pe Helene, insistă totuși baronul pe un ton răzbunător.

— Cu atât mai bine, pentru că nici ea nu-l vrea.

— Și nu-mi voi obliga slujitorii să suporte toanele unui turc necioplit. Nici pe săteni să găzduiască un regiment de soldați care să-și facă de cap prin ținut. Fie ei și ospitalieri.

— Sunt întrutotul de acord cu tine.

Schimbară o privire înflăcărată.

Cineva bătu la ușă. Se îndepărtară cu regret unul de celălalt. În cadrul ușii apăru Marthe, ținând în mâini o tavă de argint pe care se aflau o cupă și un urciur.

— V-am adus berea, messire, anunță ea, punând tava pe masă și umplând apoi cupa baronului, ca în fiecare zi la aceeași oră.

— Mulțumesc, dragă Marthe, zise Sidonie.

Profitând de faptul că baronul stătea cu spatele spre ea, camerista îi răspunse cu o privire rece, plină de amenințări, în ciuda nopții sălbatice pe care o petrecuse, furia lui Marthe nu se potolise. La prima ocazie, îi va...

Sidonie înghiți în sec. Trebuia să se prefacă. De parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Se obișnuise în atâția ani de când se afla în situația aceasta. Se stăpâni.

— Ai văzut-o cumva pe Helene?

— Încă nu, doamnă, dar Algonde a urcat la ea acum vreo oră ca să-i ducă micul dejun. Nu va

mai întârzia mult.

— Și cavalerul?

S-a întors la oamenii lui. I-am făgăduit să trimit după el deîndată ce Helene va coborî. Gersende e prea prinsă cu pregătirile pentru căsătorie.

— Bine-ai făcut. Mă bizui pe tine ca să le dai o mână de ajutor lui Gersende și fiicei ei. Te vei ocupa de toate aranjamentele în legătură cu găzduirea oaspeților noștri și, bineînțeles, de garderoba mea.

Mimând supunerea, Marthe dădu din cap.

— Înainte de instalarea corturilor, trebuie să știu exact locul unde se vor desfășura luptele. Ați putea să mă lămurii, stăpâne?

Sidonie tresări. Tresări și baronul, fulgerând-o cu privirea pe cameristă.

— Ai organizat un turnir?

Jacques puse nervos pe masă cupa pe care o golise.

— Nu știam că era un secret pe care doamna nu trebuia să-l știe, când toată lumea din casă era la curent, se apără vipera de Marthe.

— Nu era un secret, ci o surpriză. Și le poruncisem tuturor să-și țină gura, ceea ce se pare că tu nu ești în stare să faci.

Baronul oftă.

— Acum, dacă tot s-a întâmplat, e mai bine să-ți spun tot adevărul, iubito. Va veni și Enguerrand.

Sidonie făcu ochii mari.

— Turnirul este pentru el?

— Cred că în ultima vreme și-a demonstrat destul de convingător calitățile.

Cuprinsă de o bucurie copilărească, Sidonie îi sări de gât.

— Și mai întrebă de ce te iubesc atât de mult! exclamă ea.

Deși își dorea s-o strângă la piept, baronul se stăpâni, stingherit de prezența lui Marthe, care-și mijise ochii, privindu-i fix. Sidonie, simțindu-i răceala, pricepu și ea promiscuitatea situației. Se îndepărtă de el.

— Și când va sosi?

— Mâine, cel târziu poimâine. Am grăbit și lucrările de la Rochette.

— Sunt copleșită, Jacques, iar fiul meu se va simți și el la fel. Știi doar ce mult ține la tine, îl asigură ea, mișcată.

Baronul o luă de mâini. Fu și mai tulburat când le simți tremurând.

— Și eu nutresc o afecțiune sinceră față de el, iar ceea mi-ai spus nu-mi schimbă cu nimic sentimentele.

Ea dădu din cap, apoi își întoarse privirea spre Marthe care începuse să tușească și-și trăgea zgomotos nasul.

— Ca să vezi, au început să-ți iasă pe nas aburii prostiei, o luă în zeflema baronul, care-și dădea seama că manevrele ei n-aveau alt rost decât să le strice clipa.

Harpia dădu din umeri. Sidonie se arătă mai miloasă:

— Bea o gură de apă ca să te liniștești.

Marthe scutură din cap, se mai smârcâi o dată, apoi se calmă. Își dresе glasul.

— Nu-i nevoie, zise, mi-a trecut.

— Cu atât mai bine, acum poți pleca și să nu mai apari decât dacă ești chemată, o șfichiui baronul.

Marthe ieși, iar el își dădu seama că-i era din ce în ce mai greu să-i suporte prezența. Hotărî ca, imediat după căsătorie, să aibă cu soția lui o discuție serioasă pe tema aceasta.

Ca să fie sigur că-i va lăsa în pace, încuie ușa.

— Crezi că e bine ce faci? râse Sidonie când îl văzu apropiindu-se cu pași hotărâți de ea.

Drept răspuns, o luă de mijloc și o așeză pe masă, lângă tava pe care o împinse mai încolo.

Sidonie chicoti, în timp ce el îi sălta fustele, dezgolindu-i coapsele.

— Jacques, dar...

— Nu vreau să aud nimic, iubito, altfel mă supăr. Te vreau chiar acum și aici, fără negocieri.

Își afundă capul între coapsele ei pe care le depărtase cu ambele mâini. Ea se întinse pe

tăblia de stejar cu un suspin de satisfacție, deși o durea ceafa rezemată de muchia mesei. Dar

existau anumite argumente în fața cărora n-avea replică. Se abandonează, respirând iute, tot mai

nerăbdătoare. Când făcea dragoste în felul acesta cu el, doar cu el, uita tot ce făcuse în trecut,

uita și de faptul că se afla sub stăpânirea lui Marthe. Jacques îi oferea zilnic iluzia libertății. Își

mușcă buzele, ca să nu scoată vreun sunet ce putea fi auzit de afară.

În timp ce baronul își îndrepta spatele, cu ochi lacomi, descheindu-și nădragii, cineva bătu la

ușă.

— Domnule abate, Domniile Lor nu pot fi deranjate, spuse Marthe, de cealaltă parte a ușii.

Era vocea lui Marthe. Solicitudinea cameristei o îngrijoră pe Sidonie mai mult decât furia ei.

— La ora asta? făcu preotul, șocat.

Sidonie nu mai auzi continuarea. Cu o zvâcnire din șolduri, întărâtat de o urmă de gelozie, o

pătrunsese. Uitând de toate, se arcui, înăbușindu-și un strigăt, apoi se sprijini în coate ca să

răspundă mișcărilor lui, mai languroase decât de obicei, în ciuda plăcerii care creștea în ea, își

dădu seama, văzându-i ochii îngrijorați și chipul crispat, că ardoarea lui nu era pe măsura

dorinței. Sidonie se mulțumi și cu atât. Avu un spasm, așteptă încă unul ca să ajungă la orgasm.

Cu degetele încleștate pe coapsele ei, cu fruntea șiroind de sudoare din pricina încordării,

Jacques părea să sufere fiindcă nu reușea să se satisfacă. Rămase nemișcat în ea. Gurile li se

întâlniră. O sărută pătimaș, începând să-i dezlege cu o mână febrilă și irecturile corsajului. Sexul

lui își începuse din nou dansul în trupul ei, degetele lui îi frământau sânii, limba îi dezmiarda

răsufarea. Sidonie se agăță de umerii iubitului ei, simțind că acesta reușea cu greu să-și

mențină erecția. Teama că nu va reuși să ajungă la orgasm o excita și mai mult.

Încă vreo douăzeci de mișcări. Violente. Disperate. Jacques ieși din ea, roșu la față, gâfâind,

și-și duse mâna la mădular, încercând să-i redea un pic de vlagă.

— Întoarce-te! îi porunci cu voce joasă și răgușită.

Fără să ezite, Sidonie se dădu jos de pe masă și se lipi de ea. Își ridică rochia peste umeri,

oferindu-i priveliștea feselor ei tari și cărnose. De multă vreme nu se mai mulțumea să facă

amor ca o doamnă respectabilă. Îi plăcea sexul, cu jocurile și viciile lui, iar Jacques de

Sassenage era de departe cel mai delicat și priceput amant pe care-l avusese vreodată.

Totuși, de data asta, în ciuda eforturilor, nu-i putu oferi decât o biată caricatură a bărbăției lui și

se declară învins după încă vreo câteva minute de încercări jalnice.

Ea se ridică, rezemându-se de pieptul lui, și așteptară să li se potolească bătăile

dezordonate ale inimilor. Degetele li se împletiră. Jacques își adăpostii buzele sub umărul ei.

— Am impresia, făcu el cu amărăciune, că mi-am supraestimat temperamentul...

— Oricine, chiar un bărbat mai tânăr, ar fi pățit la fel, Jacques. Ai făcut dragoste cu mine

aproape toată noaptea, ba și după ce ne-am trezit azi-dimineață, nu?

— Acum douăzeci de ani, atâta n-ar fi fost de-ajuns nici măcar ca să-mi treacă dorul de tine

și să compenseze timpul cât ai fost departe.

Ea se întoarse puțin ca să-l poată mângâia pe obraz.

— Acum douăzeci de ani, aș fi cerut îndurare. Acordă-ți răgazul războinicului.

— N-am de ales, oftă el.

Sidonie zâmbi:

— Gândește-te mai bine cât de scandalizat o fi fost bietul abate.

— Nu cred că se scandalizează el atât de lesne. Chiar ieri-dimineată l-am surprins cu cineva care-l masturba de zor după perdeaua din sacristie.

Ea se bucură să-l vadă ceva mai înseninat. Baronul depuse o sărutare tandră pe umărul ei rotund, apoi se îndepărtă ca să-și aranjeze hainele.

Sidonie își lăsă și ea fusta în jos, apoi se întoarse cu fața spre el. Jacques îi așeză la loc, după ureche, o șuviță de păr ieșită de sub bonetă.

— Gata, zise el, am șters toate urmele.

— Atunci, la treabă. Locul acesta nu e la fel de potrivit pentru festivități ca Bâtie, dar îl prefer oricărui alt loc, Jacques, căci aici ne-am iubit prima oară. Vreau ca acest lucru să se știe, iar musafirii noștri să nu-l uite niciodată, sfârși ea, sărutându-l ușor pe buze înainte de a se duce să descuie ușa.

Apoi o deschise, vrând să cheme o servitoare să-l aducă pe preot. Marthe era acolo, rezemată de balustrada scării. Surâsul ei răutăcios confirmă bănuielile lui Sidonie. Neputința lui Jacques nu era decât începutul pedepsei pe care le-o pregătea.

Împotriva oricăror așteptări, Philibert de Montoisson părăsi castelul chiar în seara aceea împreună cu însoțitorii lui. Era furios. Din mai multe motive.

După emoția de a-l vedea arătând mult mai bine decât era la plecarea ei, Philippine începuse să-l evite îndată ce prânzul se sfârșise. Cu toate că el procedase într-un mod elegant, căutând un loc izolat, dar nu prea îndepărtat de priviri. Doamna Gersende îi arătase o bancă așezată la umbra unui nuc secular, al cărui frunziș se întindea spre est, în curtea exterioară. Conform datinei de la Sassenage, aici schimbau îndrăgostiții primul sărut. Oare Philippine aflase lucrul acesta de la camerista ei, care nu se clintise nici o clipă de lângă ei? Fapt e că rămăsese în defensivă, cu mâinile încrucișate pe genunchi, dând din cap drept răspuns la întrebările lui, abia schițând câte un zâmbet la glumele lui, pe când în livada mănăstirii râdea mereu, cochetând. Încercase apoi s-o impresioneze cu meritele sale, povestindu-i despre Orient și farmecul lui, descriindu-i frumusețile insulei Rhodos, așezată pe stânca ei ca un diamant neșlefuit înconjurat de pietre de lapislazuli. Îi vorbise despre bătăliile sângeroase cu pirații din Mediterana și despre ambuscadele turcilor. Pomenise până și de prințul Djem, dar fără să dezvăluie nimic în legătură cu misiunea care-i fusese încredințată.

Cealaltă fată — foarte frumoasă, într-adevăr —, Algonde, în schimb, păruse mult mai curioasă decât stăpâna ei, întrebându-l unde se afla Anatolia, țară despre care auzise vorbindu-se. Philippine îi explicase că prințul Djem venea chiar de acolo și că se proclamase sultan al acestui ținut înainte de izbucnirea războiului cu fratele său Baiazid. Timp de o clipă, cavalerul avusese impresia că rolurile se schimbaseră fiindcă, pe cât de distantă devenea Philippine, pe atât de interesată se dovedea însoțitoarea ei. După două ore de vorbărie fără legătură cu proiectul lui, Philippine se scuzase și, pretextând că apropiata căsătorie a tatălui ei îi solicita pe toți ai casei, voise să se retragă. Cavalerul profitase de prilejul pe care fără voie i-l oferise fata.

— Hai să ne mai acordăm puțin timp și să vorbim mai bine despre căsătoria ta, murmurase el luându-i mâna.

Ea tresărise retrăgându-și-o cu hotărâre.

— Credeam că lămuriserăm deja acest subiect, messire!

El insistase. Philippine însă nu voise să audă nici de sentimentele lui, nici de făgăduielile sau

complimentele pe care i le făcea.

— Nu te iubesc, punct, și nimic din ce-mi spui nu poate schimba acest lucru. Repet ceea ce ți-am și scris: nu mă voi mărita cu tine și nu vreau să mai aud nici un cuvânt despre asta!

El își ascunsese mânia surâzând îndurerat, în timp ce în trup i se urca o dorință nebună s-o trântescă în iarbă și s-o posede tocmai acolo. Philippine se ridicase. O însoțise până la castel, cu Algonde, păzitoare neînduplecată a virtuții stăpânei ei, pe urme. Cavalerul se și gândea deja la discursul pe care avea să i-l servească baronului, ca să-i obțină consimțământul în ciuda voinței fetei. La urma urmei, n-avea să fie singura femeie obligată să se supună rațiunii, în lipsa iubirii. O va atrage de partea lui și pe Sidonie, chiar dacă pentru asta va fi nevoit să-i împrăspăteze amintirile. Își jurase că Philippine va fi a lui.

Când rămăsese singur în fața treptelor de la intrare, se interesase unde-l putea găsi pe Jacques de Sassenage. Trecuse pe lângă fierărie, fără ca potcovarul, care-și vedea de treabă, să-l observe și ocolise unul dintre turnurile de pază din curtea interioară ca să ajungă la șoimărie. Jacques de Sassenage se încruntase la vederea lui și-i refuzase cererea.

— Dar bine, messire, ce aveți împotriva mea?! exclamase cavalerul când rămăsese fără argumente.

— Nimic, mărturisesc. Dimpotrivă, consider măgulitor interesul pe care i-l acorzi fiicei mele, dar fac parte dintre acei părinți pe care-i preocupă fericirea copiilor lor.

— Ați prefera s-o măritați cu vreun sărăntoc, dacă i s-ar aprinde călcâiele după el?

— Ba nu, firește, făcuse baronul, ofensat. Dar vreau să cred într-o căsătorie care-i va satisface atât inima, cât și rațiunea.

— Deci nu mi-o dați...

— Niciodată, decât dacă m-ar ruga ea s-o fac.

Philibert de Montoisson își încleștase pumnii. În fața lui, doi șoimi moțâiau netulburați pe stinghiile lor, legați cu câte o frânghie prinsă de brățările metalice de la picior. Ceva mai departe erau legate și alte prădătoare. Privirea cavalerului întâlnește locuința șoimarului alături, în umbra falezei. Acesta era afară, la câțiva pași. Locul nu era propice pentru o ceartă.

Constatând și el, fără îndoială, acest lucru, baronul se întorsese și pornise către castel. Merseseră câteva clipe alături, în tăcere, fiecare cu gândurile sale, apoi Philibert atacase din nou:

— Și în ceea ce privește cererea marelui prior?

— Transmite-i lui Guy de Blanchefort că suntem onorați, însă acest castel, după cum ai putut vedea personal, nu este, din păcate, disponibil pentru proiectele sale.

— Faci o greșeală, baroane...

Jacques se oprise brusc, întorcându-se încruntat spre el.

— E o amenințare, domnule de Montoisson?

Se înfruntaseră din priviri. Philibert își plecase ochii cel dintâi. Așa cereau conveniențele.

— Trebuie să-i anunț pe superiorii mei. Veți înțelege, așadar că nu mai pot rămâne sub acest acoperiș.

— Nu te rețin, îl concediase baronul pe când intrau în curtea interioară.

Furios și chinat de o migrenă cumplită, cavalerul considerase că nu era cazul să-l urmeze ca să-și ia bun rămas de la Sidonie care, din câte i se spusese, avea să fie foarte ocupată toată ziua. Cât despre Philippine, din moment ce totul depindea de voința ei, trebuia să găsească mai devreme sau mai târziu un mijloc de a o face să cedeze, chiar dacă pentru asta ar fi fost nevoie să-și extermină toți rivalii sau să facă un pact cu vrăjitoarea!

Această certitudine însă nu-l liniștise. Și, culmea, exact în clipa când el și oamenii lui ieșeau pe poartă, izbucnise furtuna. Dar Philibert de Montoisson ar fi preferat să se înece sub potopul

ei decât să se întoarcă din drum și să-și recunoască înfrângerea.

A doua zi, convoiul meseriaşilor şi al negustorilor veniţi din toate colţurile ţării ajunse la castel. Coborâseră cu toţii din căruţele oprite lângă ziduri, fără să le pese de noroiul care le murdărea încălţărilor, şi se prezentaseră pe rând ca să primească instrucţiuni sau să-şi descarce mărfurile. Postăvarii începură să aranjeze stofele vărgate şi festoanele destinate corturilor pentru oaspeţi, iar în pădure răsunau deja loviturile securilor care doborau copaci tineri. Nu trecu mult şi trunchiurile fură trase de boi până la atelierul cherestegiului, aflat în aval pe malul Furonului. Tâmplarii care înălţau tribunele pentru turnir şi estradele începură un concert asurzitor de scârţâieli şi bocănituri, pe măsură ce soseau scândurile. Aceaşi zarvă domnea şi în interiorul donjonului. Bucătăria fusese invadată de ajutoare suplimentare, iar jupânul Janisse cu fruntea şi roind de sudoare nu ştia ce să facă mai întâi. În timp ce Gersende supraveghea transportarea berii, a vinului, a zarzavaturilor, a ouălor, a fructelor şi a mirodeniilor în pivniţe, încărcând până la refuz etajerele şi stivind butoaiele unul peste altul, el verifica rezervele de lemne pentru plite şi cuptoare, poruncea să fie tăiate la dimensiunile potrivite şi bombănea, se răstea, îşi vântura braţele exagerat, aşa cum îi era obiceiul.

În sala de recepţii a castelului invadată de croitorese răsunau râsete şi pălăvrăgeli, în timp ce degete agere măsurau, tăiau, ajustau, brodau, puneau aţă în ace şi tiveau. La etajul următor, masa cea mare a lui Sidonie era încărcată cu mătăsuri, dantele şi voaluri. La fel arăta şi odaia lui Philippine.

Aşa treceau zilele, începând din zori, istovitoare şi vesele, sub un cer din care se revărsa o zăpuşeală apăsătoare. Iar seara norii se vărsau deasupra pregătirilor. Când furtuna se potolea, plecând spre miazăzi, se regăseau cu toţii sub mantia norilor goniţi de vântul călduţ. Se aşezau în jurul mesei, sub stejarul cel bătrân, la lumina jucăuşă a torţelor. Supa deasă curgea în străchini. Izbucneau râsete, limbile se dezlegau, apoi începea să i răsună cântul subţire al unui fluier, căruia îi răspundeau glasurile, până când toţi adormeau pe pături sau chiar pe iarba umedă încă de ploaia pe care pământul însetat o sugea lacom.

Ca toţi ceilalţi, şi Algonde era prinsă în acest vârtej, aşa că nu prea avusese timp să se gândească la ceea ce aflase de la cavalerul de Montoisson. Faptul că prinţul acela otoman se afla în Franţa îi înlăturase şi ultimele îndoieli. Nu ştia cum l-ar fi putut întâlni Philippine, mai cu seamă că Philibert de Montoisson avea să constituie, neîndoielnic, un obstacol serios, dar, în ciuda împotrivirii ei îndârjite, destinul îşi urma calea, inexorabil, totuşi, Algonde se mai agăţa încă de visul ei de a-şi trăi viaţa alături de Mathieu. Cu o zi în urmă, băiatul bătuse la uşa lor cu un aer stânjenit. Îşi frământa boneta în mâini ca un caraghios şi se lăsa când pe un picior, când pe celălalt, aruncându-i fetei priviri furiş.

— Ai să ne mărturiseşti vreo năzbâtie? îl întrebuse Gersende, amuzată de înfăţişarea lui comică.

— Ba nu...

— Te-a trimis tatăl tău?

— Ba nu...

— Păi atunci, Mathieu, cred că eşti bolnav.

— Ba nu...

Algonde pufnise în râs, ducându-şi mâna la gură şi întrebându-se cum reuşea maică-sa, care împătura nişte lenjerie, să-şi păstreze aerul serios. Roşu ca focul, Mathieu nu-şi găsea cuvintele. Gersende se proptise în faţa lui, cu mâinile în şolduri privindu-l bănuitor.

— Îţi baţi cumva joc de mine, pramatie?

Ba nu, repetase el, scuturând din cap.

De data asta, Algonde izbucnise de-a binelea în râs, așa cum făcuse și la râu, când el o ceruse de nevastă. Rănit în orgoliul lui, băiatul o fulgerase cu privirea.

— Când o să fim căsătoriți... izbucnise el amenințând-o cu degetul.

Gersende îi oprise degetul, prinzându-l în palma ei mare, iar Mathieu lăsase capul în jos văzându-i privirea prefăcut mâniaoasă.

— Pentru asta, băiete, ți-ar trebui și consimțământul meu. Asta voiai să-mi ceri?

Înainte ca el să deschidă gura, Gersende îl măsurase cu o privire sumbră.

— Gândește-te bine înainte de a răspunde, fiindcă, dacă te pune naiba să spui iarăși „ba nu“, îți rup degetul!

— Da...

— Cum adică „da“? Te gândești sau vrei să te însori cu ea?

— Vreau să mă însor cu ea.

— Așa! Ai văzut că nu era chiar atât de greu? râse Gersende.

Stânjeneala lui Mathieu se risipise și își petrecuseră seara împreună. Nu mai lipsea decât încuviințarea stăpânilor ca logodna să devină oficială.

În clipa aceea, Algonde încă mai voia să creadă că avea de ales. Că-și putea refuza moștenirea, că nu era la cheremul umbrelor malefice ale acesteia. Dar simțea că o parte din ea — fără îndoială cea iscată în măruntaiele ei de veninul năpârcii amestecat cu sămânța lui Jacques — îi zdruncina hotărârea atunci când se afla în preajma lui Philippine.

Alungase neliniștea stârnită de această constatare dedicându-se trup și suflet pregătirilor. Deocamdată, se dusese împreună cu alte câteva fete să culeagă flori de pe un câmp lăsat în paragină. Aplecată în șanțul de la marginea drumului, înălțase capul auzind galopul unui cal care se apropia. Silueta călărețului îi era cunoscută. Își miji ochii și-și puse mâna streășină la frunte ca să fie sigură. Inima îi tresăltă în piept. Era chiar Enguerrand de Sassenage.

Îl așteptă zâmbitoare, cu brațul de flori în poala șorțului pe care-l ținea de colțuri. Cu toate că baronul Aymar de Grolee, al cărui scutier era, locuia la numai treisprezece leghe de Grenoble, unde se afla domeniul lui de la Bressieux, Enguerrand nu mai trecuse pe la Sassenage de doi ani. Trase de frâu, oprindu-și bidiviul în fața lui Algonde.

— Te temi să nu întârzi la nuntă? Da' grăbit mai ești, messire, îl apostrofă ea.

— Sunt și mai grăbit să te sărut, strigă el, sărind jos din șa și repezindu-se către ea, în chicotelile celorlalte fete.

Algonde îi oferă ceremonios mâna să i-o sărute.

— Ce naiba! Pe vremuri, îmi întindeai obrazul, zise el ofensat, luându-i totuși mâna.

— Pe vremuri, nu eram logodită.

— Oare? Am visat cumva croșeul acela de dreapta pe care l-am încasat în nas când aveam zece ani?

— Firește, din moment ce ai spus că alunecaseși de pe o stâncă...

Izbucniră într-un râs complice.

Întâmplarea aceea hotărî pentru totdeauna prietenia dintre ei trei. Enguerrand își petrecea tot timpul cu ei, se jucau împreună, făceau pozne împreună. În ziua când Algonde împlinise opt ani, Enguerrand îi dăruise o mică podoabă din ambră, cumpărată de la un negustor ambulant, apoi îi sărutase colțul gurii. Mathieu îl văzuse. De furios ce era, uitase cea mai elementară regulă, aceea că seniorul era domn și stăpân pe domeniile lui. Pumnul pornise deja. Enguerrand nu-l pârâse. După trei zile, îi căutase și-i jurase solemn lui Mathieu că nu se va mai apropia de Algonde.

— El ce mai face?

— Nu-și vede capul de treabă, ca noi toți.

— Bine ai venit, messire Enguerrand! răsună vocea subțirică a unei roșcate care se apropiase ca să-i dăruiască buchetul ei de flori.

— Hei, nu cumva ești Fanette, fata potcovarului?

— Întocmai, spuse fata înroșindu-se.

— Te-ai făcut mult mai frumoasă decât erai când am plecat.

— Păi, nici nu era așa de greu, pufni în răs altă fetișcană.

Fanette se uită urât la ea. Izbucniră alte hohote de răs. Cu florile într-o mână și frâul calului în cealaltă, Enguerrand îi aruncă o privire mieroasă lui Algonde.

— N-ai vrea să mă însoțești? O să-mi dai pe drum vești despre toată lumea.

Algonde șovăi doar o clipă, apoi își potrivi pasul după al lui. Se îndepărtară de grup.

— Și când o să fie?

— Ce anume?

— Căsătoria voastră.

— În curând, cred. De îndată ce vom primi binecuvântarea baronului.

Enguerrand clătină din cap, apoi oftă:

— Oricum, mult i-a mai trebuit lui Mathieu până să se hotărască. Dacă eram în locul lui... În sfârșit, important e să fii tu fericită, din moment ce pe el îl iubești.

Lasă gluma. Un senior nu s-ar putea însura cu o slujnică!

— Un senior, nu. Eu însă...

Ea ridică din umeri.

— Mereu același refren. Văd că nu vrei deloc să renunți.

El dădu cu piciorul într-o piatră mai mare decât celelalte care-i stătea în drum.

— Poate că lucrurile ar sta altfel dacă aș ști ce sânge îmi curge prin vine.

— Întreab-o pe mama ta, dacă e atât de important pentru tine. Pentru mine, Enguerrand, să știi că nu este. Arăți ca un prinț, nu ca un argat. Doar nu crezi că doamna Sidonie a păcătuit cu vreun grădinar.

— L-aș fi preferat pe jupânul Janisse...

Algonde izbucni într-un răs nestăpânit.

— Vorbesc serios, Algonde. N-aș jigni-o niciodată îndoindu-mă astfel, dar sunt sigur că n-am același tată ca fratele meu. Nu semănăm nici cât seamănă un câine cu o pisică. Și, în afară de asta, n-am firea celor din neamul Sassenage. Nu-mi doresc decât aventuri, călătorii pe alte meleaguri, mai cu seamă de când îl cunosc pe Aymar de Grolee. Gândul de a-mi petrece vremea administrând un domeniu, dând petreceri, făcând plecaciuni ca un curtean mi se pare un adevărat coșmar.

Algonde ezită o clipă. Dacă-i spunea, strica surpriza, dar nici să tacă nu putea...

— Mă tem că dorințele tale nu se potrivesc cu ale mamei tale și ale baronului.

El tresări și își întoarse capul spre ea.

— Ia spune-mi.

— Dar să te prefaci că nu știi nimic, atunci când va veni momentul.

— Țsta e rolul meu preferat.

— Castelul de la Rochette. E amenajat pentru tine.

Enguerrand se încruntă.

— Prin urmare, aveam dreptate. De ce mi-ar face asemenea cadou dacă aș fi legitim?

— Nu știu, dar baronul te iubește ca pe copilul lui, și asta ar trebui să-ți fie de-ajuns.

Tăcură când ajunseră la grilajul din dreptul corpului de gardă. Fură însoțiți până la intrarea în donjon de cei care, văzându-l pe tânăr, se grăbeau să-l salute.

Mathieu, care venise să-i aducă jupânului Janisse un coș cu pâine, îi zări urcând treptele peronului. I se adresă pe un ton vesel:

— Trebuie să-mi stai mereu în drum?

Enguerrand se întoarse zâmbitor spre el.

— Și nici n-am să mă dau la o parte, fiindcă vreau să te îmbrățișez, afirmă el cu voce tare și limpede, înlăturând diferența de la stăpân la slujitor.

Guy de Blanchefort își șterse fruntea lată și înaltă, copleșit de febra în fața căreia nu voia să se dea bătut. Marele prior din Auvergne, care răspundea de paza prințului Djem, se ridicase din pat la primele raze ale dimineții, după o noapte de insomnie, chinuit de o durere cumplită de dinți. De data asta, se hotărâse. Chiar în ziua aceea va chema pe cineva să-i scoată premolarul la care avea un abces. Ar fi trebuit s-o facă încă de ieri, dar fusese împiedicat de sosirea unui curier. Mesajul primit era concis. Urmele era pe moarte. Era o chestiune de ore. Dacă ținea seama de timpul scurs până când biletul ajunsese la el, probabil că totul se sfârșise deja.

Or, moartea lui Ludovic al XI-lea avea niște consecințe asupra aranjamentelor lor.

Până atunci, Guy de Blanchefort îi spusese lui Djem că boala regelui era singurul motiv care împiedicase întâlnirea lor. Ce argumente va găsi acum ca să nu-l lase să ajungă la delfinul Carol, moștenitorul tronului? Și nici la sora acestuia, Anne de Beaujeu, desemnată de răposatul rege drept regentă până când fratele ei mai mic va ajunge la vârsta potrivită ca să domnească? Ospitalierii făceau un joc dublu cu monarhii creștinătății. Nici unii dintre aceștia nu știa că ordinul primea de la Baiazid sume colosale ca să-l țină în captivitate pe fratele său. Toți credeau că Djem plecase în exil de bunăvoie. Că renunțase la tronul Imperiului Otoman și că ceruse protecția ospitalierilor având aici, la comandamentul din Poet-Laval, o armată de trei sute de ieniceri înarmați până-n dinți, care deocamdată, aștepta, ca și el cu răbdare. Dar Guy de Blanchefort știa că, până la urmă răbdarea lor va lua sfârșit. Adevărul va ieși la lumină și nu numai că Djem va dori să-și spele în sânge onoarea batjocorită, ci și alți monarhi vor încerca să pună mâna pe el, ca să se bucure de privilegiile pe care le dobândiseră ospitalierii.

Guy de Blanchefort nu mai avea de ales. Ienicerii trebuiau să fie dezarmați cât mai repede. Vremea politețurilor trecuse. În cursul zilei, va trimite la prioritățile învecinate ale ordinului curieri, cu porunca de a mobiliza imediat opt sute de oșteni. Oaspeții care se aflau la comandament de la începutul verii vor fi expulzați, fapt care contrazicea regula ordinului. Regreta această măsură, dar se iscaseră deja zvonuri potrivit cărora ducele de Savoia uneltea să-l răpească pe prințul Djem. Acesta se întâlnise din întâmplare cu tânărul duce și se împrieteniseră. Guy de Blanchefort nu văzuse în asta nimic rău, iar Djem, care începuse să se îndoiască de bunele lor intenții, fusese cât pe ce să-i scape o dată. La toate acestea se adăuga și faptul că Baiazid îl voia mort pe Djem ca să nu mai fie nevoit să plătească pentru reținerea acestuia, așa că Guy de Blanchefort avea motive serioase să adune o armată.

Deși cel mai în vârstă din grup, la cei cincizeci de ani ai lui, marele prior era încă uimitor de viguros. Masiv, bine făcut, cu trăsăturile ușor ofilite, arăta o autoritate firească de care știa să se folosească, de obicei. În dimineața asta însă se simțea prea istovit ca să se prefacă. Își netezi barba ascuțită, după moda orientală, apoi dădu peste cap un pahar de rachiu din sâmburi de fructe. Își mai turnă încă unul, dar lăsă paharul lângă scrisoarea pe care se străduia s-o termine, sâcâit și de dureri, și de nervi.

Deasupra lui, pe peretele lipsit de orice podoabe, un Hristos răstignit își cobora spre el privirea de muribund, binecuvântându-l. Încăperea prea mare, prea goală — cu excepția mesei mari de lucru, a celor două fotolii incomode, a unei bănci și a unui cufăr — avea aceeași înfățișare austeră ca și restul etajului locuit de ospitalieri. Djem se afla la etajul inferior împreună cu soțiile, însoțitorii și servitorii lui, înconjurat de fastul mobilelor ornamentale și al obiectelor sale personale luxoase, care îl urmau oriunde poposea. Era un contrast care nu-l mai tulbura pe Guy de Blanchefort.

Se ridică și deschise fereastra care dădea către munții din jur. Simțea nevoia să respire aerul

proaspăt. Auzi un clinchet de clopoței. Scrută cu privirea coasta dinspre Poet și descoperi o turmă de oi. O pală caldă de vânt îi aduse în nări miros de cimbru și de flori sălbatice. Suspină, înseninat pentru o clipă. Chiar dacă prințul îi inspira simpatie, nu reușea să-i accepte stilul de viață. O reminiscență a urii pe care-o nutrea față de musulmani, desigur. Cu toate acestea, marele prior din Auvergne trebuia să recunoască faptul că, spre deosebire de tatăl său, un adevărat barbar, Djem era mai rafinat decât mulți dintre membrii Ordinului ospitalierilor.

Gândul acesta îi aminti de Philibert de Montoison de la care încă nu primise nici o veste. Îi supăra ideea că s-ar putea ca acesta să nu se mai întoarcă din misiune. Philibert de Montoison îi fusese întotdeauna un tovarăș credincios și loial, dar în ultimii ani, de când îl avea în grijă pe Djem, încrederea pe care-o avea în el începuse să scadă. Deși nu se întâmplase nimic grav. Doar mărunțișuri. O privire lubrică spre șoldurile uneia dintre sclavele turcului, alta ațintită asupra uneia dintre bijuteriile cu care Djem se împodobea din belșug. Detalii neînsemnate, într-adevăr, dar care îi dăduseră, în cele din urmă, certitudinea că Philibert de Montoison se schimbase. Guy de Blanchefort știa ce viață de desfrâu dusese acesta înainte de a li se alătura la Rhodos. Dar el însuși nu se bucurase oare din plin de toate plăcerile vieții în tinerețe, înainte de a se lăsa cucerit de chemarea Domnului și de dorința, mai puternică decât oricare alta, de a apăra bisericii și creștinătatea acolo unde erau amenințate, fără să-și plece niciodată stindardul, fără să ceară răgaz, fără să dea înapoi sau să se predea?

De la o vreme, nu mai credea că Philibert de Montoison avea același motivații. Firește că Guy de Blanchefort se putea consola evocând exemplul numeroșilor prelați pântecoși și cu degetele încărcate de inele care, chiar dacă-L slujeau pe Dumnezeu, își satisfăceau și propria lăcomie; așa făcea și Charles Allemand, comandorul acestui loc și amator de sodomie în timpul liber. În condițiile acestea, putea el să-l condamne pe Philibert de Montoison fiindcă se lăsase pervertit de ambianța care domnea acolo de când sosise turcul? Haremul acestuia, în care se aflau sclave din toate țările de pe malul Mediteranei, era în sine un îndemn la viciu. De doi ani, duceau acolo o viață de parcă s-ar fi aflat la curtea unui nobil de rang înalt. Jocuri, partide de vânatoare, menestrelți, dansatori, jongleri, nu lipsea nimic. Cu siguranță că Philibert de Montoison cedase ispitelor. Nu era singurul, firește, dar ceilalți nu fuseseră sub îndrumarea directă a lui Guy de Blanchefort, marele prior din Auvergne. Fără să mai vorbim despre legătura secretă de rudenie dintre ei, despre care nu știa nimeni, nici măcar Philibert. Oricum, îl rodea faptul că acesta din urmă nu fusese la înălțimea afecțiunii pe care i-o purta și a jurământului pe care-l făcuse: supunere, castitate, sărăcie. Guy de Blanchefort nu trebuia să-și facă iluzii. Mai devreme sau mai târziu, Philibert de Montoison își va încălca jurământul. Chiar dacă nu-l credea în stare să trădeze, marele prior se simți totuși ușurat când acesta plecase să negocieze cu Jacques de Sassenage.

Văzând că Philibert de Montoison întârzia să se întoarcă, Charles Allemand luase legătura cu o săptămână în urmă cu nepotul său Barachim, întrebându-l dacă-i putea pune la dispoziție castelul din Rochechinard. Barachim îi comunicase prin același curier că acceptă. De îndată ce Djem avea să fie dezarmat, vor pleca să se instaleze acolo.

Guy de Blanchefort se întoarse la masă și ridică paharul. „*Drace, gândi el, cu falca străbătută de fulgere de durere, afurisitul ăsta de dinte mă chinuiește mai ceva decât o lovitură de spadă.*”

În timp ce-și clătea gura cu rachiu, ca să-și curețe respirația de miasmele urât mirositoare emanate de infecție, cineva bătu la ușă.

— Intră, zise, după ce înghiți băutura, surprins că era deranjat la o oră atât de matinală.

Fu cât pe ce să se înece de uimire, văzându-l în prag chiar pe Philibert de Montoison.

Plin de noroi din cap până-n picioare, cu cearcăne adânci și negre, cu chipul tras de oboseală

și nebărbierit, acesta părea doar umbra celui care fusese când plecase. Guy de Blanchefort își uită pe dată gândurile negre și se repezi să-l întâmpine.

— Pe toți sfinții din Rai, ești chiar tu, Philibert?

— Mai mult în oase decât în carne, prietene, dar sunt chiar eu, mai găsi cavalerul putere să glumească înainte de a-i cădea în brațe.

Fără să se sinchisească de jegul de pe veșmintele cavalerului, Guy îl bătu prietenește pe umăr, dar se dădu înapoi când îl auzi gemând. Știa cât de stoic era tovarășul lui în fața durerii, așa că sunetul acela îl îngrijoră. Abia atunci observă că hainele cavalerului erau îmbibate cu sânge proaspăt pe piept și pe mânecă.

— Doamne, dar ești rănit!

Fără să răspundă, Philibert se îndreptă spre masă, atras de vederea sticlei cu băutură. O duse la gură și o goli pe jumătate dintr-o înghițitură. Guy de Blanchefort se încruntă, însă așteptă fără să se miște din loc până când cavalerul puse la loc sticla și-și șterse buzele cu mâneca.

— Iartă-mă, făcu Philibert de Montoison lăsându-se să cadă în fotoliul în care șezuse mai devreme Guy, dar aveam mare nevoie de o dușcă înainte de a-ți da de știre.

Guy de Blanchefort se apropie de el, îngrijorat să-l vadă în starea aceea.

— Arată-mi brațul.

— Nu e nimic grav, o zgârietură care s-a redeschis când m-am lovit de o creangă.

Guy însă nu-l ascultă. Luă de pe masă un stilet și-i spintecă mâneca.

— Ai o infecție urâtă, puse el diagnosticul.

— Cam bănuiam eu, de fapt, se strâmbă Philibert.

— Rana trebuie curățată și cauterizată cu fierul roșu. Am să merg cu tine la infirmerie.

Philibert întinse mâna validă să-l oprească.

— Încă nu, Guy! Nu mi-am sleit ultimele puteri călărind zi și noapte ca să mă prăbușesc de cum am ajuns la destinație.

— Nimic nu e atât de urgent încât să nu poată fi amânat.

— Nici măcar mărturisirea unui prieten care a greșit?

Guy de Blanchefort înghiți un nod. Prin urmare, bănuielile lui fuseseră întemeiate. Se stăpâni și-l bătu ușor pe umărul sănătos.

— Nici măcar asta.

Philibert de Montoison râse amar.

— Știu ce suflet mare ai. Mă vei asculta totuși. Trebuie, ia loc. Încă mai am vlagă și îmi vor spori puterile dacă poruncești să mi se aducă niște brânză și vin.

Guy de Blanchefort deschise larg ușa, ca să cheme un slujitor. O închise la loc imediat ce dădu poruncile necesare, pentru ca nimeni să nu le poată auzi discuția. Trase lângă masă un taburet și se așeză în fața lui Philibert care golise sticla de rachiu ca să-și curețe gâtul.

— Mai întâi, zise el, după ce plescăise din limbă și se rezemase de spătarul capitonat al fotoliului, trebuie să știi că n-am reușit să-mi îndeplinesc misiunea. Jacques de Sassenage nu este dispus să ne primească pe domeniul lui și, dacă nu mă înșel asupra datei...

— Suntem în 26...

— Exact, 26.

Chicoti sfidător.

— Chiar azi, messirul de Sassenage se căsătorește cu mama fiului meu, scrâșni Philibert de Montoison.

Tresărirea lui Guy de Blanchefort îl făcu pe cavaler să chicotească din nou. Acum, în afara mirosurilor de sudoare, turbă și sânge, împrăștiat și un iz de băutură.

— Da, Guy, ai auzit bine, dar fii pe pace, asta s-a întâmplat cu mult înainte să fac jurământ de castitate. Dar nu asta mă chinuiește. De fapt, nu mai merit încrederea ta.

— Ne-ai trădat cumva?

Philibert de Montoisson clătină fără vlagă din cap. Oare era de vină oboseala? Rachiul? Sângele pe care-l pierduse? Dintr-o dată, se simțea istovit. Nu mai era sigur de nimic. Își trecu mâna peste frunte.

— Răspunde, Philibert! porunci glasul tăios al lui Guy de Blanchefort.

Tonul acesta îl făcu să tresară. Să-și regăsească ceva din stăpânirea de sine. Îl privi drept în ochi pe marele prior.

— Într-un fel da. Sunt îndrăgostit.

Guy de Blanchefort se mai liniști. Se temuse o clipă că Philibert se aliase cu dușmanii prințului.

— Li s-a mai întâmplat și altora înaintea ta. O să-ți treacă.

Philibert își încleștă dinții.

— Nu prea cred, Guy. Sunt nebun de furie. Ticăloasa mă respinge. Și, fiindcă moartea fratelui meu mai mare îmi dă acest drept, o vreau de nevastă. O vreau, mă auzi?

Violența cuvintelor lui îl sperie pe Guy de Blanchefort. Niciodată, de când se cunoșteau, discipolul său nu se purtase astfel. Înainte de orice altceva, trebuia să-l potolească.

— Nu-ți irosi puterile, îl îndemnă, spune-mi mai bine despre cine este vorba.

— Despre fiica mai mare a lui Jacques de Sassenage.

Și Philibert de Montoisson începu să-i povestească amănunțit totul. Nu omise decât tentativa de a-l asasina pe Laurent de Beaumont. Philibert aflase despre eșecul planului său pe drum după ce trimisese un soldat pe urmele lui Garnier. Acesta fusese ucis de o bandă de tâlhari înainte de a-l găsi pe Laurent de Beaumont.

Până ce-și sfârși istorisirea, mâncase deja jumătate din brânza și pâinea care-i fuseseră aduse. Cât despre vin, nu mai rămăsese nici un strop. Guy de Blanchefort îl ascultase fără să clipească, neștiind dacă această aventură trebuia să-l bucure sau să-l întristeze. În concluzie, fata întruchipa tot ceea ce bănuia el. Era sigur că Philibert de Montoisson se va vindeca, în ciuda faptului că, pentru moment, era chinuit de orgoliul său rănit de frustrarea ambiției sale de bărbat. Marele prior din Auvergne se liniști de-a binelea. Se temuse de tot ce era mai rău. Dar asta nu se întâmplase și nici n-avea să se petreacă de acum acolo.

— Lasă, îi spuse el, punându-și prietenește mâna pe brațul teafăr al cavalerului, indiferent cum s-ar rezolva lucrurile, mai întâi trebuie să te refaci.

— Te dezamăgesc, nu-i așa? întrebă Philibert, cu un zâmbet amar în colțul gurii.

Guy de Blanchefort oftă. Cum să-i reproșeze ceva ce făcuse și el pe vremuri, rămânând cu un secret care-l rodea și acum?

— Cu toții avem slăbiciuni. A mea este lăcomia asta care mi-a stricat dinții. Am dureri cumplite, dar nu mă pot abține de la dulciuri. Apreciez faptul că mi-ai mărturisit-o pe a ta. Asta nu te va ușura, fiindcă nu vrei să renunți la ea, dar o faptă mărturisită este pe jumătate iertată.

Își zâmbiră. Guy de Blanchefort se ridică primul.

În clipele următoare, coborau scara cu trepte largi din piatră albă care duceau spre spital. Trecură prin fața unei uși masive ce avea blazonul ordinului sculptat. Doi ieniceri înarmați cu lănci o păzeau. Prin ușă răzbătea muzică.

— Prințul s-a trezit, deduse Guy de Blanchefort.

Apropo, își aminti deodată Philibert de Montoisson la cotitura coridorului, am ajuns din urmă un grec care se îndrepta spre oraș. Ne-a întrebat dacă făceam parte din garda prințului. L-am escortat până aici... Cred că acum stă de vorbă cu Charles Allemand.

— Cum de nu mi-ai spus până acum? se sufocă Guy.

— Era bine păzit când am urcat...

— Să ne grăbim, hotărî Guy, înainte de a-i rezuma situația în care se aflau.

După câteva minute, îl lăasă în grija chirurgului și plecă să vadă cu ochii lui despre ce era vorba.

Omul pe care-l găsi sporovăind de zor în cabinetul lui Charles Allemand îi displăcu de la prima vedere. Cu toate că purta straie scumpe, felul lui de a fi trăda viclenie. De îndată ce Guy de Blanchefort intrase în încăperea, grecul i se aruncase la picioare, lăsându-și baltă interlocutorul. Vorbea în franceză, deși avea un accent îngrozitor.

— Binecuvântat să fii, seniore! articulă el, înălțându-și spre marele prior chipul cu un zâmbet știrb și privirea de nevăstuică.

Duhnea a rânced și a excremente.

— Ajunge! Nu-mi place purtarea ta! mugi Guy de Blanchefort care avea destulă experiență ca să nu se lase păcălit.

Omul își împreună mâinile și se dădu înapoi, continuând să facă temenele.

— Cine ești? Ce dorești?

— Se numește Hussein bei, e un renegat grec și pretinde că a fost trimis aici de sultanul Baiazid, răspunse în locul lui comandorul Charles Allemand, ale cărui trăsături cam efeminate nu trădau deloc vitejia pe care o dovedea în luptă.

— Așa e cum zice. Binecuvântată fie-ți bunătatea!

Grecul începu să se scotocească febril prin sân, scoase de sub tunică o bucată de pergament împăturită și o flutură ca pe un trofeu.

— Am o scrisoare, seniore. O scrisoare pentru prinț, de la fratele său, Allah să-l aibă în pază!

— Dă-mi-o, o să i-o transmit eu, hotărî Guy de Blanchefort, întinzând mâna.

Dar grecul își vârî imediat scrisoarea la loc sub haină și începu din nou să se ploconească.

— Jur pe Dumnezeu Atotputernic al creștinilor că aș vrea s-o fac, seniore, dar am făgăduit. Cu prețul vieții, dacă trebuie. „*Hussein, mi-a zis stăpânul meu, să i-o înmânezi personal, Allah să te aibă în pază!*”

Exasperat, Guy de Blanchefort se năpusti asupra lui. Omul făcu o plecăciune adâncă.

— Binecuvântat să fii, mare prior, în bunăta... Auuu! sfârși el, ducându-și mâna la urechea de care îl apucase Guy de Blanchefort, ridicându-l un pic peste înălțimea lui normală.

— Ia să vedem, pe cine invoci acum, pe Dumnezeu musulmanilor sau pe cel al creștinilor?

— Pe cine dorești tu, mare prior, pe cine dorești tu! Au, au, au!

Încercă să înlăture mâna care-l tortura trăgând și mai tare.

Charles izbucni în răs și se propti în fața lui ca să-i ia scrisoarea, deși acesta se bățâia în fel și chip ca să-l împiedice.

— Stai locului, vierme afurisit, altfel te tai în bucăți ca să văd dacă te refaci, ca râmele!

— Ai milă, ai milă, seniore! Voi muri dacă mi-o iei.

— Vei muri mai degrabă dacă te încăpățânezi! se răsti Charles Allemand, înțepându-i gâtul cu vârful pumnalului.

Hussein bei încremeni pe loc.

— Nu mă lăsa, bunul meu senior, am de crescut doisprezece copii! imploră el, lungindu-și gâtul.

— Dar aici e peștera lui Ali Baba, exclamă comandorul, scoțând de sub haina grecului, în afară de bucata de pergament, un iatagan, cu teaca din sidef incrustată bogat cu pietre prețioase.

— Îndurare, îndurare! se lamentă omul. Eu sunt doar un mesager. Stăpânul meu, sultanul, o să mă tragă în țeapă.

— Bravo lui, râse Charles, luându-și vârful pumnalului de pe gâtul grecului.

Guy de Blanchefort îi dădu drumul. Hussein bei își frecă mofluz urechea, privindu-i cu dușmănie, în timp ce Charles desfăcea scrisoarea.

— Asta nu e nici turcă, nici greacă, constată el.

Deși nu vorbea aceste limbi, recunoștea literele.

— Nu știu, jur că nu știu nimic! se făcu mic Hussein bei, apărându-și urechile cu palmele în fața privirii necruțătoare a lui Guy de Blanchefort.

— Cum de vorbești atât de bine limba noastră? îl mai întrebă Charles Allemand.

— Nu știu nimic, nu... Încercă el să repete, căci nu auzise întrebarea din pricina mâinilor care-i astupau urechile.

Comandorul îl amenință cu pumnalul. Hussein bei își luă palmele de la urechi, împreunându-le într-o rugămintă mută. Charles Allemand repetă întrebarea pe un ton mai răstit.

— Eu nu sunt decât un sol, messire. Stăpânul meu, sultanul, Allah să-l...

Privirea întunecată a lui Guy de Blanchefort îl făcu mai concis.

— El m-a pus s-o învăț.

Cei doi bărbați se consultară din priviri.

— Să rămâi în oraș. Dacă scrisoarea ta necesită un răspuns, o să te căutăm noi.

— Îmi dați înapoi iataganul? Ca să mă pot apăra de tâlhari cuteză el, aruncând o otheadă către obiectul așezat de Charles Allemand pe colțul biroului său.

Guy de Blanchefort i-l întinse, iar omul ieși cât putu de repede.

— Să-i chemăm pe tălmacii noștri, sugeră Guy de Blanchefort. Aș prefera să știu și eu ce conține scrisoarea asta înainte de a i-o da lui Djem.

Ieșiră împreună din încăpere. Durerea de dinți a lui Guy de Blanchefort trebuia să mai aștepte.

În acea dimineață de 26 august din anul de grație 1483, prințul Djem era frământat de gânduri negre.

— Mai iubește-mă, îmi șopti dulcea Almeida la ureche, mușcându-i-o ușor.

El o împinse cu un gest blând, însă ferm.

— Lasă-mă, mângâierile tale m-au obosit.

Știind că nu era bine să-și contrazică stăpânul când îl chinuiau gândurile, Almeida dispăru alunecând ca o panteră din așternut. În afară de neasemuita-i frumusețe și de netezimea mătăsoasă a pielii de culoarea ambrei, grecoaica avea și darul de a veni și de a pleca pe nesimțite. Dintre cele șase femei care alcătuiau micul harem, ea era preferata prințului. Când Djem întoarse capul, Almeida se topise deja în semiîntunericul care domnea în odaie și ieșise. Mai stăruia doar melopeea cântată de unul dintre muzicanții pe care-i luase cu el în exil. Nu-l putea vedea, dar știa că bătrânul orb stătea ghemuit în fundul încăperii, ca de obicei. Djem avea nevoie de melodia aceea dragă inimii lui în timp ce gusta din plăcerile iubirii. O știa de la bunicul lui, Baiazid întâiul, care o moștenise de la mama lui. Ea îl ajuta să uite decorul din jur, umilințele acoperite de dulcegării, făgăduielile neîndeplinite. Atâtea înșelătorii! Se mustră din nou. De ce nu-și ascultase sfetnicii?

„Nu poți avea încredere în câinii de ghiauri!“, îi spuseră aceștia într-un glas. Dar refuzase să-i asculte. În numele mamei lui și a credinței pe care aceasta și-o păstrase neatinsă, în toți anii petrecuți alături de iubitul ei soț musulman. Încă din copilărie, Djem o văzuse pe mama lui — prințesă, verișoară cu regele Ungariei — rugându-se pentru cei uciși de lancea lui Mehmed al II-lea Cuceritorul și, în același timp, bucurându-se de victoriile acestuia.

— Dumnezeu este același pentru noi toți, fiule, doar profeții noștri sunt diferiți. Știi că cel care i-a dezvăluit lui Mahomed cuvântul Domnului a fost Arhanghelul Gavriil?

Nu, nu știa. Atunci, ea începea să-i povestească tot ce păstra în adâncul inimii, mândră că ea era Hanum⁶, cea care avea îndatorirea să se ocupe de bunul mers al vieții din palat, dar și mai mândră de faptul că era preferata sultanului, eclipsându-le prin frumusețea ei inegalabilă pe toate femeile din harem.

— Zizim, scumpule, îmi murmura ea la ureche — niciodată nu-i spunea „Djem“ —, tatăl tău este cel mai bogat și cel mai chipeș om din lume. Imperiul lui, din Cilicia până la Carpați și de la Peloponez la Crimeea, este atât de întins, încât, chiar dacă cineva ar goni călare o viață întregă, tot n-ar reuși să-i străbată toate satele. Împăratul controlează negoțul pe Marea Neagră și pe Mediterana. Dar nu acestea sunt lucrurile cele mai de preț peste care stăpânește. Toată avuția și mândria lui ești tu, Zizim!

— Dar cu ce mă deosebesc de frații mei, Annadjun?

Tu ești fiul meu, răspundea ea, înălțându-și fruntea și pierzându-se în strălucirea ochilor lui de un albastru adânc.

De la ea moștenise Djem frumusețea trufașă a chipului său. Nasul acvilin, sprâncenele groase, dar frumos conturate, gura fin desenată, bărbia delicată, pielea închisă la culoare îi dădeau un farmec nespus, pus și mai mult în valoare de statura lui înaltă, cu mușchi bine reliefați. Sufletul mamei lui se umplea de mândrie când îl privea.

— Ești fiul meu, Zizim, dar ești și alesul. Vlăstarul a două lumi. Cea creștină și cea musulmană. Pentru tatăl tău, ești întruchiparea vie a poruncii pe care i-a dat-o Dumnezeu punându-i arma în mână: toleranță pretutindeni.

Și se înflăcăra tot mai mult.

— Asta înseamnă totul, fiule. Asta înseamnă totul. Puterea, în ciuda deosebirilor culturale și

religioase. Tu ești cheia de boltă. De asta te-a desemnat sultanul pe tine drept urmașul său la tron. Ca să conduci imperiul apărând mai presus de orice aceste principii. Ele reprezintă gloria lui în ceruri.

— Dar e împotriva datinilor noastre. Baiazid ar trebui să fie moștenitorul tronului, el este fiul cel mai mare.

Sophia, care fusese rebotezată Cicek Hatune, își umflase atunci pieptul, cât pe-aci să-i iasă din tunică rotunjimile generoase ale sânilor. Pe chip i se așternuse disprețul. Încheietura acoperită cu brățări din aur a mâinii ei schițase un gest de iritare.

— Fățarnicul acela, neisprăvitul acela îmbuibat de opium? Ce înțelege el din toate acestea? Seamănă cu maică-sa! Baiazid știe bine că s-a născut în urma unei căsătorii de conveniență politică și că nu e bun de nimic! Tu te vei urca pe tron și atunci îl vei trage în țeapă ca și pe fratele lui, Mustafa. Așa trebuie să se întâmple.

— Totuși...

— Nici un totuși. Stai jos să te învăț care sunt poruncile religiei creștine și nu mă mai contrazice. Vei fi sultan, fiule. Așa cum a hotărât tatăl tău și, odată cu el, Dumnezeu cel Atotputernic.

Avea zece ani pe atunci, dar, din ziua aceea, Djem se simțea între cele două lumi. Două lumi care, dincolo de credință, se dovediseră a fi lacome de sânge, de onoare, de putere. Două lumi pe care le descoperise în ultimii trei ani la fel de nepăsătoare, și una, și cealaltă, față de adevărata milostivire.

Mama lui se înșelase. Nu era alesul Domnului. Și nici al lui Allah, cum credea tatăl lui.

De fapt, astăzi nu mai era decât un țărăuș înfipt în mijlocul deșertului, pentru a cărui umbră se băteau scorpionii.

Închise ochii din nou. Se strădui să reînvie imaginile pe care i le evocau sunetele sfâșietoare ale rebabului⁷. Un fior îi cu tremură trupul acoperit cu păr negru și des. Un fior care-i hrănea disperarea tăinuită.

Zugrăvi într-un colț al gândurilor conturul triunghiular al vechiului Constantinopol, mărginit la sud de Marea Marmara, la nord de golful îngust al Cornului de Aur și de la est la vest de cele șapte turnuri ale fortificațiilor care apărau casele albe și palatele întinse pe mai mult de trei sute de hectare. Desenă apoi numeroasele porți masive și sculptate, prin care treceau zilnic negustori veniți din toate colțurile Europei și Asiei, cu căruțele lor trase de măgari. Îi vedea. Îi auzea răspunzându-le soldaților care păzeau intrările, în timp ce copiii zdrențăroși se agățau de căruțe ca să șterpească smochine sau curmale. Pelerini cu fețele ascunse de glugi treceau pe lângă roți. Alții, cu turbanele trase pe frunte, tâlhari în timpul zilei și asasini pe timp de noapte, tăiau din mers punga câte unui drumeț, fără să fie observați în îmbulzeală. Totul era în mișcare. Mirosul de mosc se împletea cu cel de sudoare, cu cel al uleiului de măsline din chiupuri, al fructelor răskoapte pe care le înhăța câte o maimuță înainte de a se întoarce iute pe umărul stăpânului ei. Coborî cu gândul pe firul memoriei, redevenind Zizim cel cuminte, și se revăzu în suk⁸, atras, ca în copilărie, de miresmele și culorile mirodeniilor. Le recunoștea nuanțele: piperul, de la cel gălbui ca nisipul până la cel negru ca noaptea, boiaua din munții Anatóliei, curcuma, scorțișoara, iar în sipetul de alături, păzită ca o comoară, neasemuita floare de șofran. Toate nuanțele de roșu și portocaliu ale amurgului fastuos și ale dunelor mișcătoare. Amalgamul de miresme acoperea toate celelalte mirosuri din vecinătate, purificând aerul și-i stârnea foamea. Dar nu trebuia decât să treacă de colțul unui zid vechi, albit cu var, ca să găsească o bucată de carne de capră macerată în ierburi aromate și bine prăjită sau o pulpă

ruptă dintr-un pui care se învârtea în frigare, lăsând să picure într-un vas pus direct pe cărbuni grăsimea de culoarea ambrei, peste care se turna zeamă de lămâie. Amintirea aceasta îl făcu să-și lingă buzele. Stăruie, prelungindu-și plimbarea. Privi mărfurile de pe tarabe, având grijă să nu calce pe covoarele persane întinse la picioarele lui, mângâie cu un deget expert mătăsurile de Damasc, stofele cu reflexe schimbătoare pe care razele piezișe ale soarelui le făceau și mai strălucitoare, trecu pe lângă narghilele, vase din argilă, ceainice de aramă.

Merse mai departe. Știa drumul. Îl căuta pe omul acela ai cărui ochi înguști aproape că nu se mai vedeau dintre zbârciturile care-i acopereau chipul. Era chiar lângă sacagii. Oare cum îl chema? A, da, Ali Ben Said. Ali Ben Said cu armăsarii lui, cei mai frumoși cai din regat, aduși din munții Caucazului, iuți ca fulgerul, sălbatici ca niște fecioare, cu pielea de un negru bătând în albastru și cu mușchii bine reliefați. Erau și ei acolo, lângă piața de sclavi, înghesuiți între scândurile șubrede ale țarcului. Unul dintre ei se cabrase, bătând aerul cu copitele din față, cu dinții dezgoliți într-un nechezat amenințător, fiindcă un derviș pântecos întinsese mâna spre el. Ce mult ar fi dorit și Djem să-l atingă, să-i sufle în nări, să-i mângâie crupa, să-l îmblânzească, să-l apuce de coamă și să-l încalece, fără șa! Ca să-și regăsească libertatea la care tânjise de când se știa. Să fie una cu el, să-și culce obrazul pe grumazul lui și să ajungă la Cornul de Aur. Să se oprească o clipă în port, privind felucile legănate de rului, în bătaia vântului, printre vasele cu pânze de toate mărimile. Apoi să pornească iar la galop, de-a lungul apelor sclipitoare ale Bosforului. Să ajungă în goana calului la vechiul palat bizantin, acolo unde tatăl său îi confirmase pentru prima oară cuvintele pe care i le șoptise la ureche mama lui: „*Vei fi sultan, fiule...*“

Va trage de frâu în fața porților care în ziua aceea îi zidiseră destinul când se închiseseră în urma lui și va înălța capul ca să urmărească zborul unei păsări de pradă, apoi va coborî colina. Va străbate promontoriul dintre Cornul de Aur și Marea Marmara dominat de palatul Topkapi, nu departe de breșa prin care intrase tatăl său cu câțiva ani înainte ca învingător în acel oraș arogant, schimbându-i apoi numele în Istanbul. Din înaltul promontoriului va privi dantelăria gălbuie a masivului Dardanelelor, orbit de reflexele razelor de soare pe acoperișul de aur al moscheii Aya Sofya, lăsându-se legănat de chemarea la rugăciune a muezinului. Sfânta Sofia. Bijuteria Orientului. Acea perlă sub a cărei boltă veniseră să se reculeagă de-a lungul timpului atâția cruciați, cu regii lor în frunte. De câte ori nu intrase și el, înainte de a-și lua în primire funcția de guvernator la Katmouni! De câte ori nu îngenunchease și el, musulmanul, ca să-L roage pe Dumnezeu creștinilor, așa cum îl rugase și pe Allah, să-i dea viață lungă tatălui său! Amintirea aceasta era acum atât de vie, încât aproape că simțea în nări mirosul dulceag de tămâie și vedea în fața ochilor săi închiși strălucirea blândă a miilor de lumânări.

— Câinele de Baiazid, murmură el, convins că tatăl lui nu murise de bună, așa cum i se spusese.

Știa că fusese otrăvit de Baiazid. Djem își încleștă pumnul de cearșaf.

— Vrei să mai cânt, prințul meu? întrebă muzicantul cel bătrân și orb care, de când își pierduse ochii, avea un auz și mai ager.

Oare de cât timp încetase muzica? Djem n-ar fi putut spune, fiindcă aceasta era parte din el, ca și imaginile itinerarului imaginar pe care-l străbătea zilnic ca să nu-l uite niciodată.

— Zi melodia aceea pe care mi-o cânta mama, îi ceru Djem ca să-și potolească mânia.

Se lăsă legănat de sunete, amintindu-și chipul ei blând, părul blond strâns într-un fileu de perle. Cât de mult îi lipsea! Oare mai trăia? Baiazid îl amenințase că, dacă nu renunță, o va ucide. N-avea alte vești despre ea în afară de cele pe care binevoise să i le dea fratele lui.

Suspina cu tristețe, împovărat din nou de grijile sale. Nu se putea bizui decât pe el însuși și pe cei trei tovarăși și prieteni ai lui — Houchang, Nassouh și Anwar, singurii care nu-l trădaseră

niciodată. Și în dimineața aceea va trebui să se prefacă, să pară credul. Se săturase de acest rol, dar poate că el era miza libertății sale dacă, firește, tânărul duce de Savoia își ținea făgăduiala de a-l ajuta să evadeze. Deschise ochii. Aromele mirodeniilor din copilăria lui nu erau decât niște iluzii. El, a cărui erudiție o depășea cu mult pe cea a majorității suveranilor, el, care se înconjurase de poeți și savanți la Katmouni, învățase geografie, științe, istorie, știa să traducă din persană și să vorbească limba francezilor, a grecilor și a italienilor, va fi în stare și să-i înfrunte cu forța disperării pe cei care-l disprețuiau destul de mult ca să-l creadă prost. Era un luptător, un călăreț și un spadasin mult mai bun decât oricare dintre temnicerii lui. La momentul potrivit, ospitalierii aveau să-o afle pe pielea lor. Îmbărbătat de acest gând, Djem se ridică și trase de șnurul care atârna deasupra patului.

O slujnică veni imediat să ridice obloanele interioare ale ferestrelor.

— Ați dormit bine, prințul meu? întrebă ea.

El nu apucă să-i răspundă, căci în cadrul ușii se ivi statura impunătoare a lui Houchang, care îl liniștea întotdeauna. Obrazul lui negricios, bărbierit cu grijă, ca în fiecare dimineață, strălucea aproape la fel de puternic ca și privirea lui sclipitoare. Sub mustăcioara fină, buzele abia puteau să-și rețină vorbele. Djem îi spuse fetei că poate să plece. Muzicantul ieși în urma ei, cu degetele obosite după atâtea ore de cântat.

Vorbește, zise prințul când rămaseră singuri.

— Hussein bei a venit. Tocmai ieșea când eu veneam să mă antrenez în mânăuirea armelor. Mi-a spus că ți-a adus o scrisoare dar a trebuit să i-o dea câinelui râios de Guy de Blanchefort, care n-a vrut să-l lase să vină la tine.

Djem scrâșni din dinți.

— Dacă nu mi-o aduce, o să i-o cer, spuse el. Du-te în oraș și caută-l pe grec. Nu cred că fratele meu l-a trimis doar pe post de curier. Trebuie să aflăm ce ascunde.

— Poate că scrisoarea e otrăvită, presupuse Houchang.

— Primul care o atinge va fi interpretul francezilor, se bucură Djem.

În cazul acesta, nu e nici un pericol.

— După ce-l faci pe Hussein bei să vorbească, dacă mesajul acela nu cere vreun răspuns, ucide-l.

Houchang își înclină capul frumos, acoperit de un fes roșu cu margini din catifea albastră. Nimic nu-i putea face mai multă plăcere decât să-l execute pe șacalul acela.

Ieși, iar Djem se apucă să se spele și să se îmbrace.

Așteptarea nu fu prea lungă. Pe când își termina dejunul, așezat pe un covor persan, printre perne, înconjurat de femeile lui, Guy de Blanchefort se anunță și intră, cu scrisoarea desfăcută în mână.

— Să ai o zi bună, prințe Djem!

— *Salam aleikum*, prietene! Almeida, fă-i loc marelui prior, favorita se ridică, unduindu-și soldurile și arătându-și coapsa frumos rotunjită. Sub mantia albă de blană care o acoperea i se putea desluși goliciunea. Frumusețea ei era și mai ațățătoare, iar Djem știa că Guy nu rămânea nepăsător la această priveliște, chiar dacă era călugăr, fapt care-i trezea o satisfacție meschină, ca un fel de revanșă derizorie. Guy de Blanchefort se așeză și-i întinse scrisoarea.

— Un mesager mi-a adus-o ca să ți-o dau. E de la fratele tău, îi spuse.

— Îți mulțumesc pentru că ai deschis-o. Mă mișcă faptul că ai vrut să mă ferești de otrava care putea fi presărată pe ea, prietene!

Guy de Blanchefort zâmbi cam descumpănit. Era clar că nu luase în considerare această ipoteză. Djem își aruncă privirea asupra semnelor. Înțelegea acum de ce îi dăduseră totuși

scrisoarea. Era scrisă în farsi, limbă pe care nici unul dintre tălmaci n-o cunoștea. Sprâncenele care-i străjuiau ochii de azur se încrunțară.

Felicitându-se în sinea lui pentru ordinele pe care i le dăduse lui Houchang, Djem luă un aer dezolat și clătină din cap.

— Fratele meu îmi cere să-i recunosc dreptul la domnie și să mă întorc la Istanbul. Mă asigură că, în schimb, mă voi bucura de afecțiunea lui și că viața nu-mi va fi în primejdie. Din păcate, vorbele acestea nu mă pot păcăli. Cunosc tradiția mai bine decât oricine. M-ar decapita de îndată ce aş pune piciorul în orașul lui.

— La fel cred și eu, Djem. Cel mai înțelept lucru ar fi să rămâi în continuare sub protecția noastră. Ești în pericol chiar și aici, pe pământul Franței.

— Vă rămân recunoscător, se prefăcu Djem, apoi bătu din palme și adăugă cât de vesel putu: Fetelor, ia dansați pentru prietenul meu!

Sperând că acest dans va fi pentru marele prior un chin al lui Tantal, se delectă cu adevărat urmărind legănarea șoldurilor, a brațelor și a sânilor în sunetele muzicii.

Spre sfârșitul după-amiezii, la întoarcerea lui Houchang, tensiunea pe care Djem o ascunsese toată ziua în spatele măștii sale sărbătorești dispăru. Înainte de a pieri străpuns de propriul pumnal încrustat cu sedef, Hussein bei își mărturisise adevărata misiune, aceea de a se întâlni cu regele Franței. Dacă Ludovic al XI-lea făgăduia să-l împiedice prin orice mijloace pe Djem să se ridice împotriva fratelui său, acesta era gata să-i ofere o sumă considerabilă, precum și câteva dintre relicvele creștine aflate la Istanbul. Dar misiunea grecului eșuase. Regele nu voise nici să-l primească, nici să-l asculte. Era pe moarte.

Djem rămase în expectativă auzind veștile. Demersul lui Baiazid dovedea că acesta încă se temea de el; moartea regelui însă ridica noi dificultăți. Lumină și umbră. Ca întotdeauna.

Dar adevărata satisfacție a acelei zile i-o aduse un țipăt îngrozitor care se auzi spre seară. Djem ieși din apartamentele lui ca să se intereseze ce se întâmplă și dădu de Anwar, fratele lui de lapte, al treilea dintre tovarășii săi credincioși, și de Nassuuh care nu mai puteau de râs.

— Era Blanchefort. Dintele pe care tocmai i-l scotea spițerul s-a rupt, iar omul taie de zece minute în carne vie ca să extragă rădăcina.

Dacă Djem nu l-ar fi urât atât de mult din cauza minciunilor pe care i le tot spunea, s-ar fi grăbit să se ducă la el cu flaconul din sticlă albastră, încrustat cu o dantelărie de fire de argint pe care i-l dăduse pe vremuri o vrăjitoare din Anatolia. Două picături din elixirul pe care-l conținea ar fi fost de-ajuns ca durerea marelui prior să dispară pe loc. Așa însă prințul se veseli împreună cu ceilalți la auzul chinurilor prin care trecea temnicerul său.

În dimineața zilei de 26 august, Sidonie ardea de nerăbdare pe când Marthe îi lega șireturile rochiei. O treceau însă și fiori reci, fiindcă, din când în când, unghiile cameristei îi zgâriau spatele, dar nu îndrăznea să-i facă observație.

— Ei, acum ești gata pentru porcul ăla, scrâșni Marthe.

Ușa era închisă. Erau singure. Nu era nevoie să se prefacă. Marthe o apucă brutal de umeri și o răsuci cu fața spre ea. Asprimea privirii ei nu permitea replică.

— Ține minte, căsătoria asta are loc doar fiindcă am îngăduit eu. La prima abatere, el va muri. La prima abatere...

— Nu pot controla chiar totul, încercă Sidonie, neîndrăznind să-și imagineze ce ar fi putut face Marthe ca s-o pedepsească.

— Va trebui s-o faci. N-am să îi mai tolerez jignirile. Ai înțeles?

Marthe o trase violent spre ea, înfigându-i unghiile în șolduri. Lui Sidonie îi scăpă un geamăt de durere care se pierdu în răsuflarea călăului ei.

— Preferi cumva să-i spun cum a murit, de fapt, primul tău soț? Sau cum te-ai bucurat privindu-i agonia?

— Taci, o rugă Sidonie, închizând ochii.

Cât de mult ar fi dorit să poată șterge imaginea aceluia sabat diavolesc! Nu ea era, de fapt, vinovată pentru cele întâmplate Marthe fusese cea care pusese totul la cale ca s-o ducă la pierzanie. O drogase, o vrăjise.

— Sărută-mă! îi porunci camerista, înfigându-și unghiile și mai adânc în carnea ei.

Lacrimile umplură ochii lui Sidonie, pe când picături de sânge se pierdeau în stofa grenă a rochiei. Căută gura otrăvită, sfâșiată între dezgust și dorință. Știa că aceasta din urmă va birui, ca de fiecare dată când Marthe o obliga să-i guste buzele. Degeaba încerca să reziste. Era ca o otravă. O otravă pe care creatura aceea i-o picurase în sânge în noaptea cu lună plină când o violase.

— Așa mai merge, rânji Marthe. Ești a mea și numai a mea.

— Fac orice vrei, dar nu-l răni pe Jacques. Știi cât de mult îl iubesc, o imploră Sidonie, cuprinsă din nou de disperare în fața propriilor reacții.

— O, desigur că știu. Nu i-am răpit eu soția ca să-l ai?

Sidonie închise ochii.

— Nu da vina pe mine pentru crima asta. Dacă știam ce voiai să faci, n-aș fi îngăduit-o. Niciodată. Jeanne era o adevărată sfântă și nu merita ce i-ai făcut.

Marthe chicoti.

— Ce te nemulțumește? Împotriva oricăror așteptări, ea a supraviețuit, iar tu ai parte de soțul ei! Lucrurile s-au aranjat cum nu se poate mai bine pentru tine.

Sidonie simți că i se întoarce stomacul pe dos.

— Pe zi ce trece devii tot mai monstruoasă și inumană, murmură ea, fără să-și dea prea bine seama dacă i se adresa lui Marthe sau ei înseși.

— Dar chiar așa sunt. Monstruoasă și inumană. Ajunge! Hai să te aranjez pentru nuntă, clopotele au bătut deja și toți țărani s-au adunat în jurul castelului. Și ei, și nobilii pe care i-a invitat Jacques abia așteaptă să-și umple burțile.

Într-o tăcere morbidă, Sidonie se lăsă îmbrăcată, pieptănată, fardată. Tristețea îi fu ascunsă de machiaj. Iluzie. Cum ajunsese oare să se urască atât de mult? Doar când era cu el, cu Jacques de Sassenage, simțea că renaște, uita că se afla sub jugul vrăjitoarei. De ce se înverșuna aceasta împotriva ei? Însă, de câte ori încercase s-o întrebe, se lovise de un zid de

dispreț.

— Faptul că te fac să suferi mă ajută să trăiesc, răspundea ea cu o strâmbătură.

Totuși, Marthe putea fi extrem de blândă și de atentă. Mai ales cu copiii. Dar n-o făcea decât din viclenie, ca s-o poată stăpâni și mai mult. Lui Sidonie i se întâmplase adesea ca, după ce-o văzuse comportându-se astfel, să afle că prin împrejurimi se petrecuse ceva cumplit. Nu-i putea ierta faptul că-i tocmise pe tâlharii aceia ca s-o ucidă pe verișoara ei, Jeanne. Când Marthe îi mărturisise, încercase să-și pună capăt zilelor tăindu-și venele. Dar drăcoica o găsisse pe când își pierdea sângele, zăcând pe jos, în locul unde, cu câțva timp mai înainte, după ce-i retezase soțului ei bărbăția, se dăruise mai multor bărbați.

— Numai eu am dreptul de viață și de moarte asupra ta, se înfuriase camerista, ridicând-o în brațe.

După trei zile, nu mai rămăsese nici o urmă a acestei întâmplări, nici măcar o cicatrice pe încheietura lui Sidonie, care înțelesese abia atunci cât de mari erau puterile lui Marthe. N-avea cum să-i scape. Doar dacă...

— De ce mi l-ai dat? Știu că nu faci nimic din bunătate. De ce mă lași să-l iau de bărbat dacă-l urăști atât de mult? Întrebă ea, dându-și deodată seama de această ciudățenie.

Nepăsătoare, Marthe îi aranja heninul.

— Știu că ai un interes s-o faci, insistă Sidonie.

— Mulțumește-te să-ți vezi de propriul interes. Poate că nu va dura o veșnicie, o amenință camerista.

Sidonie n-avea să afle mai multe, dar în suflet îi miji o scânteie de speranță. Marthe avea un punct slab. Sidonie nu știa care era acela, însă, evident, avea legătură căsătoria ei.

Se ridică, afișând veselia ei obișnuită. O frântură din fericirea pe care i-o dăruia iubitul ei, în ciuda prețului pe care-l plătea. Era gata. Arăta superb. Să adauge oare la colierul ei lacrima lui Melusine, pe care o montase într-un pandantiv, fără să spună nimănui despre ce era vorba? „Nu“, îi răspunse vocea prudenței. Secretul acela nu i-l împărtășise decât lui Jacques. Marthe nu știa nici despre vis, nici despre subteranele de la Rochette, nici despre vedeniile care-l tulburaseră pe Jaques înainte să rupă sigiliile camerei. Era ca și cum Melusine devenise deodată aliata lor. Gândul acesta îi dădu curaj. În ciuda puterilor ei, Marthe nu putea să vadă în viitor și nici să citească gândurile. Cu un pic de răbdare și de viclenie, Sidonie avea poate șanse să se elibereze. Se îndreptă spre ușa pe care Marthe i-o deschise, reluându-și instantaneu atitudinea respectuoasă pe care o impunea rolul ei. Câtă fățarnicie! Câtă minciună! Dacă nu s-ar fi temut atât de mult pentru familia ei, Sidonie ar fi dat totul pe față văzând privirea lui Jacques. În loc de asta însă înaintă cu o ținută de regină.

Apropiatii ei o așteptau afară, în fața treptelor de la intrare, înconjurați de slujitorii de la castel. Sidonie ieși în aclamațiile lor, regretând că tatăl ei nu mai era ca s-o conducă la altar. La naiba cu protocolul! Sidonie mergea pe treizeci nouă de ani, iar bărbatul pe care-l iubea mai mult decât viața ei o aștepta sub stejarul cel mare. Cu copiii alături, se îndreptă spre el, cu un zâmbet larg pe buze. Nimic altceva n-avea importanță.

Așezați printre creneluri, cu picioarele atârând în gol țărani așteptau tăcuți și reculeși, cu pălăriile în mână. Răsunară câteva exclamații care-i dovediră lui Sidonie cât de mult o iubeau slujitorii ei. N-o acceptaseră ei drept stăpâna lor deîndată ce se instalase la castel? Exact la fel cum îi considerau pe Jacques și pe Jeanne. Pentru ei, și ea era o Sassenage. Nu-i interesa jocul alianțelor, al rudeniilor. Încă din prima zi, ea făcuse parte din viața lor, așa că bucuria pe care o arătau era firească. La fel ca a abatelui Vincent care-i aștepta cu Biblia în mână și cu ochii plini de lacrimi. După ce, în tinerețe, fusese un nemernic, devenise din mercenar slujitor al

Domnului ca să scape de spânzurătoare. Nimeni nu-i cunoștea trecutul în afară de Sidonie. Fusese tovarăș de arme cu unul dintre foștii ei amanți. Se recunoscuseră când el fusese numit preot în parohie. Ea îi dăduse de înțeleș că nu-i va trăda secretul. De atunci, omul nutrea față de ea o pasiune comparabilă cu sentimentele unui preot pentru o sfântă și ale unui tâlhar pentru o prostituată. Dar mai degrabă s-ar fi lăsat pus la zid decât s-o mărturisească. Lângă el, sub ghirlandele de flori, stătea Jacques. O privea fascinat de frumusețea ei. Sidonie știa asta. Oare ar fi fost la fel de înflăcărat dacă ar fi știut că frumusețea ei era păstrată cu ajutorul unor alifii diavolești? Sidonie alungă acest gând trecând printre șirurile de bănci. Erau acolo o sută de oaspeți. Nobili de rang mai înalt sau mai mic, rude, vecini, prieteni. Neavând prea mult timp la dispoziție, Jacques nu-i putuse contacta decât pe cei care locuiau prin apropiere. Dar îi erau de ajuns. Sidonie nu privi spre ei. Nu încă. Dacă-și întorcea ochii către zâmbetele lor, ar fi pierdut ceva din imaginea pe care voia să și-o întipărească pe vecie în minte: privirea iubitului ei scăldat în lumina soarelui, mâna lui întinsă spre ea, prestața pusă în evidență de veștmintele de nuntă ale căror culori — purpuriu, nisipiu și auriu — se asortau cu nuanțele rochiei ei.

Da, doar atât. Iubirea, iubirea nemărginită pe care i-o dăruia el.

— E minunată, se extazie Algonde, care stătea într-un loc mai retras, printre slujitori, alături de Mathieu.

— Tu ești și mai minunată. Doamne, rochia asta îți stă atât de bine, că tare-aș vrea să ți-o scot, îi șopti el la ureche foindu-se, în speranța zadarnică de a oferi o poziție mai comodă mădularului său care, cuprins de entuziasm, începuse să ocupe mai mult loc decât ar fi trebuit.

Cu atâta lume în jur, doar nu era să-și bage mâna în nădragi și să-l aranjeze! În stânjenea pe care privirea lui, ațintită în decolteul lui Algonde, o accentua și mai mult, nu observă că fata nu se uita în direcția altarului la care ajunsese Sidonie. Admirația ei nu-i era adresată viitoarei doamne de Sassenage, ci lui Philippine, a cărei frumusețe strălucitoare o eclipsa pe cea a verișoarei sale. În ciuda acestei priveliști care o tulbura, Algonde își stăpâni un căscat. Nici în noaptea asta nu dormise decât câteva ore.

Se întrebă o clipă cum de reușea să se țină pe picioare cu atâta oboseală acumulată, fără să mai pună la socoteală sarcina. Sarcina. De fapt, nu prea știa ce nume să dea aceluia lucru care, deși încă nu se vedea sub corsetul ei, îi creștea în trup. Alungă acest gând, întorcându-se la cel dinainte. Tensiunea nervoasă. Tensiunea nervoasă îi dădea curaj să facă față. Dar cât timp putea să reziste? Aseară, abia ațipise și fusese copleșită de imagini violente, neliniștitoare. Se văzuse în brațele lui Enguerrand, înflăcărată de pasiune. După o clipă, ascunsă în spatele unui copac, îl văzuse pe Mathieu cu o cicatrice urâtă peste ochiul drept, conducând atacul unor bandiți și înjunghiind fără milă un negustor. Algonde sărise din somn crezând că e un coșmar, dar imaginile continuau să umple întunericul din jurul ei, una după alta, ca și cum ea chiar ar fi fost de față la ele sau le-ar fi trăit. Un necunoscut cu pielea închisă la culoare lungit peste Philippine, apoi un copilaș păros cu ochi de un albastru atât de pur încât părea că reflectau azurul cerului; în jurul băiețelului începu să spumege un râu de sânge, târându-l în curentul lui. Niște nori negri, ciudați și amenințători urmăreau galopul unui cal în șaua căruia o tânără având în spate o tolă cu săgeți gonea înspre niște munți cu o formă neobișnuită, ca niște conuri etajate, cu vârful plat. La poalele lor o aștepta un bărbat îmbrăcat într-o tunică albă, purtând o coroană de aur pe cap. Și din nou Mathieu luptându-se de data asta cu Enguerrand, însă altfel decât pe vremuri. Săbiile lor se ciocneau sub un cer metalic, iar mișcărilor lor exprimau ură. Apoi un bărbat la porțile unui castel. Era Luirieux, locotenentul lui Philibert de Montoisson, care târa de păr două femei îngenunchiate, cu mâinile legate la spate. Una din ele era Philippine. Dacă n-ar fi știut că mama lui Philippine murise, Algonde ar fi jurat că femeia cealaltă era Jeanne de

Commiers al cărei portret împodobea și acum șemineul din odaia seniorilor. În fața lor se afla o movilă înconjurată de o aură albăstruie. Apoi se iscase o gaură neagră, de parcă totul ar fi fost înghițit de tenebre, ca și cum diavolul însuși ar fi interzis ca ea să mai poată vedea ceva.

Algonde nu mai știa ce să creadă.

Între timp, alături de ea, Mathieu, fără să bage în seamă mulțimea, îi șoptea la ureche vorbe dulci. Ce mult ar fi dorit să-l ia de mână, să alerge cu el la adăpostul pădurii, să-l simtă în trupul ei, îmbărbătată de sărutările și de îmbrățișarea lui, să-și spună că aceste viziuni nu erau decât o deformare a fantasmelor ei, a fricii de ceea ce avea să urmeze, de veninul acela, și că, deși păruseră atât de reale, nimic, absolut nimic din ceea ce văzuse nu se putea întâmpla cu adevărat. Refuza destinul acela plin de sânge și de ură. Ea voia doar iubirea lui, a lui Mathieu, voia — ca și Sidonie în ziua aceea — să-i spună că-l accepta din toată inima și din tot sufletul drept singurul ei soț, până ce moartea îi va despărți.

După binecuvântarea nupțială, răsună un imn religios. Algonde intonă refrenul, răspunzând vocii în falset a lui Mathieu care stâlcea fără jenă și melodia, și textul, în așa hal, încât câteva priviri întunecate se îndreptară spre el cerându-i să tacă.

— Și eu care speram că abatele îmi va aprecia eforturile, îi persiflă el aplecându-se către Algonde.

— Taci odată, păgânule! îi porunci Gersende, întorcând capul în direcția lui.

Băiatul lăsă pe dată ochii în jos, privindu-și fix încălțărilor. Algonde făcu același lucru, ca să evite privirea întunecată a harpiei ațintită asupra lor.

Marthe nu cânta. Constatarea aceasta o făcu pe Algonde să revină la gândurile ei: „*Cu o singură notă, harpia poate face din tine sclava ei. Dacă-i vezi nările lipindu-se, ai grijă să-ți astupi urechile și ia-o la fugă*“, o avertizase Melusine la întoarcerea în criptă, înainte de a pleca.

De ce nu se folosise până acum harpia de vrăjile ei ca să le distrugă pe ea și pe mama ei, fiindcă era evident că le ura? Era oare conștientă, în pofida urii ei, că Gersende era pricepută la administrarea domeniului și că o alta ar fi putut s-o stânjenească? Sau poate că nu-i era chiar atât de ușor să-și folosească puterile? Și apoi, de ce n-o eliminase chiar Melusine pe Marthe? Sau camerista pe ea? Oare din pricină că nemuirea lor nu putea fi învinsă decât de acel copil negricios, cu ochi de azur, care apăruse în premoniția lui Algonde? Sau din alt motiv? Ce-o oprea pe Marthe să intre în grotă? Năpârca? Poate că nu știa de intrarea secretă din cameră. Dar, chiar și în acest caz, deși nu putea respira sub apă, nu se putea îneca, fiind nemuritoare. De ce nu sărise în apele Furonului? Aștepta nașterea copilului, îndeplinirea profeției, ca să-iucidă apoi pe toți și să domnească? Lucrurile acestea i se păreau niște tâmpenii. Dacă ar fi fost în locul lui Marthe, ar fi anticipat evenimentele. Asasinându-i, de exemplu, pe toți descendenții. Algonde era convinsă că Melusine îi ascunsese ceva esențial. Dar ce anume? Și pentru ce? Mai era și altceva care o frământa: care era, de fapt, rolul ei? Să-i aducă lui Melusine copilul... Nu prea credea. Să conceapă acel antidot, acel lucru din trupul ei care păstra laolaltă puterile lui Melior și ale lui Melusine, atât de necesar pentru ocrotirea copilului? De cine să-l ocrotească? De năpârca? Era absurd. Atunci, de cine? De harpie? Greu de crezut, fiindcă, în acest caz, pentru copil ar fi fost totuna dacă Algonde îl ducea lui Melusine sau nu. Oricum, toate acestea n-aveau nici un sens. Algonde nu primise cine știe ce educație. Știa să citească și să scrie, fiindcă familia ei transmisese acest privilegiu din mamă în fiică. Dar nimic altceva — istorie, geografie, științe, filosofie — nu venise să-i dezvolte instinctul, să-i îmbogățească inteligența. Cu toate acestea, simțea lucrurile și știa să judece corect, de obicei.

Dar complexitatea situației o paraliza. Chiar cuvintele profeției o puneau în încurcătură: „Puterea celor trei va birui ce-i rău, iar copilul născut păros al lui Helene și al unui prinț din Anatolia va cuceri Ținuturile de Sus.“

Puterea celor trei... Explicațiile pe care le primise atât de la mama ei, cât și de la zână i se păruseră la început convingătoare, dar acum o nedumereau. Dacă și harpia — despre care, de altfel, nici nu se pomenea în profeție — dorea, ca și Melusine, să pună mâna pe acest copil, însemna că puterile lui erau mai mari decât i se spusese ei. Oare întrunea puterile tuturor celor trei surori? Pentru asta ar fi trebuit să fie și urmaș al lui Plantine prin tatăl său, turcul. Dar în profeție era menționată Anatolia, nu Aragonul, unde fusese încarcerată cea de-a treia soră. Dar, așa cum stăteau lucrurile pentru moment, copilul avea să se nască doar cu puterile pe care le avea deja ea, Algonde. N-avea nici o noimă. Și, admitând că lui Melusine și lui Plantine le lipsea puterea lui Melior, cum ar fi putut Algonde, care abia dacă știa să și-o folosească pe a ei, să le ajute să învingă răul? Și încă un amănunt care nu trebuia uitat: Plantine nu se afla la Sassenage. Aragonul era vast și probabil că și pe Plantine o supraveghea o harpie. Degeaba întorcea Algonde lucrurile pe toate fețele, că nu reușea să le dea de cap. Îi lipsea o informație. Veriga de legătură. Ceva care s-o facă să înțeleagă.

Singura certitudine era faptul că nimic nu se putea îndeplini fără sacrificiul ei. Dar Algonde nu voia să accepte această povară. Ce consecințe ar fi avut însă refuzul ei? Imaginile înspăimântătoare din viziunile pe care le avusese?

„*Mathieu va ucide, Mathieu va muri dacă tu nu-ți asumi acest destin*”, o asigurase Melusine în ziua când o salvase de la înec, deși, la următoarea întâlnire, îi spusese altceva. Ce mult și-ar fi dorit Algonde să nu fi aflat nimic! Să fie din nou prigoria jupânului Janisse. Se cutremură. Își întoarse ochii spre logodnicul ei, întâlnindu-i privirea înflăcărată de iubire și de dorință.

— N-am să pot aștepta, îi șopti Mathieu.

— Ce anume? întrebă ea, agățându-se de această clipă trecătoare de fericire.

— Căsătoria noastră. Trebuie să te am acum și aici.

Algonde tresări.

— Dar nu putem să...

— Vino, o rugă el, luând-o de mână.

În timp ce Sidonie și Jacques se sărutau în fața altarului, uniți la bine și la rău, cei doi se retraseră discret prin mulțimea care se închise în urma lor, făcându-le scut.

Îl iubea destul de mult ca să-l apere împotriva voinței lui? Îl iubea destul de mult ca să renunțe la el și să sufere din cauza asta până la sfârșitul zilelor ei?

Se adăpostiseră în spatele unei căruțe, la doar câțiva pași de mulțimea care îi aclama pe miri; când îl simți în trupul ei, gemu un „da“ care exprima atât plăcere, cât și suferință.

Algonde își aranjă fustele și se pierdu printre slujnicele care-i serveau pe oaspeți. Mathieu se întoarse la tatăl lui ca să taie pâinea și s-o așeze în coșuri. Se despărțiseră așa cum se iubiseră. Brusc. Cu violența specifică momentelor interzise și, prin aceasta, și mai prețioase. Fără să schimbe vreun cuvânt.

Cu mâna sprijinită pe pumnul strâns al lui Jacques, Sidonie primise omagiul vasalilor lor care erau de față, apoi pornise în fruntea cortegiului. Precedați de heralzi, menestrelți și bufoni, trecură pe lângă arenă, pentru ca oamenii să-i poată aclama.

În calea lor se așterneau petale de flori aruncate de pe creneluri, întețind uralele sătenilor. Sidonie își umflă pieptul. Era fericită. Restul, tot ceea ce făcuse din viața ei un coșmar permanent, i se păru deodată derizoriu în fața angajamentului pe care și-l luase Jacques în fața tuturor celor de față: „*Sidonie de La Tour-Sassenage, te vreau de soție și mă leg să te ocrotesc și să te iubesc până când moartea ne va despărți*”.

În schimb, făcuse și ea, în adâncul sufletului ei, un legământ: s-o împiedice pe Marthe să-i facă vreun rău. Prin orice mijloace. Acum radia, cu inima-i bătându-i puternic în piept.

După bucuria întâlnirii cu fratele lui, Hector, și cu sora lui, Jeanne, care sosiseră în cursul dimineții, Enguerrand, tulburat ca mulți alții de frumusețea lui Philippine, își luase privilegiul de a o însoți. Philippine consimțise cu toată plăcerea. Dintre vasalii tatălui ei, care se grăbiseră să-i prezinte omagiile lor, Enguerrand era cel mai seducător, cu trăsături regulate, ochi negri, migdalați și pomeți înalți. Aveau multe amintiri comune din perioada când Enguerrand venea la Bâtie cu mama lui în vizită la Jeanne de Commiers. Le evocaseră în ziua sosirii tânărului și de atunci erau nedespărțiți.

După ce parada înveselită de tumbele și jongleriile bufonilor se sfârși, cortegiul se îndreptă către mesele acoperite cu fețe de masă pe care erau brodate inițialele împletite ale soților. Așezate în formă de potcoavă, îngăduiau tuturor mesenilor să-i vadă pe miri așezați în centru, sub un baldachin cu blazonul lor, și pe artiștii care aveau să-i distreze în continuare. În ciuda umbrarului din pânză vărgată care-i apăra pe oaspeți de razele fierbinți ale soarelui la amiază, argintăria strălucea printre petalele de trandafiri care acopereau mesele.

În jur, la oarecare distanță, cât vedeai cu ochii, se instalaseră pe iarbă oamenii de rând, ca un covor în culori vii și pestrițe, adulmecând mirosurile apetisante de mâncare aduse de vânt. Baronul le promisese că-și vor primi și ei partea. Ospățul avea să dureze trei zile. Tot ținutul se adunase ca să se bucure de el. Soții luară loc. Alături se așezară apropiații fiecăruia din ei, apoi ceilalți, în ordinea rangului. Singurul a cărui lipsă o simțea cu adevărat baronul de Sassenage era cel în fața căruia depusese de atâtea ori jurământul de supunere. I se strânse inima la gândul că acesta se stinge în castelul său de la Plessis-les-Tours din pricina unei boli pe care nici medicii, nici sfintele moaște aduse de la Reims nu-l putuseră vindeca. Ludovic al XI-lea își adunase ultimele puteri ca să-i trimită un mesaj. Jacques nu-i recunoscuse scrisul, dar regăsise tonul celui căruia-i fusese mai întâi scutier, apoi tovarăș de arme în iureșul bătăliilor, iar în cele din urmă șambelan, până când, în urmă cu trei ani, hotărâse să se retragă de la Curte.

Veselește-te, bunul meu Jacques, dictase, abia șoptind, regele. Îmi amintesc de astfel de momente în care râsul tău tunător răsuna alături de mine. Nu-i asculta pe invidioși și pe prietenii prefăcuți! La vârsta ta, un bărbat nu se însoară ca să dea satisfacție cuiva sau din interes, ci doar din iubire pentru doamna lui. Așadar, fii fericit! În fața și în pofida tuturor. Dacă nu m-aș simți atât de rău, aș veni personal să-ți binecuvânteț cununia. Dar, vai, sunt

pe moarte și nu te voi mai vedea. Totuși, în această zi de sărbătoare, bucură-te în loc să mă jelești. Așa e mersul lucrurilor pe lumea asta și așa vreau să fie...

Baronul se simțea dator să respecte acest îndemn, pe care-l acceptă drept ultimă dorință a regelui. Își goni tristețea. Îl invită printr-un gest pe jupânul Janisse, care-și frământa emoționat în mâini șorțul imaculat, să înainteze. Bucătarul-șef veni să facă o plecăciune fața lor, își drese glasul ca să-și prezinte omagiile, apoi, conștient de importanța lui, le înfățișă meniul pe care îl alcătuisese. Un murmur general de aprobare îi conferi jupânului Janisse gradele de noblețe pe care nu le avea din naștere. Se retrase mândru ca un prinț.

Apoi, după ce trompeta răsunase de câteva ori, se înfățișară, la rândul lor, Mathieu și tatăl lui. Aduceau o tavă pe care se afla o pâine sărată în formă de coroană, împletită cu măiestrie și decorată cu panglici în culorile familiei Sassenage.

— Fie ca această modestă mărturie a prețurii noastre să împodobească masa Domniilor Voastre și să vă aducă fericire și belșug! declamă ei într-un glas, făcând o plecăciune îndelung exersată așa încât, cu aceeași mișcare, să-și prezinte darul.

— Ce idee grozavă! exclamă Sidonie care se întrebăse până atunci de ce era un spațiu liber pe masă, în fața lor.

Coroana umplu tocmai bine locul acela. Cei doi se pregăteau să se retragă, când Jacques i se adresă lui Mathieu:

— Ia spune, băiete, n-ai nimic să-mi ceri?

— Oare momentul este potrivit? se îmbujoră Mathieu, luat prin surprindere.

— Cel mai potrivit, odată ce te-am poftit s-o faci...

— Păi atunci...

Își drese glasul, cum făcuse și jupânul Janisse, scutură capul, își trecu palma asudată de emoție peste păr, netezindu-l, o căută din priviri pe Algonde, dar n-o găsi și presupuse că se pregătea pentru servitul bucatelor, așa că începu, sub privirea încurajatoare a tatălui său, cea îngăduitoare a Sidoniei și cea plină de bunăvoință a baronului:

— Păi, zise el ca introducere, e vorba despre Algonde...

— La care ții, râse baronul.

— Țin foarte mult, rectifică Mathieu.

— Destul de mult ca să te însori cu ea, desigur.

— Asta era, se bucură Mathieu, înțelegând că i se întinsese o mână de ajutor.

— Dar ea e de acord?

— Dintotdeauna.

— Și mama ei?

— La fel.

— Atunci, s-a făcut.

— Cu permisiunea Domniei Voastre...

— Păi, tocmai ai primit-o, nu? începu să râdă baronul.

Mathieu zâmbi cu gura până la urechi. Încă puțin, și ar fi început să danseze de bucurie.

— Tată, eu am o obiecție.

Fericirea de pe chipul lui Mathieu îngheță. Întoarse capul spre Philippine care-și întrerupsese conversația cu Enguerrand și se ridicase în picioare.

— Te ascult, fiica mea. Algonde e în serviciul tău, deci tu hotărăști în privința ei.

— Exact. Așa că trebuie să știi, Mathieu, că n-am de gând să mă lipsesc de ea, chiar dacă vă căsătoriți.

V— reți să spunei că...

Și înghiți în sec.

— Că mă va urma la Bâtie când vom pleca de aici.

Lui Mathieu nici prin cap nu-i trecuse o astfel de eventualitate. Algonde aparținea, ca și el, domeniului Sassenage. Își închipuise întotdeauna că vor trăi împreună acolo.

— Nu vreau să mă despart de ea, zise el cu îndrăzneală.

— Va trebui totuși dacă rămâi brutar.

— Firește că va rămâne, afirmă tatăl lui Mathieu, de parcă ar fi fost ceva de la sine înțeles.

Mathieu era fiul lui cel mai mare.

Baronul se scărpină în barbă. Nu se așteptase la această împotrivire neașteptată. Sidonie se aplecă și-i șopti la ureche câteva cuvinte. El dădu din cap. Mathieu, hotărât, cu pumnii încleștați, rămăsese nemișcat în fața lor, mușcându-și obrazul pe dinăuntru. Philippine se așezase la loc, regretând că-l întristează, dar refuzând să se răzgândească. Se atașase prea mult de Algonde ca să renunțe la ea. În ciuda tuturor argumentelor pe care se grăbea Enguerrand să le aducă în favoarea tinerilor logodnici.

— Apropie-te, Mathieu. Și tu, Jean! porunci baronul.

Tatăl și fiul făcură un pas înainte.

— Meștere brutar, ai de gând să te pensionezi?

— Încă nu sunt atât de bătrân.

— Așadar, un ucenic ți-ar fi la fel de folositor ca și fiul tău.

— La fel de folositor? Știu și eu? făcu brutarul simțind capcana.

— Poți spune „nu“ uitându-te la mutra lui disperată? insistă Jacques.

Brutarul aruncă o privire spre fiul lui și ridică din umeri. Jacques avea dreptate. Ți se rupea inima văzându-l pe bărbat.

— Tu, Mathieu, ai fi gata s-o urmezi pe frumoasa ta, dacă s-ar ivi vreun prilej?

— Aș fi gata să fac orice ca să n-o pierd.

— Chiar să îmbrățișezi meseria armelor?

Mathieu tresări. Jean își înăbuși un strigăt de groază. Sidonie îi liniști pe amândoi cu o fluturare a genelor.

Mathieu prinse curaj.

— Da, dacă trebuie.

— În cazul acesta, îmi mențin binecuvântarea. Te vei însura cu Algonde și vei intra în regimentul lui Dumas. De azi înainte, brutarule, fiul tău va părăsi cuptorul și va învăța de la soldați noua sa meserie.

— Și când voi fi prea bătrân ca să mai muncesc?

— Îți va lua locul mezinul tău. Tu ce spui, Helene?

— Mie-mi convine, îl asigură ea, binedispusă.

— Prin urmare, așa rămâne. Puteți pleca.

În clipa aceea apăru și Algonde, purtând pe braț un buchet somptuos de trandafiri și crini pe care-l făcuse împreună cu Gersende. Printre tulpini erau petrecute panglici asemănătoare cu cele de la coroana din pâine.

Mathieu o opri din drum.

— S-a făcut! Baronul ne-a logodit!

Neliniștile fetei pieriră pe loc. Acum, zarurile erau aruncate, nu mai avea de luat nici o hotărâre. Va fi soția lui Mathieu și va rămâne la Sassenage; întâmple-se ce s-o întâmpla!

— Lasă că-ți povestesc eu mai târziu, îi făgădui Mathieu.

Ea dădu din cap. Băiatul o zbughi în salturi, ca un ied, iar Algonde, regăsindu-și veselia obișnuită, se prăpădi de răs când unul dintre măscărici începu să țopăie pe lângă ea, imitându-l.

pe Mathieu. Însoțită de clinchetul clopoșeilor de la pălăria cu trei vârfuri a bufonului și de mama ei, care o ajunsese din urmă, Algonde le oferi mirilor buchetul.

După aperitivul alcătuit din hypocras⁹, vin aromat cu plante, crochete cu brânză, cârnați de mistreț și budinci cu prune, urmară diverse feluri de mâncare și distracții, fiecare dintre ele fiind anunțat de un herald în sunete de trompetă care atrăgeau atenția mesenilor asupra uimitorului meniu, întrerupând discuțiile.

— Supă cu lapte de migdale.

— Glume și jonglerii.

— Piftie de potârniche cu rachiu de ienupăr pe pâine de secară.

— Turtă din ficat de vițel cu bame și mirodenii.

— Messirul Louis le Grasp cu viola lui.

— Ciulama de raci cu ciuperci și ierburi aromate.

— Maimuța messirului Chapelier.

— Iepure umplut cu rață, cu sos de vin și ciuperci.

Pulpă de cerb prăjită, unsă cu miere și stropită cu rachiu de corcodușe, însoțită de înghițitorii de flăcări.

— Lapte bătut cu condimente pe pâine cu nuci.

— Farandola mirilor, pe melodii alese de Domniile Lor; vă invităm să intrați în horă la trecerea șirului.

— Maimuța lui... cum îți zice? A, da... Messirul Chapelier vă roagă dinainte să-l iertați pentru poznele maimuței lui care s-a dezlegat. Nu va face rău nimănui dacă nu e împiedicată să fure mâncare. După aceea, vor urma degete de zână cu fire din caramel, stropite cu vin de căpșune.

Oalele erau aduse de la bucătărie de câte doi oameni care țineau capetele unui par petrecut prin toate ca să nu se ardă și le puneau pe o masă uriașă așezată ceva mai departe. Acolo, conținutul era întins pe felii pătrate din pâine lăsate trei zile să se usuce, care erau puse apoi pe tăvi mari din lemn; acestea erau cărate la mese de câte doi oameni, iar un al treilea îi servea pe oaspeți. În afară de asta, mai trebuiau tăiate fripturile, împodobite platourile cu petale de flori, umplute urcioarele și carafele cu vin, iar coșurile, cu pâine, fructe și dulciuri. Fără să mai vorbim despre vasele cu apă de trandafiri care le erau aduse mesenilor după fiecare fel de mâncare ca să-și clătească degetele. Algonde nu-și mai vedea capul de treabă. Abia apucase să arunce o privire către cei care-i distrau pe musafiri. Se amuză grozav când maimuța scăpată din lanț, îmbrăcată cu haină și nădragi, începu să se cațere pe stâlpii umbrarului, sărind din grindă în grindă ca să n-o prindă stăpânul ei, șterpelind în treacăt o nucă, o cireașă confiată, sărutând obrazul unei doamne care țipa de spaimă. Și ursul o impresionează pe Algonde care încremeni, ca toți ceilalți, atunci când fiara se ridică, mormăind, în două labe în fața mirilor. O tăcere plină de groază se așternu o clipă, dar fu înlocuită de hohote de râs: animalul își pusese labele peste ochi ca un copil certat, apoi, la porunca stăpânului său, care-l ținea de lanț, iar în cealaltă mână avea o cravașă, începuse să se lase când pe un picior, când pe celălalt, în ritmul muzicii.

Oaspeții băură, dansară, mâncară și se giugiuliră prin tufișuri până la căderea nopții, ba, unii dintre ei, și după aceea.

Primii se retraseră Sidonie și Jacques. Marthe renunțase la pedeapsă, așa că făcură dragoste până în zori și adormiră abia la cântatul cocoșilor, unul în brațele celuilalt, fericiți că erau, în sfârșit, uniți în mod legitim.

Philippine îl visă pe Enguerrand, Enguerrand visă că primea investiția de cavalier, Mathieu o

visă pe Algonde. Aceasta din urmă, extenuată, se prăbuși în așternut după ce spărsese urciorul din lut pe care-l avea în mână de capul unui senior beat ca un porc. Și în noaptea aceea, și în cea care urmă, căzu într-un somn adânc, fără vise, ca și dușmanca ei de moarte.

A treia zi era dedicată întrecerilor. Jacques hotărâse că vor avea loc după banchet. Turnirul urma să încheie festivitățile.

În sala mare a castelului, mesele fuseseră trase lângă pereți, iar cuferele puse sub mese. În fundul sălii fuseseră așezate bănci. Jacques ținea ca toți oaspeții să asiste la ceremonia de învestitură a lui Enguerrand de La Tour-Sassenage.

Când sosi acesta, cu inima bătându-i năvalnic în piept, sala era deja plină, iar la celălalt capăt, lângă altarul care fusese așezat acolo, îl așteptau abatele Vincent, baronul Aymar de Grolee și Jacques.

Fără să șovăie, Enguerrand își croi drum prin mulțime și puse un genunchi la pământ în fața lui Jacques de Sassenage.

— În această zi de 29 august a anului de grație 1483, așteptăm ca tu, sire Enguerrand de La Tour-Sassenage, să ne spui de ce dorești să intri în rândul cavalerilor. Dacă râvnești la bogății sau la onoruri, nu ești demn de acest rang.

Enguerrand își puse mâna pe Evanghelia pe care i-o întindea părintele Vincent.

— Nu doresc nimic din toate acestea și jur pe sfânta Biblie să-i respect poruncile, să apăr Biserica și să lupt cu înverșunare împotriva necredincioșilor. Făgăduiesc să-i apăr pe cei slabi, precum și țara în care m-am născut, să-mi îndeplinesc îndatoririle de feudal, atâta vreme cât ele nu contrazic legile Domnului, să nu mint, să fiu drept, generos și să-mi respect cuvântul dat. În sfârșit, să fiu mereu cel dintâi în slujba binelui și a dreptății și să mă împotrivesc răului și nedreptății.

Jacques de Sassenage bătu din palme. Trei paji se apropiară aducând unul — tunica de zale, altul — cuirasa, al treilea — apărătoarele și pintenii auriți. Le depuseră la picioarele lui Enguerrand și-l ajutară să și le pună.

Philippine, așezată lângă Sidonie, urmărea ceremonia, iar inima, tulburată de prestața tânărului, îi tresălta în piept. În această ținută de cavaler, Enguerrand de La Tour-Sassenage era cel mai chipeș bărbat pe care și l-ar fi putut dori o doamnă.

Jacques de Sassenage luă spada care fusese făurită la porunca lui. Garda era împodobită cu doi șerpi care încadrau un chip de femeie. Se întoarse spre abate care binecuvântă arma, apoi i-o întinse tânărului.

— Spada aceasta va fi de acum înainte a ta. Cu ea vei face dreptate, așa cum ai făgăduit.

Enguerrand o apucă de mâner, sărută obrazul lui Melusine de pe gardă, apoi o puse în teacă și îngenunche ca să primească acolada.

Jacques de Sassenage își scoase spada din teacă și lovi ușor cu partea plată a lamei fiecare obraz al băiatului, apoi umărul drept al acestuia.

Aceasta este ultima lovitură la care nu vei riposta. În numele Domnului, al sfântului Mihail și al sfântului Gheorghe, în fața familiei și prietenilor tăi, te declar pe tine, Enguerrand de La Tour-Sassenage, ridicat la rangul de cavaler!

La întrecerile și luptele care ținuseră până seara pe arenă, Enguerrand se remarcă și câștigă stima adversarilor săi. După ce purtase, la prima întrecere, culorile lui Sidonie, la a doua arboră, prinsă la lance, mâneca dată de Philippine. Aymar de Grolee, cel care-l învățase tot ce știa, i-o smulse însă cu ușurință.

Ca în aproape toate diminețile de când locuia la castelul stăpânilor ei, Algonde voia să se ducă la Mathieu ca să împartă cu el primele chifle scoase din cuptor. În acea dimineață de 31 august, când viața de la Sassenage își reluase cursul obișnuit după plecarea ultimilor musafiri, fata sări din pat la fel de nerăbdătoare ca pe vremuri. Ba și mai mult. Acum era logodită. Logodită oficial. Istoviți de muncă, abia apucaseră să schimbe câteva priviri. N-avuseseră timp de altceva. Iar Philippine o înnebunise trei zile la rând cu râsul acela ascuțit, care le șade bine nobililor atunci când vinul aromat începe să li se urce la cap. Seara, la culcare, nu mai termina cu râsul, iar dimineața era mahmură și nimic nu-i intra în voie. O supăra și raza de soare care-i cădea pe obraz, și rochia prea strânsă pe trup... Asta, până când Algonde găsea cele câteva bilețele dulci care-i erau strecurate pe sub ușă în fiecare noapte. Unii dintre cei pe care frumusețea ei îi răscolise încercau să-i facă acum curte scriindu-i poeme:

*În sufletul meu pustiiit,
O stea la miez de noapte-a poposit,
Lăsând o urmă de neșters, arzând mereu;
Mi-aș da viața pe-un sărut de-al tău.*

După o clipă de încântare, Philippine se încrunta, încercând să-și aducă aminte chipul din spatele semnăturii, apoi strâmba din nas și declara:

— Pana e mai atrăgătoare decât omul. Cu atât mai rău.

Alții își încercau norocul cu versuri săltărețe:

*Frumoaso, inima mi-e fermecată,
De parcă aripi ar fi prins pe dată.
Surâsul, mersul tău, făptura-ți toată
Mă readuc la viață și mă-mbată.*

— Păi, să aștepte să-și revină din beție! exclama ea, izbucnind în râs și scoțând apoi un geamăt la fulgerul de durere care-i străbătea tâmplele la auzul propriei voci.

Algonde îi masa atunci fruntea cu un decoct de mentă și melisă, apoi când durerea trecea, iar Philippine deschidea ochii, o ajuta să se îmbrace. Nici una din ele nu făcuse vreo aluzie la Mathieu. Philippine se simțea atrasă de Enguerrand și era sigură că nici ea nu-i era indiferentă. În timp ce Algonde o pieptăna și o farda, ea îi povestea discuțiile avute cu tânărul. Replici cât se poate de banale, dar care, sub efectul vinului, îi dădeau fetei impresia că se scursesese o eternitate de când plecase de la mănăstire.

Și se despărțeau, în cele din urmă, la etajul al doilea, când Algonde se ducea să-și îndeplinească îndatoririle, pentru ca stăpâna ei să poată petrece.

Astfel se petrecuseră lucrurile până în ajun când clopotele, toate clopotele din Franța, începuseră să bată. Regele murise. Abatele Vincent oficiase o slujbă la care asistaseră toți cei care se mai aflau încă la castel. Jacques de Sassenage evocase momentele în care fusese alături de rege. Emoția lui li se transmisese și celorlalți, iar tristețea luase locul veseliei.

Între timp, Enguerrand își anunțase mama că voia să se îmbarce ca să plece la Rhodos, unde urma să intre în rândurile ospitalierilor, și o rugase să se ocupe de administrarea domeniului de la Rochette în lipsa lui. Se temuse că Jacques nu va fi de acord cu această hotărâre, însă acesta, dimpotrivă, îl încurajase, asigurându-l că și el simțise, în tinerețe, nevoia

să-și dovedească valoarea.

Așa că Enguerrand plecase, după ce-i felicitase încă o dată pe Mathieu și pe Algonde și-și luase rămas-bun de la ei.

Amândouă la fel de întristate de plecarea lui Enguerrand, Sidonie și Philippine jucaseră șah până la lăsarea serii și se culcaseră devreme, dându-le liber cameristelor lor până a doua zi la ora zece.

Algonde ar fi putut profita de acest răgaz ca să scape de oboseala care-i gêrbovea umerii, dar dorința de a-l regăsi pe Mathieu, cu mirosul lui de pâine caldă, era mai puternică.

Se îmbracă fredonând. Mama ei plecase deja ca să termine împreună cu jupânul Janisse inventarul început de cu seară. Cu inima ușoară, Algonde coborî în fugă scările. Acum, că distracțiile celorlalți se terminaseră, se putea gândi și la ale ei. Dar în fața cuptorului era doar Louis. Mai firav decât fratele lui mai mare, se chinuia din greu să introducă în cuptor lopata cu pâini

— Hei, îl interpelă fata.

Pâinile de pe lopată fură cât pe-aci să cadă când Louis vru să-și întoarcă privirea spre ea.

— Ai grijă, se răsti la el Jean, pe care Algonde nu-l văzuse apropiindu-se.

Da, tată, gâfâi puștiul, scoțând limba din cauza efortului.

Algonde se întoarse veselă spre brutar, care-și ștergea pe șorț mâinile pline de aluat și faină.

— Unde-i Mathieu? Sper că nu e bolnav.

Jean avea chipul tras și un aer mult mai puțin prietenos decât cel pe care-l știa dintotdeauna Algonde. La fel de rece îi era tonul.

— Probabil că se ocupă cu noua lui meserie. Nu l-am văzut în dimineața asta.

Inima fetei se strânse. O străbătu un fior de neliniște iscat de privirea mohorâtă a lui Jean.

— Ce meserie nouă? Nu mi-a vorbit despre așa ceva.

Dușmănia subită a brutarului se risipi. Ținea la fătuca asta ca la copilul lui. La urma urmei, ea n-avea nici o vină pentru cele întâmplate. O apucă afectuos cu două degete de bărbie, cum făcea adesea, și-i zâmbi cu tristețe.

— Pesemne că n-a avut timp să-ți spună, cu toată agitația asta. Nu mă întreba pe mine, prigorie! Nu mă împac deloc cu situația. Nu-i vina ta, dar nu mi-e deloc ușor, zise el, apoi o bătu ușor cu palma pe obraz, lăsându-i câteva urme albe de faină.

Ea înghiți un nod, tot mai speriată.

— Și unde crezi că l-aș putea găsi?

— La arenă.

Fata tresări.

— Acolo unde s-a desfășurat turnirul?

— Păi, da...

Trebuia să afle. Se răsuci pe călcâie. Vocea răgușită a lui Jean o ajunse din urmă:

— Ia-ți tot curajul cu tine, prigorie! Cine știe, s-ar putea să nu-ți placă ce-o să vezi.

Ea știa deja, simțea că n-o să-i placă, după cum îi spusese Jean. Primul lucru pe care-l auzi când se apropie de baloturile de paie care delimitau zona destinată întrecerilor fu clinchetul metalului ciocnit. Inima i-o luă razna, i se opri răsuflarea și se împiedică de un ciolan pe care probabil că un câine încercase să-l îngroape acolo. Carne în putrefacție. Era un semn de rău augur? Își recăpătă echilibrul și alergă și mai grăbită într-acolo. Ocoli ultimul balot, cel care servise drept poartă, și ajunse pe teren.

Mathieu era acolo, printre alți soldați. Unii se antrenau fără arme, alții își încrucișau spadele,

iar tânărul se străduia să mânuiască o sabie scurtă și lată, sub îndrumarea unui maestru de arme.

„Cotul sus. Strânge bine pumnul. Ești cam stângaci, băiete. Ar fi de-ajuns un pumnal ca să te dezarmeze. Balansul mai mare, haide, că nu seceri grâu. Îndoaie genunchii. Nu chiar așa de mult, de parcă te-ar fi apucat pântecăraia. Așa cum îți arăt eu. Hai, că nu-i așa de greu“, îl cicălea maestrul lui de arme.

Algonde își duse palma la gură ca să nu țipe. Încremenise brusc pe iarbă, ca și cum o barieră de netrecut s-ar fi înălțat între ea și Mathieu, fără să-și poată lua ochii de la chipul lui. Atent la ceea ce făcea, băiatul încă n-o observase. Cu sudoarea șiroindu-i pe obraz, scotea vârful limbii de încordare, la fel ca fratele lui în fața cuptorului, se străduia, dar nu reușea să facă bine ceea ce i se cerea. În ciuda stângăciei însă fiecare mișcare a armei aceleia scurte și largi îi amintea lui Algonde de premoniția ei. Fu îngrozită. Lubitul ei nu putea, nu trebuia să... Ce să facă? Cum să-i scoată din cap ideea asta prostească? Cu un singur gest, putea să-l smulgă acestui destin, dar trupul ei refuza s-o asculte. Era paralizată, incapabilă să facă vreo mișcare.

În aceeași clipă, Mathieu o zări. Îi zâmbi și coborî arma.

— Ce, ai și obosit, băiete? Îl luă peste picior instructorul.

Mathieu ridică bărbia, arătând spre Algonde. Ostașul înțelese imediat.

— Du-te, îi spuse. Toate fetele sunt la fel. Visează la cavaleri neînfricați, dar când îi văd luptând, leșină de frică. O să-i treacă, ascultă-mă pe mine.

Mathieu îi întinse sabia și porni spre Algonde.

— Vino, zise când ajunse lângă ea.

Văzând că fata nu făcea nici o mișcare, o luă de mână, trăgând-o după el. Ea îl urmă. Să vorbească, să țipe, să-l împiedice, să-l oprească — enumera Algonde în minte lungă listă a verbelor care exprimau voința ei, dar de pe buze nu-i ieșea nici un cuvânt. Când Mathieu se opri în spatele unui butoi gol care-i ferea de priviri indiscrete, Algonde era sfârșită. Nu reuși să rostească decât un jalnic:

— De ce?

— Ca să pot veni cu tine la Sassenage, ce naiba! Stăpâna ta voia să te păstreze lângă ea. Eu te voiam lângă mine. Așa că baronul m-a înrolat, zise el izbucnind în râs.

Ea îl fulgeră cu privirea.

— E o meserie periculoasă, Mathieu, nu te-ai gândit deloc la riscuri? reuși ea, în sfârșit, să articuleze.

— Sunt neînsemnate față de cel de a te pierde pe tine. Nu mai face mutra asta. Știu că nu mă descurc prea bine, dar, dacă mă antrenez destul de mult, voi deveni mai îndemânic.

Un val de furie luă locul disperării, făcând-o pe Algonde să-și regăsească elocvența:

— Ce naiba, Mathieu, nu ești făcut pentru așa ceva! Oamenii ăștia sunt mercenari. Tu ești brutar! Asta este vocația ta.

Vocațiile se pot schimba. Ia spune, nu vrei să vin cu tine, nu mai vrei să ne căsătorim? se întunecă el.

— Ba nu, nici gând. Pur și simplu mi-e frică.

— De ce? Ținutul e liniștit. Uită-te la soldații ăștia! Au luat parte împreună cu baronul Jacques la toate bătăliile duse împotriva lui Carol Temerarul. Abia dacă unul dintre ei s-a ales cu o zgârietură. Voi învăța de la ei să mă apăr mai bine ca oricine dacă s-ar întâmpla să izbucnească iarăși vreun război.

— Ar putea să înceapă pe neașteptate, încercă ea.

Dar știa deja că pierduse. Mathieu o cuprinse în brațe și-i mângâie ceafa.

— Algonde, nu mă înrolez în armată. Am profitat de șansa care mi s-a oferit ca să nu te pierd. Atunci când baroana o să se sature de tine, ne vom întoarce aici și o să reiau meseria tatălui meu, îți făgăduiesc.

— Fratele tău ți-a și luat locul.

— Nu contează. Ne vom duce la Rochette. Lui Enguerrand i-a plăcut întotdeauna pâinea făcută de mine.

Enguerrand. Revăzu în minte imaginea în care el și Mathieu se luptau. Trebuia s-o gonească. Da, s-o gonească, din moment ce n-avea cum să schimbe lucrurile. Algonde se desprinsese din brațele lui.

— Nu-mi cere să mă bucur, Mathieu. Deocamdată nu pot. Nu așa doream să fie viața noastră.

El o apucă de bărbie, cum făcuse și tatăl lui cu puțin timp mai înainte, și o privi drept în ochii de culoarea Furonului.

— Algonde, mă iubești destul de mult ca să crezi în mine?

Un hohot de plâns se opri în gâtul fetei. Își plecă privirea.

— Destul de mult ca să cred în noi, sughiță ea.

— Atunci ai încredere în mine. N-o să ni se întâmple nimic rău.

Îi căută buzele tremurătoare. Se sărutară îndelung. Algonde era îndurerată. Durerea ei n-avea nume, avea însă un chip. Purta efigia lui Melusine.

— Du-te, zise ea când gurile lor se dezlipiră.

El îi luă mâna și i-o sărută, apoi plecă zorit. Algonde închise ochii pentru o clipă și se rezemă de butoi ca să ascundă lacrimile care o podideau. Nu le putea alina decât într-un singur fel: amestecându-le cu apele întunecate ale torentului. O luă la fugă spre râu, fără să privească înapoi, ținându-și în pumnii încleștați poalele fustei.

Merse de-a lungul malului până la locul unde Furonul dispărea sub stâncă. Fără să cugete prea mult, închise ochii și se lăsă dusă de apă.

Zgâlțâită de vârtejuri, nu-i trecu prin cap să se apere de stâncile care-o zgâriau la trecerea prin tuneluri. Ajunse astfel la grota subterană în care Melusine o readusese prima dată la viață. Curentul o aruncă în micul bazin de la marginea apei. Încruntată, Algonde urcă pe mal. Vuietul râului, repercutat de ecoul bolții, răsuna și mai puternic decât afară. Dinții fetei începură să-i clănțâne. Va mai putea ieși de acolo împotriva curentului? Se îndoia, dar nici nu-i mai păsa acum. Oare unde era micuța Algonde care râdea pescuind obleți? Unde era mica prigorie a lui Jupân Janisse care făcea mofturi în fața ouălor cu lapte? Nu i se potrivea disperarea. Nici teama. Nici violența. Ea era făcută ca să râdă și să glumească pe seama lui Mathieu. Izbucni în plâns. Aici n-o auzea nimeni. Furonul îi ducea cu el tristețea, așa cum îi luase și fericirea.

Într-un târziu, se liniști. De parcă furia apelor negre din jur ar fi purtat-o și pe a ei spre alte țărături. După ultimul hohot de plâns, rămase pustiită.

Închise ochii. Știa că era de-ajuns s-o cheme pe Melusine, iar aceasta ar fi venit. Dar voia oare s-o facă? Voia cu adevărat să primească răspuns la întrebările pe care și le pusese? Să audă încă o minciună care s-o îmbărbăteze?

— Nu, rosti ea în tumultul apei, ca și cum ar fi spus un mare adevăr.

N-avea nevoie de Melusine. De nimeni. Se baza doar pe ea însăși — copila de ieri, femeia de astăzi, văduva de mâine. Era față-n față cu această treime. Trebuia să improvizeze.

Primul lucru care-i veni în minte fu o melodie. Un sunet pe care nu-l mai scosese niciodată, ca adierea primăverii asupra unui mugure. Se așeză în genunchi cu mâinile pe coapse și lăsă cântecul să țâșnească din ea, legănându-și capul în ritmul lui. Era când abia simțit, când

puternic. Nu-i evoca imagini. Doar o vibrație care părea să-i regenereze fiecare celulă a trupului. Se lăsă în voia ei până ce îi cuprinse întreaga ființă. Abia atunci acceptă să privească dincolo de ea, să pună stăpânire asupra puterilor pe care le avea. Ieri, îi dădea porunci uliului. De ce nu mai apăruse acesta? Unde se afla?

E în vârful unui copac, lângă un izvor limpede. În coasta muntelui se deschide o peșteră. În jur — stânci abrupte. Munții Vercors. Uliul așteaptă. Ea e în legătură cu el. Și cu mai cine? Cu Mathieu. Se concentrează asupra chipului acestuia. Acesta se antrenează, ridică arma și lovește manechinul, prinzându-i dureros degetele între mâner și lanțul care are la capăt o ghiulea acoperită cu țepi. Dă drumul armei și suflă peste unghia strivită, sărind când pe un picior, când pe celălalt. Imaginea se pierde. Algonde caută alta. Philippine. În cameră e întuneric. Doarme liniștită. O șuviță de păr îi acoperă obrazul. Gersende? Râde în hohote. Unul dintre ucenicii bucătarului a scăpat un ou pe jos, iar jupânul Janisse a călcat pe el. Marthe? Este în odaia lui Sidonie. Face patul. Se oprește brusc, înalță capul, privește în jur, gata să se apere. Algonde își gonește imediat din minte această imagine, tulburată de certitudinea că harpia a simțit-o. Melusine? Este în grota de la Rochette. Își netezește părul cu un pieptene din carapace de broască-țestoasă. Ochii îi sunt triști. Cântecul — la fel. Ridică și ea capul, ca și harpia, pare surprinsă, apoi îi zâmbește cu duioșie. Algonde se îndepărtează și de ea. Caută. Și mai departe. Un motiv care s-o facă să se întoarcă. Albul. Un alb vaporos, ca o eșarfa de muselină. O femeie stând în picioare, cu palmele deschise. În fața ei, ceața se despică. O barcă alunecă pe apă. Femeia se află la prova ei. Algonde o cunoaște. Se recunoaște, în ciuda pletelor albe care-i cad pe umeri, în ciuda ridurilor de pe chip. În fața ei, se ivesc din zare contururile unui țarm. Pe ponton se zărește o siluetă. E un bărbat. Bătrân, cu o cicatrice în colțul ochiului drept. Mathieu.

Ceața se închide la loc, ascunzându-i. Imitându-și dublura, Algonde își desface brațele cu palmele îndreptate spre cer, apoi ridică încet ochii. Grota e scaldată într-o lumină blândă care iese din pereți. Îi e cunoscută. Este lumina verzuie care i-a călăuzit pașii spre năpârcă.

Lăsă privirea în jos. În bazinul de la picioarele ei, o mulțime de peștișori băteau apa, cu boturile la suprafață. Algonde vârî degetele în apă ca să-i mângâie. Era împăcată. Nu trebuia să moară. Exista o alternativă. Posibilitatea unei vieți petrecute în iubire. Un mijloc de a îndupleca destinul. Când va sosi momentul, va ști să se folosească de el. Se afundă în apa limpede și începu să se joace cu bancul de peștișori, așteptând ca aura verzuie să-i dispară cu totul. Când o călăuziră spre tunel, înfruntând curentul, Algonde știu că va urca fără greutate pe cursul râului.

Țâșni în aerul liber, apoi, cu o bătaie puternică din picioare, intră din nou în gura tunelului. Leși din torent și se întinse pe mal, la soare, ca să se usuce cât de cât. Se simțea liberă. Mathieu avea să trăiască, dacă așa hotăra ea.

După două ore, când se întoarse la castel ca s-o trezească pe Philippine, era atât de convinsă de acest lucru, încât începu să cânte, regăsindu-și glasul omenesc.

Djem simțise întotdeauna aceste lucruri. Lama pumnalului pe care-l ținea sub pernă era mai rece în zilele când moartea îi dădea târcoale. În copilărie, avea deseori senzația că-i simte în nări mirosul de putreziciune și întorcea repede capul ca să se asigure că nu-l urmărea. Tatăl lui decretase că acela care devenea sultan era dator să le taie capetele fraților și nepoților lui. Djem tresărea de fiecare dată când, asistând la o execuție, auzea șuieratul lamei iataganului. Păstrase mult timp în jurul gâtului urma pe care i-o lăsase Baiazid într-o noapte cu o sfoară muiată în vopsea roșie de *hinna*. Era făgăduiala sfârșitului său, atunci când Baiazid, în calitatea lui de frate mai mare, avea să ajungă pe tron. Nu-și mai amintea cum reușise să-și învingă frica aceasta. Fără îndoială că datorită mamei sale și a certitudinii ei că nu Baiazid va fi sultan, ci el. Datorită tatălui său. Dar acum nu mai avea importanță. O păstra în sufletul lui ca pe o relicvă. Ca pe o biruință asupra lui însuși, dar și asupra umbrelor. Prima dată când își dăduse seama că a învins teama, se afla în orașul vechi, lângă Sfânta Sofia. Se apropiase de el un cerșetor cu chirul ascuns de o glugă. Părea a fi un călugăr pelerin. Djem îl apucase de încheietură și-i pusese în mână câteva monede.

Călugărul se smucise cu violență.

— Nefericitele, murmurase el, Doamna cu Coasa îți va răsplăti bunătatea.

Apoi își ridicase mânăca dând la iveală carnea descompusă de lepră și se acoperise la loc imediat. Djem nici nu tresărise, Dimpotrivă, se apropiase și mai mult, pentru ca vorbele să nu-i fie auzite de trecători:

— În oraș nu vei găsi nici o leprozerie, vrei să te conduc eu până acolo?

— Știu unde este. Nu leprozeria o caut.

— Atunci lasă-mă să te ajut. Dacă se ciocnește cineva de tine, vei pune în primejdie și alte vieți.

— Dar de a ta nu-ți pasă?

— A mea este deja condamnată. Spune-mi ce anume cauți.

— Săpun de Alep.

— Ce vrei să faci cu el? se mirase Djem deschizându-i drum prin labirintul ulicioarelor.

— Cu mult timp în urmă, mi-a căzut în mână un pergament vechi în care scria că acest săpun are calități uimitoare. Vreau să-l încerc pe rănille mele.

Djem îi plătitise negustorului săpunul, apoi îl condusesese pe călugăr până la porțile leprozeriei. Mirosul de carne putredă îi stăruise în nări câteva zile. Îi era familiar, identic cu cel din copilărie. Dimineața, când se trezea, își privea mâna îngrijită, epilată, netedă ca pe o ciudățenie, încercând să trezească în el neliniștea pe care o simțise de atâtea ori. Nu-i apăruse nici un semn. Și nici teama nu revenise. Djem o supusese.

În ajun, auzind clopotele, ghicise înaintea sosirii lui Guy de Blanchefort că regele se stinsese.

„Testamentul lui stipulează că Anne de Beaujeu va deține tutela asupra fratelui ei, Carol al VIII-lea, până când acesta va avea vârsta necesară pentru a lua el însuși hotărâri. Însă familia Valois, dragă Djem, acești Valois dornici de putere o vor incita pe Charlotte de Sasaia, mama delfinului, să solicite regența. O ordonanță regală din 1407 îi conferă acest drept. Vezi și tu că situația e complicată și va întârzia rezolvarea problemelor noastre, pentru că, deocamdată, nu știm cu cine trebuie să ducem tratative.”

Djem se ferise să facă vreun comentariu.

— Și încă ceva... Hussein bei, trimisul fratelui tău, a fost găsit mort într-o fundătură.

— Probabil că în timpul unui jaf...

— Fără îndoială, admise marele prior, vorbind cam nedeslușit din cauza limbii care-i era încă

umflată și zgâriată în urma extracției dintelui.

Băură câte o gură de ceai.

— Îl voi consemna aici pe Philibert de Montoison. Îți va asigura paza.

— Garda mea personală e de-ajuns pentru asta, se încruntase Djem, înțelegând că discursul marelui prior de Auvergne nu fusese decât un subterfugiu pentru a-l face să accepte mai ușor această nouă constrângere.

— Zvonurile se înmulțesc, Maiestate. Amenințările ne bat la ușă. Mi s-a spus că în seara fatală Hussein bei a fost văzut în tovărășia unui turc.

— Este cumva o acuzație, mare prior?

— Nicidecum, dar poți fi sigur oare de fidelitatea ienicerilor tăi? Poate că a fost ucis ca să nu vorbească. Să nu dezvăluie sub tortură numele celui care l-a trimis să te asasineze.

— Chiar și în acest caz mi-aș putea ține la respect dușmanii.

— Totuși, insist. Philibert de Montoison știe să fie foarte discret. Acceptă-i prezența și rămâi în apartamentele tale până când vom afla mai multe în legătură cu chestiunea aceasta. Țin foarte mult la viața ta.

Djem scrâșni din dinți. Abia se putea stăpâni să nu dea totul în vileag, să-i spună că știa despre complicitatea lui Baiazid cu ordinul. Dar se gândea la tânărul său prieten, ducele de Savoia, care aștepta momentul prielnic ca să acționeze și-l sfătuisese să nu facă valuri, să stea liniștit. Djem simțea în suflet tumultul apelor Mediteranei care pare atât de calmă înainte de a se dezlănțui și a-i zdrobi pe cei care încearcă s-o înfrunte.

Așa că Philibert de Montoison se instalase chiar în cursul dimineții pe covor, printre prietenii și femeile prințului. Dacă șobolanul acela își închipuia că va reuși să-l împiedice pe Djem să comunice cu tovarășii săi, se înșela. Nassouh era un *celebi*, un învățat. Mult mai erudit decât oricare dintre ospitalieri, citise operele autorilor latini, greci, italieni și francezi, dar pasiunea față de poezii persani, pe care-o împărtășea și Djem, îi permitea să-și spună, sub pretextul unui vers citat într-o convorbire aparent banală, lucruri esențiale.

Totuși, la începutul unei după-amiezi, în fața privirilor insistente ale lui Nassouh, Djem fu nevoit să recunoască: asta nu era de-ajuns. Se întoarse într-o doară spre Mounia, fiica unui înalt demnitar mameluc, pe care Keit bei i-o dăduse de nevastă cu să-și asigure prietenia lui. Almeida, care era conducătoarea haremului, nu i-o adusese încă în pat. Djem știa care era motivul: favorita lui se temea să nu-i ia altcineva locul, iar Mounia era foarte frumoasă. Amuzat de această rivalitate, Djem n-o ceruse până atunci pe Mounia, iar acum se felicita pentru asta. Egipteanca îi plăcea lui Philibert de Montoison mai mult decât toate celelalte femei din harem. Având în vedere că încă n-o onorase cu favorurile lui, Djem o putea sacrifica fără nici un scrupul.

Îi șopti fetei câteva cuvinte la ureche, în timp ce Anwar îi sustrăgea atenția cavalerului. Erau atât de apropiați încă din copilărie, încât fratele lui de lapte pricepuse la o singură mișcare a degetului prințului ce intenționa Djem. Sclava acceptă, supusă, în timp ce Philibert de Montoison nu mai contenea cu lingușelile.

Oare se lăsase păcălit sau nu? Din atitudinea lui, nu se putea ști. De când se întorsese din călătorie, Philibert de Montoison vorbea mereu despre farmecele unei femei, fără a-i pomeni numele, pretinzând că e îndrăgostit nebunește de ea. Anwar, pe cât de diplomat, pe atât de rafinat, știa bine cum să-l stârnească.

— Nici una, prietene, nici una nu se compară cu ea, pe legea mea! Frumusețea ei este ca un vis minunat care stăruie și după ce te-ai trezit, ca făgăduiala unui înger, exclamă Philibert de Montoison.

— Așa și se pare, fiindcă n-ai intrat niciodată în vreun harem ca al nostru, insistă Anwar.

Un geamăt îl făcu să-și întoarcă ochii spre Mounia care se ținea de burtă. Femeia aruncă o privire febrilă spre Philibert de Montoison, apoi îi răspunse în grecește lui Djem că avea dureri cumplite, în ciuda medicamentelor pe care i le dăduse el.

Djem se prefăcu îngrijorat.

— N-ai vrea s-o vadă spițerul nostru? propuse Philibert de Montoison.

— Poate că ar fi bine... Cu toate că asta ne încalcă obiceiurile.

— Trimit pe cineva să-l cheme... hotărî Philibert de Montoison ridicându-se.

— Cred că n-ar trebui s-o faci, interveni Djem. Guy de Blanchefort interzice orice vizită aici după lăsarea întinericului.

Știi asta mai bine ca oricine. Doar câțiva dintre oamenii voștri au aprobarea lui ca să intre la noi. N-aș vrea să-l supăr.

Privirea aruncată pe furiș de egipteancă deveni rugătoare. Philibert de Montoison ezită o clipă, în picioare printre ceilalți care-și treceau nepăsători de la unul la altul o narghilea. Djem îi porunci tinerei să mai rabde. Ea lăsă ochii în jos. Prințul o lăsă în plata Domnului și începu să râdă la o glumă făcută de Houchang.

Era clar, își spuse Philibert de Montoison, că aici nu se punea la cale niciun complot. De când se întorsese, nu sesizase nimic nefiresc în atitudinea prizonierului lor. Guy de Blanchefort exagera cu bănuielile. Femeia aceea, pe jumătate goală sub vălurile ei, era frumoasă. Oare chiar avea dureri? Se îndoia. Frustrarea lui, mereu reînnoită de amintirea lui Philippine, era atât de intensă încât nu mai suporta priveliștea coapselor, a buricelor împodobite cu smaralde, a sânilor abia ascunși sub o fâșie de mătase. Fără să mai vorbim despre mâinile pe care prințul și le plimba pe trupurile lor ca o invitație neîncetată la dragoste. De ce nu-și ținea femeile închise într-o odaie, ferite de priviri străine, așa cum era obiceiul în țara lui? Ca să-i pună pe ei la încercare? Să-i pedepsească?

Un alt geamăt să ia o hotărâre. Mâna Mouniei coborâse de pe piept în josul pântecelui.

— O voi însoți chiar eu, zise, cu voce destul de puternică pentru a răzbate prin zgomotul discuțiilor prietenilor lui Djem.

Obiectul acestor discuții era, ca de cele mai multe ori, evocarea amintirilor fericite de pe vremuri.

Nassouh se ridică.

— Cavalere, așa ceva e împotriva legilor noastre.

Djem ridică o mână liniștitoare.

— Nu suntem acasă la noi, Nassouh. Din moment ce cavalerul s-a oferit, n-am nici un motiv să refuz. Am încredere în el. Mounia va fi la fel de bine păzită ca mine.

Philibert de Montoison se prefăcu a nu înțelege aluzia. Egipteanca își puse pe umeri o mantie de mătase.

— Nu vom lipsi mult, îl asigură cavalerul înainte de a ieși.

Imediat ce ușa se închise la loc, Djem bătu din palme. Femeile părăsiră odaia.

— Vorbește! îi porunci Djem lui Nassouh.

— Orașul e înțesat de oșteni aflați în slujba ospitalierilor. Sosesc cu sutele, din toate părțile. Mișună prin toate cârciumile. La fiecare colț de stradă. Nu m-am putut apropia de trimisul ducelui. Nici măcar cât să-mi înmâneze vreun mesaj. Pelerinii nu mai au voie să intre în clădire. De data asta, suntem încolțiți.

Djem se scărpină în barbă.

— Înseamnă că o vor face la noapte, conchise el. Până mâine, ne vor dezarma.

Privirile tuturor se ațintiră asupra lui.

— Tu, Houchang, anunță-l pe aga. Ienicerii lui să fie gata să-i oprească pe ospitalieri să-și aducă întăriri. Dacă și-au chemat soldații, înseamnă că se tem de iataganele noastre. Vom încerca să ieșim discret, în timpul ultimei rugăciuni. Cadiul are aceeași măsură ca mine. Îmi va lua locul. Culcat în pat, nimeni nu-și va da seama de această substituie. Eu, îmbrăcat cu costumul lui, am să fiu printre voi. Veți ieși la plimbare, ca în fiecare seară.

— Și Philibert de Montoisson?

— Am eu grijă să nu ne stea în cale. I-am poruncit Mouniei să nu-i cedeze, ci doar să-l ațâțe. Se va duce la el îndată ce se va lăsa întunericul. Nu vom avea, eu și cadiul, prea mult timp la dispoziție ca să schimbăm rolurile, dar sper să fie de-ajuns.

Houchang își clătină capul cu turban.

— Nu vom fi lăsați să ieșim din clădire după ora stingerii.

— O vom lua prin spate, străbătând pădurea. Ai grijă ca trei achingii să-și ascundă caii acolo. Nassouh își trecu neliniștit mâna peste bărbuța ascuțită.

— Chiar dacă ajungem în munți, cum vom putea înfrunta o întreagă armată?

— Viața mea este prea prețioasă pentru câinii aștia ca să o supună vreunui risc. În orice caz, de îndată ce vor da alarma ducele va afla și el. Cu puțin noroc...

Schimbară o privire complice.

— Fie ca Allah să ni-l ofere, la noapte, se rugă Anwar.

— Iar Dumnezeu să se uite în altă parte, adăugă Djem bătându-l pe umăr.

Apoi femeile se întoarseră, iar chipurile își luară din nou expresia nepăsătoare. Philibert de Montoisson avea să revină curând și, pentru ca evadarea să aibă sorți de izbândă, trebuia ca nimeni să nu bănuiască nimic până în ultima clipă.

Abia pornise Philibert de Montoisson pe coridorul atât de îngust și cu tavanul atât de înalt încât torțele nu reușeau să-l ilumineze, când egipteanca îl oprise apucându-l de braț. O privise în ochii negri. Gura ei fermecătoare era întredeschisă, lăsând să se vadă un șir de dinți imaculați. Fata aruncă o privire în jur ca să se asigure că nu era nimeni prin preajmă, se lipi de el și-l sărută.

— Vino, zise Philibert de Montoisson, simțind că bărbăția i se învârtoșează.

Dacă-i surprindea cineva, Djem ar fi cerut satisfacție, iar soția lui ar fi fost executată. O trase într-o debara în care erau depozitate uniforme vechi ale ordinului. În cotlonul acela, de mult timp abandonat, fără altă deschidere decât o ușiță atât de joasă încât trebuia să te apleci ca să intri acolo, domnea un iz de mucegai și un miros rânced pe care cavalerul nu-l putu identifica. N-avea însă la dispoziție nici un alt loc în care să-și poată satisface poftele cu ea. Și nici timp să caute altul mai potrivit n-avea. O lipi cu spatele de rafturi și începu s-o sărute lacom. Vorbele pe care încerca ea să le rostească și gesturile cu care încerca să-l respingă se pierdură în hotărârea lui. Simțurile lui, prea mult timp înfrânate, își cereau imperios drepturile. Se vede că nici femeii nu-i plăcea situația, fiindcă începu să respire precipitat, scoțând gemete ușoare, când el o pătrunse. Ca să-i arate și mai bine ce simțea, își încolăci picioarele pe după șoldurile cavalerului.

„*Femeia asta face dragoste ca o doamnă, dar se dăruiește ca o curvă*“, își spuse în treacăt Philibert de Montoisson. Mai apucă doar să-și închipuie ce fel de amantă ar fi Philippine, apoi se descărcă brusc, cu un icnet înfundat, în trupul Mouniei. Dacă în spatele lor ar fi apărut Djem, s-ar fi sfârșit cu ei amândoi. Se îndepărtă brusc de ea.

— Nu-l lăsa să te atingă, îi spuse el în grecește.

— Nici o grijă, nu mă place. Și, în afara de asta, chiar el mi-a cerut s-o fac, râse Mounia,

vorbind într-o franceză cu un accent pronunțat.

Philibert de Montoisson încremeni. Oare auzise bine? În întunericul care domnea acolo, nu-i putea zări chipul.

— Ce-ai spus?

— Voia să te fac să pleci din încăpere, ca să poată vorbi nestingherit cu prietenii lui. Prințul vă păcălește, pe tine și pe toți ceilalți.

Philibert de Montoisson simți un fior de gheață străbătându-i șira spinării.

— De ce te-aș crede? Eu n-am observat nimic, făcu el.

— Ei își vorbesc în farsi, când toată lumea râde.

— Iar tu cunoști limba asta? se răsti el, de parcă ar fi înjurat.

Ea însă nu se lăsă intimidată.

— La fel de bine ca și pe a ta. Tatăl meu este un demnitar de rang înalt. Adoră poezia persană. Preceptorii mei mi-au predat-o și mie.

— N-ai nici un interes să-ți trădezi soțul. Ce vrei să obții în schimb?

— Libertatea.

— Ai fi liberă și dacă el ar evada.

— Însă n-aș avea protecție. Vreau să părăsesc Franța. Dacă mă ajuți, te ajut și eu.

— Fie, hotărî Philibert de Montoisson. Mergem la spițer și vei rămâne acolo cât mă duc eu să-i raportez lui Guy de Blanchefort. El va decide cum vom proceda în continuare. Și-apoi vom face ceea ce așteaptă de la noi Djem. Dacă m-ai mințit, va fi vai și amar de tine...

leșiră la fel de discret cum intraseră.

După destulă vreme, se întoarseră în apartamentele prințului care juca șah.

— Te simți mai bine? își întrebă el soția, ridicându-și ochii de la tabla de șah.

Mounia dădu afirmativ din cap, apoi își reluă locul printre celelalte femei care jucau arșice în tăcere ca să nu-și tulbure stăpânul. Anwar îi întinse niște zaruri lui Philibert de Montoisson, care le acceptă. Se așeză turcește între Anwar și Houchang, apoi aruncă zarurile pe covor. Dădu un șase.

— Norocul îți surâde, îl felicită cu glas scăzut acesta din urmă, luând zarurile.

— Așa li se întâmplă adesea celor îndrăzneți, replică Philibert de Montoisson, cu un surâs la fel de mios ca al celuilalt.

Abia acum începeau să joace adevărata partidă.

După cum hotărâse, Djem se dusesse devreme la culcare, îmbrăcat cu veșmintele cadiului, pe care i le adusese neobservat Nassouh spre seară, pându-l fiecare mișcare, fiecare foșnet în jurul patului său. Palmele asudate îi trădau neliniștea, ca și ațâțarea. Gata cu frazele meșteșugit înflorite, gata cu vorbele dulci! Se săturase s-o mai facă pe prostul, el, a cărui inteligență, a cărui minte ageră erau vestite în toată împărăția. Îi distrase destul pe șobolanii aceia. Dacă-l prindeau, îi va scuipa în obraz, Mai avea resurse.

Perdeaua se mișcă. Apăru cadiul cu mâna la inimă.

— Prințe...

Djem dădu la o parte așternutul. După o clipă, era pe coridor, simțind furnicături în degete la atingerea iataganului prins la brâu. Pentru cazul în care Allah ar fi avut în noaptea aceea privirea îndreptată în altă parte, iar el ar fi fost prins, își lăsase sub saltea pumnalul dăruit de mama lui când împlinise zece ani. Nu-i plăcea să se despartă de el, dar prudența îl obliga s-o facă, „*Să nu faci niciodată un pas fără să-ți asiguri spatele*”, spunea tatăl lui. Acum sfaturile lui îi erau de folos.

— Acolo!

Philibert de Montoisson întinse un deget înmănușat spre umbrele care se strecurau, lipite de ziduri, către umbra și mai întunecată a donjonului. Abia șoptise cuvântul, doar cât să-l audă Guy de Blanchefort aflat alături. Totuși, i se păru că fugarii se opriseră, scrutând bezna. Chiar și fără trădarea Mouniei, evadarea ar fi avut sorți de izbândă. Acoperit de nori, cornul subțire al lunii dădea o lumină atât de firavă încât era greu să deslușești vreo mișcare.

— Să așteptăm, decise Guy de Blanchefort care nu voia să mai continue mascarada aceea sordidă.

Pretextul ideal pentru punerea în practică a planurilor sale era să-l surprindă pe Djem asupra faptului. Își duse la buze arătătorul și degetul mijlociu. Un tril ca de pasăre se înălță în aerul apăsător, apoi încă unul și încă unul. Sunete aparent lipsite de importanță, dar care, conform unui cod dinainte stabilit, îi anunțau pe soldații lui să fie pregătiți de acțiune.

Mâna lui Nassouh coborî pe brațul lui Djem. Ca și cum ar fi simțit și ei atingerea, toți rămaseră nemișcați la colțul clădirii. Sub copaci, în apropierea porții dinspre nord pe care Houchang o descuiase, îi așteptau caii. Dacă reușeau să străbată spațiul deschis care îi despărțea de acel loc, mai aveau o șansă.

— Simți? îl întrebă.

Djem dădu din cap. Sudoarea celorlalți. Vântul prevestitor de furtună le adusese mirosul ei printre miresele pământului.

Cunoșteau prea bine, cu toții, acest miros, cel al oamenilor care așteaptă să înceapă lupta.

— S-a terminat, scrâșni Houchang, smulgându-și iataganul de la brâu.

— Nu încă, hotărî Djem ducându-și mâna la buze.

Răsună un țipăt prelung de bufniță. După câteva clipe, îi răspunse un altul.

— Acum! zise Djem.

Și o rupseră la fugă către libertate.

— Fir-ar să fie! strigă furios Philibert de Montoisson când îi văzu luând-o la goană.

Și împreună cu Guy de Blanchefort, Jean Iseron, Imbert de Beauvoir și Jean Boniface începu să fugă după ei.

În spatele lor, se auzea deja zăngănit de arme. Iataganele împotriva săbiilor. Ienicerii împotriva cavalerilor. Optzeci de turbane împotriva celor opt sute de oameni ai lui Guy de Blanchefort, care se iveau din toate părțile. Părea o luptă pierdută dinainte, dar turcii, prin priceperea lor, aproape că aduceau la egalitate șansele. Pentru fiecare turc ucis cădeau câte zece francezi, decapitați sau cu membrele retezate.

Djem îi vedea pe blestemații de ospitalieri răsărind de pretutindeni, ca niște câini asmuțiți asupra unei prăzi.

— Du-te! urlă Houchang întorcându-se deodată ca să-i acopere retragerea.

Anwar și Nassouh făcură la fel. Djem mai făcu câțiva pași. Din spate, auzea ciocnirea lamelor și strigătul de luptă al prietenilor lui. Din față — nechezatul speriat al cailor. Nu departe de poarta străjuită deja de opt soldați înarmați până-n dinți. Djem știa că i-ar fi putut ucide cu ușurință. Și să fugă. Putea s-o facă. Totuși, se opri. Ce-ar fi făcut fără tovarășii lui? Ca un lup rănit hăituit, rătăcind pe un munte necunoscut, într-un ținut ostil. Și disprețuindu-se, cu fiecare zi mai mult, pentru că i-a lăsat pradă unei morți sigure și inutile. Se întoarse cu fața într-acolo. Privirea lui albastră precum cerul, pătrunzătoare ca a unei păsări de pradă și auzul deprins să deslușească orice mișcare în noapte îi dezvăluiră întreaga scenă. Pe terase, ienicerii lui începeau să bată în retragere. Oare câți mai rămăseseră? Cel mult vreo treizeci judecând după zgomotul pe care-l făceau iataganele ce se loveau de săbiile francezilor. În nări îi pătrundea miros de sudoare și sânge. Philibert de Montoisson și Guy de Blanchefort ajunseseră la câțiva pași de tovarășii lui, înconjurați de tot mai mulți soldați în tunici de zale. În ciuda vitejiei cu care-și secerau dușmanii, aveau să fie în curând copleșiți. Încă o fracțiune de secundă. Onoarea sau libertatea? Djem nu mai șovăi. Se aruncă în luptă chiar în clipa în care Guy de Blanchefort își scotea spada din teacă.

Djem simțea fiecare lovitură pe care o dădea răspunzând în trupul, în mușchii, în sufletul lui. Între el și marele prior din Auvergne apăreau alți soldați. Voiau să-l încercuiască. Sărmani nebuni! Începu să râdă ca în copilărie, când tatăl lui îl învăța să rezeze cu sabia o sfoară care se învărtea în jurul lui. Începu să se rotească precum un derviș, ținând orizontal tăișul iataganului, cu asemenea viteză și forță, în ciuda ierbii care i se lipea de tălpi, încât rezeză dintr-o mișcare patru capete. Ceilalți dădură înapoi, impresionați. Nu le lăsă timp să-și revină. Avea în față cincisprezece dușmani. Sărind ca un diavol, îi spulberă unul după altul cu atâta ușurință, de parcă ar fi fost înzestrat cu puteri supranaturale. Sau poate că erau înfrânți din pricina rezervei de care dădeau dovadă. Guy de Blanchefort le striga să-l prindă viu. Așa că francezii, în loc să-l atace, preferau să dea înapoi, trăgându-l după ei. Îi era sete de sângele lor. Sete de izbândă. Sete de acel adevăr pe care doar chipul morții i-l adusesese întotdeauna. Simțea că renaște, că se vindecă de umilirea la care fusese supus. Îi obliga pe toți să-l admire. Era Djem sultanul, copilul iubit al mamei sale, urmașul legitim al tatălui său și spaima fraților lui mai mari. Era Djemchid, eroul legendar al Persiei, al cărei curaj și îndrăzneală le moștenise. Era invincibil fiindcă era râvnit de toți.

Când își dădu seama că procedaseră astfel ca să-l izoleze, era prea departe ca să se mai poată întoarce la ei, iar Guy de Blanchefort îi tăia drumul. De unul singur. Cei doi bărbați stăteau față în față.

— S-a terminat, Djem, îl anunță cavalerul.

— Așadar, voi muri, hotărî tânărul înălțându-și capul și iataganul.

Împotriva oricăror așteptări, Guy de Blanchefort își cobori spada și desfăcu pumnul. Arma căzu la picioarele turcului.

— Ia-mi viața, prințe, dar păstrează-o pe a ta. Valorezi mai mult decât mine.

— Cât? scrâșni Djem, punându-i vârful iataganului sub bărbie

Guy de Blanchefort nici nu clipi și nu schiță vreun gest ca să se apere.

— Patruzeci de mii de ducați.

— Pe zi?

— Și dreptul de liberă circulație pe Mediterana.

Fratele meu este mai generos decât credeam!

— Noi avem atât misiunea de a-l feri atât pe el de tine, cât și pe tine de el. Te va asasina fără să ezite dacă devii din nou un pericol pentru el. Deja uneltește s-o facă, în ciuda înțelegerilor noastre. Am jurat să te apăr. Îmi voi respecta jurământul.

Mânia lui Djem se risipi dintr-odată. Tonul celui alt nu era prefăcut de astă dată. Nici atitudinea lui. Prințul înțelese în clipa aceea cât de mult îi semăna Guy de Blanchefort. Orgoliul, înainte de toate. Și mai ales onoarea. Respectul. Reciproc.

— Un leu nu e făcut ca să trăiască în cușcă, mare prior! Hai să lăsăm deoparte minciunile.

— Și vicleniile, da?

— Dacă-ți dau cuvântul meu, mă vei lăsa să umblu nestingherit, să mă întâlnesc cu vecinii noștri, să vânez, să călăresc, să mă duc la petreceri?

— Însoțit de Philibert de Montoisson, da, vei putea trăi după plac. Cu toate onorurile datorate rangului tău. Dar vei rămâne un exilat.

— Pentru tot restul vieții, presupun.

— Mă tem că da, în caz că ordinele pe care le-am primit rămân aceleași.

În jurul lor, lupta era în toi. Houchang râdea nestăpânit, eliberându-se de tensiunea atât timp stăpânită cu o furie drăcească. Nimeni nu-i putea rezista, iar hohotele lui de râs aproape că acopereau zgomotul bătăliei. Chiar dacă nu-i vedea pe tovarășii săi, Djem recunoștea fiecare lovitură dată de ei. Sub vârful iataganului, pe gâtul marelui prior se prelinse o picătură de sânge.

— Aș putea să te omor.

Guy de Blanchefort nici nu tresări.

— Locul meu ar fi ocupat de altcineva. Avem peste o sută de oameni care ar fi îndreptățiți să-l pretindă. Poate că ar fi mai puțin binevoitori decât mine.

— Nu-mi amintesc să-mi fi dat prea multe dovezi de bunăvoință, scrâșni Djem.

— Mi-ai lăsat oare de ales? Puteam lua alte măsuri decât cele pe care ți le-am impus? Tu ce-ai fi făcut în locul meu?

„*Același lucru. Fără șovăire*”, își spuse Djem. Își coborî iataganul. Luna ivită pentru o clipă din nori îi dezvălui chipul adversarului său. Privirea acestuia era directă. Sinceră.

— Sunt aliatul tău, Djem. Mi-ar plăcea, în ciuda circumstanțelor, să recunoști acest fapt.

În loc să-i răspundă, prințul îi întoarse spatele ca să-și întipărească în minte imaginea luptei duse de prietenii lui, invincibili, printre grămezi de cadavre însângerate. Fără îndoială, ultima luptă din captivitatea lui. Apoi scoase două șuierături ca niște lovituri de pumnal. Scurte, stridente, străbătând prin beznă și prin vacarmul luptei.

Zgomotul de metal lovit încetă imediat. Doar Houchang își mai abătu o dată brațul răzbunător și încă un cap se rostogoli pe pământ, în timp ce trupul tresări înainte de a se prăbuși. Philibert de Montoisson se năpusti, spumegând de furie, asupra uriașului înainte să poată interveni cineva, Houchang pară lovitura ucigătoare. Cei doi bărbați, aflați atât de aproape unul de celălalt încât răsuflările lor abureau lamele încrucișate, schimbă priviri pline de ură.

— Jos armele, Montoisson! tună Guy de Blanchefort.

Cei doi mai rămăseseră câteva secunde nemișcați, privindu-se cu dușmănie, apoi cavalerul se supuse și făcu un pas înapoi, continuând să țină spada ridicată.

Dacă mai încerci, te fac bucăți și te dau la câini! făcu Houchang, după care scuiță în direcția lui.

— Poți fi sigur că lucrurile nu vor rămâne așa, replică Philibert de Montoisson, întorcându-se pe călcăie și pornind spre terasă.

Pașii lui nervoși scârțâiau pe pietriș, răspunzând gemetelor răniților.

— Dă-mi iataganul! porunci Guy de Blanchefort, întinzând mâna spre Djem.

Acesta dădu înapoi.

— E fără drept de apel! insistă Guy de Blanchefort. Vă dezarmez pe tine, pe tovarășii tăi și pe ieniceri.

— Și ce-mi mai rămâne ca să mă apăr?

— Încrederea pe care va trebui să mi-o acorzi.

— Fie. Dar îți cer în schimb o favoare, se resemnă Djem înmânându-i arma.

— Ți-o acord, se angajă Guy de Blanchefort.

— Vreau moartea cuiva. A celui care m-a trădat.

— Știu. Codul onoarei voastre seamănă cu al meu. Unul dintre ienicerii tăi o poate ucide pe vaporul care o va duce la Rhodos. Până la îmbarcare, are acceptul meu de liberă trecere.

— Te referi la una dintre femeile mele. Spune-mi numele ei.

— Mounia.

Djem își înghiți dezamăgirea. Deși n-avea de ce să fie surprins. Greșise subestimând orgoliul egiptencei. Nimic nu e mai periculos decât o femeie umilită. Mama lui, care avusese de-a face cu soția lui Baiazid cea părăsită, i-o repeta mereu. Acum care din ei era vinovat pentru cele întâmplate? El, fiindcă o înjosise aruncând-o ca pe o prostituată în brațele lui Philibert de Montoisson? Sau ea, pentru că se răzbunase? Timp de o clipă, fu ispitit să-i acorde clemență, dar ar fi însemnat să se renege pe sine. În țara lui, așa era legea: orice trădător trebuia executat. Nici în cazul Mouniei nu putea fi altfel.

— Am cuvântul tău? insistă el pornind pe urmele marelui prior.

— Îl ai, Djem. Va muri, iar omul tău va fi lăsat în pace.

Merseră pe alee până la clădire, călcând prin bălțile de sânge pe care pământul nu reușea să le absoarbă. Ospitalierii se ocupau deja de răniți, transportându-i înăuntru. Lângă donjon, ienicerii rămași în viață și comandantul lor fuseseră adunați și dezarmați de soldații aflați sub comanda lui Luirieux.

— Vei înțelege, sper, că nu-ți mai pot îngădui o altă escortă în afară de a mea. Îți las doar trei ieniceri la alegerea ta, căpitanul lor și cinci achingii, îl anunță Guy de Blanchefort pe Djem când ajunseră în fața lor.

Djem arătă spre câțiva dintre oamenii lui. Luirieux îi eliberă, apoi conduse restul grupului în interiorul donjonului.

— Îmi păstrez tovarășii, sclavii și cadiul, enumeră Djem văzându-se neputincios.

— Ceilalți vor fi repatriați la Rhodos. Vor porni chiar mâine la drum.

Djem dădu din cap. Acord tacit. Se simțea istovit și n-avea altă dorință decât să spele sângele care i se lipise de piele și de veșminte.

— Cu permisiunea ta, mare prior, mă voi retrage.

— Încă ceva, Djem. În mai puțin de opt zile, vom pleca și noi la castelul din Rochechinard.

Djem zâmbi resemnat.

— Acolo sau în altă parte...

Se întoarce să urce scara spre apartamentele lui.

— Pădurile mișună de vânat acolo...

Glasul era prietenos, plin de făgăduințe. Djem se opri în prag, simțindu-și deodată inima mai ușoară.

— O să-mi trebuiască un cal.

— Ți-l vei alege chiar tu, dar aș fi fericit să te ajut. Dacă n-ai nimic împotriva...

Djem ajunsese în odaia lui cu umerii puțin aduși. Era epuizat. Și îndurerat de pierderea oamenilor săi. Mâine va fi altă zi. Va urma alta, și încă una. Dacă Guy de Blanchefort se străduia, poate că vor ajunge să semene mai puțin. Djem voia să creadă că, dacă-și păstra speranța, va veni o zi când ambițiile lui se vor întâlni cu cele ale ospitalierilor. Mâine...

Adormi, călărind în vis un armăsar focos.

Trecură opt zile. La fel ca întreaga țară care-și plângea regele defunct, domeniul Sassenage era înnămolit din pricina potopului adus de furtunile pe cât de dese, pe atât de violente, în răgazul dintre două furtuni, aerul era atât de apăsător, zăpușeala atât de nesănătoasă încât erau de ajuns câțiva pași ca să ți se umfle gleznele. În grajduri, animalele loveau cu copitele și se agitau în despărțiturile lor. Până și cocoșii, derutați de ivirea bruscă a luminii printre nori când aproape tot timpul domnea penumbra, nu mai știau să deosebească ziua de noapte și cântau din senin, de parcă ar fi înnebunit. Căpițele de fân rămase pe câmp putrezeau și fermierii din ținut își plângeau soarta, cu nasurile lipite de hârtia unsă prinsă în ramele ferestrelor. Nimeni nu voia să rostească numele lui Melusine, dar toată lumea se gândea la ea, ca de fiecare dată când natura se dezlănțuia. Închiși în case, localnicii vedeau apele Furonului umflându-se până aproape de nivelul malurilor. Roata morii de presat semințe pentru ulei se învârtea mai iute decât de obicei, mânată de surplusul de apă. În câteva locuri, drumul fusese inundat. Podul de la intrarea în sat rezista, dar apele se învârtejeau în jurul pilonilor. Oameni se rugau, făcându-și cruce când vreun fulger cădea prea aproape. Îndată ce soarele se ițea printre nori, toți se grăbeau să iasă ca să verifice dacă ce aveau pe lângă case mai era în bună stare. Noroaiile se scurgeau spre Furon, coborând pe coastele colinelor ca un torent negru și ducând cu ele crengi rupte, țigle smulse din acoperișuri, haine lăsate la uscat, leșuri de animale înecate sau lovite de trăsnet. Ocolind aceste șuvoaie ucigătoare, fiecare dădea câte o raită prin împrejurimi, bucurându-se sau întristându-se de ce descopereau în cotețul păsărilor sau pe stradă. Profitau de cele câteva minute de acalmie, după care ploaia reîncepea să cadă în picături mari peste acoperișurile ude și ușile se închideau iarăși în fața aerului rece de afară.

Philippine încerca să scape de plictiseală în tovărășia lui Sidonie. Cu ferestrele ferecate, brodau discutând despre toate și despre nimic, sub ochii indiferenți ai lui Marthe, absorbită de lucrul ei de mână. Uneori, baronul le înveselea cu puțină muzică. Vocea lui o acoperea pe a lor. Repetau împreună un refren, se emoționau la ascultarea unui vers, se cutremurau la evocarea unei bătălii sau împărțeau rolurile, interpretând epopeea unei vechi balade. Jucau șah, dame, cărți, trictrac... Treceau de la un loc la altul, spunându-și că a doua zi vor putea călări, vor putea merge la vânătoare.

Sidonie începuse s-o învețe pe Philippine noile dansuri la modă de la Curte. Jacques îi amintise că la Bâtie se organizau adesea petreceri. Cu aceste prilejuri, familia Sassenage își arăta în cel mai elegant mod puterea, iar vasalii veneau mereu să-i aducă baronului omagiile lor. Iar Philippine avea datoria să se remarce prin bunele ei maniere. Așa că, nedorind să iasă din casă pe vremea aceea, se dedica acestor lecții câte două ore pe zi. Într-o atmosferă care opunea tristeții mohorâte de afară o veselie autentică și curată.

După ce-și îndeplinea îndatoririle pe lângă Philippine dimineața, la scolare, Algonde era liberă până seara, când stăpâna ei se retrăgea să se culce. Aceasta îi propusese fetei să stea împreună cu ele, ca și Marthe, dar, tocmai din cauza prezenței cameristei, Algonde refuzase. Prefera să hoinărească prin castel, Algonde nu era făcută ca să stea ore întregi așezată lângă un sfeșnic, punând ața în ac sau învârtind roata de tors. Se plictisea repede. Îi plăcea să fie activă tot timpul. Gersende însă n-avea ce să-i dea de făcut, fiindcă baronul îi ceruse să verifice cheltuielile ocazionate de căsătorie.

Algonde încercase să se întâlnească cu Mathieu, dar acesta stătea tot timpul cu soldații. Neputând să se antreneze, aceștia râdeau, beau, spuneau bancuri deochete sau povesteau amintiri din lupte. Mathieu asculta, făurindu-și un caracter care îi fusese străin până acum. De

câte ori contenea ploaia, ieșea cu maestrul lui de arme și exersa ceea ce învățase. Lui Algonde însă, oricât se străduia, nu-i plăcea deloc să vadă sabia aceea rotindu-se în aer prin fața ei. Nu-i plăcea nici râsul acela de soldățoi care-i ieșea lui Mathieu din adâncul gâtului. Chiar trebuia să-i imite și să devină unul de-al lor?

— Nu fac decât să-mi însușesc noua mea meserie, se mirase băiatul când ea îi spusese lucrurile acestea într-unul dintre puținele momente când avuseseră prilejul să vorbească între patru ochi.

— Obiceiurile lor nu se potrivesc cu firea ta, Mathieu. De ce vrei să ți-o schimbi?

El ridicase din umeri, cu ochii scânteindu-i.

— Firea e ceva pe care nu te poți bizui. Adevărul e că prefer să transpir în felul ăsta decât mânuind lopata cu pâine.

Algonde simțise că i se rupe inima:

— Vrei să spui că-ți place meseria asta?

El o strânse în brațe, fericit ca atunci când, în copilărie, descoperea un joc nou.

— Mare noroc, nu? O să vezi, peste câteva săptămâni am să fiu în stare să te apăr de orice primejdie. Ca pe vremea când eram copii, ții minte? Tu erai o prințesă, iar eu — un cavaler neînfricat.

— Eu sunt doar o slujnică, iar tu, un soldat. Visurile noastre n-au devenit realitate, Mathieu! Nu trebuie să ne lăsăm înșelați.

Îi sărutase buzele ușor, ca odinioară, fără să ia în seamă temerile ei.

— Ba nu-i așa, visurile noastre ne ajung din urmă. Doar ne vom căsători, nu-i așa?

Apoi fusese chemat la instruire și fugise, fluierând cântecelul pe care-l îngâneau pe vremuri, înainte de a face vreo farsă cuiva. Algonde își stăpânise neliniștea și intonase cu vocea ei limpede aceeași melodie. El era mulțumit. La urma urmei, nu era mai bine așa?

A doua zi însă începuse din nou să aibă îndoieli. Ca să nu se mai gândească la asta, își reluase vechile corvezi. Freca argintăria, mătura scările, o ajuta fie pe Fanny să-i servească pe stăpâni, fie pe jupânul Janisse, la bucătărie. În prima seară când remarcase acest lucru, Philippine o muștrase cu blândețe:

— Ești camerista mea. Nu-ți ajunge? Ce nevoie ai să faci și alte treburi? Când vom fi la Bâtie, va trebui să te mulțumești doar cu atât.

— Vai de mine, cred că voi muri în cazul acesta, se văitase Algonde făcând o mutră dezolată.

Philippine izbucnise în râs.

— Sper ca Mathieu să te lase însărcinată cât mai repede. Atunci, măcar o să ai cu ce te ocupa toată ziua!

Gândul acesta o înseninase pe Algonde. După o clipă însă o și întristase. Putea ea să aducă pe lume un copil, știind ceea ce știa? O dilemă în plus se adăuga la starea schimbătoare de spirit care o stăpânea. Între râs și lacrimi, între copila de ieri și mica vrăjitoare de astăzi. Între Mathieu și Philippine. Între soare și ploaie. „*Hotărât lucru, își spunea ea, sunt ca o giruetă, mă rotesc în toate direcțiile după cum bate vântul. Ar fi timpul să-l înfrunt, în loc să-l las să mă învârtească după placul lui!*”

Situația era la fel de tulbure și la comanderia de la Poet-Laval. Djem își văzuse ienicerii plecând chiar a doua zi după evadarea lor nereușită. Trecând pe lângă albia Durance, puteau să ajungă la Marsilia peste vreo cincisprezece zile, dacă vremea proastă nu-i obliga să se oprească prea des.

— Cu toate că nici ei n-au permise de liberă trecere, glumise Djem când Guy de Blanchefort

îi dezvăluisă itinerarul lor care era mult mai scurt decât cel pe care-l avuseseră la sosirea în Franța.

Acum discutau fără să se mai prefacă, iar prințului îi plăceau aceste convorbiri. De fapt, fără ca ei să-și dea seama, înfruntarea aceea îi apropiase.

Guy de Blanchefort zâmbise și împăturise harta regatului, pe care o întinsese pe masa cea mare din biroul lui ca să-i răspundă lui Djem la întrebarea legată de locul unde se aflu Rochechinard.

— Ai dreptate, dar adevărul este că ospitalierii au dreptul de liberă circulație în toată Franța. Nimeni nu-i va lua la întrebări. Și chiar dacă i-ar opri cineva n-ar avea cui să-i raporteze. Pentru moment, regatul încă nu are un conducător.

Djem încuviințase, iar Guy de Blanchefort îl invitase să prânzească împreună cu el.

Pe terasă, în ciuda ploii dese care nu mai contenea, sângele se infiltrasă în interstițiile dintre dalele de piatră. Înnegrit și închegat, rămânea ca o dovadă a trădării soției lui. Djem o văzuse, în ziua de după bătălie, urcându-se pe un catâr. Mounia îi aruncase o privire mândră. Întruchipa răzbunarea îndeplinită. Fără remușcări. Hotărârea lui Djem devenise și mai fermă. Își întorsese ochii de la ea spre unul dintre oamenii lui care tocmai plecau. O clipire le pecetluisă înțelegerea. Înainte ca noaptea însângerată să ia sfârșit, Houchang venise la el ca să primească porunci. Djem știa că ele vor fi îndeplinite cu sfințenie. Egipteanca n-avea să-și mai revadă țara.

„*Mila nu-și află rost decât prin dreptate, fiule*“, îi spunea tatăl lui.

Câți oameni fuseseră uciși sau răniți ca să vindece orgoliul rănit al acelei femei diabolice? Peste două sute fuseseră înmormântați. Turci și francezi laolaltă. Comandaria devenise un abator. Așa că ea trebuia să moară! O merita. Plecase radioasă, sigură că era de neatins. Djem o privise cu dușmănie, gândindu-se la Anwar care-și pierduse o ureche în luptă, la Nassouh cel erudit, a cărui mână, atât de pricepută la caligrafierea versetelor din Coran, fusese schilodită.

Toate acestea lăsaseră în sufletele prietenilor săi o ură nestinsă, pe care prezența permanentă a lui Philibert de Montoisson o sporea și mai mult. Și, în plus, până la plecarea spre Rochechinard erau cu toții consemnați în apartamentele lui Djem. Nimeni nu mai avea voie să iasă în oraș. Fără iatagane, nu se mai puteau antrena pentru luptă. Le fusese interzisă chiar și lupta cu mâinile goale.

— Din motive de securitate. Oamenii mei sunt ca ai tăi, Djem, au sânge clocotitor și regretă pierderea camarazilor lor, se justificase marele prior.

— Dar îmi făgăduiseși!

— La Rochechinard, riscurile noastre vor fi mai mici. Tu și prietenii tăi veți avea ceea ce vă doriți. Firește, în limitele a ceea ce mi se permite să-ți ofer.

Ce vrei să spui?

— Știi bine, Djem. Orice, în afară de libertatea propriu-zisă.

Djem încercase apoi să-i liniștească pe tovarășii lui.

— Oriunde am pleca, ducele de Savoia nu va uita de noi, mârâise impetuosul și bățăiosul Houchang.

— Am jurat.

— Noi însă n-am jurat nimic, subliniase Anwar, cu un surâs răutăcios pe buze.

— Prizonier sunt, prizonier voi rămâne. Dar nu vă pot obliga și pe voi. Dacă vreți să plecați, sunteți liberi s-o faceți, oftase Djem văzându-le furia.

Îl priviseră întristați.

— Ce fel de prieteni am fi dacă te-am părăsi?

— E adevărat. Ai semnat un tratat. Ți-au făcut niște promisiuni, negru pe alb, cu semnătura marelui maestru al ordinului lângă cele ale martirilor. Știu. Eram de față. Au jurat pe Biblie că te vor ajuta să-ți recuperezi tronul, că te vor conduce în Ungaria. Vorbeai despre jurământul tău? Păi, să-l respecte și ei pe-al lor! se enervase Nassouh.

— Cuvântul unui turc valorează mai mult decât cel a o sută de francezi... Nu spuneai tu așa, frate?

Anwar, fratele lui de lapte, își scuturase capul, capul lui frumos care, în loc de turban, era înfășurat într-un pansament pătat de sânge într-o parte.

— Nu mă dezic, Djem, și-ți dau și eu cuvântul meu că, dacă ducele organizează o ambuscadă, te voi obliga să-l urmezi. Astfel onoarea ta va rămâne nepătată, iar a mea va dobândi satisfacție.

Ceilalți îl aprobaseră, iar în cele din urmă acceptase și Djem. Tovarășii lui nu se vor preda niciodată. Poate că undeva, în privirea lui Allah, mai era vreo speranță. În fiecare noapte, ascultând ploaia care bătea puternic în ferestre, se gândea la pumnalul de sub perna lui. Tăișul acela încovoiat precum cornul lunii era acum singura armă pe care-o mai avea. Iar în inima lui cânta încă una, pe care i-o oferiseră poeții din Katmouni. Pe asta nu i-o putea lua nimeni. Numele ei era prietenia.

Înainte de a pleca spre Aigues-Mortes, Enguerrand se oprise la Rochette. Pentru câteva minute, apoi o oră, apoi o noapte. În cea de-a doua zi petrecută sub propriul acoperiș, se întreba încă dacă făcuse o alegere bună. Frumusețea lui Philippine îl impresionase. Avea vârsta potrivită pentru măritiș, iar pretendenții nu-i lipseau, după câte putuse vedea. În timpul petrecerii, Enguerrand zărise deja doi bărbați strecurându-i bilețele pe sub ușă. Cu toate acestea, ea rămăsese lângă el, preferase tovarășia lui, fără să bage în seamă avansurile altora. Dar nu-și făcea iluzii și nu era atât de mărginit încât să nu știe că depărtarea va birui interesul pe care i-l arăta ea. Înainte de a dobândi glorie și avere nu se simțea demn de ea și nu voia să-l ofenseze pe baron, care fusese deja atât de generos față de el, cerându-i mâna fetei în aceste condiții. Trebuia, așadar, s-o piardă ca să aibă, poate, dreptul de a o iubi. Tristă alegere! Nobilă, fără îndoială. Demnă de rangul de cavaler pe care-l avea acum. Dar cât de greu îi venea s-o facă! Destul pentru a se îndoii. Destul ca să rămână?

Când se dezlănțuise prima furtună, era atât de frământat, încât potopul acela îl ușurase de toate lacrimile pe care nu era în stare să le verse. Rătăcise din încăpere în încăpere, punând stăpânire pe spațiul atât de pustiu.

Oare nu putea să accepte domeniul acela, castelul, să-l stăpânească, să dea porunci, să se comporte ca un senior? Să-i imite pe ceilalți? Mama lui pusese atâta suflet, da, atâta suflet ca să restaureze clădirea! Putea să rămână acolo, să se mulțumească cu veniturile de la ferme și din închirierea hanului din Grenoble pe care i-l dăruise Sidonie când împlinise cincisprezece ani. Să le așeze în coșul de nuntă al lui Philippine, să-și însușească fără scrupule zestrea adusă de ea, să audă râs de copii, râsul copiilor lui, al copiilor lor. Să-și conducă gospodăria potrivit legilor cavalerilor din vechime. Iată ce-i dicta bunul simț. Să nu lase să-i scape acest prilej.

Totuși, în cea de-a treia dimineață, porunci să-i fie înșeuat calul. Plafonul de nori era atât de jos, atât de amenințător încât animalul se cabrase nervos, cât pe ce să-l arunce din șa.

„Rămâi”, striga inima lui. „Pleacă! Fără să privești în urmă”, insista nebunia aceea, dorința care-i intrase demult în sânge. Știa bine, de fapt, că pricina era Algonde pe care și în copilărie, și acum îi fusese la fel de greu să i-o lase lui Mathieu. În ciuda frumuseții și a rangului ei, Philippine nu-i putea da ceea ce-i oferise prigoria din Sassenage pe când erau copii. O sărutare interzisă pe care n-o putea uita.

Dăduse pinteni calului, fără să-i pese de ploaia care-i uda mantia de călătorie. Avea spada prinsă la șoldul drept, scutul legat de șa, în partea stângă. Își proptise picioarele în scări și lovise calul cu cravașa, sub fulgerele care-i veneau în întâmpinare. Va muri în vijelie sau va trece vadul. Așa-i va fi destinul. Așa fusese întotdeauna.

Era oare îndrăgostită? Philippine își punea mereu această întrebare, dar, oricât o sucea și o întorcea pe toate părțile, nu-i putea găsi răspunsul. Emoție. Excitare. Da, de asta era sigură. Avusese toate simptomele caracteristice: mâini tremurânde, sudori reci, furtive priviri în josul pântecelui, bătaii dezordonate de inimă la fiecare privire a lui Enguerrand. Dar era vorba despre dragoste? Putea numi dragoste așa ceva?

În toate zilele acestea ploioase, se gândise mereu la el. Nu era de mirare, fiindcă lui Sidonie îi făcea atâta plăcere să comenteze felul cum decursese nunta ei, încât numele băiatului revenea la fiecare întorsătură de frază, ca un refren. „Enguerrand, Enguerrand, Enguerrand”, cânta câte un râset, câte o anecdotă, câte un gest. Era fără încetare prezent. Ținându-i simțurile încordate.

Opt zile. Era un răstimp destul de îndelungat ca să-ți poți da seama de profunzimea unui sentiment?

Soarele se ivise din nou.

Sidonie îi mărturisise lui Philippine că era însărcinată și se scuzase că nu o va putea însoți în plimbările călare pe care vom să le facă. Ar fi fost o nebunie la vârsta ei. Și sarcina aceasta era o nebunie. Își dăduse și ea seama de asta după oboseala neobișnuită care-i îngreuna trupul de la nuntă încoace. Ca niciodată, Sidonie acceptase sfaturile soțului ei și ale vrăjitoarei care venise s-o vadă. Va fi cuminte. Se va odihni așa cum trebuie înainte de a se întoarce la Bâtie, unde va naște. Călătoria va fi destul de dificilă în starea ei. Nu voia să-și asume și alte riscuri.

La Bâtie, lucrările aveau să fie terminate în cel mult cincisprezece zile, afirmase Jacques, care-și umpluse timpul vizitându-și vasalii și mergând la vânătoare. Ocupații care nu erau potrivite pentru o domnișoară. Philippine însă ghicise că, de fapt, tatăl ei nu voia s-o lase prea mult timp pe Sidonie singură... cu Marthe... și conta pe ea ca să-i țină de urât. Dar Philippine, care la mănăstire fusese lipsită atâta vreme de plimbări lungi călare și de libertate, tânjea să simtă vântul în plete și crupa nervoasă a calului lipită de coapsele ei. Era, desigur, o urmă a senzualității pe care-o treziseră în ea hoinărelile făcute în tovărășia lui Enguerrand. Poate că acest contact era și un mijloc de a-și înlătura îndoielile. De a separa lucrurile, cum făcuse la mănăstire cu tânărul convers. Dorință interzisă sau iubire imposibilă? Ambele ipostaze o seduceau. Oare chiar îi era dor de Enguerrand sau prezența lui o ajutase doar să se vindece definitiv de sentimentul de vinovăție față de Philibert de Montoisson și Laurent de Beaumont?

Avea nevoie să se miște, să trăiască, să cunoască. Să se descopere așa cum era cu adevărat, fără prefăcătorii, fără ca altcineva să-i impună noțiunea de bine și de rău. În primele două zile, luase un soldat s-o escorteze. Încercase, firește, plăcerea aceea sălbatică pe care o căuta și epuizarea care urmasese, dar fără a găsi răspunsul la întrebările ei. Ba dimpotrivă, acestora li se mai adăugase una: ce făcea Algonde în lipsa ei? O ghicea rătăcind de colo colo, ținându-și ocupate mâinile și mintea. Sau poate că profita de acest răgaz ca să se distreze cu Mathieu. La urma urmei, era dreptul ei. Erau logodiți. Fixaseră chiar și data căsătoriei cu o zi înainte de plecare. Philippine îl simpatiza pe Mathieu. O făcea să râdă. Însă nu-i plăcea deloc să-l vadă sărutându-și logodnica. Asta era încă o dilemă. De ce o deranja atât de mult gândul căsătoriei celor doi? De ce se enerva când se vorbea despre progresele tânărului? De ce avea atâta chef să-i interzică să vină cu ele? Să-l oblige să se întoarcă la cuptorul lui și să i-o lase ei pe Algonde? De ce avea senzația aceea cumplită de trădare atunci când Algonde jura că-l iubește pe Mathieu mai mult ca orice pe lume?

După trei zile de plimbări solitare, fusese nevoită să recunoască faptul că o deranja mult mai

puțin să și-l închipuie pe Enguerrand hârjonindu-se cu vreo slujnică la un han decât pe Algonde, urcată pe baloturile de paie din jurul arenei, încurajându-și iubitul.

Acesta era răspunsul la întrebarea ei. Sentimentele o înșelaseră și de data asta. Iubea dragostea. Noțiunea de dragoste. Nu pe Enguerrand. Și, în afară de asta, era posesivă. Teribil de posesivă. N-o va împiedica pe Algonde să fie fericită, dar o voia pentru ea. Voia ca fata să fie împreună cu ea. Până când va avea, la Bâtie, o prietenă mai potrivită din punctul de vedere al condiției sociale. Fiindcă acest lucru avea să se întâmple. Cu siguranță. Acolo veneau mult mai mulți oaspeți, fiindcă Bâtie era principala reședință a tatălui ei. Va avea propriul cerc de prieteni. Iar atunci Algonde își va recăpăta libertatea.

După ce ajunsese la aceste concluzii, refuzând să se simtă vinovată, se grăbise să verifice dacă fata își vedea de treburile ei și, ca s-o împiedice să-și întâlnească iubitul, îi mai dăduse și alte sarcini care aveau să-i ocupe timpul până la căderea serii.

În dimineața următoare, luă o hotărâre. Din moment ce ei îi plăcea atât de mult să călărească, Algonde o va însoți. Îndată ce camerista îi împleti părul, Philippine o apostrofă:

— M-am săturat să te văd lustruind, frecând, măturând! N-am nevoie de o servitoare, ci de o prietenă! Vino cu mine, adăugase ca, trăgând-o spre scară.

Deprinsă cu firea impulsivă a stăpânei ei, Algonde nu întrebase nimic până când se trezise în fața calului adus pentru ea.

— Îmi pare rău, Helene, dar n-am mai călărit niciodată, mărturisise fata.

— Nu-i nimic, te învăț eu! exclamase Philippine, stăpânindu-și dezamăgirea.

Dacă Algonde spera să scape așa, se înșela. Nu avea oare Philippine drept de viață și de moarte asupra ei? Philippine descoperise încântată și uimită că adevărata ei fire era cea care se manifestase în grădina mănăstirii. Îi plăcea să-și exercite puterea. Puterea de seducție, puterea conferită de rang. Chiar dacă primise o lecție și nu voia să mai abuzeze de puterea ei, acum știa că superioara mințise afirmând că putea ajunge în iad din această pricină. Nu era un păcat să dai dovadă de autoritate și hotărâre. Algonde n-avusese altă soluție decât să se supună.

Toată ziua făcuse exerciții de călărie sub privirile amuzate ale logodnicului ei și ale lui Philippine care, deși exasperată de complicitatea evidentă dintre cei doi, se resemnase s-o suporte ca să-și poată satisface propriul capriciu.

Spre seară, Algonde dobândise destulă pricepere pentru ca, a doua zi, s-o poată însoți pe stăpâna ei.

Astfel că, plină de curaj în ciuda durerilor din șale, Algonde străbătu podul mobil de la poartă în după-amiaza zilei de 12 septembrie 1483, încântată până la urmă că poate ieși din incinta castelului ca să mai uite de gândurile care o frământau. Cu o zi înainte, fusese de-a dreptul disperată când îl văzuse pe Mathieu înverșunându-se cu atâta îndârjire împotriva unei momâi, încât spada lui trecuse prin pânza de sac, iar paiele începuseră să curgă.

Cu cât devenea Mathieu mai îndemânatic, cu atât simțea Algonde că nu se poate deprinde cu noua lui situație.

Cu toate acestea, peste zece zile avea să devină soția lui. În timp ce ea călărea pe drumul care ducea la Grenoble, cu Philippine în fața ei și trei soldați în spatele lor, croitoreasa îi cosea rochia de mireasă. Philippine ținuse să plătească ea și rochia lui Algonde, și costumul lui Mathieu. Ospățul trebuia să aibă loc tot sub stejarul cel mare sau, dacă nu era vreme frumoasă, în sala de recepții a castelului. La nuntă nu participa multă lume: doar stăpânii care prezidau, personalul și familia lui Jean. Algonde nu avea rude, în afară de mama ei. Dar asta n-o supăra. Lui Algonde îi plăcea sobrietatea. O ceremonie simplă, oficiată de părintele Vincent,

care o știa de când se născuse, și o masă cu felurile ei preferate, pe care jupânul Janisse abia aștepta să i le prepare. Iar apoi, dans, până în zori, în sunetele violelor. Va fi o petrecere plăcută, nu pe măsura celei dinainte, firește, dar exact așa cum își dorea ea. Mai ales că a doua zi trebuia să-și facă bagajele. Așa voise ea, când stabilise împreună cu mama ei data. Ca să plece cu o amintire frumoasă și proaspătă care să alunge tristețea despărțirii de cei de la castel.

— Simți legănarea crupei?

Întoarse capul spre Philippine care încetinise pasul calului ca să îi îngăduie să ajungă alături de ea.

— Adevărul e că nu prea simt mare lucru, fiindcă mi-au amortit și șezutul, și coapsele.

Philippine izbucni într-un râs cristalin.

— Ai să te obișnuiești, vei vedea. Nu sta țeapănă, urmează mișcarea calului.

Algonde dădu din cap, dar continuă să-și țină coapsele încordate ca să nu cadă. Să urmeze mișcarea. Exact asta o aștepta după ce va pleca de la Sassenage. Cu trei zile mai înainte, Mathieu venise s-o caute. Philippine nu era acasă, se plimba la trap pe potecile de munte. Algonde se afla pe un câmp din apropiere, unde culegea flori proaspete ca să le pună în vasele din odăi. Tocmai rupea o margaretă când Mathieu ajunsese lângă ea.

— Nici una nu este la fel de frumoasă ca tine, îi șoptise înainte de a o trage pe iarbă, la umbra unei stânci.

Făcuseră dragoste, iar el o dezmierdase de astă dată tandru, cu blândețe, înainte de a se întinde pe spate alături de ea, cu un fir de iarbă în colțul gurii. Privea norii mânați de vânt, rezemându-și capul pe brațul îndoit. Pe celălalt braț se ghemuise Algonde. Stătuseră așa minute în șir, ca pe vremuri, schițând pe cer forme fantastice inspirate de imaginația lor. A lui Mathieu era mai degrabă războinică decât pastorală, din păcate, dar Algonde era hotărâtă să se bucure din plin de clipele acelea. Care nu duraseră prea mult. Mathieu se întorsese la exercițiile lui, iar ea — la brațul de flori lăsat pe iarbă. Nu discutaseră decât despre pregătirile de nuntă.

— Știi un loc numit Cuves?

Algonde tresări.

— De ce întrebî?

Fiindcă acolo mergem.

Inima fetei își înteeți bătăile. Ce era cu zâmbetul acela enigmatic de pe buzele lui Philippine? Aflase oare? Dar cum?

— E un loc periculos. Acolo intră Furonul sub stâncă. Nu e o idee bună, domnișă Helene, după ploile astea malurile nu sunt stabile.

— Condu-mă!

— Nu.

Philippine sări în sus.

— Era o poruncă, Algonde.

— N-o voi îndeplini.

Și, ca să arate că nu glumea, trase de frâu așa cum învățase, și se opri. Philippine făcu același lucru. La ora aceea, drumul era pustiu. Soldații din spatele lor erau prea departe ca să audă ce-și spuneau. Se înfruntară din priviri.

— Dacă nu-mi arăți drumul, voi întreba pe altcineva. Dacă refuzi să mergi, soldații te vor obliga s-o faci, legându-te de șa, la nevoie...

Algonde înghiți în sec. Tonul stăpânei ei, rece, deși lipsit de mânie, nu lăsa nici un dubiu

asupra hotărârii ei. Fata strânse din dinți și înclină capul.

— Eu v-am prevenit, Domnia Voastră, făcu ea și dădu pinteni calului.

Un răstimp merseră în tăcere, una lângă cealaltă, apoi Philippine oftă zgomotos. O dată. De două ori. De trei ori.

— Nu mai sta bosumflată, că-mi strici toată plăcerea plimbării, zise ea în cele din urmă.

— Pentru mine e o corvoadă. O fac pentru că sunt obligată să mă supun. Mai mult de-atât nu-ți datorez, se încăpățână Algonde.

Ascultă, nu sunt un copil. Nu vreau decât să văd cum arată. Să-l privesc de pe drum. N-am de gând să mă înec...

— Nu e nimic de văzut. Râul e tot râu și gaura e doar o gaură. E o idee tâmpită. Mă întreb cine ți-a băgat-o în cap!

— Melusine...

Inima lui Algonde se opri pentru o clipă. Își ascunse însă tulburarea și ridică din umeri.

— Recunosc, poate să pară ceva imposibil...

— Chiar așa și este, o luă peste picior Algonde.

— Ia mai termină cu aerele astea de regină ultragiată! Eu sunt fiica baronului, nu tu, se răsti Philippine, ofensată.

— Nu-i nevoie să-mi amintești... Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Melusine e o legendă. Nu mă poate face să-mi schimb părerea.

— Nici măcar dacă-ți spun că mi-a dat întâlnire acolo?

Algonde se ferecă în tăcere, singura atitudine care-i mai îngăduia să-și controleze emoțiile. Sufletul îi era copleșit de neliniște, revoltă și întrebări. Știa foarte bine, doar trecuse și ea prin așa ceva, că Melusine ar fi putut pune la cale această întâlnire care-o determinase brusc pe Philippine s-o învețe să călărească. Zâna voia s-o oblige, într-un fel sau în altul, să-și îndeplinească misiunea?

— Nu vrei să-ți spun...

— Nu, i-o reteză din nou Algonde.

— Hotărât lucru, bodogăni Philippine, mă întreb ce-oi fi găsit la tine?

„Și eu la fel!”, își spuse cu amărăciune Algonde, strângând din dinți. Dacă Philippine ar fi binevoit s-o lase în plata Domnului, cât de ușurată s-ar fi simțit! Poate că ar fi existat o șansă ca totul să fie din nou ca înainte. Dar n-avea rost să-și facă iluzii. Vremurile acelea trecuseră și nu se mai puteau întoarce. Mathieu nu mai visa decât aventuri și uitase cu totul de grija să n-o lase însărcinată înainte de căsătorie. Se mândrea cu bustul lui musculos, cu iuțea dobândită, cu precizia arbaletului, cu plăcerea pe care i-o oferea iubitei lui și cu cea pe care i-o dăruia Algonde, fără să-și facă vreo problemă. Acum nu-și mai dorea o femeie, ci o spadă. Una care să fie numai a lui. Și jubila, afurisit! Grozav! Le va căpăta pe amândouă în aceeași zi. Pe una, într-o cămășuță de bumbac, pe cealaltă, într-o teacă din piele. Una, având pielea albă cu vinișoare de culoarea Furonului, cealaltă, din oțel cu reflexe argintii, fabricată la castel. Dar de nuntă din partea fierarului! Și ce mai dar! Câtă generozitate! El va continua să se umfle în pene, în timp ce ea se va strădui s-o mulțumească pe stăpâna ei care ba o lăuda, ba o certa. Și toate acestea, pentru ce? Pentru o zână atât de prăpădită încât nu fusese în stare să-și rezolve singură problemele.

Înainte de a ajunge la poteca în pantă ușoară, ascunsă printre ferigi, pe unde cobora ea de obicei, Algonde ieși de pe drum, luând-o prin pădure, pe o cărare abruptă și bolovănoasă. Auzea vuietul torentului, la fel cu cel din sufletul ei.

— Mai avem mult de mers? întrebă Philippine.

— Nu vrei să renunți?

— În nici un caz! Sunt mai nerăbdătoare ca oricând.

Când ajunseră la ultimul terasament, Algonde descălecă. Rariștea din fața lor se termina cu tufe dese de mure. Aha, Helene voia s-o întâlnească pe Melusine! Aha, voia s-o constrângă pe Algonde să-și asume destinul acela!

— Vârtejurile sunt dincolo de linia copacilor, mai jos.

Philippine îi chemă pe soldați și le porunci să le aștepte acolo cu caii. Mânată mai mult de furie decât de curaj, Algonde începu să coboare, agățându-și în spini tivul fustei.

— Alt drum nu există? se plânse Philippine, făcând zigzaguri printre mărcini, cu pulpele deja pline de zgârieturi.

— Doar ți-am spus, domniță Helene. Iar partea cea mai dificilă abia urmează. Dacă vrei, ne putem întoarce...

— Nu. Dacă tu poți coborî, pot și eu.

Fără să-i pese de zgârieturi, Algonde grăbi pasul. Printre trunchiurile cenușii din cauza lichenilor, Furonul părea s-o sfideze. Dacă Philippine aluneca pe mal și cădea în torent, treaba ei! Algonde n-avea de gând să sară în apă după ea. N-avea decât s-o salveze Melusine însăși! La urma urmei, a ei fusese ideea. Această răutate care nu-i stătea în fire o făcu să chicotească. Uite cum se schimbă! Devenea la fel de rea ca harpia. De fapt, semănau — amândouă erau doar jucăriile acestor creaturi care pretindeau că sunt benefice. Marthe avea motive să fie acră și răzbunătoare. Oare era și ea osândită să-i semene?

În clipa aceea, amintindu-și prin câte trecuse de când căzuse pentru prima oară în Furon, Algonde își spuse că ar fi mult mai fericită dacă Mathieu ar fi rănit și n-ar mai putea mânui armele și dacă Philippine nu s-ar mai întoarce din escapada nesăbuită.

Nici nu-și terminase bine gândul încărcat de toată furia care mocnea în ea, când vuietul torentului fu acoperit de un țipăt venit din amonte.

Cu fusta agățată de un mărcine peste care voise să treacă, între doi pereți de stâncă, nu putu decât să-și sucească bustul, destul cât să vadă uliul repezindu-se cu ghearele întinse asupra fiicei baronului de Sassenage.

Algonde rămase nemișcată. Nu din pricina mărcinilor agățați de poala fustei, cum s-ar fi putut crede. Adevărul era că încremenise. La strigătul soldatului care văzuse pasărea coborând în picaj, Philippine se ghemuise printre stânci și tufișuri, acoperindu-și obrazul cu mâinile, în timp ce omul cobora în fugă panta accidentată ca să-i vină în ajutor. Văzând că săgeata de arbaletă spintecă aerul pe lângă pliscul uliului, Algonde înțelese că al doilea soldat, rămas pe promontoriul din susții pantei, se pregătea să tragă din nou cu arbaleta. În același timp, își aminti că gândurile ei negre erau cele care făceau pasărea să se comporte astfel. Revoltei îi luă locul o spaimă care-i făcu stomacul ghem. O panică stârnită de manifestarea propriilor puteri, precum și de gândul că o putea pierde pe Philippine.

Îndemnat, cu siguranță, de acest din urmă adevăr, nu de săgețile pe care le evita în mod miraculos, uliul luă înălțime și dispăru imediat în depărtare. Soldatul ajunsese lângă Philippine înspăimântată, fata refuza să ridice capul. Algonde, simțindu-se groaznic de vinovată, reuși în sfârșit să se miște din loc și să se apropie de ei. Se ghemui în fața stăpânei ei.

— Gata, a plecat, șopti, fără să-și dea seama că pe obraji i se prelingeau și ei lacrimi.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem la castel, domniță Philippine, sugeră soldatul cu ochii înălțați spre cer.

Philippine își îndreptă spatele, apoi ridică și ea capul.

— Era tot uliul din ziua aceea, nu-i așa? întrebă ea cu o voce speriată.

— Cine poate ști? încercă Algonde s-o liniștească, dar soldatul interveni, tăindu-i vorba:

— Era același, cu siguranță. Și atunci, și acum am fost destul de aproape de el ca să-l văd bine. Îi lipsește o gheară la piciorul stâng.

— Credeam că șoimarul s-a ocupat de el.

— N-a reușit să-l prindă. Ai crede că îl are pe dracul în el, din moment ce a dispărut în munți până când am uitat de el. Dar vom organiza o vânătoare, domniță, și, pe cinstea mea, o să-i venim de hac.

Cu ajutorul lui Algonde, Philippine se ridică, își aranjă heninul de pe cap și-și scutură, cu o mână care încă îi tremura, hainele. Cu toate că era albă la față și plină de zgârieturi, își regăsise stăpânirea de sine.

— Hai să ne întoarcem acasă. Am să mă interesez dacă nu există o cale mai accesibilă până acolo, și o să ne întoarcem în altă zi, îi făgădui Algonde, care nu reușea să-și alunge remușcărilor.

Pe obraji îi curgeau în continuare lacrimi. Își dădu seama de asta abia când simți degetul lui Philippine urmărindu-le pe obrazul ei. Dacă ar fi putut să-și ceară iertare, fără să trebuiască să dezvăluie totul!

— Dacă tot am ajuns până aici, n-am de gând să renunț, hotărî Philippine, surâzându-i cu drag lui Algonde.

Apoi întoarse capul către soldat.

— Eram atât de nerăbdătoare să cobor, încât nu m-am gândit de la început, dar n-ar fi rău, locotenente, să rărești cu câteva lovituri de spadă mărcinii ăștia.

— Ar fi mai prudent să...

— Nu considera pasărea asta mai inteligentă decât este. Probabil că a confundat heninul meu cu o pradă, și-atât. L-ai alungat și sunt sigură că nu se va mai întoarce. Și chiar dacă ar face-o, l-ai vedea venind. Croiește-ne drum până la mal.

Omul dădu din cap și-și scoase sabia din teacă.

După câteva minute, ajunseră la malul instabil și acoperit cu noroi al râului. Soldatul se

întoarce la postul lui de observație, iar cele două fete rămaseră singure lângă faleză de granit. La poalele falezei, în mijlocul micului lac, pâlnia formată de vârtejul torentului spumega mai vijelios ca oricând.

Mathieu nu se mai gândea la altceva. Devenise o adevărată obsesie. În fiecare seară, când întunericul se lăsa asupra arenei, punând capăt antrenamentului, trecea pe la fierar să vadă cum prindea contur sabia lui. Arma LUI. Nici prin cap nu-i trecuse vreodată ca va avea așa ceva. De fapt, ieșea acum la iveală faptul că era înzestrat pentru meseria armelor. Chiar deosebit de înzestrat. Messirul Dumas, care trecea des ca să-i urmărească progresele, i-o spusese de mai multe ori.

Până și tatăl lui recunoscuse că așa era, după ce-l văzuse luptând cu un manechin. Nu-l bucura treaba asta, dar fusese nevoit să recunoască. Mathieu și-ar fi dorit ca și Algonde să-i împărtășească entuziasmul. Îi venea tot mai greu s-o înțeleagă. Se schimbase în ultimele câteva săptămâni. Sau poate că el era cel care se schimbase. Nu reușea să priceapă acest mister și era prea preocupat de noua lui meserie ca să-și mai bată capul cu asta. Evenimentele se precipitaseră, smulgându-i brusc din copilărie. Probabil că așa se explica totul. Se înțelegeau la fel de bine ca înainte și se iubeau prea mult ca să nu aibă o căsnicie fericită, iar acesta era lucrul cel mai important. Până la urmă, se va obișnui ea și cu celelalte. Mai ales că el era fericit cum nu mai fusese în viața lui.

Cu atât mai mult în ziua aceea, când messirul Dumas îi dăduse a înțelege că, datorită îndemnării pe care o dovedise, la plecarea spre Bâtie va putea fi înrolat deja în căprăria lui. Baronul, care venise și el să-i constate progresele, îl felicitase, adăugând chiar că Algonde, cu temperamentul ei, nu s-ar fi mulțumit cu un papă-lapte, și că era bucuros să-l vadă atât de schimbat.

Firește că timp de o clipă Mathieu se întunecase la față, întrebându-se ce știa Jacques de Sassenage despre temperamentul logodnicei lui, dar avea atâta încredere în ea, încât își gonise din minte bănuielile. Nu-l asigurase Algonde că baronul nici măcar nu se uitase la ea? Logodnica lui era prea naivă și prea îndrăgostită de el ca să-și dea seama că baronul o plăcea. Și probabil că acesta, văzând-o atât de inocentă, nu voise să o ia cu forța și se îndreptase către alte „terenuri” de vânătoare. Cu atât mai bine, fiindcă Mathieu n-ar fi suportat ca altcineva s-o atingă pe Algonde, chiar regele Franței în persoană de-ar fi fost! Da, vai de cel care i-ar fi aruncat vreo privire nelalocul ei! Mathieu nu era dispus s-o împartă. Niciodată. Iar spada pe care o mânua cu îndemănare îi putea pune la respect. Certitudine care-l bucura pe când stătea singur printre baloturile umede de paie care miroseau a mucegai. Niște șobolani își făcuseră cuiburi în ele. Când vedea câte unul trecând prin arenă, Mathieu se repezea asupra lui ca asupra unui inamic. De multe ori, rozătorul îi scăpa, dar atunci când reușea să-l străpungă, ridicându-l în vârful spadei, Mathieu se umfla în pene ca un cocoș pe movila de gunoi. Meseria lui era ca un joc. Atât de asemănător cu cele din copilăria lui și a lui Enguerrand, încât se felicita pentru acest noroc, despre care era convins că nu-l va părăsi niciodată.

Cu fruntea șiroind de sudoare, cu picioarele depărtate și genunchii îndoțiți, își lăsă capul pe spate și-și umflă pieptul respirând adânc. Cu toate că era epuizat de efortul făcut încă de dimineață, refuzase să plece împreună cu ceilalți, în urmă cu două ore. Voia să-și cunoască limitele, să-și testeze rezistența. Cu ambițioasa speranță de a deveni cel mai bun dintre toți.

Desfăcu degetele. Sabia îi căzu în iarbă.

Întinse lateral brațele, repetând mișcarea până când își simți mușchii încordați de efort prinzând între ei coloana vertebrală. Soarele îi bătea drept în ochi, făcându-l să clipească. Încercă o clipă să-i înfrunte strălucirea, râzând, apoi nu mai rezistă și-și miji ochii. Se simțea

bine. Rezistase îndeajuns. Își va mai întinde mușchii câteva minute, așa cum fusese învățat, apoi va plonja în râu, acolo unde Algonde și el făcuseră dragoste pentru prima oară. Era locul lor. Iubea pielea ei, îi iubea răsuflarea și moliciunea cuibului dintre coapsele care i se ofereau. Îi plăcea, chiar și când era singur, să se lungească între stânci și să-și amintească de ziua aceea până când ajungea la orgasm. Izbucni într-un râs nepăsător, simțind că acest gând fusese de-ajuns pentru ca trupul lui să reacționeze.

Doamne, ce bine era! Da. Ce bine era să te simți atât de viu!

Ca să nu se așeze direct în noroiul de pe mal, Philippine se urcă pe un bolovan care atinge apa, destul de departe de vârtej ca să nu fie luată de curent.

— Vino lângă mine...

Algonde se conformă. Își scoase încălțărilor, ca și stăpâna ei, lăsând apa rece să-i potolească usturimea zgârieturilor.

— Uite cum arătăm! râse Philippine, bătând apa cu degetele de la picioare.

— E vina mea. Iartă-mă. N-ar fi trebuit să te duc pe drumul ăsta.

— Mai știai și altul, nu-i așa?

— Ceva mai departe. Se coboară mult mai ușor pe-acolo, mărturisi Algonde, ridicând din umeri.

Philippine o cuprinse afectuos cu brațul, râzând ușor.

— Cred că la fel m-aș fi răzbunat și eu dacă eram în locul tău. Și sunt sigură că de asta țin atât de mult la tine, dragă Algonde, fiindcă semănăm mai mult decât îți închipui.

Tâmpilele li se atinseră, apoi se luară de mână.

— Și eu țin la tine, domniță Helene.

O mărturisire șoptită în tumultul undelor repezi. Un mare adevăr. Cu privirile ațintite asupra volutelor mișcătoare care stropeau țărmlul. Câteva clipe de complicitate. Philippine le puse capăt:

— Mai mult decât la Mathieu?

— Dar tu, mai mult decât la Enguerrand?

Mica baroană de Sassenage izbucni din nou în râs.

— La naiba cu el...

Degetele ei le cuprinseră și mai strâns pe ale lui Algonde.

— Cred că anii aceia petrecuți la mănăstire m-au făcut să fiu mai apropiată de femei decât de bărbați. Nu-i înțeleg. Apropierea lor mă tulbură într-un mod plăcut, dar e de-ajuns să mă gândesc la chestia aia fleșcăită pe care o au între picioare ca să mă cuprindă scârba.

— Nu e întotdeauna fleșcăită...

— Serios?

— Nu a lui Mathieu, în orice caz.

Le pufni râsul în același timp. Philippine își luă brațul de pe umerii ei ca s-o privească drept în ochi.

— Ia spune, e într-adevăr atât de plăcut cum spune Sidonie?

— E nemaipomenit, o asigură fără să ezite Algonde îmbujorându-se.

Philippine strâmbă, fatalistă, din nas:

— Va trebui să mă obișnuiesc deci cu gândul ăsta. Dar, după ce l-am îngrijit pe Philibert de Montoisson, crede-mă că mi-e greu să accept că e așa cum spui tu.

— Nu ți se pare o corvoadă atunci când inima te îndeamnă s-o faci.

Privirea ațintită în ochii lui Algonde deveni arzătoare, iar glasul răsună mai răgușit.

— Tocmai asta e problema. Inima mea...

Algonde închise ochii. Întâmplarea cu uliul îi anihilase voința și rațiunea. Se va întâmpla ceea ce trebuia să se întâmple. Azi. Mâine. Nu mai voia să se lase cuprinsă de ură, să-și înăbușe fără milă sentimentele. Singurul om pe care mai spera să-l salveze de ea însăși era Mathieu.

Se aștepta la blândețea unui sărut, dar auzi un strigăt ușor de uimire. Algonde întoarse instinctiv capul spre faleza din fața ochilor holbați ai lui Philippine.

Cu bustul ieșindu-i din vârtej, Melusine le privea prin vălul pletelor lungi, cănepii cu un surâs binevoitor pe buze. Întinse mâna, iar Algonde suspină. Nu se înșelase. La ce bun să se mai împotrivescă? Acum era prea târziu.

— Vino, îi spuse ea lui Philippine, lăsându-se să alunece de pe bolovan.

Domnița însă pe cât de fascinată, pe-atât de speriată nu se clinti din loc. Algonde se opri în fața ei și o apucă de mâini.

— Nu e nici o primejdie.

Philippine scutură din cap.

Nu mai sunt sigură de asta. Are să ne tragă după ea în adâncuri și vom fi pierdute.

— Ai încredere în mine. Vrea doar să-ți vorbească.

Philippine tresări. O privi bănuitor.

— De unde știi? Adineaori nu credeai nici măcar în existența ei.

— Adineaori încă mai speram să păstrez acest secret.

Renunțând s-o mai convingă, Algonde îi întoarse spatele și se apropie de zână. Philippine șovăi câteva clipe, apoi curiozitatea învinse neîncrederea. Porni cu pași mari prin apă urmând-o pe Algonde.

— Rămâneți acolo să nu vă tragă vârtejul, le opri Melusine când ajunseră destul de aproape ca s-o poată auzi.

Se opriră, una lângă cealaltă, pe când curentul le lovea genunchii cu atâta putere încât le era greu să-și țină echilibrul. Philippine se agăță de mâna lui Algonde ca un copil care caută ocrotirea unui adult. A unui adult care le știe pe toate. Dar Algonde nu știa în clipa aceea nimic despre adevăratele intenții ale zânei.

— Mă bucur să te revăd, Algonde, arăți mai bine decât în ziua când te-am salvat de la înec.

Simțind tresărirea degetelor încleștate pe ale ei, Algonde pricepu că acest argument fusese suficient ca să justifice faptul că o cunoștea pe zână și, în aceeași măsură, ca s-o liniștească pe Philippine. Fu ușurată. Era clar că Melusine nu dorea să evoce rolul ei în profeție. Zâna se întoarse către Philippine.

— Așadar pentru tine au fost rupte sigiliile de la odaia mea.

— Nu sunt eu de vină, bâigui Philippine stânjenită.

Râsul cristalin țâșni ca apa unui izvor, făcând-o pe tânăra baroană să tresară.

— Ce naiba, știi bine că nu! Și nu ți-o reproșez, copila mea! Dimpotrivă.

— Atunci ce vrei de la mine? întrebă Philippine încă bănuitoare.

— Nimic. Adică, de fapt, aș vrea ceva. Să adormi în fiecare seară știind că nu sunt doar o legendă. Locul acela a fost foarte important pentru mine. Am fost fericită acolo. Nespun de fericită. Nu vreau ca odaia mea să devină pentru tine un loc ca oricare altul. Speram de multă vreme ca ea să reînvie, ca un Sassenage să cuteze a sfârâma anatema soțului meu. De când s-a întâmplat acest lucru, mă simt eliberată. Și, pe legea mea, sunt încântată că mi-a venit ideea bună s-o scot din râu pe zăpăcita asta. Fiindcă tu te-ai ocupat de renovarea camerei, Algonde, nu-i așa?

— Într-adevăr, răspunse fata nu prea convinsă de argumentele zânei.

— Acum o cunoștea destul de bine și știa că vorbăria asta n-avea alt rost decât să trezească încrederea lui Philippine, ca să-și poată atinge apoi adevăratele scopuri. Rămânea de văzut

care erau acestea. Dar Algonde nu se îndoia că le vor afla în curând. Ca dovadă, zâna continua deja, mieroasă și puțin patetică, așa cum îi plăcea să se arate. „Vicleană”, își spuse Algonde, pe când Melusine murmură prin susurul torentului:

— Ai fi amenajat-o în același fel dacă nu ne-am fi întâlnit?

— Desigur că nu, admise Algonde.

Zâna i se adresă din nou lui Philippine.

— Înțelegeți acum de ce te afli aici?

Temerile domniței se spulberaseră. Dădu afirmativ din cap:

— Vrei ca odaia aceea să-și păstreze sufletul. Sufletul tău. Prin mine.

— Și te voi răsplăti pentru asta.

„Uite c-am ajuns și aici”, își spuse Algonde, reținându-și un zâmbet cinic. Cât de previzibilă i se părea zâna! Aproape că o decepționa.

— Pot citi în inima ta. Te chinuiește iubirea. Vreau să-ți cunoști destinul, ca să-l poți întoarce dacă vei dori, spre deosebire de mine care, în tinerețe, n-am putut schimba nimic. Ține minte, așadar, vorbele mele: Algonde e singura persoană care-ți va sta cu credință alături, căci vei avea trei soți. Primul ca să-ți salveze onoarea, al doilea ca să te pedepsească, al treilea ca să te elibereze.

Algonde, care se aștepta s-o audă vorbind despre turc și despre copil, se încruntă, cam descumpănită.

— Dar pe care dintre ei îl voi iubi? întrebă Philippine albă la față.

Bustul lui Melusine începuse să se afunde în pâlnia vârtejului.

— Din păcate, pe nici unul dintre ei, ci pe un altul, la care însă vei fi nevoită să renunți. Exact așa cum ți se va întâmpla și ție, Algonde! Iar acest lucru vă leagă. Destinele voastre se aseamănă. Sper ca împreună să le puteți înfrunța, mai zise ea, înainte de a dispărea în întregime.

Rămaseră o clipă nemișcate, zgâlțâite de curentul apei, privind pâlnia, la fel de tulburate amândouă. Algonde fu prima care reacționează, furioasă că se lăsase din nou manipulată. Dublu înțeleș, joc dublu. Discursul acela nebulos n-o privea pe ea. Chiar se întreba cu ce putea fi de folos pentru îndeplinirea profeției. Ridică înciudată din umeri. Hotărât lucru, cu cât trecea vremea, cu atât se simțea mai detașată de zână!

— Haide. Curentul e mai violent de când a dispărut ea. Dacă ne dezechilibrăm, ne va târî cu el.

Ajutându-se reciproc, se întoarseră la mal.

— Crezi că e adevărat ce-a spus? întrebă Philippine, urcându-se pe bolovan.

— Tot ce știu e că m-a salvat. De rest, nu-mi pasă, mărturisi Algonde încălțându-se.

— Nu-ți pasă că voi fi nefericită?

Algonde se întoarse zâmbind spre ea.

— Ești prea frumoasă ca să fii nefericită, așa că nu te mai gândești la asta.

— Dar...

— Pune-ți încălțările, domniță Helene, și hai să ne întoarcem. Pe cer se adună nori, iar noi ne-am udat destul pe ziua de azi, îi tăie vorba Algonde întinzându-i botinele.

Philippine suspină, își încreți năsul, scutură capul ca să înlăture urma amară a celor petrecute, apoi își săltă poalele ude ale fustei și ridică răsând un picior.

— Dragă prietenă și cameristă, ți-ai uitat cumva menirea?

— Doar pentru o clipă, reveni la realitate Algonde plecându-și privirea înainte de a-și încălța stăpâna.

Încălecară sub un cer tot mai încărcat. Un fulger sfâșie văz duhul spre vest.

— La Bătie a început furtuna, anunță soldatul, apoi porniră pe poteca abruptă.

De pe taluz se desprinseră câteva pietre, care se rostogoliră până în dreptul lui Algonde. Calul ei însă nici nu le băgă în seamă. După câteva minute ajunseră la drum. Mergând în urma lui Philippine, își spunea că, poate, Melusine n-avusese alic intenții decât să le lege prin acest secret.

Nu străbătuseră nici un sfert de leghe când în fața lor apăru o ceată de călăreți care se apropiau în galop. Era evident că veneau de la castel. Unul dintre soldații care le escortau trase o înjurătură și dădu pinteni calului ca să iasă în întâmpinarea celorlalți. Algonde și Philippine schimbară o privire îngrijorată înainte de a-și întoarce ochii spre celălalt soldat care ajunsese lângă ele.

— Se întâmplă ceva neobișnuit, zise el.

— Să mergem, hotărî Philippine, îmboldindu-și calul.

Cu toate simțurile în alertă, Algonde o imită, uitând că până atunci nu mai mersese niciodată la trap. Soldatul ajunsese în fața grupului de călăreți și se opriseră cu toții în mijlocul drumului, în frunte se aflau Dumas și baronul. Alături de ei, Algonde îl recunoscu pe șoimar. Îl căută cu privirea pe Mathieu. Nu era printre ei. Simți în vine un fior rece. Trase de frâu odată cu Philippine, iar caii lor se opriră brusc în fața grupului de bărbați. Soldatul care le escorta tocmai îi povestea baronului episodul cu uliul.

— N-ai pățit nimic? se interesă Jacques ridicând spre fiica lui un chip răvășit.

— Nimic, tată. Dar tu? S-a întâmplat vreo nenorocire la castel?

Jacques de Sassenage își întoarse privirea către Algonde, dar ea știa deja. Înțelesese, văzând cât de stingheriți erau noii tovarăși ai iubitului ei, care lăsau ochii în jos în timp ce ai ei îl căutau pe Mathieu.

— E vorba despre Mathieu, Algonde.

Pe obraji ei începură să șiroiască lacrimi, iar Philippine își duse mâinile la gură înăbușindu-și strigătul.

— L-am găsit în arena unde se antrena. De unul singur.

— Am văzut uliul atacându-l, dar eram prea departe, n-am putut face nimic, adăugă șoimarul.

Algonde începu să tremure convulsiv. În jurul ei se făcuse liniște, iar cuvintele îi încremeniseră în gât. Vorbi Philippine în locul ei:

— Nu cumva a...?

— Nu. Slavă Domnului, a scăpat cu viață, dar mă tem că, din păcate, cariera lui în rândurile noastre s-a sfârșit înainte de a începe...

Oare se simțise ușurată auzind ultimele cuvinte ale baronului? În disperarea ei, nu-și dădea seama. Și apoi, în încăperea unde fusese transportat băiatul, în afară de Jean văitându-se mai era și Gersende cu privirea grea de nedumerire și de reproșuri, împovărând umerii lui Algonde. Mama ei știa că, dincolo de pasărea de pradă, ea era adevărata vinovată. Oare Gersende ar fi putut înțelege ceea ce ea însăși refuza să admită? Ceea ce propria inimă îi arunca în față, ca o insultă? Greșise. Crezuse că-l va proteja pe Mathieu de el însuși, dar singurul pericol care-l pândea era ea. Ea și numai ea.

Strânse și mai tare mâna sănătoasă a tânărului într-a ei. Dormea, amețit de leacurile vrăjitoarei care fusese adusă imediat la căpătâiul lui. Algonde nu se mișcase de lângă el de când ajunsese în galop la castel. Nu era în stare să plângă, nici să-și ia ochii de la pansamentul înroșit deja de sânge care-i acoperea ochiul drept. Rămăsese împietrită, de parcă ar fi vrut să oprească timpul și să-l dea înapoi. Cât ar fi dorit s-o poată face! Să schimbe totul! Dar timpul trecea nepăsător peste logodnicul ei desfigurat.

— Rănile sunt adânci. Arcada se va cicatriza, dar mă tem că nu va mai vedea cu ochiul ăsta. Cât despre mâna dreaptă...

Algonde tresări la glasul vrăjitoarei pe care, absorbită de durerea ei și de cea a lui Mathieu, n-o auzise când a revenit, întoarse capul spre ea. Jean și Gersende ieșiseră din odaie. Probabil că erau în debaraua de alături, judecând după timbrul înăbușit al vocilor lor. Algonde și vrăjitoarea erau singure.

— ... Ghearele au secționat nervii dintre degetul mare și arătător. De-acum înainte n-o să mai poată strânge ceva în mână, continuă bătrâna, scoțând din traistă o ploscă de piele.

I-o întinse cu un surâs binevoitor. Lui Algonde nu-i venea să se dezlipească de patul lui Mathieu, dar vrăjitoarea nu părea dispusă să se apropie mai mult, așa că Algonde se ridică, sprijinindu-se de marginea patului. Abia făcuse un pas, când vrăjitoarea se îndreptă spre un colț al odăii și-i făcu semn s-o urmeze. Înțelegând că femeia voia să nu fie auzită de Mathieu, Algonde se supuse fără șovăire.

— Asta va grăbi cicatrizarea și-l va menține într-o stare de letargie care-l va ajuta să se refacă. Să-i pui pe limbă câte o jumătate de lingură din oră în oră, zi și noapte, timp de trei zile.

— Mulțumesc, șopti Algonde, luând licoarea, mirată că vrăjitoarea vorbea cu voce atât de scăzută, de parcă i-ar fi dezvăluit cine știe ce taină.

Femeia tăcu o clipă, ascultând liniștea din jur, apoi, văzând că Algonde voia să se îndepărteze, o apucă de braț ca s-o oprească.

— Știi cine ești, Algonde. Dacă vrei ca el să trăiască, te sfătuiesc să faci în așa fel ca uliul să fie ucis. Chiar astăzi...

Algonde păli.

— Dar nu văd...

— Nu mai ai mult timp. Ai fost mințită. Fă ce-ți spun. Uliul este nemuritor doar pentru că tu crezi asta. Dacă-l osândești, va muri.

— Cine ești tu? articulă cu greu Algonde.

— Nu aici. Ea mi-ar simți prezența. Vino la mine acasă. Când lucrurile vor reveni pe făgașul normal.

— Ea? Cine anume?

— Harpia, mai șușoti vrăjitoarea, apoi o împinse din calea ei cu o mână hotărâtă și ieși pe ușă fără să mai privească înapoi.

Algonde rămase încremenită locului câteva minute, perplexă, speriată. Apoi Mathieu gemu, foindu-se în așternut, iar ea se întoarse la căpătâiul lui.

Ceata cu care se întâlniseră la întoarcere Algonde și Philippine se adunase imediat după atac pentru a pune capăt comportamentului anormal al păsării de pradă. Faptul că în aceeași zi fusese atacată și fiica lui sporise și mai mult hotărârea lui Jacques de Sassenage de a rezolva problema. Trebuia să se termine odată cu diavolul acela, chiar dacă urmărirea lui le-ar fi luat zile întregi. Algonde închise ochii. Putea să vadă unde se aflau. Putea îndrepta uliul spre ei. Dar dorea oare cu adevărat s-o facă? Putea crede ceea ce i se spusese? Vrăjitoarea o ajutase pe Gersende s-o aducă pe lume. Fusese de față și la nașterea lui Mathieu, iar Algonde nu-și amintea să i se fi imputat vreodată o faptă rea, spre deosebire de Berasse, cealaltă vrăjitoare, care se ocupa cu magia neagră și care fusese ucisă cu pietre de localnici. Era deja moartă când fusese legată pe rug. Algonde își amintea de ziua aceea. Avea zece ani pe atunci. Și ea, și Mathieu rămăseseră marcați de mirosul cărnii arse. În mulțime era și vrăjitoarea. Privise flăcările care mistuiau trupul lui Berasse până când vântul abătuse fumul către mulțime, iar oamenii se împrăștiaseră. De atunci, nici o altă vrăjitoare nu se mai pripășise prin ținut. Oamenii trăiau netulburați și ajungeau la vârste mai înaintate decât cei din satele vecine. Algonde nu mai știa ce să creadă. Era clar că vrăjitoarea știa multe. Oare o văzuse împreună cu Melusine? Cum de cunoștea adevărata identitate a lui Marthe? Faptul că se temea de aceasta era, în sine, un argument în favoarea ei. Algonde scrută chipul bandajat al lui Mathieu. De când îi pusese elixirul pe limbă, părea din nou relaxat. Se aplecă și-l sărută ușor pe buze. Nu asta dorise ea. Nu ceruse nimic. Timp de o clipă, stăpânită de temerile ei, sperase ca el să fie rănit ca să-și poată da seama de riscurile la care-l expunea meseria aceasta. Atâta tot. Uliul nu pricepuse nimic. Absolut nimic. Oare nu putea fi controlat?

Simți o mână pe umăr. Gersende îngenunche alături de ea.

— S-a repezit întâi la ochi, așa cum a făcut și cu iubitul lui Melior, îi șopti cu voce stinsă.

Ochii lui Algonde se umplură pe dată cu lacrimi. Paralela era cel puțin semnificativă, și totuși...

— De ce l-aș fi sacrificat, mamă? Melior avea un motiv, eu însă nu am! Doar știi ce mult îl iubesc, gemu fata, ridicând un chip răvășit către maică-sa.

Gersende clătină din cap privind-o cu ochi încercănați de tristețe.

— Unele lucruri depășesc conștientul, Algonde. Se pare că uliul vede dincolo de emoțiile noastre. Este primejdios.

— Crezi că Melior avea ceva malefic?

— Cred că noi toți avem și ceva malefic.

Algonde se înfioră la cuvintele ei.

— A atacat-o și pe Philippine.

— Mi-a spus. Ai grijă, Algonde! Eu n-am puterile pe care le-ai moștenit tu, însă te cunosc bine. Știu că nu mi-ai povestit totul, știu că ți-e teamă de viitor. Văd că grija asta te apasă. Dacă o lași să te afecteze, dacă-ți pierzi propriul adevăr, întunericul care a stăpânit inimile celor trei surori te va cuceri în întregime.

Pe obrajii lui Algonde șiroiau lacrimi. Atinse cu degetul obrazul nebărbierit al lui Mathieu. Vocea ei deveni abia un murmur:

— Și dacă este deja prea târziu...

— Niciodată nu e prea târziu. Mathieu trăiește. Vă iubiți.

— Dar știi că eu îi aparțin lui Philippine.

Gersende o privi cu dragoste în ochi.

— Nu se va întâmpla decât ceea ce vrei tu să se întâmple, nu ce vor dori alții să-ți impună.

— Așa credeam și eu. Acum nu mai sunt sigură. Am impresia că nu pot controla nimic.

— În cine ai încredere?

— Oricum, nu în Melusine. Nici în profeție. Ceva sună fals. Ce? Unde? Nu știu, dar sunt sigură că mi se ascunde ceva, că sunt manipulată. Nu mă mai recunosc, mamă!

Se lăsă din nou tăcere. Încărcată de aceeași cugetare a amândurora. Gersende fu cea care o rupse:

— Tot ceea ce știu sunt lucrurile pe care Melior a vrut să le transmită urmașilor ei. N-am încercat niciodată să le pătrund sensul. Poate că ar fi trebuit s-o fac. Dar cum puteam să prevăd că tu vei fi cea sortită să-i iei locul? Drept să-ți spun, aproape că uitasem de povestea asta. Era ca unul dintre cântecele acelea care se transmit din mamă în fiică. Nimic mai mult. Nu mă înțelege greșit, Algonde! De când mă știu, sunt răscolită de aceeași neliniște ca și tine. Orice mamă visează un destin măreț pentru copiii ei. Așa ar trebui să fiu și eu. Nu reușesc însă, fiindcă simt că ești în primejdie. Ba mai mult, că ești nefericită tu, prigoria mea, care erai pe timpuri numai veselie.

Degetele li se întâlneau într-o complicitate plină de tristețe.

— Ce să fac, mamă?

Gersende scutură din cap, oftând.

— Din păcate, nu știu să-ți răspund la această întrebare.

— Dacă ai putea omorî uliul, ai face-o?

Ochii lui Gersende se opriră asupra pleoapelor închise ale lui Mathieu. În somnul lui letargic, părea împăcat. Zâmbea chior.

— Dacă ar fi posibil, da, aș face-o fără șovăială, răspunse ea în cele din urmă.

— Ai văzut cum s-a întâmplat?

— Scuturam un cearșaf la fereastra noastră care dă spre arenă. Mathieu stătea în bătaia soarelui, cu brațele desfăcute, zâmbind cu ochii închiși. Nu l-a văzut apropiindu-se. Eu însă l-am văzut. Am încercat să-l abat cu toată puterea minții mele, sperând ca ecoul gândurilor mele să ajungă până la tine. Uliul a întors o clipă capul spre mine, de parcă ar fi simțit ce vreau, dar n-ar fi vrut să mă asculte. Am strigat ca să-l chem pe șoimar, dar era prea târziu. Îmi răsună și acum în urechi țipătul lui Mathieu. Totul s-a petrecut cu iuțeala fulgerului. Pasărea plecase înainte ca el să priceapă ce se întâmplase.

— N-o controlam eu, mamă. În clipa aceea eram împreună cu Philippine și cu Melusine, mărturisi Algonde.

Gersende nu-i puse nici o întrebare. Era mai urgent să înțeleagă ce se petrecuse. O amintire o făcu să se încrunte.

— Înainte de a coborî în grabă scările, mi s-a părut că o zăresc pe Marthe în apropierea arenei, dar eram atât de răvășită, încât n-aș putea să jur.

— Ea nu are această putere, mamă.

— Atunci cine?

Algonde nu răspunse. Oricât de înspăimântătoare era această ipoteză, înlătura într-o măsură răspunderea ei. Dar atâta lucru era îndeajuns?

Se pregătea să-i vorbească despre vrăjitoare când auziră pași ușori apropiindu-se. Algonde întoarse capul. Philippine tocmai intra pe ușă.

— Sidonie m-a trimis după voi, șopti ea.

Gersende se ridică imediat ca să răspundă la chemarea baroanei. Philippine se apropie de pat.

— Pare atât de senin...

Algonde ridică din umeri.

— Când se va trezi și își va da seama ce i s-a întâmplat, n-o să mai fie atât de senin.

— Pot să rămân cu tine? întrebă Philippine.

— Locul tău nu este aici, domniță.

Philippine ridică din umeri.

— Ai dreptate, ar fi trebuit să fiu în locul lui...

— Nu asta voiam să spun.

— Atunci lasă-mă să-l veghez împreună cu tine. De acum înainte suntem legați toți trei.

Algonde nu se îndură s-o respingă. Își împreună și ea mâinile, cum făcuse stăpâna ei, plecându-și fruntea. Luase deja o hotărâre. Își concentrează gândurile asupra cetii lui Dumas.

De când se deschiseseră și alte porturi pe țărmul Mării Mediterane, cel de la Aigues-Mortes, care fusese mult timp singurul port francez, devenise un bârlog al tâlharilor de toate felurile. Unii se amestecau printre marinari, ca să-și păcălească mai ușor victimele, pândind prilejul să se angajeze pe vreo navă care transporta mărfuri de preț. În timpul traversării iscodeau, aflând amănunte despre încărcătură și despre ruta vasului, apoi, la prima escală, dezertau și vindeau pe bani grei piraților informațiile dobândite. Enguerrand știa acest lucru când intră pe poarta care dădea spre mare, printre Tour des Bourguignons și Tour de la Poudriere, sub un soare de plumb. De când ajunsese în oraș, era atent la toți cei care se apropiau prea mult de calul lui. În piața principală văzuse deja un borfaș smulgând punga unui pelerin și dispărând în umbra bisericii Notre-Dame-des-Sablons, fără ca trecătorii să ia în seamă strigătele păgubașului și să-l oprească pe hoț. Enguerrand ar fi vrut să intervină, dar mulțimea era atât de compactă, fiind zi de târg, încât părea de nestrăbătut. Consideră că era mai bine să fie vigilent, ca să nu fie și el jefuit.

Ajunse în portul aglomerat. Vreo zece nave staționau la cheiuri. Cele mai multe erau venețiene. Altele, catalane și genoveze, aminteau că Ludovic cel Sfânt nu construisese de unul singur acea fortăreață. În pasul calului, Enguerrand o luă pe lângă dughene spre antrepozite, unde printre lăzi, butoaie, baloturi cărate de hamali alergau șobolani vânați cu praștia de copii zdrențăroși. Un vlăjgan pântecos, cu mâinile în șolduri și cu un bici lung prins la brâu, dădea unuia dintre ei câteva monede mărunte pentru fiecare captură. Se știa doar că, dacă pe un vas erau prea multe rozătoare, stricau încărcătura înainte să ajungă la destinație. Nu puteau fi exterminați, dar măcar se mai împușinau. Cei care le scăpau micilor derbedei deveneau prada pisicilor de pe chei sau din nave. Era și asta ceva.

Enguerrand opri un vagabond care-i spuse că o navă purtând culorile ospitalierilor era ancorată la capătul cheiului.

Porni într-acolo, într-un nor de mirodenii. Roasă de șobolani, frânghia unuia din scripeții cu ajutorul cărora era descărcată o navă sosită din Orient se rupsese. Balotul căzuse pe chei, fără să lovească pe nimeni, din fericire. Dar piperul, cuișoarele, scorțișoara și ghimbirul din el erau pierdute. Enguerrand începu să strănute. După al patrulea strănut, auzi șuierul ascuțit al unui bici. Era clar că omul care manevrasse scripetele avea s-o pățească la fel de rău ca și șobolanii care roseseră frânghia.

— Hei, e cineva la bord? strigă Enguerrand făcându-și mâinile pâlnie la gură.

Insistă până când văzu un cap aplecându-se peste bastingaj. Era un mus. Puștiul holbă ochii la el, apoi dispăru. În clipa următoare, un bărbat coborî pasarela, scrutând cheiul cu o privire nedumerită.

— Unde-s turcii? îl întrebă el pe Enguerrand.

La locul lor, în Orient, pesemne, râse cavalerul de Sassenage.

Răspunsul lui îl făcu pe celălalt să se încrunte și să-l privească mai atent.

— Nu ești Philibert de Montoisson?

— Nu, după câte știu.

Omul clătină din cap vizibil nemulțumit de greșeala făcută.

— Iartă-mă. Sunt căpitanul Richard. Ce pot face pentru tine, cavalerie?

— Du-mă la Rhodos. Voi plăti drumul.

Omul șovăi.

— Aștept deja niște pasageri.

— Pe acel domn de Montoisson, presupun. Și niște turci...

Căpitanul strânse din dinți. El, lup-de-mare cu experiență, se purtase ca un idiot. Chiar în dimineața aceea, locotenentul Luirieux venise să-i anunțe apropiata sosire a convoiului, recomandându-i cea mai mare discreție. Dacă-l lăsa pe afurisitul de tânăr să plece și acesta își dădea drumul la gură, el, căpitanul, avea să fie pedepsit. Pe de altă parte, să-l ia la bord fără să raporteze... Firește că locotenentul nu pomenise numele lui Philibert de Montoisson. Căpitanul Richard însă știa că acesta din urmă nu va fi deloc încântat să afle că ordinele sale nu fuseseră respectate. Oftă încurcat.

— Îl poți găsi pe domnul Luirieux la taverna Trois Ecus. Vorbește cu el. Dacă este de acord, el va stabili prețul și condițiile călătoriei.

— Trois Ecus ai spus?

— E cârciuma lipită de Tour de la Poudriere.

Enguerrand dădu din cap și-și așternu pe chip un zâmbet satisfăcut.

— Liniștește-te, căpitane. Sunt un om de onoare și nu-mi dau drumul la gură nici la beție, nici la vederea unei pungi cu bani...

Apoi întoarse calul și o luă pe chei.

Îl găsi pe Luirieux în fața unei farfurii de supă cu slănină, printre marinari beți care, cu cânila de bere în mână, aruncau priviri lacome spre fesele prostituatelor din cârciumă. Hangiul i-l arătă lui Enguerrand pe Luirieux care comandă ceva de mâncare și se așeză pe banca din fața locotenentului. Acesta ridică ochii, se încrunță, apoi duse lingura la gură. De-a lungul bărbii negre i se prelinseră câteva picături de supă, dar nu se osteni să le șteargă.

— Am aflat că o navă se pregătește să plece spre Rhodos și că pentru a urca la bordul ei trebuie să vorbesc cu dumneata.

— Ce motiv ai să pleci acolo? Întrebă Luirieux intrând imediat în defensivă.

Primise dispoziții clare: să nu se încreadă în nimeni. Oricine putea fi un spion.

— Doresc să-mi pun spada în slujba ospitalierilor. Sunt cavalerul Enguerrand de la Tour-Sassenage.

Luirieux fu cât pe ce să se înece cu supa, dar se stăpâni îndată. Observase asemănarea și nu se înșelase. Totuși, având în vedere ceea ce-i spusese Philibert de Montoisson, nu credea că acesta din urmă va fi încântat să-și aibă alături progenitura ca o ghiulea legată de picior. Deci era preferabil să-l îndepărteze pe tânăr de Franța. Dacă era de încredere, va fi un recrut valoros la Rhodos, iar dacă nu, îl puteau face oricând să dispară. Luirieux nu era deloc un tip sentimental.

— Corabia va ridica ancora peste trei zile. Dacă ești într-adevăr ceea ce pretinzi că ai fi, traversarea nu te va costa nimic.

Enguerrand dădu din cap. Dincolo de aparenta generozitate, amenințarea era evidentă.

— Voi fi acolo, zise aplecându-se asupra farfuriei cu supă fierbinte pe care i-o adusese o slujnică.

Luirieux o termină în tăcere pe a lui, apoi se ridică. Era clar că nu dorea nici să-l cunoască pe

tână, nici să se întindă la vorbă cu el. Pesemne că misiunea lui era foarte importantă, își spuse Enguerrand înainte de a-l chema pe hangiu. Avea nevoie de o cameră unde să stea până în ziua plecării. Coșmelia aceea era la fel de bună ca oricare alta.

Uliul era mort. Baronul îl adusese acasă ca pe un trofeu. Bătuseră drumurile, având la ei o momeală pregătită de șoimar ca să-l ademenească. Ore întregi, pasărea nu binevoise să-și facă apariția. Apoi, la lăsarea serii, se ivise ca din senin și începuse să zboare pe deasupra lor, alunecând încet prin aer, sfidându-i cu țipetele lui, păstrând o distanță de la care nu putea fi atins. Deodată, în mod inexplicabil, se lăsase pe un trunchi de copac retezat, în apropierea arcașilor, desfăcându-și larg aripile. Scoțând niște țipete ascuțite, sfâșietoare, își oferise pieptul dorinței lor de răzbunare.

Forța săgeții care-l secerase îl aruncase înapoi. Urmase o tăcere stranie, de parcă întreaga pădure și-ar fi pus doliu, iar baronul de Sassenage își făcuse mașinal cruce, de parcă ar fi vrut să conjure un semn rău prevestitor. Apoi șoimarul se duse să ia pasărea.

De atunci, leșul uliului se descompunea în curte, înfipt în vârful unei lănci înălțate în fața casei brutarului unde, încet, cu ajutorul leacului dat de vrăjitoare, Mathieu se vindeca. Algonde nu se mișca de lângă el. Philippine își petrecea și ea majoritatea timpului la căpătâiul lui. Nu numai că-i dăduse liber cameristei ei, dar sosea acolo imediat după ce-și lua micul dejun. Nici baronul, nici Sidonie nu se înduraseră să-i atragă atenția că nu acela era locul potrivit pentru o domniță de neam. Ei însă i se părea ceva firesc, doar avea experiență în îngrijirea răniților.

Până la ziua fixată pentru căsătoria lui Algonde cu Mathieu rămăsese mai puțin de o săptămână. Gersende refuzase să schimbe data, așteptând ca toți cei de la castel, ca leacul din plosca de piele să se termine, iar Mathieu să deschidă ochiul sănătos.

Ziua aceea sosise. Algonde, care îi dăduse cu o oră în urmă ultimele picături, își frângea mâinile. Era extenuată, căci nu dormise deloc în ultimele trei zile. Gersende îi propusese să-i țină locul, dar ea refuzase. Vrăjitoarea spusese că numai ea trebuia să-i dea lui Mathieu leacul. Convinsă că exista un motiv serios, Algonde nu-i ieșise din cuvânt. Nu se mișca de lângă rănit decât atunci când trebuia să-și rezolve nevoile firești.

O apăsare pe degete. O tresărire a brațului. Inima lui Algonde se strânse.

— Sete... fu primul cuvânt rostit de logodnicul ei.

Philippine luă o altă ploscă plină cu apă proaspătă și i-o întinse lui Algonde, apoi ieși în vârful picioarelor din încăpere. Momentul acela era al lor. Nu voia să li-l răpească. Era de ajuns că insistase pe lângă tatăl ei să-l lase pe Mathieu la Sassenage când vor pleca. Și brutarul dorea același lucru. Baronul cedase în fața argumentelor lor. Cu handicapul lui, Mathieu nu mai putea intra în rândul soldaților. Va rămâne să-și ajute tatăl. Așa cum putea el. Jacques îi sugerase lui Philippine să se despartă de Algonde. Erau destule alte fete care ar fi fost mândre să-i ia locul. Philippine încercase să dea dovadă de compasiune, dar gândul acesta i se părea atât de insuportabil, încât renunțase la el deocamdată. Își făcea reproșuri amare pentru asta și spera din toată inima că rugăciunile îi vor fi ascultate când va veni momentul plecării să găsească forța necesară ca să-i lase împreună, liniștiți.

— Sete, repetă Mathieu, înainte de a simți plosca atingându-i buzele.

Bău cu înghițituri prelungi, în timp ce Algonde îi ținea capul ridicat. Când vru să împingă vasul cu mâna dreaptă, în semn că-și potolise setea, bandajul i se agăță de țepii bărbii. Deschise surprins ochiul și zări chipul lui Algonde aplecat asupra lui. Își aminti totul văzând-o.

— Uliul... S-a întâmplat cu adevărat, nu-i așa?

Ea încuviință și vru să-l sărute pe buze, dar el o opri.

— Vreau să văd.

— E prea curând, Mathieu.

— Du-te și caută o oglindă... Te rog, Algonde, insistă el.

Se ridică, resemnată. Astăzi sau mâine, totuna!

Ieși din căsuța joasă de lângă cuptor. Lumina soarelui o făcu să clipească des. Jean se repezi spre ea, ștergându-și de șorț palmele mari.

— S-a trezit, spuse Algonde.

Brutarul îl strigă pe fiul lui cel mic, care se opri din treabă. Intrară împreună în căsuță și ridicară perdeaua în spatele cărora dormeau toți trei. Ei trei și Algonde, de când se întâmplase nenorocirea. Fără să-i arunce vreo privire uliului pe care-l omorâse, aceasta din urmă se grăbi să intre în donjon, răspunzându-le afirmativ în trecere celor cu care se întâlnea și care număraseră ca și ea zilele anunțate de vrăjitoare.

Când se întoarse, Mathieu ședea pe marginea patului. Își desfăcuse pansamentul de la mână. Toți trei păstrau o tăcere apăsătoare, în timp ce el își examina rana. Carnea se prinsese la loc în jurul firului cu care-o cususe vrăjitoarea. Cicatricea nu era prea mare, dar, așa cum presupusese bătrâna, degetele nu mai răspundeau. Brutarul se dădu la o parte, făcându-i loc lui Algonde.

Fata începu să-i scoată cu grijă celălalt pansament. Și ea simțea nevoia să știe. Strânse din dinți văzând ochiul tumefiat, arcada umflată, firele cu care era prinsă partea exterioară a pleoapei de tâmplă. Își stăpâni tremurul degetelor și-i întinse oglinjoara, punându-i-o în mâna stângă.

Mathieu se privi îndelung, în tăcere.

— A fost ucis, știi, putrezește în fața ușii și-l scuip în fiecare dimineață, zise fratele lui.

Mathieu înălță capul și, spre uimirea tuturor, izbucni într-un răs care-i făcu pe toți să încremenească mai mult decât dacă ar fi început să plângă.

— Când v-am văzut mutrele, am crezut că eram desfigurat. Dar nu-i decât o zgârietură! glumi el, punând oglinjoara pe pat.

Ei nu voră să-i spună adevărul. Mai ales că el se ridicase în picioare și se întindea ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Mi-e o foame de lup. Sunt sigur că jupânul Janisse are cu ce să mi-o potolească.

— Lasă-mă să-ți pun la loc...

Fără să dea importanță rigidității degetelor sau durerii pe care desigur că o simțea, Mathieu o cuprinse cu brațul drept și o trase spre el.

Nici gând. Mă simt cum nu se poate mai bine. Pun rămășag că toți așteaptă să ies. Păi, atunci să mă vadă. Nimic nu vindecă mai bine rănile decât aerul curat. Hai să vedem fiara aceea, adăugă el, ciufulind chica fratelui său.

— Vrei să-l scuipi și tu?

— Mai degrabă m-aș pișa pe el. Simt că-mi plesnește vezica. Doamne, Algonde, ia spune-mi, de câte zile nu te-am sărutat?

— De trei zile, răspunse brutarul. Ca și lui Algonde nici lui nu-i plăcea tonul acela nepăsător al băiatului.

Amândoi îl cunoșteau destul de bine ca să ghicească disperarea ascunsă dincolo de orgoliul lui.

Ieșiră cu toții și, sub privirile celor care-l știau încă de mic copil și așteptau, așa cum prezisese el, să afle cum se simte, Mathieu se descheie la pantaloni cu mâna stângă, în dreptul hoitului uliului. Urină vesel, cu ochii înălțați spre cer, în râsetele asistenței, iar Algonde își înghiți cu greu lacrimile. Știa precis că în el se rupsese ceva. Iremediabil.

Așa se purtă toată ziua, povestind întâmplarea cui voia să-l audă, arătându-și ostentativ

cicatricele. Pe seară, avea gura uscată, din răni îi mustea puțin sânge, iar ochiul sănătos îi ustura, fiindcă trebuia să-l compenseze și pe celălalt. Dar nu se plânse de nimic. Ba chiar îi spuse messirului Dumas că-și va relua antrenamentele la Bâtie, de îndată ce-i vor fi scoase firele.

— De mâine, mă întorc în arenă. E timpul ca stânga mea să învețe și ea tot ce știa dreapta, adăugă el.

Dumas nu îndrăzni să-i spună nimic. Nici ceilalți. Mathieu se străduia prea mult. Rezultatul însă nu era cel urmărit de el, ei dimpotrivă, chiar mai jalnic decât tristul adevăr.

— N-ai vrea să vorbim despre asta? Încercă Algonde pe când îl conducea acasă la tatăl lui, după ce luaseră cina la bucătărie împreună cu jupânul Janisse.

Bucătarul era, cu siguranță, singurul care se lăsase păcălit de Mathieu, fiindcă ținea prea mult la cei doi tineri. Se lăsase întunericul și mai era puțin până la ora stingerii. Mathieu se opri și se propti în fața ei.

— Când sunt cu tine, nu de vorbit îmi arde.

— Te rog, încercă ea.

Chipul băiatului se întunecă.

— Mă pot obișnui cu orice, Algonde, dacă tu mă iubești la fel de mult ca înainte.

Ea i se aruncă în brațe.

— Minți, minți, dar voi face cum vrei tu.

O trase în umbra turnului și scrută cu singurul lui ochi bezna din jur. Nici țipenie. În casa modestă a tatălui său, lumânările fuseseră deja stinse. O rezemă cu spatele de zid și-i ridică fusta, chicotind:

— Vezi? Am să te pot face oricând să te simți bine cu mine.

De data asta, o duru. Era prea stângaci, prea grăbit, prea nefericit. Dar se prefăcu și ea, cum făcuse el mai înainte.

— Te iubesc, Algonde. Nu vreau să-ți faci griji din cauza mea. Acum totul e în regulă. Hai, du-te acasă, trebuie să te odihnești, o expedie el cu o ultimă sărutare pe gât.

Ea dădu din cap. Era epuizată. El se îndepărtă fluierând. Nu voia să se dea bătut. Raza lunii luminează silueta macabră a uliului. Astfel luminat, rigid în vârful lăncii, păru viu timp de o clipă, așteptând să îi vină ceasul. Mathieu nu-i aruncă nici o privire și închise ușa după el, dornic să rămână singur. Algonde se smulse de lângă zid și plecă să se arunce în patul ei.

Djem abia aștepta să ajungă la destinație. Pasul monoton al cailor, potrivit după cel al catârilor, începea să-l exaspereze. Singura lui bucurie erau popasurile. Nu la vreun han sau la vreo mănăstire, ci sub cerul liber, cum îi plăcea să stea pe vremuri în țara lui.

— Prudența ne-a făcut să luăm hotărârea de a ne muta la acest castel, Djem. Dușmanii tăi te caută în sediile noastre, trebuie să-i păcălim. Vom pleca de la Poet-Laval noaptea, ca să nu trezim bănuieli, și vom merge ocolind drumurile importante. Suntem mulți și înarmați. Tâlharii se vor feri din calea noastră, îi explicase Guy de Blanchefort.

Djem încuviințase, adăugând cu un surâs:

— Spune drept, mare prior, că te temi mai degrabă de vreo întâlnire cu ducele de Savoia decât cu un trimis oarecare de-al lui Baiazid.

Prietenia dintre ei sporea tot mai mult, iar Guy de Blanchefort recunoscuse că Djem avea dreptate, apoi continuase:

— Orice ai crede, sunt singurul om care-ți vrea binele. Indiferent pe ce mâini ai ajunge, ele n-ar urmări decât propriile interese, te-ar înșela și te-ar minți. Adevărul este că nimeni nu vrea să

te vadă luându-i locul lui Baiazid, ci doar ca el să-și respecte angajamentele; pentru creștinătate, captivitatea ta este o garanție a păcii.

Avea dreptate, iar Djem știa. Cu cât analiza mai mult situația, cu atât o vedea și el din același unghi. Doar prietenii lui refuzau să admită acest lucru și erau în alertă, gata să acționeze în eventualitatea unei ambuscade. Până atunci însă nu se întâmplase așa ceva.

Deasupra taberei lor în formă de arc de cerc, cerul înstelat prevestea încă o zi frumoasă. Ultima înainte de sosirea la Rochechinard.

— Să nu te îngrijoreze aspectul castelului, prințe. E un cuib de vultur înălțat pe un promontoriu. De necucerit. Auster. Ție, care ești obișnuit cu palatele somptuoase, ți se va strânge inima la vederea lui.

Djem se mohorâse din nou.

— De ce mă întristezi de pe-acum?

— Ca să nu mă acuzi de trădare. Cu câteva zile în urmă, nu mă interesa ce crezi despre mine. Acum însă, datorită prieteniei pe care ți-o port, n-aș vrea să fii supărat pe mine.

— Prin urmare, n-aș putea să am resentimente. Doar mânie.

— Desigur, dar se va risipi de îndată ce vei privi de la fereastra turnului. De-acolo de sus se văd valea râului Isere și domeniile baronului de Sassenage. Sunt cele mai frumoase din Dauphine. Voi obține cu siguranță permisiunea lui ca să poți galopa și vâna acolo. Castelul lui de la Bâtie e doar la câteva leghe distanță. Petrecerile pe care le organizează când e timp frumos sunt vestite. Mă voi ține de cuvânt. În ciuda impresiei neplăcute pe care o veți avea la sosire tu și tovarășii tăi, la Rochechinard vei fi fericit, în măsura în care poți fi fericit în exil.

Guy de Blanchefort îl convinsese. Și ce dacă va sta într-o închisoare, din moment ce putea ieși după pofta inimii?

Djem își încrucișă brațele sub cap, cu ochii larg deschiși îndreptați către nori. Lângă el sforăitul subțire al lui Anwar răspundea tonurilor grave ale sforăitului celorlalți doi prieteni ai lui, Houchang și Nassouh. Femeile dormeau sub un cort pentru ca pielea lor gingașă să fie apărată de țânțari. Numai ele se bucurau de acest privilegiu, fiindcă ospitalierii dormeau și ei, la fel ca turcii, pe păaturi așezate pe pământ, în timp ce santinele vegheau în jurul taberei. Privirea lui Djem urmări dâra lăsată de o stea căzătoare. Parc-ar fi fost în munții Anadoliei. Djem păstră în minte imaginea și se lăsă pradă somnului, gândindu-se că Guy de Blanchefort avusese dreptate în ajun, când îi atrăsese atenția că, în ciuda calităților sale excepționale de luptător, sufletul lui era mai degrabă de poet decât de războinic.

Nava părăsise Aigues-Mortes pe la amiază și, în pofida hotărârii sale, Enguerrand simțise o strângere de inimă când văzuse litoralul bătut de valurile blânde ale Mediteranei îndepărtându-se. La îmbarcare, nu-i văzuse pe turci. Luirieux îl salutase cu o înclinare a capului, iar căpitanul îi arătase o saltea de paie de pe puntea inferioară a caravelei, printre culcușurile marinarilor. Departe de ceilalți pasageri. La masă primise hrana obișnuită a mateloților: biscuiți, pește sărat și legume, laolaltă cu o rație de vin, dar nu se plânsese de nimic. Nu i-ar fi fost greu să se folosească de banii și de rangul său ca să obțină un tratament mai bun, dar n-avusese chef, nici nevoie s-o facă, spunându-și că, poate, era pus la încercare. La urma urmei, nu de asta plecase de-acasă?

După căderea serii, Luirieux apăru în fața lui.

— Vino, îi spuse el.

Enguerrand nu-i puse nici o întrebare. Se ridică de pe saltea, în indiferența generală, și-l urmă până la cabina căpitanului. Acesta îi aștepta împreună cu o femeie de o frumusețe deosebită, așezată pe o banchetă uzată, care îl salută cu o privire pătrunzătoare. Enguerrand îi

răspunse înclinându-și ușor capul.

— Din moment ce intenționezi să te alături ordinului, îți voi încredința o misiune, anunță fără vreo introducere Luirieux, după ce ușa se închise în urma lor.

— Te ascult, acceptă pe dată Enguerrand.

Luirieux se întoarse spre tânăra de pe banchetă.

— Ea este Mounia, fiica unui înalt demnitar mameluc din Egipt, apropiat al lui Keit bei, și soția unui prinț otoman aflat sub protecția Ordinului. Din motive politice care ar dura prea mult să ți le explic, a fost repudiată și condamnată la moarte de soțul ei. Unul dintre ienicerii prințului a primit ordinul s-o asasineze în cursul traversării. Dacă vreunul dintre noi ar încerca să-l împiedice, s-ar crea un incident diplomatic. Dacă însă cineva care n-are nici o legătură cu problema aceasta s-ar interpune atunci când omul acela va acționa, nu ni s-ar putea reproșa nimic și am pretinde că a fost doar o întâmplare nefericită.

— Îți voi fi nespun de recunoscătoare, cavaliere, murmură în franceză egipteanca.

— Presupun că respectivul va trebui să dispară.

— Într-adevăr, așa ar fi cel mai bine.

— Fie. Consideră că din clipa asta îți stau la dispoziție, făgădui Enguerrand.

Primi drept răspuns o privire de catifea care-l tulbură mai mult decât s-ar fi așteptat.

Inima îi era mai ușoară când ieși, după o cină consistentă și cu asigurarea că va fi cazat mai confortabil, într-un loc demn de calitatea lui de aspirant la titlul de ospitalier.

Era evident că făcuse o alegere bună și nu se mai îndoia de faptul că-l aștepta un destin măreț și nobil.

Primul lucru pe care-l zări Algonde când deschise obloanele odăii ei fu arena de antrenament. Următorul, silueta lui Mathieu care ocolea colțul unui balot în descompunere ca să intre acolo. Cu o sabie scurtă și lată pe umăr, pași hotărât până în centrul arenei, se propti pe picioarele desfăcute și roti arma cu o mișcare nesigură. Fata îl privi un timp spintecând astfel aerul, cu chipul contractat de efortul pe care-l impunea stângăcia mișcărilor. Nu-i vedea decât profilul intact și mândru. Totuși, când el întoarse capul în direcția ei, se feri într-o parte, cu inima bătându-i puternic, ca un copil vinovat. Din moment ce se dusesse acolo la ora aceea, când cei din castel abia se trezeau, înseamnă că voia să-și dea seama în ce stare se afla, fără martori. Mathieu față-n față cu el însuși. Cu inima strânsă, Algonde refuză să-l mai privească. În spatele perdelei, mama ei făcu un pas, apoi se opri. Se auzi un fâșâit de stofă. Gersende se îmbrăca. Algonde așteaptă câteva minute, apoi se apropie de ea.

— Cum te simți? întrebă Gersende când o văzu. Fata nu mai părea atât de istovită ca în ajun, dar era încă palidă.

— S-a dus afară...

Gersende dădu din cap. Era de-ajuns ca să-i înțeleagă frământările. Din ziua atacului nu mai avuseseră prilejul de a fi împreună. Schimbaseră doar o privire atunci când baronul adusesse uliul. Privirea surprinsă a lui Gersende era întrebătoare, a lui Algonde — afirmativă. Nici o explicație. Doar o constatare. Gersende păruse ușurată.

— Nu va pleca împreună cu tine. Jean se împotrivește. Philippine, la fel.

Algonde nu se miră auzind-o.

— El știe?

— Încă nu. Cred că baronul ține la tine destul de mult ca să mai aștepte câteva zile înainte de a lua o hotărâre. Vrea să vadă dacă i se vindecă rănilor. Ochiul nu e ceva grav. Mâna însă da. În afară de cazul că Mathieu ar fi ambidextru.

— Știm amândouă că nu este așa.

— Ai putea încerca s-o convingi pe Philippine să se lipsească de tine.

Algonde înălță din umeri.

— Lucrurile vor fi așa cum trebuie să fie, mamă. Mathieu se va obișnui cu acest gând.

Gersende o îmbrățișă. Mireasma pielii ei, proaspătă precum cea a florilor parfumate pe care Gersende le punea sub cearșafuri, o îmbăta pe fată. Era mirosul copilăriei. Îi dădea curaj. Gersende o legănă ușor în brațe.

— Jupânul Janisse va fi încântat să-ți pregătească micul dejun. Pe lângă drama asta, gândul plecării tale îl aduce la disperare.

— Nu prea mi-e foame, mamă.

— Crezi că se schimbă ceva dacă mori de foame?

— Ce mult ar fi dorit Algonde să rămână mereu în brațele puternice ale mamei ei! Ce dor îi va fi de ea acolo! Se desfăcu totuși din îmbrățișare.

— Ce știi despre vrăjitoare?

Gersende îi zâmbi.

— Nimic mai mult decât ceea ce se spune despre ea. E o femeie de treabă. Tatăl tău a crezut toată viața că ea l-a născut, însă vrăjitoarea n-a recunoscut niciodată acest lucru.

Fruntea lui Algonde se încreți.

— Nu știam că era un copil găsit...

— Chiar mama mea l-a luat de pe malul Furonului. A supt împreună cu mine la sânul ei. Era de la sine înțeles că ne vom căsători. Era un băiat tăcut, dar ne iubeam. Într-o seară, s-a întors

de la muncă abătut și nervos. I se întâmplase ceva. Niciodată n-a vrut să-mi spună ce anume. Începând de atunci, legătura noastră s-a stricat, iar el a început să bea.

— Crezi că vrăjitoarea a avut vreun amestec?

— Nu. Sunt sigură că nu. S-a arătat întotdeauna plină de bunăvoință față de noi.

Algonde o sărută pe obraz.

— Spune-i jupânului Janisse că o să cobor. Mai târziu.

— De ce m-ai întrebat de ea?

— O să-ți povestesc, îi făgădui Algonde, îndreptându-se spre ușă.

În ultimele zile, Fanette o înlocuise pe lângă Philippine. Baroana n-o aștepta. Algonde avea tot timpul pentru a dezlega misterul și, poate, pentru a găsi un mijloc să-l ajute pe Mathieu să se accepte așa cum era.

Pe palier dădu nas în nas cu Marthe care cobora la bucătărie să-și ia micul dejun. Harpia îi adresă un surâs răutăcios, care părea mai curând o strâmbătură.

A doua zi după atac, Algonde o văzuse de la fereastra camerei lui Mathieu pe Marthe apropiindu-se de uliu. Chipul ei trădase tulburare când zărise gheara lipsă a păsării, confirmând spusele soldaților lui Dumas. Algonde se bucurase. Acest pietroi aruncat în balta certitudinilor amândurora dovedea că nu se înșelase. Dincolo de profeția aceea se ascundea altceva. Sau altcineva în afară de protagoniștii pe care-i știa deja. Nu putea afla decât într-un singur fel: ducându-se la vrăjitoare. Acum Algonde era convinsă că doar ea deține cheia.

Anticipând vreo vorbă veninoasă de-a lui Marthe, Algonde o înghionti ușor în trecere și, fără să se scuze, porni în goană pe scări.

Vrăjitoarea locuia lângă un izvor, într-o cabană din trunchiuri de copaci, în inima pădurii care acoperea coastele muntelui spre sud-vest. Se ajungea acolo pe o potecă îngustă, croită printre brazi. De cum ieși din castel, fata o luă pe poteca aceea. După douăzeci de minute, bătea la ușa roasă de cari și plină de noduri a colibei acoperite de mușchi, încât se pierdea în vegetația din jur.

Ușa se deschise.

— Te așteptam, zise bătrâna, făcându-i loc să intre.

După câte spuneau localnicii, nimeni nu se mai bucurase până atunci de acest privilegiu. De cum intrase, un miros puternic de mirodenii îi înțepă nările. Încăperea era întunecoasă și sumar mobilată cu o masă încărcată cu plante și rădăcini, fructe puse într-o cupă și o cană de cositor alături de un vas din lut ars plin cu untură de porc. Lângă perete, un cufăr vechi ferecat cu benzi de metal lucrate minuțios ajungea până la pervazul unei ferestre cu formă neregulată, așa cum se intersectaseră crăcile întortocheate ale buștenilor. De-a lungul celorlalți pereți se înșirau etajere joase, pline cu ulcele de toate mărimile. În copilărie, Algonde și Mathieu se întrebaseră adesea cum arăta bârlogul ei. Totul, inclusiv vatra neacoperită deasupra căreia clocotea lichidul aflat într-un cazan înnegrit, da, totul semăna cu ceea ce concepușe imaginația lor. Totul, mai puțin patul somptuos, împodobit cu perdele din catifea de culoarea prunei și acoperit cu o cuvertură frumoasă, brodată cu pătrate ca o tablă de șah, și curățenia uimitoare care domnea în colibă.

— Îți place cum arată casa mea? râse vrăjitoarea.

Algonde se împurpură, dându-și seama de indiscreția ei.

— Iartă-mă.

— Fiindcă ești curioasă? Așa ai fost dintotdeauna. Vino-încoace și stai jos. Aici putem vorbi

fără să ne deranjeze nimeni.

Algonde se așeză pe banca pe care vrăjitoarea o trăsese mai aproape, aruncând priviri bănuitoare spre ingredientele aflate pe masă.

— Astea sunt pentru supa mea de săptămâna asta, glumi iarăși bătrâna, adunând plantele de pe masă în poala șorțului.

Se apropie cu pasul ei târșăit de fiertura care clocotea și le aruncă în cazan, apoi puse capacul la loc și luă de pe o etajeră un păhărel și un flacon albastru, octogonal, împodobit cu o dantelărie din fir de argint. Scoase dopul flaconului și turnă în păhărel puțin din lichidul translucid pe care-l conținea.

— Bea-l, o să-ți dea putere. Arăți ca un cadavru.

Amintindu-și vorbele lui Gersende, Algonde se supuse fără crâcnire. De cum înghiți elixirul, se simți înviorată.

— Ai avut dreptate în privința uliului. A murit.

— Știu. Ai luat o hotărâre înțeleaptă, Algonde.

— Tu mi-ai sugerat-o. De ce? Fiindcă l-a rănit pe Mathieu sau fiindcă l-a ucis pe tata? Era fiul tău, nu-i așa?

Bătrâna dădu din cap.

Algonde îi scrută chipul tăbăcit. Privirea femeii, care aproape că se pierdea între pleoapele îngreunate de zbârcituri, era de un albastru curat. Plină de o blândețe fără vârstă. Deși se simțea în siguranță în locul acela ciudat, Algonde nu voia să-i acorde o încredere totală. Legătura de rudenie dintre ele nu schimba cu nimic lucrurile. Ba dimpotrivă. Chiar simplul fapt că vrăjitoarea păstrase secretul acestei legături era suspect.

— Ce-mi dovedește că nu ai vrut doar să te răzbuni?

— Eu nu sunt dușmanca ta, ci a harpiei. Asta nu ți-e de-ajuns ca să ai încredere în mine?

— Nu, atâta timp cât nu știu cine ești, de fapt.

— Sunt singura care cunoaște adevărul. Întregul adevăr. Dar, dacă ai nevoie de dovezi...

Își desfăcu brațele, cu palmele îndreptate către cer. O incantație și întreaga încăpere se pierdu într-o lucire albăstruie, sub ochii plini de încântare ai lui Algonde.

Mathieu se antrenase cu mâna stângă, lovind momâia până când, sleit de puteri, se lăsase să cadă, gâfâind, în spatele unui balot, la adăpost. Se temuse de privirile soldaților, însă doar câțiva puști se apropiaseră să-l încurajeze, până când se plictisiseră de eforturile lui disperate și se întorseseră la jocurile lor. Își privi mâna dreaptă și se strâmbă. Era umflată și supura la locul cusăturii. Era limpede că rana se infectase din cauza sudorii. Durerea urcase până sub umăr. Încercă din nou să-și desfacă degetele, dar nu reuși.

„Cu timpul, poate că...”, încercă el să-și dea curaj, în ciuda faptului că, în dimineața aceea, tatăl lui îi dezvăluise diagnosticul vrăjitoarei.

— Dar poți rămâne la cuptor, încercase brutarul să-l consoleze.

Mathieu pricepuse ce însemna asta. Un val de furie îi urcase până-n vârful degetelor, dar de pe buze nu-i scăpase nici un cuvânt. Nu tatăl lui era de vină. Nu pe el trebuia să se răzbune pentru cele întâmplate. Mathieu se mulțumise să se ducă să ia o sabie din sala de arme, ca să se măsoare cu el însuși.

Lăsă capul în jos și închise ochii. Migrena era aproape la fel de intensă ca și junghiurile din braț. Reacționase prosteste. Mila pe care o citise în ochii lui Algonde pe când îi desfăcea pansamentul îl străpunsese ca o lovitură de pumnal. Ca și gemetele ei prefăcute la urechea lui când făcuseră dragoste. Lui Mathieu îi plăcea prea mult să-i simtă desfătarea ca să nu-și dea seama că se prefăcea. Nimic nu va mai fi ca înainte. Chiar dacă degetele și ochiul s-ar vindeca.

Chiar dacă Philippine ar accepta ca Algonde să rămână alături de el.

— Bine faci că te ascunzi, mucosule, puți ca un hoit, se auzi o voce din stânga lui.

Marthe.

Mathieu înălță capul, încleștându-și fălcile. Cu mâinile în șolduri, femeia stătea în dreptul soarelui, acoperindu-l cu umbra ei neagră.

— N-am nevoie de sfaturile tale! se răsti el.

Ea se apropie și se lasă pe vine, ca să fie la înălțimea lui.

— Bietul de tine. Chiar dacă atacul acesta providențial n-ar fi avut loc, credeai cu adevărat că vei pleca de la Sassenage? Că baronul îți va permite să rămâi în preajma curvei lui?

Băiatul tresări.

— Du-te și revarsă-ți veninul în altă parte, vrăjitoareo, fiindcă eu n-am de gând să-mi plec urechea la calomniile tale!

Ea începu să râdă.

— Ai dreptate. Las-o pe Algonde a ta să-și facă jocul în continuare. Ia-o de nevastă, ca baronul să-i poată face nestingherit copii.

O nouă furie luă locul celei care mocnea deja în sufletul lui Mathieu, făcându-i tâmplele să pulseze. Migrena îi trecu brusc. Se năpusti asupra lui Marthe ca s-o facă să tacă.

Dezechilibrată de atacul neașteptat, căzu la pământ, strivită sub greutatea lui.

— Minți, minți! își dădu el curaj, strângând-o de gât cu mâna sănătoasă.

Ochii afundați în orbite îl priveau cu viclenie.

— Biet nebun, șuieră ea, cu puținul aer care-i mai ieșea din plămâni.

S-ar fi putut descotorosi de Mathieu cu o singură mișcare, dar din dorință de răzbunare aștepta altceva. Pasul acela care se apropia de arenă, silueta pe care o văzuse apărând din pădure cu zâmbetul pe buze. Algonde venea să-l caute pe Mathieu. Ticăloasa asta mică va plăti pentru obrăznicia ei, pentru că îndrăznise să li se împotrivescă. Tâmpită crezuse că poate scăpa de ele dacă uliul dispare. Nu! Nimic nu va zdrobi ceea ce ea și Melusine puseseră la cale timp de sute de ani. Și, mai cu seamă, nu prăpăditul acela.

Marthe tuși. Neștiind că n-o putea ucide, Mathieu o strângea cu înverșunare de gât, desfigurată de ură. Răul. Răul se strecura în ființa lui. Când consideră că-l pervertise destul, Marthe își lipi nările. Cântul învăluitor ajunsese la timpanele băiatului.

Descumpănit, își descleștă imediat mâna, îi ridică nerăbdător fustele și, fără să știe măcar cum sau de ce, își înfipse între coapsele ei bărbăția brusc învârtoșată.

Aceasta fu priveliștea pe care o descoperi Algonde când pătrunse în arenă. Două trupuri stăpânite de o plăcere bestială. Când îi recunosc, rămase încremenită. Țipătul ei de uimire și groază se pierdu în cel al lui Mathieu, pe care extazul îl făcea să se arcuiască spre cer, cu fața îndreptată către ea. Algonde nu-i mai văzuse chipul acela schimonosit. Începu să tremure din tot trupul.

Vraja încetă odată cu vocea lui Marthe, într-un ultim spasm. Privirea lui Mathieu o întâlnește pe cea a lui Algonde, aflată la câțiva pași de el. Citi în ea o durere fără nume și își dădu brusc seama ce făcuse.

— NU! urlă el, întinzând spre Algonde mâna mutilată.

Dar ea se întorsese și o luase la fugă cât o țineau picioarele.

Mathieu se smulse din trupul acela înșelător, neputând să priceapă ce-l împinsese s-o facă și, în pofida rănilor, se îndepărtă în patru labe, ca un câine, pe cât de speriat, pe-atât de scârbit. Marthe se ridică în capul oaselor și-și trecu limba peste buzele pe care el i le mușcase.

Jubila.

— Vrăjitoareo, vrăjitoareo! repetă el, ridicându-se greoi, cu palma dreaptă însângărată de atingerea pietrișului.

În minte avea un singur gând. Algonde. S-o ajungă din urmă. Să justifice acel fapt inexplicabil care-l frământa deja.

— Acum sunteți la egalitate, tu și curva ta, rânji Marthe. Ia întreb-o dacă se simte la fel de bine și cu baronul...

El plecă în goană pe urmele iubitei sale.

O găsi pe Algonde la malul râului. Nu răspunsese chemărilor lui. Plângea, stând pe stânca lângă care el o ceruse de nevastă. Gata să se prăbușească, Mathieu se sprijini o clipă cu mâna stângă de unul dintre copacii de la marginea poienii ca să-și tragă răsuflarea. Lăsând ochii în jos, își zări sexul atârând prin prohabul desfăcut. Rușinat, voi să-l ascundă în pantaloni cu mâna dreaptă, dar nu reuși decât să-l mânjească de sânge. Imaginea aceasta îl zgudui. Înțelese în clipa aceea că Marthe spusese adevărul. Prima dată când făcuse dragoste cu Algonde, fecioria ei ar fi trebuit să lase urme. Se crispă. Era evident, dar în ziua aceea nu se gândise la asta. Era prea fericit. Algonde îl mințise. Acum își putea explica de ce se prefăcuse cu o zi înainte. Din moment ce baronul o satisfăcea, ce nevoie mai avea de un schilod? Atacul uliului fusese providențial pentru cei doi. Nu cumva baronul îl pusese la cale împreună cu șoimarul lui? Amândoi erau vinovați pentru ce i se întâmplase, dar, în primul rând, Algonde. Marthe avea dreptate. Nemernica avea nevoie de un soț doar ca să-și acopere desfrâul. De asta se apropiase de el, când înainte îl respingea mereu. Și el, care se simțise atât de mândru! Ce bou fusese! Ar fi trebuit, dimpotrivă, să fie bănuitor. Să-și amintească de sărutarea pe care i-o dăduse ea cândva lui Enguerrand. Sau poate că fusese mai mult de atât. Nu putea ști până unde ajunseseră. Oricum, afurisita îl jucase pe degete!

Dezamăgit, își încleștă fălcile. Iertarea pe care se pregătea să i-o ceară lui Algonde se ciocni de cea pe care, deodată, se simțea incapabil să i-o acorde el. Își încheie cu stângăcie pantalonii, apoi se apropie de ea.

— Lacrimile tale nu mă înduioșează. Tu m-ai trădat mult mai grav decât am făcut-o eu adineaori, scrâșni el cu răutate.

Algonde se întoarse spre el. Știa că Marthe vorbise. N-avea importanță cum ghicise ceea ce se întâmplase între ea și baron. Era prea târziu. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le aflase acum Algonde. Nu încercă să nege:

— M-a obligat, Mathieu.

— Și de ce nu mi-ai spus nimic?

— Mi-a fost frică, mărturisi ea, disperată la vederea privirii de nebun a singurului ochi al lui Mathieu.

— De asta nu voiai să învăț mânia armelor? Ca să nu-i pocesc mutra amantului tău?

— Ai fi fost spânzurat.

— Mare lucru, rânji el, lingându-și sfidător mâna însângărată.

Algonde își reținu un hohot de plâns. Acesta nu era Mathieu al ei, ci un străin. Își întoarse privirea de la el.

— Am să-l omor, Algonde. Nu contează cât timp îmi va lua, dar am să-l omor. Abia atunci te voi putea ierta, o amenință el.

— Eu însă nu voi putea să te iert, nu vreau să fiu soția unui ucigaș, îndrăzni ea, ridicând capul în speranța că-l va readuce la realitate.

El râse sceptic. Pe chipul desfigurat de uliu ca și de ură, privirea era plină de lucirea sălbatică a disperării. Ochii lui Algonde, plini de toată iubirea pe care i-o purta, o întâlneau pentru o clipă.

El clătină din cap, apoi se răsuci pe călcâie.

— Poți să-i spui preotului să nu mai vină pentru căsătorie.

Mathieu nu se mai întorsese în ziua aceea la castel. Nici în cele care urmau. Totuși, Algonde mai spera, oră de oră. În ajunul căsătoriei, se duse la abatele Vincent ca să anuleze ceremonia. Nimeni nu se miră prea tare. Tânărul fusese văzut în arenă, epuizat de eforturile sale jalnice. Se iscaser zvonuri că Mathieu nu putuse îndura situația. Alt zvon dădea de înțeles că se înecase, dar fu dezmințit de un căruțaș care se jură că-l văzuse pe drum, îndreptându-se spre Grenoble.

— Pesemne că s-a dus la nașa lui, la Fontaine. Știi și tu că întotdeauna se ducea la ea după ce se cearta cu tine. E mândru, Algonde, așa a fost mereu, îi spusese brutarul, strângând-o la piept.

Algonde nu avu curajul să-i spună adevărul. De altfel, ce i-ar fi putut spune? Esențialul nu i-l mărturisise decât mamei ei.

În ziua de 17 septembrie a anului de grație 1483, după ce puținele ei bagaje fuseseră încărcate împreună cu celelalte în șaretă, Algonde se așeză pe bancheta de piele a litierei alături de Philippine. Suportă fără să clipească chipul satisfăcut al lui Marthe, așezată în fața ei, ba chiar râse la o vorbă de duh a lui Sidonie, ca să-i facă plăcere lui Philippine, care încerca prin toate mijloacele s-o consoleze.

Destinul ei își urma calea. Ca și cel al lui Mathieu. Aveau să se regăsească. Însângerați, înlăcrimați. Dar iubirea lor, mai puternică decât orice, va învinge. Era sigură de asta. De acum înainte, nimeni n-o va mai înșela. Nu. Nimeni.

Niciodată.

Notes

[←1]

A buşona, a freca pielea calului cu şomoioage de fân pentru a o curăţa de sudoare sau murdărie, (n.tr.)

[←2]

Persoană aflată într-o mănăstire pentru a efectua diferite treburi necesare pentru bunul mers al mănăstirii, fără a avea obligația de a lua parte la serviciile religioase, (n.tr.)

[←3]

Henin (fr.- hennin) - pălărie înaltă, în formă de con, purtată de femei la începutul secolului al XV-lea. (n.tr.)

[←4]

Reținere voită sau involuntară a respirației, (n.tr.)

[←5]

Rugăciune liturgică din zorii zilei (n.tr.)

Doamna (în lb. turcă - n.tr.)

[←7]

Instrument cu două coarde și arcuș folosit în țările arabe și în sud-estul Asiei(n.tr.)

[←8]
Piața (n.tr.)

[←9]

Vin îndulcit cu zahăr și aromă cu vanilie, scorțișoară și cuișoare (n. tr.)